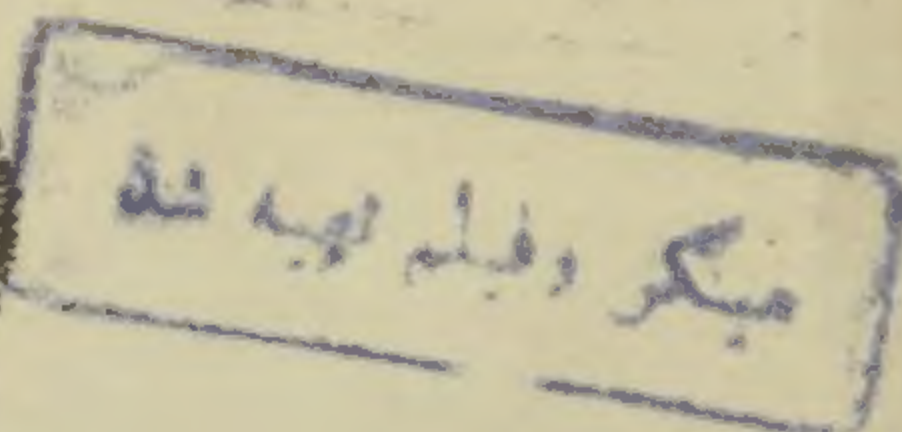

(100) (100)

کتابخانه مرکزی آستان قدس رضوی

الحمد لله
محمد بن محمد
بن محمد
بن محمد

تاریخ تحریر ۱۴۰۱ ق نوع خط تعداد سطر ۱۸ و ۱۹
جزء کتب اصول زبان عربی عدد اوراق ۵۷

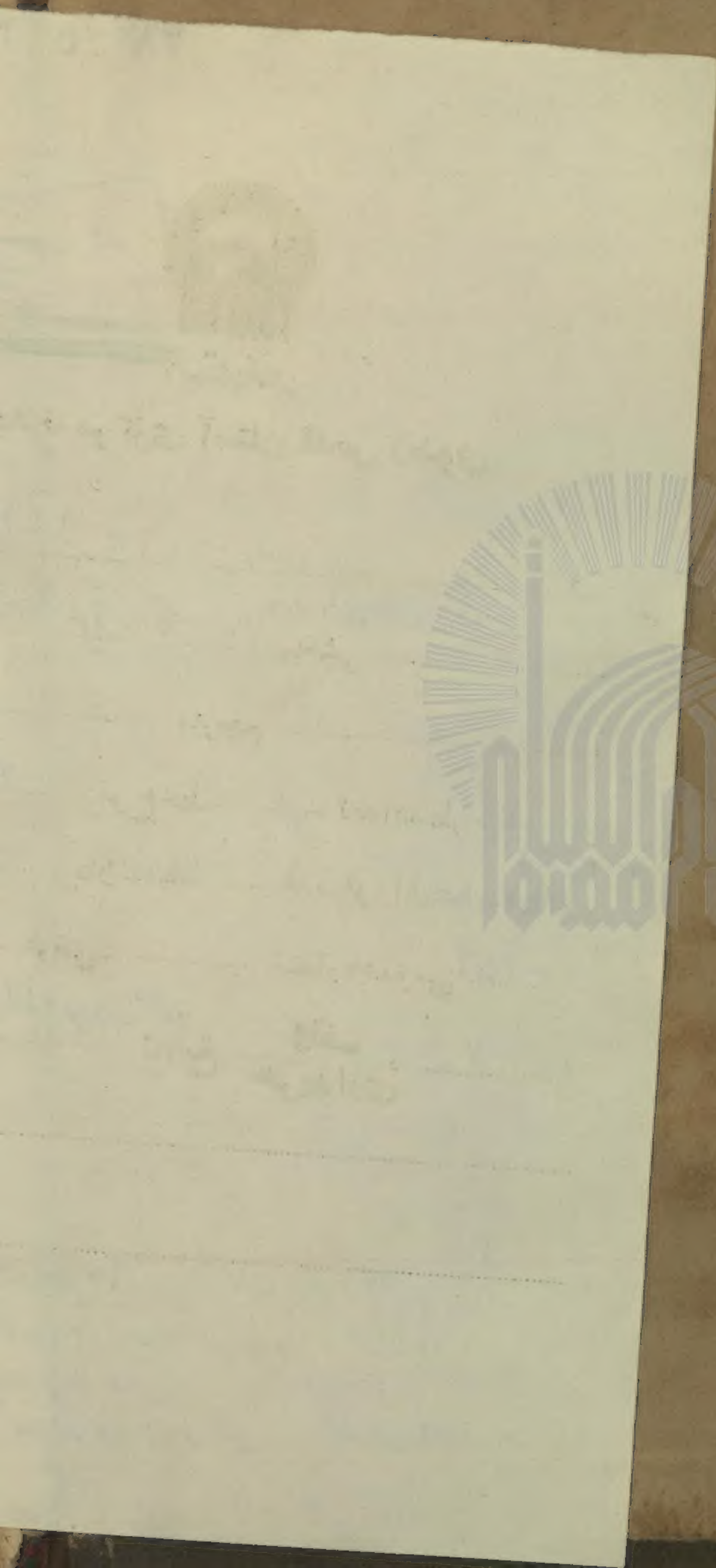
وقفی حاج محمد توفیق بن محمد بن علی
تاریخ خریداری وقف سرداد ۷۷ م ۱

تاریخ	وقف	خریداری
۱۳۷۷	وقف مرداد ۷۷	خریداری

ملاحظات

۱۵) با صالح المهدی اور گنی

الحمد لله الذي جعل في هذا الموضع
حاج شيخنا محمد بن علي بن أبي طالب
(عليه السلام) آستان قدس رضوي عليه السلام

اصول فقه (اصالة الراء)

فقه (۹)

الحمد لله

والمصطفی

الحمد لله

این کتاب را بحسب تفسیر فقہ کبار

از عفت علی است همراه خوشن آردرین

مهرکده آله

بسم الله الرحمن الرحيم

اصل من الادلة العقلية احالة البرائة ودرج ضربین معاً وشرعاً کاسبت
اعلام ضیاع محمد ودرهم انک قد عرفت سابقاً ان معاصر اطلاق الراجح
واعتبار عدة دلائل وادله حق کما عرفت ان البرائة لیس الاثارة خارج
وینفیج المرام بنوعی رسم امور الاموال الاستکانت من ان السائل
العقلیه او اطلاقه او ادله صریحه قد بین انما من السائل العقلیه نظر الا ان العقلیه
عبارة عن العلم باحت من افعال العقلیه من حيث الاقتضا ودرج ضربین
واین ان استکانت من ان کسب احالة ادله العقلیه ودرج ضربین
ادله من الی غیر الضرر من الادلة من الی العقلیه ودرج ضربین
ادله العقلیه من الی مملو به با دلیله ودرج ضربین انما من السائل العقلیه
لم یترجم احد کون من غیره کاسبت علیه استکانت من الی العقلیه ودرج ضربین
نکسده ودرج ضربین من ان افعال المحبوسه کلم کسب استکانت ودرج ضربین
اکلمیه ودرج ضربین مملو به با دلیله ودرج ضربین انما من السائل العقلیه
نظر الا ان هو العلم باحت غیر ذات الی ودرج ضربین ودرج ضربین
ان العقلیه من افعال ودرج ضربین ودرج ضربین ودرج ضربین
انما من السائل العقلیه نظر الا ان هو العلم باحت غیر احوال الادله ودرج ضربین
ان العقلیه من افعال ودرج ضربین ودرج ضربین ودرج ضربین
الذی انما من الی العقلیه ودرج ضربین ودرج ضربین ودرج ضربین
من السائل العقلیه ودرج ضربین ودرج ضربین ودرج ضربین

[illegible]

نظر المثل والشيء الغير وكنه ما يصلح ان يكون معروف ككلمة من الاصطاح وحيث قد
 منيات ملاحظه فيه وحيث قد يكون صالحا لكونه مرصدا لعلم الاصول واما
 انما قدان حقه سرفوت ع حقه ، ذكره ارباب البران في جوار نقيد المرصدا
 الشز كره ، بقيد و كيثات لمختلفة نضحي هذه الشز سواها من ان تاجر العلوم
 بنابر المرصداات حث انهم بعد ، انز سواها اسحب عليهم الاثر في العلوم الشز كره
 في الموضوع كاشتراك العلوم الوسيه من انكود العرف واما بان في موضوع العلم واما
 فنفسوا غير ذلك باضه بقيد و كيثات في الموضوع ليلكون المرصدا الشز كره
 مع كل واحد من تلك كيثات مرصدا لعلم من العلوم وبنظره عن غيره
 عين ان العلم واما من حث ادعاب واما بان في موضوع علم انكود ورجح
 العلم واما عندل واما موضوع علم العرف واما حث ايضا واما سلبا واما موضوع
 علم العلم واما بان واما من السيف ان سراد هم من كيثات لمختلفة العلم
 اخذت فيه المرصدا ع ، باخذت من تسليم باذعاب واما بان واما عندل
 هو انكود واما عندل من مجردات كل علم كادعاب واما بان كادعاب مجردات علم
 انكود واما عندل علم العرف واما سلبا واما سلبا كادعاب مجردات علم العلم
 واما بان واما فاكثيات انكود غير مجردات انما شبه من الاصول انكود
 سلبا انكود في حقه اخذت فيه المرصدا الشز كره ان وحيث واما قد سرفوت
 حقه اخذت غير ان السلب في انكود المرصدا ع حقه ، ذكره البران في جوار
 عرف من ان العنوان الا انكود فيه المرصدا هو انكود مجردات كل علم واما سلبا
 انكود ان السلب هو انكود بعض مجردات علم الاصول في حقه اخذت فيه

بموضع سوفت عامه سا ذكره كانه كين وج كقول ان اخذ كينته بعد
 المعنى فيه الموضع بعد وجهين احدهما ان ندرك ذلك مبرورة سائل
 لعدم كليها سائر بالها ان اخذ تلك كينته في الموضع سببه ان يكون الموضع
 هو الشيء المحبب في كينته المذكورة ومن السبب عدم انتقال الفعل من ذلك
 الموضع لغيره الذي هو من شرط السبب في العلم من الفعل فاعلم ان تلك كينثات
 الاخره فيه وحسب اننا من كينثات كما سئل سائل سوفت لغيره من ذلك
 الموضع المحبب تلك كينثات في غير حقيقه تلك سائل كانه في السبب
 بوجوده وسوخته على وجودها وحقيقته فاعلم ان المحبب يوجب انتقال السائل
 الى المبادى بوجوب غير محتاج من باب المبادى لمعرفه كينثات الموضع ثم
 بعد معرفتها ان السائل ذكرها لم يبق له ذلك اعلم سئل ابراهيم ان السبب
 ثانيا لزم كينته كاصل وثالثها لزم الدور سببه ان سائل كل علم عبارة
 عن الاحوال العارضة لموضوئه من كينثات عارضا له لم يكن سببه لكون
 السبب ان كونه عارضا له سوفت في كينثات الموضع والمفرد من ان كينثات الموضع
 سوفت في كينثات سائل مثلا ان سائل كينثات مبرورة انظر ابواب السائل
 كونه سوفت في كينثات الموضع بل انما من الاحوال العارضة له والمفرد من سوفت
 كينثات الموضع ايضا عليه وهو في كينثات كينته ان كينثات كينثات كينثات
 واما ان كينثات كينثات كينثات كينثات كينثات كينثات كينثات كينثات
 علم المصالح في العلم سبب صاحب الفضول بعد ان العلم ليس هو العلم
 مذاق معنى محمديت علم المصالح في العلم كينثات كينثات كينثات كينثات

انه سئل عبارة ما يلين انه صدر ازمن المحبة بان الكتب عن ادبيته بان معنى كان
 سندرم للمفاسد المذكورة من الدور وخصيصا كاصل وافتدائه بالبدوى بان
 المردف من حيث ان موضوع دن هنا لفتح ان اعتبار حشيه ادبيته
 انذات في موضوع علم انه صول وبقول بان موضوعه انذات المصنوع بعد ان
 ادبيته كاصف للمفمن انهمي ره سام عما زكرناه من انذات المذكورة
 بدت لنا مع اخذ حشيه للمحمل قيد الموضع دن اسين ان ادبيته عند
 سب من حيث ان المحمل كاعرف من اننا عبارة عن الكباح الا خود من
 محمدات العلم وادبيته بالعبث لست من محمدات علم انه صول للمحبة بان
 الكتب عن ان ادبيته بان كل من يرد ان انذات عن اصل الكتب
 عن ادبيته بان كل من يرد ان حشيه للمحمل وادبيته سندرم
 للمفاسد المذكورة فحين اننا انشده في ادبيته من ان كفا رعاير العلوم تبار
 المصنوعات وادبيته بان حشيه من انشده في ادبيته من ان كفا رعاير العلوم تبار
 المذكورة كلام شري وادبيته بان كل من يرد ان انذات عن اصل الكتب
 فكل من يرد ان انذات عن اصل الكتب فكل من يرد ان انذات عن اصل الكتب
 ان يكون بان انذات عن اصل الكتب فكل من يرد ان انذات عن اصل الكتب
 دن حشيه للمحمل وادبيته بان حشيه للمحمل وادبيته بان حشيه للمحمل
 بان انذات عن اصل الكتب فكل من يرد ان انذات عن اصل الكتب
 من انذات عن اصل الكتب فكل من يرد ان انذات عن اصل الكتب
 دن حشيه للمحمل وادبيته بان حشيه للمحمل وادبيته بان حشيه للمحمل

نقش

الادوات منزهة عن الكسب والشره وكونها للهوان كان سارا غير ليعين لها
المذكورة اذ انما انصب لطلب العلم وطلب ان يكون الاقصد في الموضوع علم
الاصول بانه ثلث اذ اربعة ارشادات على الاقصد الواقع بين اربعة وكنهه
وبين الاصول والادوات اختلافا في نفس الموضوع فلهذا ذكره مع انه لم يسم
احد ولم يردن في كتب خلد فم في موضوع علم الاصول فليكن ذلك ان موضوع
الاصول عند اسم عنوان عام يكون مقصدا من التامثل بدارعة اربعة و
بالمشاهدة هي الثلثة ولهذا اولى ذلك العنوان العام الاثران الدليلية
ومن امكن ان يوصل جميع النظر اقا وكون الكتب من الدليلية خارجا عن
السائل ويدرر عليه شي من ادفعالات المذكورة كما عرفت في خلد فم انما هو
في شتمين المحررات في نفس الموضوع واما كونه للاختلاف فيه فلهذا ذكره ويدرر
محدود في نفس الكلمات في نفس الموضوع كاشف عن عدم كون الموضوع هو الذات
المعنونة بالصورات الخارجية فالكسب وكونه مع انه لو كان الموضوع
نفس الاشياء هو انه اربعة من دون ملاحظه انما ذات حبة الاصول ثلث
جاء بوجوب ذكره علم الاصول على كثرتها من اسرارها من سعة
ما ركلوا من عدم كلف واحد نظرا لعدم الاعتدال ويدرر الاثبات وحقائق
الوجودات بالنسبة الى علم الحق والطب والكلمة ويدرر كثرته وملاحظه انما
يخرج من الدليلية كارجو ويدرر الملل وكونها لا يكون سببا لكونها من علمه في
الادب نام ويدرر كثرته من العلم بالعدم شي وكيف كان فاذكره في كتبها حسب
الاصول من ان موضوع للاصول وادوات الادلة لطلب جميع ادفعالات على تدب

العل

المحل له معنى وهو ان يقيد بغير ان له سلبه فانه سلبه على هذا مذاقه من قول
من سلبه ان له سلب من السائل في كذا يقع ذلك كانه اهل برسم معناها
لا يقع المعنى لا بد من ضرورة البحث عن احواله البرائة من السائل
ضرورة ان له سلبه غير المحبة له عبارة عما يمكن ان يصراه وان كان عبارة
عما يجب العمل به وحيث ان ضرورة البحث من المحبة وادعاء السائل
والبحث من سلبه ان له سلب لا كان البحث ان احواله البرائة تلك قد اهل
في السلب من ذلك البحث عن وجوده في صريح واهل فيه حراما على القولين فانفس
تكون احواله البرائة من السائل ان له سلبه ادس غير ما سن على تاسيس
فان كان لا يستقيم سائل كل علم من انه حذر ونحوه لعدم التميز بين بعضه من بعض
مستقر من الراجح ان السائل المذكور في ما علم ان له سلبه سلبا من احواله حقيقه
من رباية كمرها بعض السائل فيكونه واحد به وغيرهما وحيث ان السائل
المذكور في هذا معناها لا يستقيم سائل لعدم كونه لا هذه وسئل في
الامر والسن وكس والنج والتقليد بالبحر والاطلاق ومعناها علم
لكون حردت اعطفت وغرما لكذا وكذا ومعناها سائل انفع لمصلحة
الامر حيث ان البحث فيه يكونه راجعا الى البحث عن شئ من شئ كذا الامر
اوجب عدمه من احواله وكذا راجعا الى وجوب العمل به اوجب عدمه من بعضه
ورمى ان البحث من وجوب العمل به من جهة التميز من السائل ان له سلبه
سواء من جهة التميز من سائل انفع اتقا فاما وسئل بان البحث من ان
ان كان الوصفية التميز من الكلم انفس ان له سلبه فانه احواله وجوب التميز

موارد من الدلیل و منها الباری المطلق فان فروع من سائل المصطلح و واضح
 بل انما كانت من الباری لعدم اصول ضرورة ان سائر كل علم ما بین
 علیه سائل ذلك العلم ما یجید بغير ذات اطرافه و استغنیات بافتقار
 الوجوده کدور الموضع و تفرقة و حدوده اجرائه اذا کان رکیبا و حدوده بحدود
 المشتبه لذلك الموضع المسکن بالباری المستور به و المستغنی بوجود الموضع اریح
 المسکن بالباری المستغنی به و کون ما یترقت علیه سائل ذلك العلم و من الباری
 عدم توقف اکث من سائل المصطلح لا معرفة لغته العرب ففقدت الموارث
 الموضوعة للمعنی و شخصی ففقدت من می زیاتها من محط نظر المصطلح
 هو اکث من الموارد من انه انشیه للمدلیل من الحکمة و الفاعل من و کون ما یترقت
 و سبب شئی منها سو قد نای و جود الدلیل في الخارج بل هیچ ذلك لمجرد من موجوده
 ففقدت من ان یوقوف على معرفة لغته العرب و معانیها و فقا لغتها و می زیاتها
 و با حکمة ففقدت من المصطلح سبب اکث من کادت و موارد من الملاحقة للمدلیل
 و ذلك لا یترقت على معرفة شخصی و ذلك الدلیل و مع وجوده في الدنیا بوضوح
 جریان و استعاضا عن الدلیل في کل ما یجید و یجید و محمب من الادلة
 کالکتاب السامیة المشرقة بالانبار و الی سائر و الاصول الممهولة في زماننا
 بیت اساطیر ح و سببنا علم معانیهم و انما ظلم و فقا یقیم و می زیاتهم نعم
 سائر من سبب نظر الی ان غرض النقیه هو کتب ط الاحكام العربیه من الادلة
 التفصیلیه و ذلك لا یفقد الدلیل و جود الدلیل و معرفة الفاعل و معانی
 الکفیه و الی زیاده و حیث ان یستعمل النقیه للاستب ط من الادلة الفاعل

[illegible]

[illegible]

در سببه و استحقاق خبری که کلمه قوله اقبحوا العلوة و بنده اند سور کلمات بسیار
البحرین و ما در میان من خروج الباری العلوة من العلم کما یاری
بالمعنی الاول و ما در من اخراج العلم هو الباری بالمعنی الثاني و نه صرح بمعنی آخر
تا معنی المحققین تا الهیاته و حاصل اعلام بعد التوفیق بین الدلیل و الحجة کبیت
لم یکن اکث من الاول کث من المعنی و من اشانه کث من معنای من فاعلم
حی هزار است دلیل معنای از دلیل ارجحین و اندر تمام بان سائل کل علم عبارة
علائک اکث فیه من معنای من اندر انچه بود انحصار ما دون ذلک اصول
و محصله ان باری با سیر ما خارجة غیر السائل و من الباری بلامول کبیت
لم یکن خبره الله و اما الکتاب درسته فاعلم عدم اندر فعال تا کونما من السائل
ضروری کث ان کبیت من معنای من اندر انچه بود بوجه اولی و سطر و مشکلا غیر
و کذا و کذا الواحد الثانی الباری فاعلم عقل بدفع من معنای من اندر انچه بود
من الشرح فیه صرح اعلانه اندر ساری ره که ان من السائل بدنه کث من حوال
الدلیل و است خبر بان کبیت اشانه به بشرح و الثانی من معنای من ادوات من
انوار من لایر سبب کما کراهة اعارضه لهما و بوجه اولی و سطر و مشکلا غیر
من معنای من انچه به نعم کما اخراج کبیت سبب الله تا سبب ابع من کونما من
اندر انچه بود اکث معنای من کث و اما اندر جمیع فاعلم ان کث را
بمعنی من العقل و اکث و کذا فیه من السائل بدنه کبیت معنای من معنای من
اندر انچه بود دلیل و ان کان من الکتاب است کما نراهم العاقل فیه کما کثر الواحد
اندر کان کثاره من ان و هو العارض من لایر سبب و اندر کث حاله و شد

[illegible]

من لا یکنهت عندهم مع احسانه ابرارته فاکت عن حجة في حق حدوث کلمه شرع
 واصل في السائل راجع الی اعتبار اصل هو طریق نشی اکادش کان اکث
 عنه في تمام من استحق الثبات راجع الی اثبات الاباحه ودر حقیقه ما یقتضی
 الکلیات انک لم یبر علیه دلیل من الی السائل یغنیه کما ان الی اباحه ودر کما
 في فاعده اجمع فلیون من السائل یستغنیه ودر کما راجع الی اثبات
 استغناء عن الثبات في ارتفاع الشبهة من الی السائل یغنیه عن الی سبار
 یستغنیه ودر کما یستغنیه ان یستغنیه في ذکر ان خروج اکث من کما ان یستغنیه
 في شرع من الی السائل یغنیه من الی السائل یغنیه من الی السائل یغنیه
 ان یغنیه من الی السائل یغنیه من الی السائل یغنیه من الی السائل یغنیه
 من الی السائل یغنیه من الی السائل یغنیه من الی السائل یغنیه من الی السائل یغنیه
 ودر کما یغنیه من الی السائل یغنیه من الی السائل یغنیه من الی السائل یغنیه
 الی السائل یغنیه من الی السائل یغنیه من الی السائل یغنیه من الی السائل یغنیه
 سبار خارج من السائل یغنیه من الی السائل یغنیه من الی السائل یغنیه
 دلیل في شرع فلیون من الی السائل یغنیه من الی السائل یغنیه من الی السائل یغنیه
 فلیون من الی السائل یغنیه من الی السائل یغنیه من الی السائل یغنیه من الی السائل یغنیه
 کما یغنیه من الی السائل یغنیه من الی السائل یغنیه من الی السائل یغنیه من الی السائل یغنیه
 في من السائل یغنیه من الی السائل یغنیه من الی السائل یغنیه من الی السائل یغنیه
 واصل من الی السائل یغنیه من الی السائل یغنیه من الی السائل یغنیه من الی السائل یغنیه
 ثم ان کما یغنیه من الی السائل یغنیه من الی السائل یغنیه من الی السائل یغنیه

من الی مثل اصولیه بدن اکث بحث من مدلولها دلیل و هر یک بحث
 من حال دلیل و اکث من ارجوب ارجح شد کث من دودنه اندر علیه
 و کذا غره و بعضی کما بر علیه با بعضی اباحت من مدلول اداره من ارجح
 بهر با بحث من احوال اندونه استغفیر و اب رسی با بحث من احوال مد الیه
 اند ما نیز در موضع اصول بود اند و شجره فی سنجها اعداد سلمه اند نه بدایع
 اند مدلول من کث بها اب رسی استغفیر انچه نظر اند رسانی من عوار من کتاب
 دانسته و اکث من احوال اند موضع و بر کانت اعم ما مدیده من نه اعلم از الم
 شکیله علم امر نکت قد عرفت ان بعضی با ذکرنا خود حجاب من اب رسی
 و بعضی بعد من الی مثل و ملک نیز حجاب با حد و حجاب اند بهر ازم بان
 در موضع اصول بود ذات اند بل المنون سبزان الکتاب دانسته و در آنها
 بدانند است المهم و بدانند سبزان اند سبیه من رامن اما ز بر اند بهر فانه مدافع
 ح کث احوال اب رسی اند الی مثل اند الکتاب دانسته سببا بر من اند اند طایفه
 من بها بر من اند اند طایفه اند موضع و اکث من احوال مثل ملک اند اند طایفه
 اند موضع و اند دودنه کث من عوار من دلیل و من استی الا اکث من الی و کل
 و نامها اند الی بن اکث من احوال من الا حقه مد صواعنا بر اسطر ارجح
 داخل اند الی بن کث من احوال من الا حقه مد صواعنا بر اسطر
 ارجح و بهر کسم اند الی کث من احوال سطلن کسم اند علم هر موضوعه و کث من
 احوال من اند انچه که اند هر لغز من فک اکث من حال دلیل من کث اند دودنه
 بر اسطر ارجح و اند الکتاب دانسته کث من حال اند علم اصول اند

[illegible]

شباب

متعارفة او بدیهه بقول آن ذلک سلم انداز سن بنی مافقی به عقول کم و
 علیه و جدا بنم و بد اصم ثلثی بر اطلعوا علی هذا الصانع الذی سب
 اس لم عما دورنا علیه من این قش است بل بعد من لمحقق شریف که حاشیه
 شرح المطالع و این اصل اینها من که شورفته و غیرها رکات اینها را بر عدد
 اکیاسه من اکثر است بطریق و اینها من حیات افرایا که مستقیم
 و اینها و کذا ما یجاء بر الموضع این بر عدد اینها من بعض ملک کلمات بر عدد
 بقدر ما اجماع و کمال ذلک بر سطر اینها ملک بر عدد حد اعلم ان شرح
 حقیقه سن ذلک اعلم ان این اصل اکثره ایس بر یک خط حقیقه حاشیه
 ملک اینباری و من هو علم بحث من کذا و کذا و کذا که اینها من ملک
 و من هو علم بقدر ما کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا
 انداز این اندک با الموضع من سن ما کذا حقیقه و عدد ملک با سطر اینها
 و من المستقیم و الف من و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا
 انداز این با سطر اینها و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا
 که ضمیمه بقدر من اریب با سطر اینها و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا
 من اعلم من این اریب نظر اینها و این اثبات کفایت الموضع ذلک که هر حکیم
 و اینها و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا
 انفسه بر این بدیهه ملک ارجح من این اصل علیه و بدنی من من اعلم
 از اینها و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا
 که شورفته و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا

ومانش منها فان لمجد ان اذ به ان شریک من خدشته فاعلم ان لا یخلف من
 اعلام وادد یک ایضاً من کمال بر منوج کلا اعمین الموجود با هر وجود
 فان اکتبه اعمیه ایضا ما مد من لساناً و در من محمدات سائل اعلام
 لمضماننا و کمال غن منها من حیث قانون اکت و کمال ساری الی
 بر خدتها اذ در من احتیاجات فان ساری اذ در من اعلامیه و اعلام یک
 ان یون علی قانون معانی ما ثبت من طوا هر اشرع کذات ساری اعلام
 اذ در فانی مد بخر منها معانی اشرع علی لمضماننا معانی انشوائین عقلیه
 اعمیه سوا حاجت الطوا هر ام لک فان حاجت لک در لک و لکون
 الطوا هر ام لک فان ترا من العقل لک اذ در من اعلام و اذ در
 ن، حدیث نایز اعلام یک نایز بر منوعات فدا یک مراعات
 من اعلام اشرعیه و اعمیه علی لمضماننا اذ در من اعلام و اذ در
 حدیث ان لمضماننا نایز اعلام اشرعیه نایز منها کمال بر منوعات و لک
 لمضماننا نایز اعلام اعمیه نایز منها کمال بر منوعات و لک
 نایز اعلام اشرعیه علی اعلام عقلیه انشوائین نایز بر منوعات انشوائین کلا بر نایز
 حازر لک کلیه القاعده بعد منقذ اکتاف و انهم بر من اعلام اشرعیه و اعمیه
 فکلیت لک یوز لک انکاراً و اعمیه اعمیه و اذ در من اعلام و اذ در
 سابع بر افقه حاجت العقل معانی کلا بر من اعلام و اذ در
 نایز اعلام نایز حاصل نایز اعلام و اعمیه لک نایز من انشوائین
 کفایت اشرعیه و اعمیه نایز اعلام و اعمیه لک نایز من انشوائین

من کلامه ان اعلم عما نال منه ما حصل صورة اشئ في العمل واثباته اعلم من
 وبن عبارة من ان ثل اثنته المجرب منها، اعلم الموصوفه كلها باسم ذلك
 اعلم كالمجرب وبعرف وكنهه واثنته ان اوله ان المجرب واثنته ان ثل اثنته
 س ثل اعرف او المجرب عن اذخره ان الکت في کلامه منها غير عوارض موضع
 واحد وهر الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب
 من ان الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب
 تنب المجرب غير مجرب س ثل الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب
 من الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب
 سبب صورته کالدار وکجام ولا اذ ان الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب
 لا صورة له اذ سبب ان الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب
 واثنته ان الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب
 اعلم من الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب
 صورة اشئ في العمل واثنته ان الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب
 المجرب واثنته ان الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب
 سبب صورته کالدار وکجام ولا اذ ان الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب
 لا صورة له اذ سبب ان الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب
 واثنته ان الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب
 اعلم من الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب
 صورة اشئ في العمل واثنته ان الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب
 المجرب واثنته ان الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب
 سبب صورته کالدار وکجام ولا اذ ان الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب
 لا صورة له اذ سبب ان الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب
 واثنته ان الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب
 اعلم من الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب واثنته ان الکت به المجرب

بعد حمد و تراحم از علی بن محمد طهر العود کا جامع بین المحدثات و کتب
 و فصل و کتاب کا جامع نیز انما فی الیاسی و انقول بان ذلک کا جامع ہوا و اشتمل
 علیہ تشریف الاصول بانہ اعلم بالفوائد الممکدہ و لا یستطاع الا حقا عام شریعہ
 بحیث ان اکث ان رجع الی اکث عن الفوائد الممکدہ فیہ و اصل فی مسائلہ
 و اید مذکور و محروح علم اکمال و ایتقہ بنسب الفوائد و ارجح لدن و ادون
 منہا سبب من فیہ الفوائد اعلیٰ اکادہ لاکتبات الیاسی بل ہر علم
 شخصی شتمل الیاسی بل شخصیہ بان احوال اشیا من خاصہ او عامہ
 الیاسی خاصہ کا کرج بالمکدہ و المکدہ لکالہ جنہا و استفسر دکنہا
 ساحت فی الاصول و سبب عرض من اکث عنہا استفسارہ بیابہ الیاسی
 و ح فیہ حل منہا کل الیاسی و اصل و منہا صفات الیاسی و المرزبان
 الدول الیاسی و احقا بنہ و الفوائد بل کل ارجع اکث فیہ الیاسی و احوال
 کتبہ المجدد و المسبب و حجتہ عام المخص فی الیاسی و اسد و عام فیہ
 و کون لدن بطور احدہ منہا نہ خلیہ فی الیاسی ط و اصل الیاسی ہذا المرزبان
 مع اکثر و ادون فی الاصول حصصا علیہ لا یعرف علیہ حد فی الاصول و لا یعرف
 علیہ حد علمین بان کان سفر صا اعلم دون الاصل کتبہ فیہ انساب
 لدان و ارجح الاصل و انہی دکر با حکم بانہا من سائل علم تعرضوا لکث
 عنہا فدرج و اخلہ فی الاصول و انکانت تشریف اعلام صارنا علیہا
 و انکانت سفر صا علمین یعرف تشریفہا علیہ فانہم لیس الیاسی علیہ
 حیثہ اکث بان ان اکث عنہ فی الاصول بان حث انہ عنہ لا یستطاع

و در آخر غره و لا اله الا انت سبحانك اني كنت من الظالمين
 بدین سخن گویند ای کعبه که در غرضت ای کعبه با تو صل منزه ای کلمه و هر شریف
 نهجا از سبیل کعبه میماند منزه است از طبعها می رسد و الموار شریفه
 انداخته نهجا بسبب شایسته از شیء بی ما قاعده آن قریب آن شریفان
 امر او مدیده و در جزییات کثرت و تطبیق القاعده و افراد ما بسبب شایسته
 نهشی قلب منزه شدن لایستای ط و لا کعبه میماند غرض و لک استند و لک
 ط فظهور آن معنی و لک میزان صل اسأل فی اصول و عاصیه ای که تحمل نکرده
 نهجا آن باب به دستور ادنی شیء و در آن معنی الزان اول احقاق
 ای کعبه با شکیلی که ای کعبه من اعدا من اندیشه الموضع کما یستند به تفریع
 الموضع ای کعبه من اعدا من اندیشه بل باع فی بعض افعلا و عاصیه
 المطاع حت ناسی و نمول اعدا من اندیشه لا برص شیء در سر ساد
 نظرا الی عدم کونه من احواله حقیقه بل احوال ندارد حقیقه و در برسطه
 و لک الموضع کما ان معنی الزان آن در کون اسره در اصول المحدثه
 فی العلم سواء کان من اعدا من اندیشه ام بدیل به مجال لک القول
 بعد ابطال کون کباح الا خود زمین اعدا من المحدثه من الموضع
 و ما فرج سمعک من حدیث ان اعدا من لک نهجا اعدا من اندیشه
 الموضع نهجا من کما استخوان آن کباح الا خود زمین اعدا من الموضع
 کما یستند به تعلیل سید استند نهجا نهجا استند به بان الموضع و اعدا من
 بیان احوال موضوعه و اعدا من اندیشه شیء احوال نهجا کعبه کلاب

ادعای من الغریبه فانی تا کشفه احوال باشد و آخر هر بابی از ملک است
 ادعای اعراف را نیز داشته و هر مسلم بولگان کما حق هو الموضوع و اما اعتباره من حراف
 المحمل فنادیه من کفر الی مثل ما یستخرج من محبت من احوال و ملک الغدر و کما حق
 دون العوارض انما انشبه للموضوع و ذلك واضح لا شرة فيه و لان سائل اعلم
 ح له به و ان یلزم با حقه من احوال من انما انشبه لموضوعات ام بدلیل بشرط
 کویت با حقه غر احوال موضوعات کما بشرط تنفیذها بمحبت غر احوال
 موضوع العلم و ذلك کلام اخر به بعد القول بعدم اشتراط ذلك و قول
 المحب من غر احوال من انما انشبه لموضوع الی مثل المحب منها الی مثل وان
 کان فی اشغال من انما انشبه لموضوع الی الواحد یلم فی اشغال
 انشبه الی الواحد من انما انشبه لموضوع الی الواحد من انما انشبه لموضوع
 و صارت الی ان من سئل عن انما انشبه لموضوع الی الواحد من انما انشبه لموضوع
 الی انما انشبه لموضوع الی الواحد من انما انشبه لموضوع الی الواحد من انما انشبه لموضوع
 لیکن یخرج من انما انشبه لموضوع الی الواحد من انما انشبه لموضوع الی الواحد من انما انشبه لموضوع
 و جوه التوفیق من انما انشبه لموضوع الی الواحد من انما انشبه لموضوع الی الواحد من انما انشبه لموضوع
 الی انما انشبه لموضوع الی الواحد من انما انشبه لموضوع الی الواحد من انما انشبه لموضوع
 سابق و هو السواب الی انما انشبه لموضوع الی الواحد من انما انشبه لموضوع الی الواحد من انما انشبه لموضوع
 فی الکلمه الی انما انشبه لموضوع الی الواحد من انما انشبه لموضوع الی الواحد من انما انشبه لموضوع
 الی انما انشبه لموضوع الی الواحد من انما انشبه لموضوع الی الواحد من انما انشبه لموضوع
 فان صارت الی انما انشبه لموضوع الی الواحد من انما انشبه لموضوع الی الواحد من انما انشبه لموضوع

[illegible]

وذلك لا يكون الا في مورد المكن فيه ادخا طولا ، لا يمكن فيه ذلك طولا
ودوران الا من حيث المخذورين الذي استند فيه باب ادخا طولا ، ان الحركة الممثلة
فيه وانتهى لا يعقل فيه ادخا طولا ، ثبت ان حكم العقل يفتح استصحاب بيان
في الحقيقة بغير ان لا صرح الصريح في الاستدلال بما جازاه من ادوات في العقل بغير
اشارة المحرر في عدم التردد من عدم الاستدلال فيه بغير بيان يكون اشارة الى
في غيره ، فان مقتضى الوجه الاول كونه زائدا ، فجميع الموارد هي في دوران الامر
من المخذورين فكل ما ذكرنا ان اثبات اشارة في الحقيقة في مقام تلك المقتضى
حكم العقل اثبات لادبارة الواقعة ، فان اثباتها بالشرع اثبات للمقتضى
والمقتضى فان ثبت كذا في العقل من غير ان يكون مقتضى العقل في مقام حكم
الشرع كمثل ما في الاول واقعا ، وصار ان في ظاهرها مع ان حكم الشرع بما
حكم في مورد حكم العقل يكون مثله في الواقعة ، والمقتضى في الواقع في مورد
فانفكك بين كذا في الواقع ، لا وجه له ، اذ اختلفت ان ذلك سلم في مورد
حكم ان مدارك حكم الشرع في مورد حكم العقل ليس اذ مدارك حكم العقل في
ليكون دعوى عدم مقتضى العقل بين ما ذهبنا في كلامنا ، واما اذا لم يعلم ان
مدارك حكم الشرع بين مدارك العقل كمثل ان يكون مدارك حكم الشرع في مورد
حكم العقل فليكن دعوى ان حكم الشرع في يكون ظاهرها واقعا ، نظر ما ذكرنا
اعلانه ادخا في رد في سنده استصحاب من استصحاب في ادخا في مقام العقل
في مقتضى عدم مقتضى العقل ، وكذا في حكم الشرع في مورد حكم العقل اذا علم
ان مدارك بين مدارك حكم العقل ، ولا اذا حصل في مورد حكم الشرع ان

مدرك حكم الشرح غير مدرك العقل فانه سبحانه ارسل في نقل ان الرخصة
 ان شبه من الادلة الشرعية ما قبل الوجهين فلهذا علم الشرح في محلها
 وبت هنا حله ان ما حكم به العلامة في الفاري به كذا ان ما في بعض اركان
 البرائة كرواية الرغ وارضع وكمب عين سفا حكم العقل لا يصح للمعارضة
 مع اخبار الاحاطة لعدم العلم بان مدرك عين مدرك حكم العقل بايد باصرة ودر عدم
 ابيان دست السبب ان اخبار الاحاطة طح بان كان سفا بعض
 الاحاطات في الرخصة كقول كل شي سطين كذا يصح ان يكون معارضا
 بخبر الاحاطة لعدم العلم بان مدركه ودر عين مدرك حكم العقل ودر
 عدم ابيان له حال ان يكون حكمه من جهة اخرى غيره في غاية الوفا به واما
 واما في هذه الزمر في مرجع الشرح واما حكمه فلهذا ان حكم العقل بايد باصرة ودر عدم
 اصل البرائة واما في حكمه باخطار اداء باصرة في مسند ان الاصل في الادب و
 هو كخط اداء باصرة وضمن مرجع به تلك المقتضى يعني راه حث حكم ان
 الا باصرة وخط في القامتين واما في داود ودر كسب الفاضل بان الادب باصرة
 في القامتين ظاهري سبحانه في مسند احاطة الادب باصرة ودر ذلك اسرار
 عنوان المسند هناك في ما يستعمل فيه العقل وبقية محل النزاع بالصفة
 التي ليست عن اشارة المسند ودر وجه الفاضل الجواد في تفسيره بالصفة التي ليست
 عن المسند الذي لا رتبة ان يكون علم العقل باخطار اداء باصرة واما في
 ودر كسب الكفايات في الشرح في معنى سراد حكم العقل فيه باخطار اداء باصرة
 وان علم العقل باخطار اداء باصرة الا في عين سراد في احاطة بالحيات كقضية

الحق

داده است و در هر مرتبه بعد از اظهار فی فای زاره اخذ می شود از آن محظوظ
و ادب به حضرت و استغفار طاهران در این محقق است و که نمی تواند محظوظ
کاملاً یعنی تا آنکه بل می شود و در این حکم عقلی بر اینست که این مقام عقلی از عقلی
و قد صرح المحقق القمی رحمه الله طری و در کائنات فی غیر قابل تصدیق است و در هر
نوعه از انجیل مدیسان و من است این است که با حضرت انطیس من بالکلیه است
حق تا انمول با نظر از مدار است و کلیه مدیسات و خیال و کلمات کفیه و ملک
قد عرفت از تقریباً بقرینون بعد از بعضی موارد و کالمعرب به و ادب بیان به
و حرکت بعد از ان اعظم و درین معادیه و غیراً تا تا اسرار غیر قابل محکمت کفیه
فمن حکم عقلی یعنی کلمه است و چون که برینا اولاً عقلی است و برین من لکلم
بسمه و اعتقاد مدیسان و حبه حسن بر حسب حسن المعرب و اعتقاد
سازون بیان و زینت و طاعت است با ادان است که آن براده و در
من کون ابراسته طریا بر بعضی از ادب است یعنی من فرست افراد خانه
ابراسته و بلکه کائنات انظار از انست یعنی انجیلها و مملکتها و امر علیها غایب
ادب و ارکان است از عقل و ادب و حالاً تا ادب است و در این است و بعضی
ادب است و حبه ادان و حال صفاء و کلمات و انست من فرست بیان کل ما هو
حسن بعد از عقلی من در بعضی فی مدیسات و علیون مدار است و حبه طریه کلاخه
صاحب اصول حکم عقلی کسبها من در در این است و ادب و حبه طریه نظر از ان
و حال المعنده یعنی کلمات است از باب کثرت و اسوداد ادان حکم به مدار است
طری و حال صفاء و کلمات و بر سر مدیسات است و انست من کلاسه حبه صرح

[illegible]

بأن هذا الوقت على تقدير صحة جوازها غير ادنى من الفائدة فلا وجه له فراهبه
محل النزاع من جهة اختلاف على كونه فاعلمنا ما نحن فيه من جهة
مرادنا من عدم الفائدة من كونه الفعل بالبرائة ضرورة عدم الفائدة
بين عدم العقاب أو حكم العقل بوجوب دفع الضرر أو إثبات أن توضيح ذلك أنه علم
العقل كسنة أو فحمة فلهذا من جهة حسن العقل ونحوه فإنما مع قطع النظر عن
كونه عقبة تدفع به مع آخره حسن آخر حكم العقل بفتح العظم وحسن الحسان
وكله بفتح الالف قد اجماع على أن الضرر المقطوع عنه الإهلاك للنفس وهو بفتح الالف وقد
لمكون من جهة أن العقل عقبة ترجع إلى حسن آخر وإن لم يكن في العقل مع قطع
النظر عن هذا المقدم حسن أو فحمة فحكم العقل كسنة أو فحمة ونحو
المعصية ونحو حكمه بفتح الالف قد اجماع على أن الضرر المحتمل له من جهة كون عقبة
لإهلاك النفس وكذا قد اجماع على أن الضرر المحتمل له بغير من ذلك بحكم العقل
أو إثباته كاجتماعه من الأول بحكم الالف من جهة قاعدة الملازمة على تقدير ثبوتها
أنما ثبت بحكم الشرع في الأول دون الثاني بل الملازمة فيه أن ثبت أن
لمكون من جهة إثباته من غير أن ثبت بحكم الشرع ونحوه أطلقوا على عدم ترتيب
الثواب والعقاب على سوا هذه الأوامر للملازمة والاعتناء ودمي لغتها للملازمة
أو إثباتها بحكم العقل كسنة ونحوه الفائدة لا زالت من أن حسناتها
العقل من جهة كونها عقبة لا دور في الصفات الدينية ومن هذا العقل
بفتح الالف قد اجماع على أن الضرر المحتمل له من جهة كون عقبة لا إهلاك النفس
على تقدير بقاءه فلا يقع حكم الشرع على طبعه من باب الملازمة لا يقيد أزيد

منزل

من ترتیب القدر الواقعی با اید قدام منبسط الغرض بقدر ابعاد نه در کلمه اندازی
 اندی ترتیب ششمی با مخالفه اعتقاد و با کماله قسطنطینی اعیانیه بین حکم عقل
 و اشترع سیرانده مانده نه نه نقان حکم العقل در اینجا حکم اشترع اعیان کلک
 و در سر الوجود ادراک حیرت و انقائات عقیدیه حکم اشترع اعیان کلک و در سر ترتیب
 اشترعی الحقیقه علیه نعم اکظم ثبوت و جوب و مع الغرض لظنون شرعاً بدو در
 بل بدو در سر غیر آخری فاعلم ان حکم العقل بموجب دفع الغرض لظنون شرعاً بدو
 ترتیب علیه اید المرشد البیاض انقائات المرشد الیه هو الاعتقاد کما فی السننات
 المحصیه فی ترتیب با مخالفه اید اعتقاد المرشد الیه و انقائات هو الغرض
 الیه بنوی ادو الغرض اعتقاد بن اید فردی فاعلم ان ترتیب علیه اید المرشد الیه
 و در اینجا و در حکم العقل بعدم الاعتقاد بن حقیقه فیه الاعتقاد بن اید
 و اما اصل آن اید قدام مع الغرض لظنون صحیح بن حقیقه کون عقیده تلفیه سراد فروع
 غیر الاعتقاد و الاعتقاد بن اید بن اید فیه برفع بن الاعتقاد لظنون اندی
 فاعلم ان و قبل و در اشترع و مع کما فی حقیقه فیه اید العلم کون حقیقت و جوب
 و مع الغرض لظنون شرعاً بدو در حقیقه فیه لا الغرض لظنون کما فی انقائات
 نه محله فاعلم و مع اید انقائات فیه اید فیه کما فی فروع غیر اید فیه غرامه
 المعنیه من محل النزاع لا حقیقت من وجوب دفع الغرض لظنون شرعاً بدو در
 فاعلم ان فیه هذه الکلمه فیه اید فیه و اما کما فی من السمع فیه و در
 فیه محل النزاع انقائات فیه انقائات الشریک فیه و بین ان فیه غیر محکم
 بما ذکرنا و مع اید انقائات فیه ان فیه من عدم الحاقه فیه بن فاعلم ان فیه و فاعلم

فتح العتاب بما بيان لان حوزة اشد اشد انما نفعه ليس من جهة وجوب
و نفع الضرر فتح حق ان وجوب نفع الضرر انشائي بدليل من الملازمة الا ان الحكم
الانشائي الذي بدليله حكم العقل بفتح العتاب بما بيان على كفايتها كما مر
بان ان ادرى من جهة كونها لغوا و ثبت فحري ح فاعادة الملازمة و ثبت
بما ان الحكم انشائي يكون ح فاحتمال من محل النزاع فمسئلة البرائة سر موعنا مدنا
بذلك لمون ما ورد فيه بعض الاما ان حق ان يحظر منها بفتح العتاب و البرائة انشائي
لكن مع عدم احياء مع الملازمة سنزوم كلوا النزاع عن اثمرة فانه ولي ارجحها
عن النزاع لا عرفت من ارجحها سر موعنا اذ ان شات للثبات عا ا ا ا
الغديات فطافا لدن ادرى و لا بد من ان غرضهم من غير ان نفعه هو ا
الكارج عن انشائي انما مع البرائة بدليل العقل يكون ح ح ا ما انشائي لان
بب الملازمة او بدله فاحتمال و مع العقدين يكون فاحتمال من النزاع
سر موعنا يكون ح ما ورد فيه بعض دينا اوجه وان سنزوم كنعين سرور
الديانات باذ فراد ان ادرى بل الح كذا صدور العقل اذ في اريدون المقصد
و اذ ان اريد اذ احوال اذ ان حسن التوجهات اذ كورة فانه دخول في ان نفعه
و فروعها فانه في انشائي و فروعها و اذ ان العالم اذ عرفت تلك التبعات
فمنع في المقصد و نقول ان اثمرة لا تخبر بحسب ادرى ح ا ها سكا و مع انشائي
او و لئن لان يكون اثمرة بدونه او فروعها باعلم اذ ح ا و مع اذ اول لان
لمكون اثمرة حكمه الحكم او سر موعنا و مع اذ اول لان يكون اثمرة انشائي
او المقصد به و مع اثمرة برين لان يكون اثمرة اذ مع اثمرة اذ احوال

السقف او تفار من بعضين و مع استدار بر لا ان لموت دوران اندر من كحره
 و غير الوجوب من اعدام الشك الباقية اذ بين الوجوب و غير كحره من
 اعدام كحره و كيف كان فيج اعدام في عصر من اعدام في الشك انقلب
 وان في الشك انقلب به و اعدام في الدول بيع في سواض الموضع الاول
 في دوران اندر من كحره و غير الوجوب و كانت اشبه حكمه و كسر سائل
 المسند الاول في اشبه السبويه اكلية الائمة بين كحره و غير الوجوب
 مع كون سن و اشبه فقد بعض و هذا هو الغرض من العلم من المزايع بين الله
 صوبين و الله خبار من و الله فني خبار من احوال بعض و تفار من بعض
 بعض الكليات من ادموسين انا كتاب في و حلفت فيه على قولين قول اول
 و قول باء حيا ط و اعدام في هذه المسند بيع تارة في الائمة العلية التي
 هي بعد شوبنا من ادموس العلية و اخرى في الائمة الشريعة هي بعد ادموسان
 بها من ادموس كان الله حيا ط انا تلك ما اعدام في ثمانية المقام الاول
 في الائمة العلية فتقول انه لو انا بر جوه من اسفل الوجه الاول فاعده فيج
 اعتبار ببيان و شرطا ط انا ب بالما لغة التي لا تحقيق ادموس العلم با
 انقلب و ادموس انقلب بالبح و با لا طافات و لغز من اشياء العلم به
 فيج اعتبار و هذا الوجه ما اسفل به عقل كل ما نزل في كنية في غيرت به الائمة
 ما عرفت من ادموس انقلب بالبح كما ثبت به الله با حرة الائمة حكم اللادنة
 وان ادموس ما كنية به ط انا احوال احوال ان كنية من اعتبار ببيان ما
 من حدة احوال ان كنية كانه لانه و كنهه و با حلة فادرو عليه من علم

عدم جوبان استنبات انحرافیه مناجیه ان المراد باین انزی بفتح اعتبار
بدون هر کجبه دان لم یکن یا ما تعلم المحیدل فایض هو اعتبار بلا کجبه بعدم اثر احاطه
صحت باین ادعایم اولا فیه کانه انکار انحراف من انحراف المعجزه و ناسخه بطلون
با شروع و عاقبت باین ترکان و ان لم یکنوا عالمین بعد از این صرفه من ان
من لم یکن ان ادعایم اولا فیه و ان استین ان کجبه انفا طعه بغير و هو علم
استل بر جوب دفع انحراف قائمه فایض ح اعتبار باین وجود کجبه اعتباریه
انقضیه واجب است بر همین سبب است حث ان مرجع الاول هو انحراف
عدم جوبان ناعده مع اعتبار بعد تسلیم ناعده دفع انحراف لکان مرجع انشا فی
المورد ناعده دفع ناعده انحراف احدهما است ناعده انحراف اولی المنفی است
و غیر تعین شایسته العاثرین و حاصله ان حکم استل بر جوب دفع انحراف اولی
ان ناعده قبل و رد استماع و ان کانت سلی ایدان بناء اعتقاد باین عدم ایدان
بمثال علی ان خدایت و ارتعابهم است علی استل علیه عقول و علیه منی اعلام
نایسته انحراف اولی با حث انحراف اولی اصل استماع ایدان کانت هر کجبه
ان ان اولی اعتبار ان نوری باین با حث انحراف اولی اعتقاد بلکه ان ان المقام نیست
و ان اعتقاد مایه باین و سبب لایرو علیه ایدان بناء اعتقاد باین خلاف
عقلی لکن باین سبب باین سبب انحراف اولی باین انحراف اولی باین سبب
و اما انحراف باین انحراف اولی باین سبب انحراف اولی باین سبب و غیر
اعتقاد و نایسته باین سبب انحراف اولی باین سبب انحراف اولی باین سبب
حث ان باین سبب باین سبب انحراف اولی باین سبب انحراف اولی باین سبب

هت شواست انفسهم وانشاء له اعتبار به چنانچه داد میزیم لمون الله تمام مع المعصية با
 لا مطابقه كافه مع معصية كائن وهو كائن في ادول انك لا تتصور لزوم انفس
 في عقولهم انه في اتصال مع الادارات المرصده الى مصادم بانك ان عقل وان
 عقل يفتح الله تمام الى اعراض الشكوك ولكنهم لا زوا فرجه بعض الادارات في الله
 عقل الى مصادم الله كنه بود سدهم تلك الادارات سفه الله محذوره
 من محذوره تمام الى اعراض الشكوك وان لم يكن تلك الادارات مفيدة لعقل كنه
 و هذا السبب ان حجة لا تنجز بر او قاعدة فتح العقاب بديان از غير بها كائن
 في سكونه اشارة عدم ولا يثبت في صفات عقولهم في نفس الواقعة من غير ان
 يتطهر الى اشارة من الادارات او ميزم في ترك بنا لهم محذوره من محذوره من لغته
 عقولهم هذا عقل شجرة فضاء من اشارة بدنه كائن في نفس في عقولهم من
 غير ان يحكم السبب او غير بل لا كنه تمام مع روحهم بوضع ذلك السبب و
 في قصده ضرورة عدم وجود الوجود في قيام الحجة عليهم كليم العقل سليم نعم لو كانت
 الادارة ما يستعمل فيها عقل و ثبت بناء العقلاء في طرف حجة لا تنجز بر
 ان استجمع شرائطه من اطلاع المعصوم مع عدم مانع من ادراج كائنه
 و كونه من السبب ان ما كنه من سبب من ادول لعدم وجود لارة في انشاء
 ان مفسد مع عدم المعصية في يكون بنا لهم في انجس من حجة الله تعالى عليها للوصول
 الى مصادم الله كنه في يكون حجة لا تنجز بر او من غيره كانه يكون من انشاء
 و في لزوم ان الواقعة ليس من ادور انو فقيضه الله في علم عقل من باين هي
 من المستفادات انفسه و بنا لهم في كنه كليم العقل بر حجب وضع اعراض الشكوك

فما يجري فيه التفرع والامضاء وان صلح عليه الامام علم هذه قاعدة التفرع
الارواح البتة ان من غفلهم لهذا العلم من نظاره واضح البتة والادان بوجه
كلامه بوجهين اخرين احدهما وجهنا به في سائر المحققين انهم ان لو كان حاله
الادب باهية فنية وهران عدم الدليل على العند دليل على عدم العند في الواقع
فما نتم على الادب باهية في القام من جهة انه يقال ان ملك الادارة له صفة و مرجع
ذلك الى حاله عدم الذي قد عرفت انه دليل مستقل باو من سائر الادلة
الشرعية لكنه مع ابار كلامه عن اكل عبد كالمكثين على من نظرا لها و سافاته
مستند له اخرا لبرائه باصل عدم و قد وجه حج من حكم العقل ان نرى على
دليل شرعي احبنا دى و ستره له قول المستكنة ح فبا فيه نفس بوجود اماره
الشرعية غير كانت له ثبات الدليل ان لبرائه عدم لمحاوت من
باب البنية المعنية ح ان من هذا الوجه بين الرابع الى ابرائه في مطلق ما
فيه سواء كانت اكره مستندة او شريعة او سحرية و هذا الوجه له ثبات
اكره سحرية او شريعة كما قد بين و ثانيا راجع ما ذكره رة لا ما ذكره غافل
الجهاد رة كد ثبات ادب باهية مستندة كخطر ادب باهية من ان احتمال حصول
المعند في الواقع ممحى باقالات ارباب يكون و هو ادب و عمل نظره رة
في القام ذلك من ان حال المعند فيما له نفس فيه ايضا كلك و هذا الوجه
اسبب بطلانه و لكنه ايضا لا يوافق من ان صحة هذا المطلب من باب
من امكنه سحرية على ادب رة لا بد من ان احتمال المعند سحرية و رة
المعند له رة و رة واجب منه اعتقاد او دعوى قطع العقل بعدم المعند

خاندان

فانما است در قبل و در پس و خالها معنی است که قطع بعدم استندام ^{کلمه}
المحکم البیان در الزور و استک و کلاما مسترمان فاما ماما اول لغو است
حرف نه ثبات المستلین کانه با وجوب وضع الغرر لم یهرم ساق نه غرافه
به از الزور من انه سترت بان معنی اصل المعنی انه اول به زلت انداخته اراد
اخر و ج مع کلمه اعتقاد اندی غیر معنی به اصل المعنی است نوری و لا است نه غرر هم
بغیب از و معنی القطع بعدم المعصده نه استندام است معنی قبل و در پس مانده
علین نه حق غیر عدم الغیوب بل اخیال المعصده نه لا شک است از سوهرم بوم
بسته به اعتقاد و بوم نه معنی کونه سطره نه استندام سطره معنی عدم و خالها
معنی نظر استعدان فاذا کان کل محتمل و نه اعتقاد و سبب حالها کما یکایط
المحکم البیان اندی علین و معنی القطع بعدم استندام است و ان استندام امر علی
مع ان استعمل بکان فاحلی نه با بعدم المعصده فدا و مع معنوله او بد استندام اصل
استدلی نه استندام یکطرفه من جهة علم استعمل بوجوب وضع الغرر المحتمل و با محله
محکم استعمل بوجوب وضع الغرر المحتمل رفع سروده و شک نه الغرر و انتفاع
از زور نه عدم کابیط و انتری من و معنی المحتر من یکبوس کنه فاما به من
جهة نفس الزور و استک معنی انه معوم من جهة سروده نه استندام مع ان من
اماره استقطع بعدم استندام نه معوم من جهة تحرره غیر کابیط بعد سروده
و شک نه استندام و المراد من استیع سبب هو المعنی المستطیع بل المراد نه نفس
الکمال معنی ان المحترز سببه و محزون و نه استیفاء زوال نفسه نه استندام
نه مع به عطف و استعجیه است نه از کرد و استندام استندام نه استندام نه استندام

ابرائیم و محمد و شیخ بر جمع الودیهین احدیما تسلیم ان لموردن سرارد جواب
 قاعده انظر کجریان قاعده فتح الغائب بآیات ابدان قاعده انظر به فتح ان
 لموردن بآیه تنقیص المجهول الغائب علیه بل هو بآیات قاعده کلیه خط هر سه
 کلمه بر عقل بعد کمال به تنقیص الراضی بل و ان لم یکن تا سروده تا الواقع تنقیص
 فتح کرمت قاعده لغوب علی ما لغتها سببها تا لغت بآیات من لغتها
 مدعی استغنی المحتمل و ان فمن ما لغتها لدافع و اساناسخ جبران قاعده
 انظر تا القام بل المردن سرارد جبران قاعده الفتح و ح که مدعی انظر
 سر صوب که لموردن جبران قاعده الفتح و اردو تا قاعده انظر و بآیات رفع
 سر صوب و دعوی ان جبران قاعده الفتح سر قوت علی ابطال قاعده
 انظر تنقیص علی مدعی جبران قاعده یکن دعوی و اردو قاعده
 الفتح علی قاعده انظر مدعی ان ابطال قاعده انظر سر قوت علی جبران
 قاعده الفتح فتح بر رفع سر صوب انظر لغات جبران قاعده الفتح ایضا سر قوت
 علی ابطال قاعده انظر لم یکن ان در سر صوب او مفسر او به کلام اذ کان المراد
 من المحتمل هو لغت بآیه فردی و لا یوکان المراد انظر الیه بنوی تا شسته من هذه
 و حکمیه سر صوبه فلما کتب فیها ادب خطا بخرات ان خبری قلت و لا کل
 من الجواب نظر الا ان اول فلما حدث من ان المراد من ابیان و حکمیه و قاعده
 انظر و ان لم یصح ان لموردن بآیه المجهول ادانها حکمیه تا طعمه للعید و ولد
 بشرطه تا لغت بآیات ارفع وجود ابیان که لم یصل یصح لغت بآیات و ایلان
 تا سروده حکمیه تا طعمه الاثری ان یغیر معانی من تا الواقع و ان لم یصدر

من اشیاء خارجة لوجود الكمية انما طلع عليهم وهو حكم اسفل رجوب النظر في المعجزة من باب
 وجوب وضع النظر في وجود الكمية محذور لاعتقاب على الواضع المحبوس وان لم يكن شيئا
 له وندم في مرتبة برة كذا غير الواضع من كفتبانه في الدرسى وكتابانه مع ان حكم
 اسفل رجوب وضع النظر في اشیاء لا ترتب عليه الامور في الارتفاع عن اعتبار اعتبار
 واما معجزة وندم في مرتبة برة كذا جواب الاخبارى كتاب في اشیاء الله تعالى تكليف
 كجوز ان يتبين ان اعتبار من جهة نفس الملائكة لا الواضع وانما هو من جهة ان
 وضع النظر من الارتفاع انما يتبين من جهة استقفاها الارتفاع الى الحسن والفتح
 وتعرفت ان حكم اسفل في المستندات الارتفاع الى الحسن والفتح مع المدح والندم
 مما لا يتصور ان يكون ظاهرا فكيف يمكن دعوى ان وجوب وضع النظر في قاعدة
 ظاهرية واما في اشیاء في مرتبة اوله انما كانت قاعدة الفصح وادارة في قاعدة
 والنظر في مرتبة الادوار حيث ان جريان الموارد وهو قاعدة النظر في مرتبة عدم وجود
 الموارد وهو قاعدة الفصح والندم ان عدم جريان قاعدة الفصح يعني وجود الفصح
 لاعتقاب سوفت من جريان قاعدة النظر في الفصح لاعتقاب لاسان الاعتقاف
 المحبوس اورد جرد قاعدة النظر التي هي الكمية انما طلع عندنا في اسفل الاول كالم
 انظر من تحت اشیاء واندل لم يكن الكمية ثانيا لم يكون اعتبار صحيحا ووجه نازله
 من المورد وسط ولكن ان يدفع هذا الدور اندى زرا، سابقا في الفصح ثانيا
 في الجواب بما حاصله ان وجود احدى اشیاء مدنية وانشاء اخرى من اشیاء مدنية
 المنبث بها سكون في سكونه واندل في وجود الفصح لاعتقاب في الفصح له فاذا وجد
 الفصح لاعتقاب ترتب عليه جريان قاعدة النظر في اشیاء واما قاعدة الفصح كما انه لو وجد

استغنى عما يشاء قبل صدور الشرح ليس يحزننا مال الغرض بل كون مقابله من السبب
ان دعوى ادبائه من هذه الحجة لا يصح كجانب وبعينهم الزوايا قابل الكا حجاب
وخال المسند ارسوهم ما بعده بها اعتقاد وانما تحقق بافتادات ارباب كجذب
والسوداد وندعوت انما هذا العلم من ستم لا ينبغي انما انقول بعدم وجوب دفع
الغرض المدعوم او انقول بان المراد من ادخال هو ان سغان انما ان وندعوت
ان الاول خلاف التحقيق وبعينه من شارح اهل العلم وان انما كلام شري بل هو
رحم بالغب لا يمكن دعواه بغير علم الغيوب واما حجة علم احد معراج بن سواد
من سواد جريان قاعدة افعح بل لم يطلع ذلك من كلام احد وكنفتي بعدم جريان
قاعدة افعح انما انما انما بل لا سبب فيفت كجمله او ربك ينقل في اماره
مغنية وان اول انما ان يكون ملك من اسئال وكنفيل اسلم انه وحي انما انما ان
لكون قادر على ادب طامه وحي انما ان يكون اسئله موضوعية او حكمية
فنده انما مخرجه من قول لا اسئله الموضوعية تستمر حالها واما اسئله
وكلية فانه عدم ادب في افعح عناب كجانب بل في صدف وحي انما انما انما
والسبب اساجر عن اسئال وادب طامه وحي انما انما انما انما انما انما
و هو انه خال في الاولين و اسئلام ككلم كجانب اسئال منها وذا انما انما انما
بما به طيات بل بل انما انما اسئال اسئله بده علم و حكم بر الشرح انما انما انما
في ادب خرف من انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما انما
اسئال في الصورة ادب بل هو جامع من وعلوه بان انما انما انما انما انما
كاسلام وحي انما انما اسئال ليس عالما بكلم ككلم او حجاب من سبب انما انما

استنباط آخر هر لفظ در محله اعتبار در صورتی که ممکن است کفیه روح فاعل
 من ملاحظه آن وجه استنباط از آن است که در محال ممکن است
 اعتبار در اینجا ممکن است از حیث طالع عام من کفیل العلم الهی هر من حل
 الزام بین آن وجه و این خبر بر این معنی است که کلمه ابراهیم ثانیة لقاعدة الفع
 ابراهیم ثانیة اثبات عقیده من دون ان دیگری بنا قاعده الفرودان مثل و در
 الما ط لسا و ممکن الزام معین التعلیل بکسر المعنی ثانیة لقاعدة الفرودان
 کلامه خبر بین و کتاب کلمه ابراهیم ثانیة الی خطاب اشع من ادبایات و این خبر
 و این جامع و تفسیر الشرح من التعلیل لا معنی الفروع الا شبهة فی سبعة ابراهیم
 کسبیه اشکال اشترطیه و دیگری شبهه و این عقیده التعلیل وضع الکداف بنا من الامور بین
 فی ابراهیم ثانیة و این ط حث انا ان اثبت ابراهیم ثانیة فی القام کلمه معنی بفتح اعتبار
 مدببان نظر الی عدم جریان ماهر لفظ لا محله اعتبار در صورتی که ممکن
 من کفیه لا محل العلم و این بنا قاعده الفرودان کلامه الی علمه الی علمه الی علمه
 ممکن من کلمه ابراهیم ثانیة الفروع الی شبهة لا ستمثال معنی بفتح اعتبار مدببان
 من دون فرت من ان لم یکن یحتمل نفس الامر به ادا جزایه و شراطیه او سوا
 و ان استنباط کفیه اشع من محال نه که نظر الی اثبات الی طلاف و جامع
 الهی هر من ادبایات التعلیل الی ادبایات و این خبر رابعة استنباط الی علمه الفروع کفیه
 و کفیه روح فاعل لهما بین لفظ لهما اعتبار معنی لدریب فی ان سنا ط حله
 اعتبار استیصال هر قدره لفظ لهما معنی من اینجا من من لفظ لهما و تلمس من
 التعلیل من اعتبار ماهر سبوحه و لهما طهیه لهما بر وجه مدببان حریف حرف

در حق علیه اعتقاد و حساب بشود علیه اطلاق نموده عدم فتح اعتبار بر علیه ممکن است
از جهت طایفه کفیل رضات المولای و ادب جناب من سخطا نزدان کم بین
تفاضل ملک ادعای موجه و بدیعینون امتزازه بعیدم باین ادعای حکام معتقد
می گویون عینه باینکه قارر بر ادب طایفه کفیل رضات المولای دست بر می
آیند و یک نفع داشت و العبد بدین بگویند جمع نفرات باذن سروده
و من بها المکن ترجمه من استدل بکفرنا مستند بکفر و ادب با حق این نشا و بها و
دارتقا بها نفرات مال انفرادی باینکه باینکه براده من لمرنه نفرات او که آن العبد
بنام احواله و افعال ملک الله تعالى و نفرات بدینون نشا الی از نه و رخا و
و حبش اشعرا علم برنا صوره اشک نشین بکفر و مازکره بعضی ادعای بین من
ان ادبش و ملک له نعم و انفرات نه ملک محرم کانتفرات نه ملک بخره حق بجانب
عینه باینکه از نه معلوم بکانتفرات انفع بعیدم نفرات به مثال ملک انفرات نشین
کان فقط مازکره ان حق انقاده نه انشبات کلمه الحق بکن انکف من
ادب طایفه بها بر ادب طایفه انقاده انفرات انقاده و بدین و این طایفه انقاده
نه صوره انقاده و انکف من کفبه و بدین ح کفاده فتح اعتبار بر بدین طایفه
من ان فتح پس بدین حبه لمرنه تعلیف بالبح و با بدین ف و من پس عدم ارم
و ملک عینه انقاده بر ادب طایفه و هو اندی ز به اسیر لمرنه بر کل من ملک بها
عینه باینکه تعلیف بالبح و با بدین ف و انشبات سلعان افراد بکن انشبات
مخاله ادعای بین بها و ان المردون سوار و جریان قاعده فتح اعتبار بر من دون
بیان نه قاعده انفرات و بکن لمرنه بها ان بگویند فتح اعتبار بر بدین و انشبات

ما یقرب شد از میزان بر جع اما انعطاف بالمال ادخل اما اعظم اولها ما یقرب من ال
 خبرین و در سبب اسید صدر ابدین حین قال ما شرح اوله اسید صدر الدارنه ما طالعها
 اسفل و انفاق بر رک من کس و انفع ما هر مدنه تا سه علم و ترش با معنی اثر آب
 و انقباض بجمع اثر آب و بعد از آن محل الزاع تا سه سکه الدارنه اما هر دو
 الدارنه من علم اسفل و اثر آب و انقباض المصطلح و من این اینها سفتان
 معنی ما اد طالع و المعصیه السبب به تحقیق ن اید با کف آب اثر عر و حین به
 خطاب لدا طالع و در معیان ملاء ترش اثر آب و انقباض معنی جزاء اصل
 اسفل بلخص کلا سر و طالع هر دو بل حرکت اثر آب و انقباض سفتان معنی
 ما اد طالع و المعصیه و در سه علم جزاء انقباض سفتان از ملک سبب من الموع
 من میزان معبر سه بیان حین تا استنباطات التحریریه این المکن فیما اد حین و در
 حین ما الی بجمع از قدر و نفع سفته با معیان اندکی به تحقیق اید با کف آب و در هر
 المکن فیما انفع السطیف من میزان زاع از لولمان س حبه ار جاعه اما انعطاف بالبح
 لا یصح منقاره قدره با نیک سبب من الوافی و در هر م سه سطیف بالبح و سبب من لا
 را و استلزام ز ملک عدم جزاء انقباض با کما بل المعصر المنک من کفیل اعلم
 مدنه انقباض از ترک الراجح فاما الی بجمع معانی لا دنت من سفته بالمعنه
 این به تحقیق اید با کف آب انقباض و انقباض اما انقباض بان کفیل اعلم و سبب
 منی و انقباض با معنی سفته خطاب و سبب اعلم و انقباض با معنی الراجح از سبب
 سفته اسید قبل صدور اینها معانی سفته و من اینها سفته معنی شغال و در اینها سفته
 به ملک تا سه سکه الدارنه اندکی مدنه ابراسته تا استنباطات اسید و سبب التحریریه

کسی مع الزام باید حیا طه نماید و این نیز از انبساط است لیکن بدانکه انفعال بدست
 اسبیه اشراج مدینه العباد الزم بقدر الزام اصولی است اثبات عقلا و شرعا الزام بدست
 و معانی که در حد و حد و شفاست حبه آخری و در آنه کتب کج انمول به ملک است
 اللذی انذی لدرسه البراءة فی اثبات نظر الان فی انتساب بن و بن بیان
 و در آن مدافع است چه باشد مع تعلیه القاعدة فی ربا با به تعلیف بالمع و باید
 بطاف اندکی قد عرفت ان در ربا عدم چه باشد فی اثبات این ممکن نیست
 فیما من ادخیا طه الوردی من سوار و قاعدة انظر لدرسه فالشرح بالبر
 انفسیه فی المقام ستمکات با قاعدة انذی و تعلیه فی عدم التعلیف بالمع اندکی
 لدرسه عدم چه بان القاعدة فی المقام کمع مع الشرح بالبر و فی باب اللدرسه
 اندکی لدرسه چه بان القاعدة فی المقام فیه حیدر و لیکن دفع انفعال اول
 عن اعمی علم الاحبار به کما فی کدائن و اوسا کل و ادین اند شر لاری حث ایدم
 انظر فوا بالبر انفسیه فی اثبات و لیکن ادخیا طه اما حث من ادرسه انفسیه
 فاکزروه فی باب اللدرسه اندکی لدرسه البراءة عقلا و شرعا مدینه الزام با حیا
 من ادخیا ر لاینا و ادره عا ادره البراءة عقلا و شرعا کما لیکن دفع انفعال عن
 الزم با دخی طه فی اثبات بقاعدة انظر ربا حیدر ان علیه کان لدرسه
 عقلا و انما الکما شرعا و حث المفیده المذكورة فی باب اللدرسه بقوله عقلا و لیکن
 سنه بین و بقوله و بان ربه صام و بهر اه و کما بهما و حث فلیکن البراءة فیها
 شرعیه و مدینه فی ذلک الزام با دخی طه کلمه اسفل بدن اسفل و انتحان شرعیه
 اسفل منتهی ربه من ادخیا ری ادره فرع عدم انفعال ادخیا ری با حیا

ادخا ط و ملكه متعل بها دان اتعل با متعل ايضاً مع بقدم اجبار ادخا ط مع ملكه
 و ادلة بشرعية لان السببه بين ادلة ادخا ط و ادلة ملكه كونه في باب المدارنة
 عموم مطلق لشمها اثبات و المستغلات استغلبه و الا خور من ايصا به و انما بين
 او يعترف على جميعا عدم الادلة من و له في الله و ادخا ط من اجبار ادخا ط كجهد
 اثبات و من السببين ان يكافى بعدم في اعام فالاثبات فاصحة عن ادلة انكار
 المدارنة فخطا بين فيما استل و استل في ادخا ط و نعم من جمع بين اثبات تلك المدعة
 في باب المدارنة باسئل و بين الادترام باسئل ط في اثبات باسئل ادر لم يزم بالشرع
 هناك و باسئل دعه في اثبات فلا محصل له من الادترام باسئل فطاعت و انما
 ما يطلع من معنى المقتنين من انه صلبين كالمحقق انه ربيع و صاحب ك و اسر و اري
 و معنى المقتنين في هذه السيرة من حيث صرحا في مقام صحيح مناسب كبا اهل
 المتصرفين كقبول العلم و ادخا ط في انا هو في من لعمدة و في اوراق عالم كغير
 العلم لم يكن اوراق تجز اعليه و ادلة عدم صحة انساب في اثبات كالمكتبة الخريجه
 العلم لم يكن العلم حاصله له دان علم في ادخا ط و يد علم كقبول العلم كاهر لم يزد من
 في ادخا ط عليه دان خالف اوراق له عليه و لا في ترك العلم لان الترد من عدم معناه
 فالحكم في اثبات هو البرائة لقاعدة في انساب مما بين و لا نرم ذلك ان يكون
 فمجهزات من غير ان يرجع الى التعليل بل مع عدم اشتراط ذلك كلف بالاربع
 لعدم رتبه في ادلة كلسلك ادخا ط و باجده صلبين استر منقاة له المنور
 و كلسلكين المذكورين و اثبات ان المقام من سوار و جبان قاعدة في الصحيح لا اعز
 و ان السلك الاول قد عرفت في باب المدارنة لطلبا في باسئل فطاعت و انما

السلک است که علم ادا و امتثال است از ستم خدا و محبت او و در حق الزمان
بین او و ما و بین ما و غیر ما علیها فروع کثیره و تا از اینها به
المشهور کند و در این باب اندر وسیع و من شبع که انا کثری من ان ستم من کثرت
نفاستهم و ان تعلم ان کفیل العلم در جبهه نفسی او غریبی که نفع از جبهه ناعده
و نفع از انعام و مدد بقول ان شأ الزمان ان کفیل العلم در جبهه نفسی او غریبی
هو ان فی انتساب من دون ذات او با وجهه و اولیای او است یعنی از نفع
بدست او استعطف با لیل و یام و بطاقتان ثلث با دول ثلاث من نفعی انتساب
و کما بل المقصر الی ان کفیل العلم در جبهه نفسی او غریبی از ان نفع انتساب
من دون ذات او با نفع مالم یصدر عنه ایان لم یکن سخره علیه نفعی
خ انتساب علیه بعد فرض عدم حد در ایان من است و حد انتساب
علیه مجمع علیه منتین ان لم یکن کفیل العلم در جبهه انتساب علیه انتساب
من نفس کما ان یکن با نفعی از جهت او که استعطف با نفع ملا ستم او از ان
نفاستهم المشهور من ان و حد کفیل غریبی از نفسی او غریبی از ان نفع
انتساب علیه عدم کما ان یکن با نفعی از جهت او که استعطف با نفع ملا ستم او از ان
سنته ایان نفع انتساب علیه من نفسی او غریبی از ان نفع انتساب
الان لم یکن با نفعی از جهت او که استعطف با نفع ملا ستم او از ان
اسلم و لم یکن با نفعی از جهت او که استعطف با نفع ملا ستم او از ان
ان نفع ذات او غریبی از ان نفع انتساب علیه از جهت او که استعطف
با نفع علیه ان نفع ذات او با نفع ملا ستم او از ان نفع انتساب

بر این مطلبین باطل است و این کثرت از لیس او بعد از تقریر در باب ان اعتقاد
 مطبقون با فتح انتساب من المولای علی علیه از ملک شتاب لم بعد من المولای اسلی عنه
 مع کونه مطبق علی ارتقاء به و نار را علی البیان و ردعه عنه و لم یسند حاله علی کون
 ذلک الفعل سفوف منزه حتی لم یکن کلاب ان الشاطع للمعذرتان المولای و علی
 علیه علی زلیح کون الامر ملک لکان لم یسند اعتقاد فلیکن ذلک عن ان فتح
 انتساب من غیر بیان ذات من غیر ان مرجع الی التعلیف بالبحر لعدم لزوم ذلک
 تعدیه علی الیضا ط و ذلک با کمال کونه سفوف منزه لای فی کونش لکن انتساب به
 المعبر ملا من تفحیر الی القول بان کثیر العلم و حب النفس و انتساب انما لم یکن
 علی اثر کونه علی الیضا ط لا ذلک من حکم اعتقاد علی فتح انتساب علیه ذات خالف
 الیضا ط و لا یزید مالادین من بناء اعتقاد علی فتح انتساب ملا من انما کانت
 بعد من و حقیق شواهد الیضا ط و الیضا ط سفوف منزه ذلک الفعل و المقام علی تعدیه
 خلوه عنها فالتی و ثانیها انه قد وقع الیضا ط علی ان العلم بالیه صریح فی الیضا ط
 انتسابه جزء لای صریح مع ان الیضا ط لم یکن علی تعدیه ان الفعل من حيث المحبوسه و المستوفیه
 علی بذان المشرود من حيث لای طاعه و اعطیات علی طاعه الیضا ط و لم یکن کلمه الفعل
 بان الفعل الصادر من حسن ادنیج فاذا کانت علی بان الفعل لکنه انما محبوس
 المولای و سفوف من کلمه الفعل بان فتح احسن فاعلم به ذلک العزاد جزء لای صریح
 قضیه ان الفعل لکنه انما حسن ادنیج و لا یزم ذلک ان کجایل و انکان ملک من
 کفیل العلم اذا الیضا ط لم یعلم ان سفوف من المولای اراده علی بان له لم یکن عتابه
 معنا و انما صادر من نفسه فی الیضا ط سفوف من عدم علمه به و لکن ذلک عن

ان پنج اعتبار من غیر بیان ذات و هو لم یزیم من اعتبار علی تعلیف بالبحر و بآیه
 و حق کونیل بحجة اعتبار علیه بر حسب القول بر حسب کفیل العلم غنا و اعتبار
 انما لیکن علی من لغته علی من لغته الراجح من الراجح نظرا اما لغته العلم برلم لیکن
 مخیر علیه حتی یصح عقاب و درستی ان مراد اہم من ان العلم جزءا المرصوع فی الاوامر
 المتعبدہ بالقدرة و الاستغاثات بان لا لیکن غایة بالمرہ و لا نرمز ذلک صحتہ
 اعتبار علیه بحجہ کونہ فادرا محض فلیکن پنج اعتبار من دون بیان
 من حیة التعلیف بالبحر و المرصوع من عدم لزوم بحجہ کونہ فادرا قدرتی علی کفیل
 العلم و ادخا ط لیکن کفیل العلم واجب غیر بآیه نوعیہ بآیه لکان محرم و
 القدرة و الاستغاثات کافیا فی صحتہ اعتبار بر حسب القول بالادخا ط فی
 الشہادات المرصوعہ علی انما محکومہ بآیہ اجابا و درستی ان الراجح
 فیما شرع فی صحتہ نوعیہ بآیہ ان کلم بآیہ ہذا من حیة علم
 العمل بہا بل یدعی عدم جواز الرخصة من الیہ علم العمل بہا بر حسب الادخا ط
 من علم العمل بر حسب الادخا ط ہذا سبب حکمہ بر حسب دفع لفرانک
 لا جواز شہوت الرخصة من الیہ علی خلاف علم العمل نظرا الا ان علم العمل بر حسب
 دفع ارشاد ہی بحجہ شہوت الرخصة من الیہ بان لیکن اعتبار الراجح الیہ
 من نوعا سبب شہوت الرخصة من و التکلیف المرشد الیہ مترتب علیہ ان دفع
 فیہ کذا ف علم العمل بر حسب الادخا ط لا شہادات المرصوعہ فانہ علم شرعی
 از المرصوع من علی نہ اف کضم وجود ما ہو غیرہ التعلیف و ہر قدرہ و لیس العلم
 المرصوع عندہ جزءا المرصوع علم العمل و حق لیکن شکر کہ بعضہ کعدہ ہا

ندیکوز نسیم الرخصه فیما یدبر مع الید غیر الواقع و سیاناً لهذا فربما یخرج فی انکسار
 الرخصه فانتظر فان قلت ادلت بقول یصح الکذب لئلا یلزم کونه کذباً عقلاً
 کالمعروف وفاقاً لمقتضی کتب ادعای ما ان یعلم فی ادعای عام یغلبه خبره
 لموضوع قلت ان حکم العقل یصح الکذب لئلا یلزم ان هو من جهة ان موضوع
 حکم العقل عند ان عام لئلا یلزم عدم حکم العقل بقیة الحال لئلا یلزم جهة
 علمه بذلك عند ان ویر لا یقول بما لا یعلم او ادعای او یقبل وین السبب ان
 هذا عند ان موجوده حال لئلا یلزم حکم العقل بر ان ان جهة علمه بموضوعه
 و یجوز حکم العقل بقیة شئ او حسیه انما یدور مدار وجود الموضوع علوماً
 و حسیه صانداً من ان کلمه بقیة لئلا یلزم کونه غیبه کما ان عدم
 ح ان حرمه غیبه من السعادات یغلبه وان در دین خطاب الشریع
 انما ولس فی ذلك الامت حتم ان موضوع حکم العقل بقیة غیبه ان هو من جهة
 انکسار لئلا یلزم حکم العقل و جود هذا عند ان ان یقول الکذا انما
 انکسار لئلا یلزم کما ان ادعای سعة ما ان یعلم فی ادعای عام
 الغلبه خبره للموضوع و ذلك انما یلزم و حد ان کل ما یلزم و لا یلزم و لئلا
 کونه من جهة انکسار لئلا یلزم ان و جوب کفیل العلم نفسی لا فیزی
 کما ان کسب و ثبات ان ادعای قائم ما ان یعلم کما یلزم و العقل من جهة
 انکسار فی انکسار ذکره فی انکسار لئلا یلزم و لیس بر ادعای کونه شرطاً لکونه
 شرطاً لحد کسب و حد و لئلا یلزم انکسار لئلا یلزم انکسار لئلا یلزم
 انکسار لئلا یلزم و لئلا یلزم انکسار لئلا یلزم انکسار لئلا یلزم

سرفوت علی العلم بها و بود و در حق بل المراد ان العلم شرط لتجبر انشا بلفظ ما لم
لمن ان تعریف ما لا بها لم لمن تجبر علیه و من استی ان واجب کفیل العلم
ما یصح ان يكون واجباً غیراً تجبراً و الا لم یزیم وجود المعلوم بدون العلم اذا
المفرد من ان علة وجوده علی قدر کونه غیراً ان هو واجب فی المقدره و المعلوم
عدم ثبوت وجوده قبل کفیل العلم بلوکان واجباً غیراً قبل حصول وجوده
لم یزیم وجود المعلوم بدون العلم و هو قبح بل بدسجد و عوی لزوم الدور من
تفتی ان يكون کفیل العلم واجباً نفساً و لا یزیر ان يكون فی المقادیر
مبادیان ذاتیه و و عوی ان مرادهم ان يكون العلم شرطاً لتعریف المقدره
و ان نشأت به العلم فی مقام محمل به نوعه بان لا یرم ذات کلمه بوجود
اد حیاطه ان نشأت کلمه الوجودیه ففلا من الموضوع مع انه محکوم
بالبرائة عند اخبار فی ففلا من اصوله بوجود المقدره و ان نشأت منها
انها تفتی ان يكون المراد به هو المحمل و انما ان لوکان کفیل
العلم واجباً غیراً و ان الواجب ان يكون کلمه تجزاع المقدره علی ان نشأت
و من باب احتیاط علم لا يكون الا کلمه ان نشأت الموضوع علی الوجود
اکلمه کلمه و ان فرق منها و بین ان نشأت التحریمیه کلمه بلوکان کفیل واجب
غیراً و حجب ان فی بوجود احتیاطه بان نشأت به رتبه علی اد مساجع العلم
و یقولون به منها و هذا انفس احوال کثیف من ان رما زعمه من ان کفیل
العلم واجب غیراً کما ان کثیف من ان فی المقادیر من حجب تعریف ما لا بها
و ان سرها ان انفس و اد جماع نه حکما علی عتاب کما ان فی حاکم علی

عکس اوراق و مع ذلك كان عليه محكم بالصحى كما جازى بالسنن احدى اوراقه
 و انصر و انما تام حيث حكم الصحبة صوته مع انه سائب و مع فان نقلا بقائه
 الش من كون الفتح بالوجه و وجوب كفى العلم من باب الفقه فلا يمكن تطبيق بعض
 و انما حركات على انما كان لازم فقه بالوجه بقا الامر اوراقى و انما امر
 بالنصر في حق سائر اتم في اسر حيد و كونه معاقبا لمنا لفة الامر اوراقى
 و ذلك و انما كان سبطى مع وجوب كفى العلم من باب الفقه ان كان ذلك
 لا سبطى مع اكلم صحبة صوته من نفس بقا الامر اوراقى من غير عيبه في حال
 اكمل برسطه فلك من كفى العلم و مقتضى صحبته من مبارقة من سرقة
 و انما سر كونه في بنة و كالمه ما سورا بانام و ذلك سببهم ترجمه كل واحد من خطا
 انصر و انما تام عيبه في حال اكمل و من غير انما في حقه و ذلك امر سببهم و انما زاده
 في صفحه سبب في بطلانه و ان نقلا بقا له الامر و سبب يمكن تطبيقه على انما امر
 بان بقا ان الامر اوراقى سبب على كبد و من غير عيبه معاقبة بعض اعتبار
 على بيان زمان و اعتبار انما سبب بعض و انما حيا عتاب على ترك العلم
 انما هو واجب نفسى و لا ائحة مع سرائر الامر و صفحه و ذلك ان بقا يكون
 ما سورا بانام برسطه سطره انما بالنصر و لازم مع ترجمه خطا من سببهم
 فليس من المخرجه خطاب و احد و هذا ان الرحمة من نيل الشفق الدجا لا بسببه
 اما انما انهم كان ادولن سار من لكان له رسل و مقتضى هذه الرجوه ان
 اسبق زمان و كفى العلم واجب نفسى في كبد على المثل و لا انما انما سببهم انما امر
 و كونه في اعتبار من دون بيان زمانه كبد زلم و كبدى انما انما انما

كبد

اخصه طهارتها لا قرره محله من ان اشفاء الشرط لا بد من وجوب اشفاء الشرط كان
 و محرم ان اشفاء انما هو مع ترك الشرط انما هو واجب نفس نظر اشفاء به ترك
 العلم في احوالهم به فتره بان وجوب الشرط ان كان من الشرع فهو دور
 شرفه في شرع الشرع الموقوف بشروط علمه وان كان من العقل فهو موقوف
 به ان يكون في الشرط مصلحة بوجهه اذ يقال الا الا حكام التي بانها مدعى الشرع
 في يكون من هذه الحكمة واجب نفسا وهو ممنوع ازسبب شبهه ان ملك المصلحة التي
 هي مصلحة غيره لا يعلم ان يكون سببا للكون الشيء واجب نفسا بل فانها
 صيرورتها سببا لغيره وجوب وهو كاتري لا يثبت الحكم بغيره ترك الشرط
 به استدلال به انبه انفع من اذن الشايع مع انه ثابت بالجماع و هذا من ثبوت
 الشواهد على بطلان مخالفتهم انما في اكل و فاعلم انه بدرب ان حفظه ترك
 الموالاة الشرعية و يعرفه واجب به عبيد هم و تملكها حرام بمقتضى و شرعا به صدور
 حفظه اذ هو ال و انفس من اسبب ان ذلك كلف باحتلافات
 فربما يكون حفظ العزم من كل العمل و اعتقاد واجب به الموالاة كما اذا كان
 العبد جاسا عند سرده و كان نارا على اسباب و افضيه به تركه كحفظه
 و اذ سره ضاير فان العمل و اعتقاد و طبعه ان به ان حفظ العزم في النعمان
 انما كسب عليه به عبيد كسب و طوف عبيد به ارتعاب بعين ما هو كحفظه
 مع كونه به طاعة لكان اساقب عموما عند العمل و اعتقاد و كذا في فكون
 واجب به العبد كما هو فرضا صدور اسباب من المولى و هو له اليه من غير فرق
 ان يكون في حضوره او لا فبشر فان العمل و اعتقاد و طبعه ان به واجب

فيه عليه شرف يستل و بناء العقلاء اذا عرفت هذا يستل ان مجرد كون فتح
 العقاب بلا بيان ذاتيا لا يوجب عدم بحر الواقع عليه و نزلت محنة العقاب
 عليه على انه سزاوم و بوجوب نفسى كفى العلم على نزلت اثبات ذلك على احوال
 و هو ان دى حادثه يكما هل من العقل و العقلاء و نال فتح نوحه العقاب عليه بحور
 كونه جابها و قد عرفت ان حادثه محنة كالم لا سببا يستل و العقلاء و العقلاء
 العقاب عليه مع كونه جابها و موضوعا و هو كمال هل اننى و صلح الى ابان و كان
 قادرا على كفى العلم فان شل هذا كمال هل من العقل و العقلاء و المحن و العالم
 حكما حقيقه و موضوعات باب و كمال العقل و السمع و هو ان من الموضوعات
 ان شريبه النفس لا يحق على الله برنازات ان كمال هل المقصر الذى ان شل من كذا و كذا
 محنا و العالم مدافع عقلاء من نوحه الواقع عليه و محنة العقاب عليه ان فاعلا
 الواقع عقلاء ان كمال هل المقصر و كمال هل ان شل كماله نفسى كفى و نال اثبات الموضوع
 لا علم العالم و كماله اذ لا طمنا عقلاء و كماله ما زرا عقلاء الرجوه
 النفسى ان شل لا شل ان شل لا و سيعر و من شعبة الالوهه الادل و هو عقلاء
 فاعرفت من ان الرجوان و بناء العقلاء و عقولهم ان شل مدافع محنة العقاب
 على احوال ازاتان حفظ عرض الولا عند العقلاء و اجبا عليه و كمال هل المقصر
 اننى و صدق ابان ازاتان مد عن محاسبه سطحه و سوا طيبة مرصاته
 لفتح عقاب كمال العقل و العقلاء و ان ثبات فتح العقاب بلا بيان و ان
 لا بالوجه و اذ لا شل و ما اوجه من الرجوان و بناء العقلاء و ان كان بالسنه
 المحذور و كماله كماله كماله سؤال و كماله و كماله نفسى نزلت

به انچه فتح اعتبار بلا بیان و لیکن نزد کلمه عقل و احوال و اعتقاد و بان سوره
 تلك انما مودة انما يكون فيما كتب الله من حفظ عرضة و نواصبه و لا اذا كان حفظ
 واجبا على احد عند عقل و اعتقاد و ملا وجه بجران انما مودة فيه بل يصح عندهم اعتبار
 من غير ان بمسئله مانع اعتقاد و نشأ فيه الوجدان المستند من قدر و اما الوجه الثاني في
 و هو ان العلم في ادعاء العلم عليه من اجزاء الموضوع عالم يمكن عنوان الشيء معلوما
 لم يكن انما يصح انما يصح عقابه و عقل بد کلمه تا الموضوع المنطوق شيء و من کجا هل
 المنع فانقول بوجه اعتبار سرفوت و انقول بوجود کتب العلم نفس و حقه فقه
 ان و صفات من هذه الشکلفات سبب ان اثبات تخیر الواقع على کجا هل المنع و حقه
 عقابه على ما لغة الواقع و لا سرفوت صحة اعتبار على الاشیان و يصح بل يقول
 بوجه اعتبار بد کلمه عقل و اعتقاد و لان هذا کجا هل المنع عندهم لا عالم
 صلا حقیقه و موضوعا من باب اثر و دلائل و ذلك لكون العلم في اعتبار
 المنع خبر و الموضوع لا من انما يكون جزء من عصر علم العقل کسب الشيء و ارضه لا
 کلمه بوجه اعتبار و تخیر في کقول ان هذا کجا هل مانع مانع في تخیر الواقع عليه
 اعتقاد لا من عنده لا عالم و معنى تخیر و عليه استحقاق اعتبار على تقدير الممانعة
 و لا حجة في صلب لا ارتفاع تخیر على المولى و مندم الافرار المنطوق الشيء اعتقاد
 فان ما لفتح الواقع كان عليه عقابه و ادخله فکون تخیر ما لکان من ارضه کما
 العلوم من و رفع ما فیه من احد المانع من عصر المولى و انما في فتح الادرث و حقه
 ان بعد استحقاق اعتبار کتب الرفع فيه لا خال اعتقاد ما عقل کلمه اعتبار من
 باب الادرث و بموجب و من کجا کلمه بفتح عصر المولى على ال کجا هل المنع

اندری تخیر علی اوراق کلمه عقل و اعتقاد و از ازلک الشبه کلمه از کتب شمه المحصول
 بعد تخیر اوراق علی کلمه ادعای مکار ان سرکها حین ادر تعاب تخیری نان دفع
 نه می نشد اوراق نقد دفع دفع معصیه اهل بل دفع حین ادر تعاب نه می نشد
 حکم عقل بر جوب دفع افرار شکوک اصح مطلق اکابر اهل المنع نه اربعه بعد
 ادر تعاب نه دفع نه فسخ ان فاعل اوراق احدی اوراق معصیه داد و
 فسخ ادر شادی و نه دفع افرار و ادر شادی ان دامن اوراق کلام کتب نه اهل بل
 و اکابر اهل انفع زلف صحت اعتقاد نه ادر قدام نه افعی معلوم بل بر اربع
 تخیر اوراق و حکم عقل و اعتقاد اصح و نه اهل حکم نه یک جزا نه اهل بل
 صحت اعتقاد و عدم هر استغیر و عدم و در باب نه ادر سوجور و استغیر و در
 اکت من ذلک و ادر است زلف صحت اعتقاد نه ادر قدام نه افعی معلوم فسخ
 ان ادر نه افعی اهل بل و نه ادر من ادر نه افعی افعی کلام سوجور و نه ادر
 ادر بل و نه افعی و اعتقاد نه ادر افعی معلوم نه ادر افعی اهل بل و نه ادر
 ان عقل نه کلمه نه افعی افعی افعی افعی افعی افعی افعی افعی افعی افعی
 عدم حکم عقل نه افعی افعی افعی افعی افعی افعی افعی افعی افعی افعی
 نه ادر نه افعی افعی افعی افعی افعی افعی افعی افعی افعی افعی
 فسخ افعی افعی افعی افعی افعی افعی افعی افعی افعی افعی افعی
 و با کلمه حکم عقل نه افعی افعی افعی افعی افعی افعی افعی افعی افعی
 افعی نه افعی افعی افعی افعی افعی افعی افعی افعی افعی افعی
 سر صند نه افعی افعی افعی افعی افعی افعی افعی افعی افعی افعی

[illegible]

و لیکن بعد از آنکه از طرفین یکی هر یک از اینهاست کلمه دین اینهاست مخصوص
 این سخن عقلی هر ادب طایفه اول و دوم اینهاست تا ملهم ح بود و علم اینهاست
 اولی در حدیث از حقه شریعت و آن وقت که عقلی اینهاست مخصوص
 هر ادب طایفه اول اینهاست و دوم در حدیث از حقه بعد از حقه
 اینهاست لیکن از آنکه سابق بکتاب المخبز مثال افعال و افعال و آنکه
 حیز را از آنکه مثال کلام اینهاست المصنوع و آنکه بعد از حقه بکلمه علم
 اولی در حدیث از آنکه حقیقت اینهاست از آنکه اولی از آنکه حقه بعد از
 اوضاع دلاله عقلی اینهاست که سابق بکتاب المخبز مثال افعال و افعال و آنکه
 بین در حدیث از آنکه حقیقت اینهاست از آنکه اولی از آنکه حقه بعد از
 بعد از حقه بکلمه عقلی و آنکه اولی از آنکه حقه بعد از حقه
 بکتاب احسن من المخبز مثال افعال و افعال و آنکه اولی از آنکه حقه بعد از
 اولی در حدیث از آنکه حقیقت اینهاست از آنکه اولی از آنکه حقه بعد از
 هر یک از اینهاست که اولی از آنکه حقیقت اینهاست از آنکه اولی از آنکه حقه بعد از
 المصنوع و آنکه اولی از آنکه حقیقت اینهاست از آنکه اولی از آنکه حقه بعد از
 بکتاب احسن من المخبز مثال افعال و افعال و آنکه اولی از آنکه حقه بعد از
 اولی در حدیث از آنکه حقیقت اینهاست از آنکه اولی از آنکه حقه بعد از
 اینهاست که اولی از آنکه حقیقت اینهاست از آنکه اولی از آنکه حقه بعد از
 اولی در حدیث از آنکه حقیقت اینهاست از آنکه اولی از آنکه حقه بعد از

شئت عليه في صفة خطاب خاص لم يبق لهذا الخطاب كخاص المثلث في مثال
 ورواها بعد عدم وجود فرد اخر له كاشتهر المحصول فان كانت الرخصة في اثبات الموضوعية
 كاشتهرت المحصول بعد تحيز الخطاب الواقع في غاية انقطاع نعم بل ان كانت الرخصة
 السوئية بعد حفظ الزم به المشهور من بعض الكهني بان يتي ان العقل والاعتقاد حال
 يتحيز الخطاب وحرز معصية لولا بل اشرع العباد من باب اللادنة ان قلنا ان
 حكم العقل بوجوب الاعتقاد في اثبات الموضوعية من جهة نفي المعصية وان نفي
 المعصية في ان نفي نفي العلم ولكن اشم حكم بعدم اعتقاد ولو على تقدير المعصية
 من باب اعتقاد كهني فانه نعم ح من رفع اعتقاد الرخصة عما دلا لو قلنا
 بان حكم العقل بوجوب الاعتقاد من باب ادراك راحة المعصية الغير اعتقادية
 ونبذة في داخلة ادان حكم العقل نفي المعصية من باب ادراك راحة الوقوع
 في اعتقاد المدفوع من حال اعتقاد حكم اشم كرفع الاعتقاد يكون راحة للموضوع
 الذي حكم على حفظ العقل وهو المرشد اليه من الاعتقاد في اشارة دون الدل
 بان حكم اشرع برفع الاعتقاد الراجع اليه لا ينافي في الاعتقاد المحتملة التي لا
 يرجع اليه الاعتقاد كذا لما كانت في راحة الاعتقاد الفارق راحة وبالحكمة رفع
 الاعتقاد عن المرشد بعد ان اشم يجوز اعتقاد كهني فانه اسهل له وها صحت ان
 العقل والاعتقاد حال بوجوب الاعتقاد في اثبات الموضوعية بل اشرع العباد من
 باب اللادنة في معنى التفاضل في الاعتقاد الادانة مثبت الرخصة من اشرع برفع
 الاعتقاد الراجع اليه واثباتها في اشارة الفارق بين اكل المعصية في اثبات كماله
 ومن اثبات الموضوعية وان العقل كالم في الدل في الاعتقاد كادف ودون اشارة

[illegible]

جود السبب وده يكون، سور ابر و من جهة كونه في لغة الامم يكون سبباً عنه
والنور من عدم جوارز اجتماعاً وتغيب جانب الحسن يكون الوجود لان في غير
سور ب والنور من عدم فكله على الوجود اخر لا شذاه زبادة الوجود ولا زبده طيان
الصورة راساً وانه يكون في نفس العبادة ولكن الحركة انما استبرك لم يكن مسطور
في العبادة بت نفاذ من فرضها في المحركات التفرقة كالعبادة من وجوب اندزاله
حيث ان العبادة بناء على افتقار الامر بالنسبة اليه من صفة يكون سور و الاجتماع
الامر والحق والنور من تغيب جانب الحسن فلو ساخر، سور بها يفرس السطح
وهو السطح وبالكلمات راعبارة قد يكون من جهة من لغة الحكم التعليل في لغته
و انه يكون من جهة من لغة في جهتها او شرطها وحيث ان اذا فرضنا كونه في جهتها
فما زلنا متعالة الامر وسبع رة كحمة العبادة عدم كونه من جانب دعاء من عدم
فما وجه لغته والذی شئت ان ترا حمة كل المتوردة في الغام حفظ باوفاً
و نه صرحوا بذلك في ارباب العبادة والوجود حيث قالوا بعد كل سبطان الرصد
بلا، بعض العبادة في الكائنات بعض من اعيانها في ان المنور والاعيان
من عدم كونه من طبا دعاء تبرك الوجود في انشغال في صحتها واما المنور في لغة
انفتوا على سبطانها في كونه جالوسها بالكلية من عدم حمة عبادة ان في كل
اعضاب اعيان كاي هل كل المعقب وحيث بر عليم انشغال ازاد من عدم جوارز
اجتماع الامر والحق من جهة الترافعة حمة العبادة في صورة سقوطها في السطح
الكل من طرف من الكل في الموضع وبين الكل في كل حكم في العبادة في هذه
الموارد حوت في قاعدة الترافعة التي نطق ثبت عليها كذا ثم في سطر اجتماع

اندر حال انوصیات نه مسئله اقلع اندر دایمی مع عدم تحقق اصطلاح نه
 قابل آن نه المعادلات و المراد بها این است که بسبب این که نسبت به آن خبر عندیست و خبر
 هر نه عندی و این قدر نگویند نه معتقد کالسبح و الله جاره و کما و نه لیکن نه اندک
 و نه لیکن نه اندک ماما معتقد نه تحقق است که کتب التفرقة بین التوکلین و خدات
 التوکلین مرتب سور و نیست فی المعادله علی التوکلین کما اندکیان المحترقین می
 بعد آن مل فارجه من مخرج البحث از المزدحم ان سبعا یحیی الله کما و نه قبول
 سبب امان الشریع می عدم تا نزهت حتمه اشتراط عدم اکثر نه اعلین المملوکه المستعنه
 المستعدان عدم تا نزهت حتمه سبب اکثر شرعا کما هو سرور البحث فلو یحیی اکثر
 مع کونه جارا منصرف الب و سبب عدم یکنون السبع فاسد علی التوکلین و احوال
 المحترقین نه انما کالتغار و انفسا و کما فی فقره سببهم ظهور التفرقة بین التوکلین یحیی است
 و کتب بعد م عتبار المنع من الزلوا تع نلون الله جاره فیما صحی اذ فی المعادله
 فی صوره بعد سبب امان انما من حتمه هر نه شرعا بخلافه در التوکلین لان المنع
 الشریعی کالمنع الشریعی فخرج الله جاره نه تمامها کما فی کل الال غیر ملایم و من
 و المزدحم عدم هر نه فی حق اکیا مل المنع عند اندر وسیله و مملون مقدره سبب
 عندیست فلو یحیی و سببها شرعا کما فی الوقت بقا له التوکلین و ان
 اعتبار کات نه عدم مقدره سبب التوکلین کما فی کتاب الله شفا المقتدم واره
 فی الصبار است و لیکن آن مل فاضل بکاتنا بایضابان المحترقین حتمه و المعادله
 فیما علی التوکلین نه هر نه فی صوره اعلم و انما ان سبب عدم التفرقة علی التوکلین
 اندان ف و سببها سبب نه خبر لیکن خبر حتمه اشتراط عدم هر نه

والمعصية واقعة في جهة الإجماع بل هي ان الإجماع لا يمنع ان يكون محرما فمحرمان الإجماع
محرمان لبيان الواقع بل هي ان الإجماع الواضح لا يمنع ان يكون محرما بل هو محرمان
الإجماع من حيث كونه حراما هو ضرورة سبب الإجماع وبيان ان حرمة هذه
الاعتدال بسبب سبب الإجماع بل هو ضرورة عدم الحرمة من جهة كونه حراما
محرمان بل كونه حراما في الواقع صار بسبب ما في كونه حراما بين ضرورة العلم
كله ببيان الحرمة واما ادعاء الحرمة بكونه حراما فاما ما هو مقتضى
ثبوت الحكم البرهاني كانه ادعاء كانه حراما ببيان ان حرمة هذه
الاعتدال واما ما هو مقتضى الحرمة فانه من ضرورة ظهور الحرمة او بعبارة
كونه حراما مقتضى سبب سبب الإجماع بل هو ضرورة الإجماع وبيان
منه كونه حراما فاما ما هو مقتضى الحرمة فانه من ضرورة الإجماع بل هو ضرورة
في الوجه المتقدم في العبارة وان سقط عنه خطاب الله بل هو مقتضى الإجماع
علم الله ان الله تعالى لا ادعاء حكام بل هو مقتضى الإجماع فاما ما
هو مقتضى الحرمة فانه من ضرورة الإجماع بل هو مقتضى الإجماع
شرعي رجوع مقتضى الإجماع ان كان سبب مقتضى الإجماع حراما
من جهة مقتضى الإجماع بل هو مقتضى الإجماع بل هو مقتضى الإجماع
وامتناع من جهة مقتضى الإجماع بل هو مقتضى الإجماع بل هو مقتضى الإجماع
فيلزم سفره مقتضى مقتضى الإجماع بل هو مقتضى الإجماع بل هو مقتضى الإجماع
كان اذا كان مقتضى الإجماع بل هو مقتضى الإجماع بل هو مقتضى الإجماع
فان كان مقتضى الإجماع بل هو مقتضى الإجماع بل هو مقتضى الإجماع

المعروض ان المملوك خبره ارشوطا فاما اوانع ودد بالدر افعال هري شرط انه من نفس المحقق
على نيات المشهور دون وجوبه عند ايم من باب المقدمه للمعلول فيمن لم يعمل لا وجه له خبر بان
زنها فاعبارة الراجحة ملك باطله خبر ما دونها انفتح على خبره وادعاء علم
انقال و فاعلم ان مقتضى نه بهم حجة صفة المقصود ان فدة لاجزاء و شرطه مع
ان يعين كحاجب الدارك و اعلن انه نه به شجرة الدار و شرطه ان فاعلم قد صرح
بطلان الصلوة و وجوب اعادة ما ذاب من دون فاحياء من مقتضى نه بهم بل
دون انقضاء اناج و در حيد لا حلة نه في الدارك و در نه لم من الانقال الا انقال
معه نه لاجزاء بدوى ان اصله انقال است جازيا في الصلوة ان فاعلم نه به خبر
قبل المحقق اعدان الدار افعال هري على كفا كذا نه به خبر لاجزاء فاعلم نه به خبر
و در كاتري ساف لا استغنى عنه نه بهم حث انا و انقضاء المشهور في ذلك و لم يفر
بانه جزاء فاعلم و افعال هري شرطه اوان فاعلم بان الامر بالشئ مقتضى الهى من
منه بان يتا سوال فاعلم انما هو المتكلم منه واجب فاعلم نه به خبر و الصلوة فاعلم نه به خبر
لمرورة منه و ادر به مقتضى الهى بطلان الصلوة نه به خبر كونه ساف منها و هو
ان فاعلم كاتري من لف را ايم و هذا صاحب كنه صرح نه خبر من انقضاء بان
الامر بالشئ لا مقتضى الهى من منه و انما قلنا ان الصلوة بدون اجزاء
او شرطه منه بر حسب سوال نه لوانا مع السلك لم يكن اشياء فاعلم نه به خبر
و كان واجبا مقتضى الهى فاعلم نه لوانا مع السلك لم يكن اشياء فاعلم نه به خبر
و هذا هو السر في خبر وجوب الهى فاعلم نه لوانا مع السلك لم يكن اشياء فاعلم نه به خبر
او ادر و ادر بان ادر نه وجوب سوال كنه لادلة البرائة شرعية و عقلية

لا اله الا الله

لا اشترطه فتجمل ان يكون من باب المحقق او المحقق لا الشك فيه وهو من باب المحقق
 خبره ودرآمد مجوز المحقق في الادلة الشرعية واما كلمة فانه اثر عينية وشرعية محققه
 بآلة وجوب المحقق ودر سوال ودر احوال كانه من باب المحقق بآلة من باب المحقق
 ما ذكرنا من ادلة اخرى ان المحقق بآلة الادلة الشرعية بآلة من باب المحقق
 وان من باب المحقق بآلة من باب المحقق بآلة من باب المحقق بآلة من باب المحقق
 او ما يدعي ان من باب المحقق بآلة من باب المحقق بآلة من باب المحقق بآلة من باب المحقق
 اعلم بان رتبة الادلة لا تقع له ثبات الوجوب بنفسه بل انظر الى ما ذكرنا
 محله بل يكون محله الادلة ان ترتب على سبعة عشرة مرة بآلة من باب المحقق بآلة من باب المحقق
 انشأ له كونه واجباً غيراً بآلة من باب المحقق بآلة من باب المحقق بآلة من باب المحقق
 والقرينة ارا ثبات ثمة رتبة من باب المحقق بآلة من باب المحقق بآلة من باب المحقق
 غيراً بآلة من باب المحقق بآلة من باب المحقق بآلة من باب المحقق بآلة من باب المحقق
 فلم يستل ادلة ثبات ثمة رتبة من باب المحقق بآلة من باب المحقق بآلة من باب المحقق
 اعتبار بآلة من باب المحقق بآلة من باب المحقق بآلة من باب المحقق بآلة من باب المحقق
 انما مقتودة في المقام فمدعى ان ثبات ثمة رتبة من باب المحقق بآلة من باب المحقق
 بهذا معنى ان كذا من باب المحقق بآلة من باب المحقق بآلة من باب المحقق بآلة من باب المحقق
 لا كذا من باب المحقق بآلة من باب المحقق بآلة من باب المحقق بآلة من باب المحقق
 وختتم هذا كله ما يتعلق بالخبر والادلة من باب المحقق بآلة من باب المحقق بآلة من باب المحقق
 يكون المراد من هذا اعتبار بآلة من باب المحقق بآلة من باب المحقق بآلة من باب المحقق
 اخرى غير اعتبار بآلة من باب المحقق بآلة من باب المحقق بآلة من باب المحقق بآلة من باب المحقق

بر منع نقار بفتح القاف اذن الشبهة من هذه الكلمة سر ضد منع له كسب الالف ط
 منها بدوات الالف بر بن مكرهت وجوب دفع الغرر الممنه مكان هذا مشترك
 اسرود مناهج على كل مانع وجوب دفع دلائل رموز ترخيص الشارع وازنه
 فيما شك في كونه من معاد بن الغرر وكمي توضيح الشبهة لموضوعية الشك نعم ان
 كلاس مضمة انه ان اريد من الغرر غير القاب الفاسد الالف فوجه الالف لا يرجع الى
 اعتبار كطلول الالف وادوات في القيمة جاري الاستغناء ان لمسا في الفاسد
 المتشبه على ذات الالف لاداء شياء فاعزى بمخرعة از لیس في شرب النمن
 وانشاء غير الكثرة الامور حجة اخرى محركة بالكره الشريعة في شك في ان شرب
 من تلك الكلمة من معاد معناه ام لا في كلیم بابر استخرج ان الشبهة لموضوعية عبارة
 عن انك في راج انك كلف العلية بعدة حرمان او وجوبها شرعا ولس
 ان مقدم الالف الفاسد الالف فوجه الالف اعتبار محركة بالكره الشريعة في يكون
 انك في راج وانشاء انك الفاسد في ادعاء الكفار فاسد
 باعتبار كثره الايات وادعاء راسي لمونا على ساق ولا استغناء ب
 ادماية من انما طم الالف حكم الشريعة في المعالي والفاسد نفس الالف من حيث
 انها لا تمنع ان يكون نفس الشرب وادعاء الالف في راسي الالف في طاعة
 وادعاء الالف في كفايات الشريعة لم فو من ملها كما هو المرد من فستين
 ان يكون تلك المعالي والفاسد غير اعتبار وكنز المنع الغرر بركات الالف الفاسد
 الالف بوجه الالف من قبل الفادة وانشاء في الموحدين للبعد من راحة الالف في دكره

بحر ارتقاء باب الالهی من تخیل سعاده وادخواب عاوج الشفاوه برکان
واجب وحرمانا کان من باب ارتقاء الالهی طاعته وایضاً من باب التضرع
الشعری حیث لم یکن انکشافه راجع شرب استنکاف من نهی حکمت من استنکاف
الله صریحاً وایضاً من کلین سلبه حکمت باکونه الشریع حیث لم یکن انکشافه راجع
مفکرات تفتت کل شفا واما الموضع والحداف دان ازیدن العزیز الاله کور الاله
الیه شریبه اراحه الاله سوال وانشورس وانه من کلاد و دان ارتقاء باب سبب
الادب روح نقصان الرزق وایضاً من کلین حکمت وایضاً من کلین وایضاً من کلین
او من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین
من کلین سلبه من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین
محرمه باکرام الشریع وانشورس وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین
الراحه الیه الالهی انما تمنع حرته وانه من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین
وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین
ان استلم من حرته وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین
بحر شرب اسم وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین
انما من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین
من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین
وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین
وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین وایضاً من کلین

[illegible]

[illegible]

سیم به معاد طریقی که معلوم بود و هرگاه که گفته فرستاده اراده از حیات و حفظ
 انشعاب لزوم خود بخیر من الرجوع لزوم کلفت افعال را حیا الی المقدم پس
 فی المقام شیئی از این باب تقدیر به فی المقام نیست چنانکه از آن دلالا المستتر تا قوله
 معاد بطان فراجع لا الی الله سائر الی نفس العمل بخیر اکامیل چنانکه از حیات
 به سزا ان اشتباهانی به طریق الی الله معلوم کلمه الی الله تعریف معاد بطان از عصر
 در کجای مکتبه نداد الی غیر به معنی فی المقام لمنعن کاوت سات و اعلام
 فی محله و سبب تا اثبات الله نعم الوجه الثالث ان الله و لیس تعریف فاعده
 السلف الی الله تعریف به سبب تا در شرح تا سبب کلمه کلمه دانه با حقه و تکرار با حقه
 فی المقام و فاعده ان الزمان من حيث الوجود و سبب الی الله الی الله
 بیان معاد افعال العباد و تا سبب تا دانه بیزم شغل الزمان و حقیقت لم یکن
 شبه فکرت و تکرار عن معادها من غیر فرق بین العباد و غیرها من الناس و بوجه
 داخل و تکرار و تکرار ان ان تکرار سبب تا بینه و فاعده ان الله و سبب کلمه
 دانه با حقه الی الله کان محل الزمان فبا حقه تا اولیاء و قبل صدور الشریع و
 در بعضی دلم سیم من حاله ایضا و تکرار به فی المقام الی الله کان الزمان قبل
 صدور الشریع و نه مرجع بینه السبب شیخ المعنی فی الله ایضا و صریح الزمان
 بین قبل الصدور و قبل الی اصل غایه او مراد تکرار و بعد از ان هذا السبب و وجه
 ایضا و ان کان معنی تا بار و نظر از اول فرق تا حقیقت فاعده السلف بین
 قبل السبب و بعده و لیکن قبل ایضا من غیر شرح و عاقل و بین سبب ایضا و تکرار

نیست

نسبت قبل الوصول اليه من غير عائق و مانع از معرفت من العلم بعدم صدور ابطال
 او عدم صدور مع العلم بعدم اللاحق من شیء منها نسبتاً بمدّة المطلق کلم عدم
 الکلم و انما في الاول و باعتبار ذلك الکلم في انشاء ان فرض ما به نسبت
 بعدم من ذلك ان كان مستوفى بل کبری في العود من قاعدة عدم ابطال لها
 عرفت سابقاً من انادته قطع و من ابطال قطعاً لادارة من عدم ابطال
 من دون عائق و مانع و من عدم الکلم و الحدة جزءاً و بالکلیه فلا شبهة في
 جریان المطلق في صدور من غير عائق من قبل العلم و در قبل الوصول و لا
 قاعدة الفتح بل جارية اذ انما غير مانعة من ابراج العقاب به کلم و ا
 و المنع من العقاب مع العلم و انما و مانع وجود العائق اذ حاله فلا ريب
 في عدم جریان شیء من قاعدة المطلق و عدم ابطال بل به در حال الفرض من
 الرجوع الى قاعدة الفرض من غير عائق من قطع بعدم ابطال و من انک شبه اذا
 كان مستوفى اذ و حجب مانع اذ حاله و من غير عائق من عدم ابطال و قبل
 ابطال و من عدم ابطال و قبل الوصول سابق اذ حاله و بالکلیه منع وجود
 سابق اذ حاله لا محرم للمطلق من غير عائق من قبل ابطال و قبل الوصول
 و لا جریان قاعدة الفتح من عائق حالها مع قاعدة الفرض خارجاً لا غیر
 بل هذا کلمه بالنسبة الى انما بین و لا بالنسبة الى کما ضربت فتلک احوال
 قاعدة المطلق في صورة و اصد و هو العلم بعدم صدور ابطال من الیمن مع
 جزءاً و علم ان عدم ما به نسبت حتمه احوال وجود مانع و سابق في کما ریب

[illegible]

مع اثبات حتمیت در حق احدی مع ما شریتم پس حمل المصنف با کلمه اوستی بل
 وجود غیره من ادعای رد و انکار است و اینها سرچهره و نقلیه است و اینها کلمات
 القام تا آنجا که در حدیث و غیره باشد مع تقدیر بودن مثبت علی مذهب ثابت جزا
 و مع تقدیر بودن علی ظاهر با بودن محکمه محکمت نه مسئله ادعای رد و نقلیه
 نه بهر دو یکجه از امکان عدم ایجاب کنند اما احوال وجودی مانع از رد
 نه جریان قاعده المصنف نه حق که ضرب و شتمها دارند انفا کما صاحب المصنف
 و کما ان نفس صاحب با نسبت به حکم معصوم است و ملازم بهر دو با نسبت
 اعطای هر یک و اما اعطای بودن کما ان نفس صاحب با نسبت به حکم معصوم است
 سابقا عدم جریان قاعده المصنف و اما جریان قاعده انجیم فقد خلت اثبات
 مع حکومتها مع قاعده انحراف فان قلت ان تدنیم با اثر است و اما اثرات با صلاح
 المصنف و اما اثرات با ان ساقیه اثبات کلمه العذر رفت میزنم با موجب و اعتراف
 من ادعای رد و انکار است و اینها سرچهره و نقلیه است و اینها کلمات
 المصنف نه قبایل من بدین اشاره با صلاح انفسی و الموضوعات مسئله ان است
 من جمع اصول و افترا مدونه او در زمانه کجور زان بودن عدم الردع و حق
 احوال وجودی مسئله نه فی کما فرض است و اما صلاح مع وجودی اثر هر سه
 من ستر المصنف نه مثبت به حکم و انفسی به کجور مدعیان لغت بل تنول ان
 من ده حکم مقرر کجور نه حکم مدعیان لغت نه ان اثر است نه خصاص
 جریان قاعده المصنف نه حق که ضرب و شتمها دارند انفا کما صاحب المصنف

و جبر السابین انما يكون اذا كان افعال الخارج مستقرنا فان حق الكافر من فقد ولا
 كونه من افعال وجود الخارج في حق الغائبين كما انهم لو فرض ان مدركنا
 المن من كسبه ان حصى ان كان من جهة افعال المعصية فان حق الغائبين انهم
 معاريفنا جبرين فائدة اللطف في حقهم انهم وليون اننا لا نعلم الرضى
 الاول انما هو افعالي انما هو في صدرنا وحقنا انما هو من هذا الوجه الرابع من
 انما هو من استعانة فائدة المعصية وخرج حواء في الهداية من بعض ادناصل واصل
 ما قرره في قوله هو ان اصل الذي يدركه الله من قبل شدة الغائب
 هو البراءة انما هو من قبل في ذلك كانت في الفعل وهو كخرج اعظم ادنى ولى
 في نفسه الاله وادراية وحق من اصل المذکور لم ينج في السلق برالى فية
 المستمرة كما في اصل الاله وادراية وادراية فانما في ذلك جبر في احوال هذه اصول
 الى الكثر من اننا واجب من المعصية او الفاعل طالب شره بما حاصله مرجع
 الى مع المعصية وادراية المعصية الان في كل مرة سوارده وادراية المعصية لان
 محراب من الله انما هو من سوارده فقه المعصية في كل مرة وادراية المعصية من سوارده
 مرجع من المعصية وادراية المعصية في كل مرة وادراية المعصية من سوارده وادراية المعصية
 سوارده فقه المعصية وادراية المعصية في كل مرة وادراية المعصية من سوارده وادراية المعصية
 وادراية المعصية وادراية المعصية في كل مرة وادراية المعصية من سوارده وادراية المعصية
 سوارده فقه المعصية وادراية المعصية في كل مرة وادراية المعصية من سوارده وادراية المعصية
 في كل مرة وادراية المعصية من سوارده وادراية المعصية في كل مرة وادراية المعصية

افضل

افعال الوجوب في معظم الافعال والكنيل وجوب عالم بدل دليل على انشا الوجوب
 فيه اسرعه بديه بكن مراعاة ادخا طاقها الامان نال لم توفرن عدم
 الكفار والسر في الغام كانه شيق بالنسبة الى من عرفت مع ان الامداد كبت
 فلا يغير في انوث الامداد طاقها بانه مراعاة ادخا طاقها شقرا او شقرا
 وهذا كبت يقطع العقل بعدم انشا الشريعة عليه كان اذ كرهت حكم العقل
 تنجها ولا في غيره فانقول باطلات استفاد العقل من انكشاف عليه هذا انما
 نفت وبنه الامداد نظر بالزركه الامانة انكشاف في رد في ملك بالسر
 لعدم وجوب ادخا بكن الشبهة انما المصدره وهو ان الشبهة انما المصدره
 است وانه حكم بها كالم في يد عن ادخا طاقها انما سرور بالسر في ادخا
 ان اس في نفع حكم ادخا طاقها سلم بل هي من ان الموضوعات مستورة
 الامداد مستورة والحق في ادخا طاقها كل موضع هو نفس الدليل كذا في الحكم
 الموجود في ذلك المورد والمورد من ان ثبوت انحراف في ذلك الموضع سلم ولا بد
 من مرجع في ادخا طاقها حاصل السطر ان الشبهة بعد اخراج الموضوعات من
 حث انما الشبهة است سلة وادخا حكم بها كالم في يد عن ادخا طاقها
 مرجع شدة في نفع حكم ادخا طاقها سلم وسطل برة بل هي من ان الموضوعات
 مستورة ودرارد شدة في ادخا طاقها حطت واسطر بها فانها في ادخا طاقها
 في كل واحد واحد بها مرجع للمصدر كمرجع في ادخا طاقها كذا في دليل بكن
 افعال ادخا طاقها بالمره فانما لارم في هو ادخا طاقها درادس في مصدر مرجع

نه انا ده شخا اعدا ته ارام اسر لام انا داسر فعت و اعظم ان مراده رده هر
 ان اخرج سیرطه خبا طه نه کل سور و بل هر نه المجمع من حيث المجمع بلع ان
 الموار و مستنده الی سیرطه مسر و خرج اذا تغاشرت و اجتمعت نه المکلف نه ان
 کان اذ خبا طه المجمع عسرا و حجا و سر و ملک من ابدال اذ خبا طه بالمره
 حنه سور و المجمع نه اثبات کاهر و من استدل بل نفع ان اذ سر کان ملک
 مفاخر و مثل هذا اخرج المذموم من اجماع اثبات ربح المکلف نه و سر و
 حنه الی کل من اجمع علیه نه ساعه و احدى تغايف شکرة کالعمود و اراد
 اعمین و رد و اودعه و ازاره الی سیرطه من المجمع و ترجمه الی الی اعمیه و اثباتها
 کثیر کان اعمی کثیرا نه اسامه الواحد عسرا و حجا و بل شری من نفع ان
 نفع ان ان تغايف الی کوره و نفعه من المکلف من حبه لزوم العسر و اخرج
 بل کب علیه الا ثبات بها الممن و ملک الی کل فیاکن نه و بیزیه مازکرنا
 حقه اه سیرطه العسر و اخرج و مده به بالمحصر و غیره حنه ان لوکان مراده
 مازکره سلمه نه لذلک وجه الممن ان الله کور ادم المورر الواحد الی کان تعریف
 نه عسرا و حجا کثیر لم یکن غیر محصوره و لا لوکان مراده مازکرنا کان الله
 ان الله کور نه غایه الوجاهه و یملین فرض المحصر و غیره عه اجماع اثبات
 و تراکبها نه و کثره سم نه الی ان الله یفرضه نه لغایه من مازکره السلام
 اعمی و اذکره سلمه نه و ان کان محتملا لا ذکرنا ایضا و یملین ان کبار
 تمیز اید سند الی ایضا بان محل النزاع نه اثبات انحرافیه و من یبین ان الاثبات

[illegible]

برای تفسیر

در باب من است اشارة الى ما ذكره في باب من است اشارة الى ما ذكره في باب من است
 ستمر به نكته اخرى في موضوعات فاعلم ان من است اشارة الى ما ذكره في باب من است
 او انما هو في موضوع من واحد من سبعة اشياء فاعلم ان من است اشارة الى ما ذكره في باب من است
 بالحي او الميت ولذا في الفهم من است اشارة الى ما ذكره في باب من است
 او الكبير او الصغير ولذا في سبعة اشياء فاعلم ان من است اشارة الى ما ذكره في باب من است
 لم يزل في باب من است اشارة الى ما ذكره في باب من است اشارة الى ما ذكره في باب من است
 اشارة الى ما ذكره في باب من است اشارة الى ما ذكره في باب من است اشارة الى ما ذكره في باب من است
 انما هو في باب من است اشارة الى ما ذكره في باب من است اشارة الى ما ذكره في باب من است
 السرف في باب من است اشارة الى ما ذكره في باب من است اشارة الى ما ذكره في باب من است
 او في باب من است اشارة الى ما ذكره في باب من است اشارة الى ما ذكره في باب من است
 من جريان الاستصحاب في كل واحد من هذه المقامات من باب من است اشارة الى ما ذكره في باب من است
 في مسئلة استصحاب في الموضوعات فاعلم ان من است اشارة الى ما ذكره في باب من است
 في موضوع الاستصحاب لا ان يكون هو المثل في الشرح وكل موضوع في باب من است اشارة الى ما ذكره في باب من است
 في نظر السرف في باب من است اشارة الى ما ذكره في باب من است اشارة الى ما ذكره في باب من است
 في موضوعات الحكم في باب من است اشارة الى ما ذكره في باب من است اشارة الى ما ذكره في باب من است
 في باب من است اشارة الى ما ذكره في باب من است اشارة الى ما ذكره في باب من است
 في الموضوعات في باب من است اشارة الى ما ذكره في باب من است اشارة الى ما ذكره في باب من است
 في باب من است اشارة الى ما ذكره في باب من است اشارة الى ما ذكره في باب من است

اسمرم تا حتم و عتسم و صعبه من بدل یا هذا کلمه فی ابرائه الفعلیه المقام اثباته فی
 ابرائه استبریه و بدل بعد الکتب و سینه و ادعای اما الکتب فایات من
 قوله تعالى لا یفعل الله لک شیئاً الا ما انت به لیس فی فعل او کبر و صرح بعض مخرج
 اما سینه و سینه فی ابرائه نظراً الى ان ادعای و صغیه فی ادعای و در حصول کمال ان
 کمون عبارت غیر اکی سینه صدر ادعیه کا کمال ان کمون عبارت من فعل سینه
 سینه استغنیف بر ابرائه نفس اکلم اراد علم سینه و من المور و ادول غیر مربوط بالمقام
 صبر کون ادعیه عبارت من ادعای و در سطح ادعای کمال محمول اکلم کاتان سینه
 مع اثباته صبر کون عبارت من ادعیه و سینه غیره ادعیه تعریف ادعیه
 ادعیه و در تعریف غیر مقتدر و من الواضح ان ترک محمل اکبره پس بنا به مقتدر
 کاتعمم تو محله فی الواضح انما من دلیل اسفل و احواله فی ابرائه اما سینه
 نظراً الى ذکره دلیل اسفل صبره ثنائیه ادعیه الی سینه عا صبره الی صبره
 ادعیه ثنائیه بنا و ادول سینه کمون یحی الی مقام سینه یحی الی سینه
 سینه و سینه سینه بنام اما عدول فلکون سینه ثنائیه و در فعل کات
 و من ادعیه فخر اکلم غیر ما یحی سینه سینه با فراج مورد و ادعیه
 سینه حوازه الی حصول یحی اکلم و لیکن لیکن و سینه بان ثنائیه مورد و عدم
 و در شایع ان کمون ما یحی حل الی حصول یحی اکلم از ادعیه الی فعل من
 و من سینه با مقام ادعیه و ادعیه مع عدمه کات سینه من المقام سینه و در شایع
 المصنوع بین ادعیه غیر غیر ای ادعیه فی انوار و من هذا الیه التعلیل

[illegible]

اولاً، هم علم لکونه من جمله سببیه و علیاً لکن اعطای تفسیر به الفا بزه کاهر لفظ من
 اعطای و علیاً لکونه جایگاه شرابطی که به واسطه اطلاق آن خاص کاهر تسبیح و استناده
 المرادات و مدحرف تا ذلک من لکون اشئی فریبته او مستغنی از استناده لکونه لکون
 اعتبار استجماعه شرابطی که به تخطی استغنی برین و اثبات دون ملک لکونه
 خط استغنی از آنکه لواری به به ملک لکون ادبانه و ادبانه مستغنی از حضور من عدم
 میزیم محذور استغنی و عدم اندر شابط بالدر و اعطای آن حکم بدلیزم به در آن
 اری به به ملک لکونه نهایی یعنی ادعای کالعدم و لیکن محذور در استعمال اللفظ
 تا اگر من سخن واحد و در سه طرح مانع می باشد لکن لکن لکونه معنی عدم لکونه
 جواز استعمال تا اگر من سخن واحد و عدم من استغنی از استغنی کالعدم لکون
 لو حکم حل اللفظ به ذلک و لکون من استغنی از استغنی لکونه لکونه
 لکون استغنی از طرح استدلال لکونه و معنی به استغنی طرح به استغنی
 و اکلم، جاهل لکونه و او من استغنی از استغنی لکونه معنی لکونه من لکونه
 استدلال لکونه حل الوصول به استغنی و ادبانه و استغنی از استغنی لکونه
 استغنی از استغنی به ترک اللفظ تا اثبات استغنی از استغنی لکونه و استغنی
 مانع من و طرح اللفظ کالعدم استغنی از استغنی لکونه و استغنی از استغنی
 استدلال استغنی از استغنی لکونه و استغنی از استغنی لکونه و استغنی از استغنی
 استغنی از استغنی لکونه و استغنی از استغنی لکونه و استغنی از استغنی
 استغنی از استغنی لکونه و استغنی از استغنی لکونه و استغنی از استغنی

تا غیر مستفادت و اقله تا الفی به ایضا ایضا بقولین فلان عذاب علیه و علی انما
 کثیر بر رد ادب به غیر المستفاد علی التزل بالدارنه لکون المستفادت و اقله تا ایضا
 ان قلت بالدارنه و فی الفی ان قلت بعد ما و اجاب بلی تا ارساله الشریع بلی
 علی هر که ادب خبر بوقوع التعلیل سابق بعد بعثت فمقتضی با عذاب به شری
 الراضی تا ادمم ایضا و ادب بعد بعثت ایضا صریح اقله ان کلام ایضا و
 بان ادب سوره ثلاث و د بیان ان تا سبب العتاب به بعد بعثت الرسول
 کنه نه هم و ان کنه علی و ان کنه تا علین فی کتب به ادرسه دلالت و هر کاری
 مع کثره من لغا لوضع کان علی المعنی به سبب الفایه به مدح خطه ختم النبوة
 و ارساله حث انما لکان اخبار ان ادمم لکان الفایه و هر بعثت الرسول
 امر ایکن علی و اقله و ان کان سه ن ثلاث و لکان الفایه امر ایضا کتب
 النبوة و ارساله و ان ایکن ان استغنی علی الفایه به التمسک تا ان ملک
 المطلقات ایضا به من انکشافات من المعنیات من المقام پس من الفایه تا
 المناسبة به لکان نور به هم حتی یلیح کما لکم انما ط ملک با کلمه من از کلام
 و اقله ایضا علی لیس فی التعلیل القاضیه بان کلمه کان سغله تا المعنی در سلم
 نقایه ادب حال و سغله به ادرسه دل نم ملک ان کما به ادرسه دل بوجوب
 اضرب احدی ان کمال ادب سغله لیس فی التعلیل بعد ایضا لیس ادرسه ادرام بان
 هذات ایضا بلیه ایضا و هر کاری فی المقام تا خبر الفی و ان ادرام و ایضا
 الکلیه انما کان لکون کلام الکلی من النبوة و در من و در رسته بخرج به کلام

خویش را رسول برادره است نه و برادر مرغوب است نه عدم الهم اصل بر حق
مشکل بر مکتب نصیح الیه بنیید با برادر و اندر از ام کجول افایه و غرضه بنا
نه خزان بر مکتب بنا می زاده نه کلمه کات بنا و نه کونتا سر صرعه نه زمان با هر
ثم ان المحقق الحقی ره که در ردیه القام شافف می من جمع بین ایشک با بدیهه
القام و بین من ردیه استدل با با لغار الدار نه بان نمی انفعیه نه بنا نه اول
سکفات و حاصله ان نمی انفعیه ان اول عانی انفعیه شرعا فلا وجه نه بنا نه
در نه فلا وجه للادل و اجاب عنه نه ارساله بان ان من نه القام نمی انفعیه نه بنا نه
نما قبل من بدیهه ان نه ارتفاع شبهه النوع نه فلا وجه است ان نمی
انفعیه نه القام کات نه عدم الاستکفان عدم الحقنی نه بنا نه عدم انفعیه
لکان ان ان من نه القام الدار نه اثبات حکم الشرع نه سر حکم العقل و عدم نه بنا نه
اعتقاد می نمی انفعیه نه بنا نه شبهه سبب وجهه الحقنی نه در حکم العقل کات نه
الظن رحمت انه محرم معفو عنه فکت و اعلم ان الحقن الحقی ره که اراد من معین
ادعای علم انما اصل انو نه ره و هر کاتری من لم یترثم با قبل نه در اول نه بدل
نه ان نمی انفعیه نه بنا نه الاستکفان نه نه ره که اجاب عنه عدم الحقنی للاستکفان
مع الا من نه انفعیه شرعا و علمه ره که اراد غرضه و لا نه ارساله نه در مع انفعیه
منه اول ان صحت بر ثبوت کات ان يكون الزاع بین الاصول و الاخباری نه
منه انسه اب و علمها و لا اهل ان یترثم الاخباری معیه نه مع ارتفاع شبهه
کجوار انفعیه من انسه و ان هو انه انفعیه من رهنه انسه و اباس من و وجهه نه بنا نه

ان ارجاع الزاع الى العده و عدم مخالفتها لثبوتها بهما و منهم و بما رتبتم لدن
ظاهر ان الزاع في الكثرة و ارجعة اليه من الامكان ان شرعية له في ثبوت
العده اب و عدمه و ثبات انه سوف يبايعه انما هو بايعه كمنى و قد حوت سابق
مكتة و قد فاده و ان كان كذا من ان نفس به طوى ان الزاع بين الامور
و ان جاري ان هو انما قال و عدمه و بعبارة اخرى ان ادست ان العقاب في
ارتفاع الثبات و عدمه في بيع المثل ببدلته ان شرعية له ثبات ادست ان العقاب
مع رد المثل بها و بعبارة اخرى ان نفس العقاب له ثبات انما هو كذا في ان
من محل الزاع في سعة الدار و مع بيعه انما هو كذا في ان
ان ثبات ان الحكم في كثره ان الثبات من جهة ان قال ان العقاب كما هو لظن
سوف ينفذ ان انما هو كذا في ان الثبات في حكم نفسه في قبول ان
من غير ان يكون سببا من ان قال ان العقاب كان انما هو كذا في ان
كما ان اصل الزاع في العقاب و عدمه مخالفت لظهورها و منهم في كثره و ارجعة
لكل دلائل انما هو كذا في ان ثبات فاده من سبب ان اصل انما هو كذا في ان
ان كمنى و منها قوله تعالى و اما كان الله ليضل فوما بعد ان يهدى لهم فليفتن
قال في الرسالة اى ما كثره من انما هو كذا في ان ثبات فاده من كذا في ان
بعد به انهم انما هو كذا في ان بعد ما بين لهم و عن انما هو كذا في ان
التوحيد في بعد منهم به و بعبارة اخرى انما هو كذا في ان ثبات فاده من كذا في ان
و قد لفت انما هو كذا في ان ثبات فاده من كذا في ان ثبات فاده من كذا في ان

حتى ان الشبهات وبما كده فلا يستفاد من انه يملكه الملك في الجوده من حيث في تنفع
 في الفهم ومنها قوله ثم نزل لا احد فيها ادعى الى محراب على طاعه طعمه الا ان يكون
 شبهة اردنا مسغرها اذ حكم خزنه فانما حسب انفسنا اهل نورا له نوبت الاستدلال
 من وجهين احدهما انه نعم خص المحرمات الواثقة بالذات كورث ووزر حلية مائة
 الذي منها الشبهات ودرجى كونه احصا من المدعى خصا به بما كودت
 من نوعه بعد ثبوت الادعاء اليك على عدم انزف منها دين غير ما عدم كون
 السبيل بعد ان احد وثبه ان كهر اضافة بالنسبة الى احواله اليهود على انفسهم
 فمما يدل على كفاية المحرمات بها في سبيل بها على حصة الشبهات ودرجى فمما را
 في كسب الاكلية الواثقة ان رده عن محط نزاع التوفيق من اثبات اياه
 في مرحلة العلم ودرجى ان نوره نفا يقتضى كونه لطفا على قوله شبهة يكون
 من الخصائص واثبات انه عبارة من كبرج من طاعة الله ولم يعلم ان ارتحاب
 الشبهات انما سوام لا يكون محصا محمدا من بين انما يوجب احوال
 انعام سبا اذا كان سقدا ولم يكن من قبل ان نزل دالة كثر ولسبب المحض المهور
 من الموضعات التي كبر فيها الرجوع الى انوف حتى يرتفع الى حال بل هو من الموضعات
 المستطعة التي كانا بانها من شأن الشارع اذا حرازه طاعة دار المعصية
 لا يملك الا بمرجعية كذا في غير دنايتها ما فرقة في الرسالة نفاصل النور في
 فقه ودرجى نعم نعم طرية الرد على اليهود الذين عروا المعنى في فهم
 الله انما اذ عليه دنال له نزل لا احد اه و محصا انه لغته الاستدلال معهم ما

در کوزه از زمان اعتقاد من و دلالت عدم الوحدان علی عدم الوجود فامره باین

لهم لا احد قتل من باب الاشعار علی ان ابا حنيفة ادشید و مرکز ان اسفل نسل
الشرع و عدم و حدان این صودان کان و یقین قطعی علی عدم الوجود ادانه
حق علی اختلافهم بشیرت و عصمت و لم یکن ذلک سدا عندهم لب و در تنم
الهی و دلالت و کذب به معنی استدل به ملک است بر بار تعارض بده و بطریقه تا از زمان
اعتقاد و اندک خیال در تراهم دانی مهم به و شبه مع امکان مع ادشید و
جایگاه است از شایسته و سخن خارج مع ان ادشید دل به ملک خروج
مع ادشید دل باده و نه استر علی بل هر استر به بل اسفل و معاد و طریقه ا
اعتقاد و هر خارج عار استر استدل به و نه ادشید دل به و تنم المعهود
و در بعد عدم نه من الدلیل استر باین استر در بعد یقین علی لم علی نقد بر
کون ادشید دل باده و ملک باین معاد و ما معاد عدم الدلیل اندی بر من ادانه
اعتقاد شبه ان فیہ لکم اراقی استر نه و ما لکم ادانه و لکم ما ز لکم
الیه معیه و نه فصل لکم اجمع علیکم اذ نه به اثر نه و غرامت من السبب
المحرم ان الیه سجد نه ما قتل ان سن و دن الیه استر قتل الیه بقوله و ما لکم
اذ ای و ما لکم الیه نه لکل ان سجد مع حله و ادانه بر ان اندی فصل نه المحرم
عن هر سنا و نه و نه عار کل با ضا الیه برهان الفصل لسان بیان هر سنا
فند محکم با کل و الا با حقه و نه استر استر ان فند و فصل لسان ضا الیه برهان
من بیان هر سنا کما هر الیه من و هر المعظم قال فی الیه ما حمله ان و دلالت بده

گفت اندوخته و نه هیچ امرت سابقه نموده تمام به تعلیف الهی است
 ان تا سینه اندوخته دل بر نموده به کون نفس استیلا مشتبه بر بعد و رفته و رفت
 سابقه سینه سبب از اکان من از دل و انقباض المراد عدم بعد و رفته اند و حجت
 فی الثبوت سبب احتیاط و تراکبها فیکون رجوع الی اصل و کمرج و قه و رفت
 حاله نعم لکان الوسخ یعنی اندوخته طمعه کفره و سحر کسبه است لکان اندوخته دل
 به محیی و نه احوط ملک کل شیء اکسبه و اندوخته طمعه باید حکام بعلم به و بهر
 فی الثبوت درینا فوله نعم و اما رسنا رسنا الا مشیرین و مستقرین لکلا یلین
 لکنا سینه و الله حجه بعد الرسل و قوله فاکسبها فیکون و نقد به و قوله نعم اصل
 لکم و اندوخته سبب و خبر ما من ادب است یعنی شیء و بهر ان ادب است استدل به این
 طاعتین احدی تا بیدل به اندوخته و ارفعه الی افعیه فی الموارید المشبهه بقوله
 نزل به احد و خلق لکم و ما لکم الا تا کلون اء و تا سینه و اولی الی ارفعه اولی صرح
 سینه سبب به و بهر عدم العلم و ابان بقوله و ما کف بعد من و سبب لکین بیک
 و ما کانا الله یسئل فوله و کمرج و اور و تا رسنا سینه یعنی تا کل واحد منها ثلثه
 و حاصل با آورده و تا اولی ان تا و تا سینه و تا با صه الی افعیه و بهر خارج
 من سر صرع الزراع بدت غرضهم انما بهر فی اثبات اندوخته افعال هر چه و تا سینه اصل
 فی الموضع المشبه و زک بدلیا و ثبت من هذه ادب است گفت و ملین ان کی عینه
 بان نفی اکثر الی ارفعه و اثبات اندوخته ملک و ان لم یلین تا سینه تا سینه اصل
 اندوخته کاف فی ان نزام به اندوخته ری فی تمام اصل لکنا به و زک و جواز اندوخته

و با حکم فالتعقیق بعد از بیان دان لم یکن نه کورا نه اداره احتیاط و مطابق
بما صد و ذکره نه اداره ابرائیه اداره مدح حفظ ماره احتیاط و حکم العقل امر
بدیه مندرج میگردان اداره ابرائیه حاکمه نه اداره احتیاط کما میگردان اداره احتیاط
حاکمه نه اداره ابرائیه و دوگان المراد من الکلم المشبهه نه اعطین هر حکم الواقعی المشبهه
بن سب ان الکلم العقلی نه اثبات المشبهه حکما الواقعی هر ابرائیه اداره احتیاط
فالتعقیق علیه هر بیان التعلیف درخ المشبهه و بین ارسنهاج حارسته نه موضع
داده و هر مشبهه حکم الواقعی و نه برینج موضع اعداها بر وجود اضطرر و نه هر اظم
نه اداره ابرائیه و احتیاط مدد اعظم نه نوله نه سبب و نه هر بیان الکلم
الواقع مدد عقلی کما ان اعظم نه اداره احتیاط طایف هر نوله و کیف کما
فالتی کم نه اعطین ان قلت ان المراد من الکلم المشبهه نه اداره اعطین هر اظم
من الکلم العقلی هر حکم الواقعی فالتعقیق مدح حفظ سورت سات حکم العقل
من وضع العتاب مد بیان و نه مدد نه وضع العقلی هر اظم مدد اعطین علیه نه اعطین
کما نه حکم العقل هر اظم نه بیان مدد نه و قیام اکتبه کما ان سورتها مدح حفظ
حکم العقل هر اظم نه مشبهه حکم دان و ظاهر اضطرر ان حکم العقل نه
استغاب و نه العقلی سبب م قیام ان نه العقلی مدد م قیام اکتبه نه ان کم
من اعطین مدد نه من ارجع اما ارجحات و لا اکتبه نه علیه نه اعطین نه المشبهه
الکلم الواقعی فالتعقیق علیه کما سبب هر بیان الواقعی نه نه نه نه نه نه
و لیکن ظاهرها نه مراد نه اضطرر عدم نفس الرخصة مع الکلم مدد م

ادحت ط عدم نفعه مع انجزم بار حصه ما بدت ما حطنا لا يكلم بر عقل و در
 الكالم كما عرفت نعم كلكان المراد من المشبه ما ادركه البراهنة هو الواقعي و لا ادركه الحشاه
 ادعم من انظار هري و الواقعي لكان المعنى عليه البراهنة هو بان الواقع و المعنى عليه
 ادحت ط هي المحبة و ح ما براسه حاكمه عليه كما ان برعلى لكان ما ذكره و ر د
 حكومت ادركه ادحت ط و ادركه البراهنة في محله من ساد ما ح ان مشبه اكلم
 الواقعي حكمه انظار هري هو ادحت ط و هو محكوم ما بديل ما ان اكلم انظار هري في مشبه
 اكلم سواد كلكان ط هر با و ادانها هو البراهنة و لكنه كائري ثعلبك في مدلول ا
 اد بيلين مع كونهما في نفس واحد من غير ان يبدل عليه و لا من عقل ا و انطق و د
 اطلق ان يترجم به من له ادركه معرفه با سب اعلام فعد من شدة ا و ما فهم
 انه و قتي نه اكلمه في الكتاب و اما انسته مكثره رها ما من كتاب انتر حيد و كفال
 سبه صحيح من اني ص ر فح من استي شعة ايشاء كخطا و ايشان و اما انكر هو اعلم
 و اما يعيرون و اما بد بطبقون و اما اضطر و اما ابيه و اعلمه و كسه و انظر في الو كسه و اكنف
 و الرواية ستقر له بطرف حدود من الامام و اني ص مع اختلاف في المتن مني
 سبعين شعة و في ا و حرسه و في انشائات ثلثه تترتب بعد ادركه ان نفي حقيقة
 تلك ادور لا كالا باطلا لوجود ما في الادلة البر حوسه نشين بعد ادركه ادانف و
 من ادركه ام شعبة بر جمع ادفعام ا و المزايدة ا و ادركه ان سب و جمع
 اتقا و بر بصميه نهم ا و اصول ما به عبرون بالسنه اما الوضوح و اكلم جنب المطرب
 كما ينبغي و اجاب عنه ما على الفاعل بان قاسه انشد دل من على بطون ارادة

نفس حقایق ملک امور من کما است اشراف و هر مجموع لغت مفرجه علیه و ایران است
 جمع صفات و هر این طایفه اعموم و من است این استی از آن وجه است که چون صفات را
 سلب اعموم و عدم است که بهر حال صله متفق ظهوره و نفس کفیه و ارفع غیر مجموع
 مذهب و ادله آن حقایق مرفوعه من مجموع است حقیق مجموع و هر کس با ارفع
 من السعین کما المعصومین صلات الله علیه و آله و ان لم یکن رتبه علم الله
 کثیر هم در رسم ظهور جمع الحاق و اعموم اند و از این و ان کما و انما در هر
 اسب نقول ان خبر الجمع تا ما لا یجوز راجع اما ادله و مذهب و هر کس با ارفع
 و کجاست و ادله تمام تا ما لا یجوز و کما فرشته عارفه تا اراده و مجموع من
 اجمع است و بهر یک المطلوب در حقیقت تا اراده بیع اراده و مجموع و استماع سلب
 حقایق معین تا المعصوم من است کما لا یجوز و ادله و ارفع و ارفع تا ما لا یجوز
 استی حقایق کما و انما در صله عدم طرقت تا المعصوم و بهر یک من
 من باب ادله تا و تا است این استی حقایق من المعصوم تا ما لا یجوز و ادله
 ادله و کما مرفوعه من المعصومین من تا ادله و استی حقایق تا اراده
 المقدر من باب و ادله و ادله و ادله تا حقایق اراده و هر کس با ارفع
 و بهر یک المطلوب و است خبر تا و کما تا ادله و کما حقیقه و ادله تا حقایق
 المعصوم کما یجوز الله من محض علیه تا ارفع و قبول تا اراده و هر کس با ارفع
 تا حقیقه و ادله تا حقیق تا حقایق تا ادله و ادله تا اراده و هر کس با ارفع
 حقیقه و ادله تا حقایق تا حقایق تا ادله و ادله تا اراده و هر کس با ارفع

اند اندر دانتان منزه بر کسب العلم لمصلحة را اما تا العبدول و اما تا انکه ان
 سببه اندر مع سطره سوفان بان الترتیب هو المذاخنة او غير ما لعدم نظرها بعد
 فرض عدم نظرت ان بانها تحت المصنوع دلالة ان ان است ان اراده اندر خفاص
 من بانها تحت المصنوع و هو مستخرج صفات الاله ان وجود مطلق المصنوع في الله كرم الله
 غير مستلزم للمخرج له صفات الوقت في ذلك من مصدوم هذه الالهة و من المصنوع بان
 الله هم فندبر فانه دلالة ان بانها تحت المصنوع صفات الاله ان ارادة المصنوع المجموع
 هذه صفات المصنوع انفسه انفسه في عدم الاله بانها تحت المصنوع صفات الاله ان ارادة المصنوع
 من ان المصنوع له في المصنوع المصنوع نظر الاله بانها تحت المصنوع صفات الاله ان ارادة المصنوع
 الاله ان حله هو الالهة الالهة الالهة من انفراد المصنوع في المصنوع
 انفا ربه لله كما سببه عليه ان ربه الاله ان التي تحت المصنوع المصنوع
 مع قطع النظر عن وقوعها في جزء الاله صفات و سبب ذلك المصنوع في صفات
 اشتراف و مجبوت و بديسته و ان الاله اسرار مختلفة نظرت عليه باختلاف الاله
 و الاله صفات من و ترعا في جزء الاله صفات من و ترعا في جزء الاله صفات من و ترعا
 الاله كل فرد و ترعا في جزء الاله صفات من و ترعا في جزء الاله صفات من و ترعا
 مستعمل في المعنى كقسط و اختار في الاله اشتراف و ترعا في جزء الاله صفات من و ترعا
 و الاله صفات من و ترعا في جزء الاله صفات من و ترعا في جزء الاله صفات من و ترعا
 او ربه و ترعا في جزء الاله صفات من و ترعا في جزء الاله صفات من و ترعا
 سبب فانه سبب الاله في الاله الاله الاله الاله الاله الاله الاله الاله الاله الاله

این نیز ممکن لزوم آورد بر این است که در صورت وصف نفییم باز یک سن معانیها
بواسطه ترکیب الفاظ اندازد علی معانی باوضع موضع نزاع بعد از تعیین آن
غرض اوضاع من وضع الفاظ اعموم علی ملک الیه ادقیایه می آید و بنا بر این
استدلاله از المجرع اداسیه عند ترکیب الفاظ و در بعضی از جمله اعموم
حیث و بعضی تفصیل بعضی بین الفاظ اعموم من آن فرضه هر استدلالی تا کل
در کعبه تا اجماع داسیه به از اداسیه تا دایم بین و در بعضی از جمله اداسیات
از جمله الی من آن فرضه کعبه تا ادول و اعموم الی من آن تا دایم الی
اعموم تا آن تا استدلال تا ادول و در نزدیکی استناد و اداسیات
الرافعه میهم تا تشخیص ملک العزیز و اندکی بر آید استناد الفاظ من اوضاع
من و صفت علیها و آن هر آن است استدلال عند ترکیب و آن می آید و لایحه
الافراد و سراده استناد الی سنتان تا لایحه و جود و من اوضاع الی بعضی
اداسیه و لکن تا از برای استنادات الی بعضی از اوضاع من اوضاع ملک
الیه ادقیایه من اوضاع و دیگر علی بعضی استناد تا باب اداسیه تا دراز
الاصح تا در ضمن اوضاع لا من باب بعضی تا من اداسیات الی بعضی
از غایب ما را با من استنادات بعضی و اداسیات من الی کتاب دایم و در اداسیات
استناد هر استناد تا اعموم استدلال من غیر فرق بین و در بعضی از جمله الی
اداسیات من را با استناد الی من الی اعموم تا در اداسیات تا در بعضی
اندازه علی بعضی کلا حظه علی استناد تا استدلال تا لیکن ظاهره تا یک

بولم يكن هذا لما في الاستدلال كان محذورا صريحا وحيث انك حال
 لفظك انك طاعت الوصية من غير اعموم الاستدلال او لغيره كان اظن لمحي
 المشكوك بالعلم الغلب وانه حقيقا كبح في باب الفهم وانما علمه شرا هر
 عنقه وقران نظيمة ون اراد اطلاق عليها فخرج اليها ك انك ارادت هذا
 فتقول انك انما سراد كانت سرودة ارجع في جمع من افعال اعموم وهي
 حكم الغلبة لم يرد في استند في اعموم الاستدلال وحيث انك كبح مبدء وحيث انك
 فتحت استند من ادنا دليل العادة في معنى حكم وادلة ابا فتفت ون فتد بر
 الموازنة ارادنا انما هر ارجع اعموم وحيث انك استند في قطع النظر
 من انك فتات انما في تقدير محتمل لم يكن لادلة دل بالكدت الشرب في محله
 فاقم وانتم وارجع من ابا انما في ان صاحب النتائج اجاب ما كدت الشرب
 برجه اخو حاصلة انه لو كان المراد من الوصول الحكم بوجه الامتزام كقصص لك
 سبعة المحض لعدم جريان البرائة في اثبات الكلمة اذ سبعة المحض كليات لو كان
 المراد من الموضوع فان كقصص غير مدرج لعدم وجوب المحض في اثبات الموضوع
 انك فانك استند من ان كقصص صفات العلم فوجب عدم كالموضوع في سبعة
 به اذ استدلال في الغام ثم اجاب من عدم جرم افعال الموازنة عند ارادة
 الموضوع لعدم كون نشء مرزعا من استند ان كقصص عدم في افعال فوجب
 عدم كالكلمة وحيث انك استند دل في نك نك في افعال في افعال في افعال في افعال
 محذورات الوصول وبيان مفاسد ثم اذلة باقل المعزة فتقول انه لو كان

المراد من الوصول نفس الموضع رجباً آخر المزايدة وكيفية الوصول
في السهم بالموضع نسبة آخر وكيفية كان انه سر كل لو كان المراد به العلم
منه ومن الحكم بوجوب المزايدة بالنسبة الى الموضع وكيفية سبعة الحكم بالنسبة
الى الحكم ولا لو كان المراد منه الحكم فقط، المراد بكيفية الوصول به وكيفية سبعة
الحكم وذلك يحتاج الى اشارة المزايدة لجواز ان يكون الموضع في اثبات الحكم
الحكم السبع نسبة كفيضان كان في كل واحد من ادولتين آخر وكيفية ادول
ادول في اثباته فوجب عليه وبه يتم انه قد دل ودفن في دين ارادة الحكم
باعتفاء السقط او اشتراك كل من تحت ودفن اسباب اخذاته كالخطا والبيان
او كونهما ارادة كل الفعل والموضع سادس فيكون مراد من اخذاته كما
ان السبق يقتضي ان نسبة الرفع الى مجموع النسبة كالسوق واحدنا اذا اريد في الخطا
والسبب وكذا ان المزايدة على نفسها كان اعظم منها به علمون ذلك انما وبالحكم
فقران السقط اسباب والسبق فاضية بزيادة الموضع من قوله ما به علمون
كما كان مراد من اخذاته وقد صرح به في خبرنا ان السبعة وعشرين من هذا
ارادة الحكم من الوصول من مائة تسع كونه من التوازن والظواهر البهية في التخصيص
المراد من ان السهم منها المولود في باب الادعاء الظهور الرضوي والظهور
الحكمي ولا التوازن الخاصة فمرحباً ايها العلم من كلمات اصحاب
وغيرهم الركون الى اشارة تلك التوازن في احوال المراد وحرف السقط عن ظاهر
ووسم فقد حتمت رضة الظهور الوضعية والاطلاقية في خبر السبع من تلك التوازن

[illegible]

ارضی

اشترکت علی سوراندول ان المرفوع بر جمع اده حکام و ضعیف و تعلیفیه ادا اندر این
و ضعیف ادا تعلیفیه ادا محض من الواخذة و تقدیر و لا کان العلم من هذه و کثیر
و من حيث ان المرفوع هو انشر من غیر فقط ادا المعنی ادا علم مربوط با ده حکام ارضیه
بیت بر سبوت محبده لهما و عدم فی مبنی اندل و کتبی کمال فی الاحکام ارضیه اما
اکثیر اندول فباعتبار ان ارتفاع اده حکام ارضیه بر قوف علی عدم کون اهورا
المستأجر و اشرایطه و اده فی غیر المرفوع با کلم انقلیب من بزه و کذا فی مقدار المرفوع
علی تقدیر سبوت و ادا کثیر ان شبه ملازم علی تقدیر کون المرفوع محض ادا انشر من غیر
مبنی ان سلیم ان کلم اشرعی محمول بر سبب رفعه ادا ملا و بالعکس علی اده خفص
بمعنی درک اصل ان الدائم سرور حال اده حکام ارضیه و سماع العلم من هنا
سند علی رسم اسوراندول فی بیان اده قوال و هی نشه قول با بدیات سطر و ایا ملون
بر مختلفه نایع و این ایشته و ادا ربعة و ایشته و ایشته و غیره و این معنی
عمما اما ادهی اده حکام انقلیب معظم و متدل با نشی و ایا ملون بر این بر کمال
اسور اشرایطه هر من کمالها اسور و اقیسه حسن اده بر این معنی انقلیب
و نراهم معنی ان انقول با در جاع ایضا لیون نایع اده قوال فاسد فانه فرج و ارم
انقلیب نشه بر ان نایع که بر سر و الزراع نایع لیون ان کجری و وجه مذکور
من تشکیف حبه الزراع و بیخی کمال اده ملون ان لیون الزراع علی سطره و کلمات
فد اما للامه لیون نایع ان کلم اشرعی لیون سطره اما کثیر تعلیفیه ارجیم ارضیه
ایضا و نراهم الزراع نایع اده هر بزه و عدم قابیه ضروره اده کما و مدبر

[illegible]

کما هو ظاهر اكد ما جاء به معصم المحققين منهم بان المراد مطلق تعين فرسا
 او بسببه التمثيل لا مقام الرضعية انما يكون منسقة بفعل العكس بسببه
 وروح الواسطة ومعنى خروج الارباع بان خروجها غير معتد به است من الامام
 الشريعة في انه مصطلح واكد انما هو للكلم الشريعي المصطلح في خروجها غير اكد لا موجب تنقلا
 فيه ومن هذا الاعلام لعل ان اختلافنا في هذه المسئلة كما في راجع الى ان
 من المصطلح وكفى من المصطلح في لفظ اكلم الشريعة فانه انما انما انما
 النزاع في ما هو يورث من انما من دونه طعن في النزاع في ان
 الامام الرضعية كاسبية الشريعة وكذا هما في محبة الامام بدو في سنة من هذا
 وساعة عدم من وجهه في انما في كل من السهم وبالعكس دليل في كسب
 حجة النزاع في هذا الخبر به كذا انما في النزاع في ما انما في
 احد هما انما في كسب في انما في انما في انما في انما في انما في
 السهم في انما في انما في انما في انما في انما في انما في انما في
 كسب في انما في انما في انما في انما في انما في انما في انما في
 وكذا في انما في انما في انما في انما في انما في انما في انما في
 ووجهه في انما في انما في انما في انما في انما في انما في انما في
 انما في انما في انما في انما في انما في انما في انما في انما في
 فانما في انما في انما في انما في انما في انما في انما في انما في
 بانما في انما في انما في انما في انما في انما في انما في انما في

نست و تا نهی آن را حکام ارضیه یعنی سببه و اثر طبیعت و الما سببه و کذا میگویند
من الصفات و اندوایم اظهاریه نفسی الافعال و الایجاب و کما رجب و نسبت لیکن
اندکسار من الله و رانما سببه نفسی التعلم خرد و ان سببه هذا الشیء و صفة عبار
طاریقه و در داخل غره نهی فلان حالها کمال سببه اندوایم و لا شایسته
ان صله و نه اشهر من اهل القول ان بوارزات و الایات است محموله و نه سببه
بها حصل کامل بل انا هر جمعه سببه بجز و حصل اللزوم و نه اقال و سببه هم ان
نعم لم کمال الشیء من سببه بل صید و نه و تا لولا ان سببه و الایات و نه سببه
اشهر است محموله و نه بل انا هر حصول الوجود و در آخر محقق و نه انقضای انفعال
اکبر و طرا هر الایات سببه سببه و نه سببه سببه سببه سببه سببه سببه
و سببه من سببه سببه سببه سببه سببه سببه سببه سببه سببه سببه
فیه بل نفس اندوایم و سببه کات و نه هر کلام سببه سببه سببه سببه سببه
بل نفسی کمال سببه و نه کمال سببه سببه سببه سببه سببه سببه سببه
اکبر و سببه و الایات سببه سببه سببه سببه سببه سببه سببه سببه
الایات لم سببه سببه سببه سببه سببه سببه سببه سببه سببه سببه
نعم سببه سببه سببه سببه سببه سببه سببه سببه سببه سببه
و نه و الایات سببه سببه سببه سببه سببه سببه سببه سببه سببه
هذا ناعلم ان الایات هر کلام سببه سببه سببه سببه سببه سببه سببه
و اضرات مع الایات من نفس اندوایم و لا شایسته و الایات و سببه

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠

المحکمة فی الدلیل فانه فی هذا التکلیف کما کنی ان سران است فی تفسیر اصل
 و نه حله ما استرنا ایضا ان اصل ما بدو ان فی نظر الاصله عدمه
 و اکمل و سن تخیل ان اکمل و ادث و ان اصله فام اوصیه فی القول به یستند
 ان من اکمل بایضا فی سن له ان و سن فی قطع النظر عنه کما هو ظاهر
 من کلمات کما ان صفار رفته کذا اصل فی سن است فی هذا التفسیر
 لم یکن من تراجم ادث و ایضا فی دوازده و نه عرفان فی محرر الاصل فی الدلائل
 و اصل فی هذا الوجه لعدم تفرقه فی ان اصل الامور الراجح فی کفنی کون
 و مرجح ان فی ال فاعلم ان ان تراجم فی هذا کمال سن من حيث ان نوع و غیره
 و لا ان من دایم شایع بل انما هو من نسخ التراجم المردف من ان فی حقه و غیره
 و انعدام التفسیر من حيث استعمل و عدمه و ساعده الوجه فی علیه و عدمه کما
 ان انما من تراجم التفسیر فی غیر ساعده و غیره ان فی الکلام
 و ادث فی سوی ان راوده و انما من تراجم ان فی تراجم فی سن استعمل
 سیمه اطلب و من ان کلام التفسیر فی الکلام الکبری سوی المصداق التفسیر
 و الکلم و سن ان رجه سنه فانه سن استعمل کفنی من اللفظ و الکلمه
 و غیره من سنه سنه من ان عدم ساعده الوجه ان فی کفنی ان
 من ان من فی ان من و غیره ان من ان و لیس الزامی و ان فی تفسیر
 سنه و سن فی کمال سنه فی الکلام ان ان سنه فی سنه ان فی سنه
 ان و خاص سوی ادث ان ان کفنی من ان ان سنه و سنه ان سنه

[illegible]

بالمصالح والمفاسد الموجودة في حاله انشاؤه وارجو ان يكون هذا
 بالنسبة الى ما ذكره من كون الوجود ذاتا بان يكون فيه من مقتضى
 احدى الاشياء مع عدم حصوله في تلك الاشياء لم يكن محبوسا في الاشياء وبقدرتها
 ايضا صفة اوجه في الاشياء فيه بان يكون المفعول الموعود به كقوله في انفسه
 في الشخص المسمى وعلل مراده من قوله في تلك الاشياء لم يكن محبوسا في الاشياء
 انه لا يثبت في الاشياء كونها في نفس الامر بل في الوجود وهي غير محبوسه عنه كماله
 وكمال ان اراد به مع هذا ان لا يكون له صلاحه في العلم والوجود والمراد
 من المفعول الموعود به كقوله في الاشياء المراد بالوجودات في انفسه هي
 موارد من احواله وبنظره في الاشياء بان يكون ان يقال في تخریب احواله ان
 في تخریبه في نفس الاشياء ان لا يكون له في هذا الغام والافتقار ان
 في اوردده على اسبغ في مقام بيان معنى الاستفادة غير محبوس على ظاهر عبارته بل
 تمام الاستفادة من كلامه في امره في نفس الاشياء فانما لا ينفك احد ما
 ادرى ان هذا هو الوجه في بيان التعليل وهذا امر واضح لا يحتاج الى
 تبيين من ارباب وناظرين في الاشياء في نفس الاشياء في هذا اوضح ظهرا
 من سائرهم في كلامه في غير هذا كله وادله على ان ارباب كماله
 محبوسين في كماله في احواله في احواله في كماله في كماله في كماله في كماله
 المذكور في احواله في كماله في كماله في كماله في كماله في كماله في كماله
 انه ادخل في كماله في كماله في كماله في كماله في كماله في كماله في كماله

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

النزاع بالنسبة الى ما هو مستثنى واما مجرد صدور حادثة انما ليس كالمطلب
 والمصرح به بانعدام الشيء عنه الا في غير عدم مقولته عنه بعد سبب بل انما هو كونه
 اعتبار من شموله او رادفة وهو ملك الحكم حقيقة ناشئ من ملاحظة الصفات
 انما كونه نفسا له مثال وهذا هو المراد من قوله بمقتضاة الحكم انشترطت ارباب
 السفلى من انما لهم ما ثبت الحكم الواقعي انما ثبت سبب انما يباين
 انشترط بالخطوة وهو المقصود اذ لا يصح عنه انشال اوصاف اوصاف هرة وطلان
 الحكم اصطفاها وانما صفاتها بالنسبة الى ما هو انشال اوصاف ان اوصاف
 اوصاف للمقابلة اوصاف هو انما اعتبار انما ثبت فان هذه نظره لم يفرم
 صفته انما مثال وشمجها حمة وشفافا كاهر من ان طلب اوصاف ما هو
 الملك لكونه تلك الصفات هو الحكم حقيقة عنه اعتناء وهو الحكم الحقيقي عنه
 وهذا ما يعرفه اوصاف انما يصح ما مل نام ثم ان هذا اوصاف انما ساربه
 في اوصاف الوصفه فانك بعد اوصاف من انما ثابتة للمعنى انما التفرع
 وكذا انما في خاص ملازم شجره هناك ملك اوصاف انما ثابت
 نفس اوصاف واما شجره سنة واما هو ملك اوصاف در ذلك اوصاف انما التفرع
 وهذا اوصاف انما ثبت ملاحظة اوصاف الحكم اوصاف واما انما صفات اوصاف
 كانه الحكم انما ينشأ عنه كونه كونه انما صفات اوصاف انما التفرع انما ثبت
 كانه انما يباين اوصاف اوصاف ملك من ذلك اوصاف انما ثبت انما الحكم اوصاف
 من حيث تفاوت اوصاف من حيث ملك اوصاف انما سرح كونه الحكم اوصاف

و عرفت من ان مداره على انزاع الدرنا ط من شلين غر در سطح ط اهر
 و هذا ما لا يخفى وان يدرك بالمثل فان قلت حكم الارض ليس به متعلق
 بالمثل و المتعلق بالادعاء هو انفسه غر غر كنعين الكذب به لفاء شدا
 فانه كليم به صنف على كونه صار ادكنا حكمه كمن الصدق النافع الا غر ذلك
 قلت المتعلق الثاني في امثال الرلو المذکور انما هو في موضوع حكم العقل
 حكمه به سفيق الادعية الموضوع الخاص و هذا الكذب انما هو ان المتعلق بالادعاء
 انما هو في نفس الحكم بالسنه اما سببه كما لا يخفى فبما هذا كنعين اثبات الحكم الارضى
 بالمثل المذوق من بعد الحكم المتعلق بالسنه سببه بالادعاء فان كان من ادعاء الكتاب
 و السنه و كذا سعة الادعاء صريحا في كحل و ادعاء به لاء له الحاشي كحل
 به اسباب لذلك فان تنافس ذلك الحكم من كونه هذا الحكم بذكر كذا ج اما ضم
 حكم العقل من هو سفيق كذا في الادعاء لكن هذا الحكم من الادعاء غر موجوده في
 في ادعاء بر و ادعاءات نعم يمكن ان لمحي بها حجة استر طية انما هو في السنه
 بناء على كونها حجة اثباتية وان لم يكن كل طريق استناد من محض العقل
 و سنه امي انما يستعمل كذا في كذا انما الصلوة لربك كثر و كذا اكرم هذا منه مجبه
 و اثباتها فان العقل منزع منها سببه و هو ملك و ادعاء اليها في نفس الامر
 انما هو بالضرورة الادعاء من الحكم الارضى قبل و ان هناك تولى استغناء و لغيره
 سببه ادراك لوجوب الصلوة و انفسه كنعين منها ج انه لا يخرج للادعاء به بذلك
 و ان هو من حجة استناد و انما هو بذلك كما و ادعاء سنه امي انما هو

از وجه بعد از ادعای اعداء یعنی روی رده سخن است و شکی نیست که این بود حاصل
 استفاده از آنکه من مجری حکم اعلی چون ابراهیم خردمند بر مقام فاضل من زوال
 اندام اندام است و آنکه بر ادعای مقام الوصیه علی القول بنیاد فقه خلف
 اندام اندام و در حدیث من معنی لم یفهم من کف را مقبول در حدیث
 منی المراد منها احدی از مقام کلمه التعلیل من سایر الامور این بنیاد است
 لکن در این ادعای اعداء که ما سب کلمه شرع و من اعداء صراحت
 داشته است و سب و اطلاق و من یکی خبر و بعد از زیاده از حق حاشا
 کلام من کبریه و اعداء و من شایسته من زیاده اعداء و بعد از
 معنی زیاده اعداء و اعداء و اعداء و من شایسته من زیاده اعداء و بعد از
 من فقه من کلمه کبریه جزء اعداء و کلمه بان المعنی صریح معنی اعداء
 شرعا و من معنی کون اعداء حجة الی غیر ذلك من اعداء الی الخلفه و تحقیق
 ان کلمه الوصی کما کلمه شرع کون ان الامور الرضیه والمرار من کون
 من اعداء خبری است و اثبات و جاز له البتة علی بعد و در من اعداء
 و من اعداء ان لا یکن کلمه الوصی و اما کبریه من شرع کنت هذا الی ان
 من کلمه و من عظمی من یخرج فخرج کبریه ما کفی کون ان اعداء الوصیه
 من اعداء و من اعداء که من اعداء من اعداء الوصیه و من اعداء
 ان اعداء و من اعداء من اعداء و من اعداء و من اعداء و من اعداء
 ان ان اعداء و من اعداء و من اعداء و من اعداء و من اعداء و من اعداء

اصطفا

اول حکام الوصیه نشی من ادب رت نشی دایا بشرطیه و بنا دایا بقدرت من
 حب نوقت الشرط علی الشرط و این صلبه فائمه به و بدو من اجزاء اند این
 من الی با نظر الی الواقع است من اد حکام الوصیه ممکن است بشرطیه
 تا نظر الی هر ساه با بد حکام الوصیه در دلت که در اعتدالات الی مقبیه بنابر
 ترتیب من الی من علی من حب حوت العقل و پس بشرطیه بعد از من
 المقته من استقرت تا المقدمات بنابر دایا و بدو ادراج لا ستره فیه تا شوق
 و بشرطیه بنابر بدیج ان لیون علی محبوه من الشرع او لم یکن بشرطیه با
 ستره و مقدمات من اد امارات الشرطیه کفته ستره الی رة المقدمه تا ستره
 ح و انکانت کب الی هر محبوه بشرطیه ممکن است کاشفه دایا من المقدمات
 الی کانت محبوه تا دایا حاصل ان لم یکن ان اولت من کانت تا بدیج ان شرع
 بنابر دایا تا دایا سر الی ان فی بنکف من قول الشرع سر کل قسم جدا
 اند سر انکانت فخره انکانت فخره الی ستره دایا کثره فخره ستره
 اند دایا ری رة ردایا علی اصل حب شرع جریان اند ستره با بد حکام بنکفیه
 دایا علی جریان ستره اند حکام الوصیه در دایا مقته بر عدم محبوه من ان جریان
 اند ستره بکسر و مقول محبوه دایا علی انکانت عدم محبوه من دایا سر جریان
 اند ستره بنکفیه مقولین جریان اند ستره بکسر و دایا کادر و کلم کبر ستره
 العقل دایا ستره از دایا تا ستره بنکفیه ستره بنکفیه ستره بنکفیه ستره
 طرا ستره انکانت ستره دایا ستره انکانت ستره دایا ستره دایا ستره

اكله في قول مجبوله حكم الوضعية يعجز عنك استحقاق التسمية سابق
 وكم كبرية دكني بسته در اعيان قول بعدم مجبولتها و اعتبارا ارا انما سببا فلذا
 مجرى لاصل التبرير فبني ان يقال ج باء جنة حوت انما سته در كونه و نه
 الشرة ظاهرة في قول مجع جريان استحقاق في اقسام تطهيره ط كما هو
 في التولية و غيره اذ في مفهوم التعليل بها كما هو في مفهوم اقسام و نظايره
 من سوار و اقسام الوضعية ط هو ط هر المباح صاحب ان اهل و والده رده
 فانه في هذين القولين لو كانت كجمل اقسام الوضعية انما استحقاق باء في
 اكله بالنيابة و كونه في المثال المذكور و لو كانت بعدم اكله و التبرير من عدم جريان
 في اكله التعليل اعم من اعم من اعم من اكله باء و كونه في قول
 باعتبار استحقاق في التعليل سطر و لو في التعليل في كونه سلك شئ اللفظي
 رده فلا يخلو من القول باكمل و عدس في المثال المذكور ثمة عليه ضرورة انه ط
 القول باكمل كالم باكره بعض جريان استحقاق في نفس استحقاق في قول بعدم
 اعم كالم باكره لا حل اداء اعم من نفس اكره تطهيره فلا يخلو في مقام
 اعم ثمة من التبرير و نه في جريان اعم من اكله التعليل التبرير من لا وقع في المعاني
 يستحق ابا جنة ذلك الشيء انما يكون طرا فيك و اعم من وجع كطه الشرة
 من قول باكمل و عدس في جريان استحقاق في شأن اعم من اعم من جنة
 التبرير من لا قبل من ان استحقاق اكله التعليل عالم و نزل بالنيابة الى ذلك
 اعم من اني توهم عارضة فلا يكون سلف فانا الى ان اعتبارا في

سیرج استیغنی و سیان لاده روح لهذا الشاء انه نامسئله الاستغاب و کتب کات
المحقق از بر ظهور التمهید و یقول باعتبار الاستغاب استیغنی لا عدت من التذکر
هذا کله بناء على كون الومضات على القول بعدم محبة لهما من الامور التي لا
کما هو سلك بعض المتأخرين و اما بناء على انهم لم یکن من الامور التي لا
عنها الشارح کما هو سرب بعض اخر منهم فربما الاستغاب منها و عدیه منی على کذا
ناحية جریانه عند الشک به الاستعداد للتعبد و فایده سببه علیان
الغیب على هذا التقدير کاشف عن وجوب صفة دانیه فایده ذات الغیب
مقتضیه لذلك فیه نظر بعض حالات الغیب و من الشک ان تلك الصفة
الغیبیه لها استعداد الشفاء فایده کماله الغیب اعم من دفع القول بحریانه عند
الشک في الاستعداد کما هو ظاهر في الامور التي لا یتم من الغیب و الاشیاء
و على القول بعبیه کما هو صرح من کتبه برز التمهید بهما القولین و قد کنی ان
جریانه منها على القول بمحبة لهما سبب بناء على هذا البناء و شعر على هذا الکلام
و لعل المشرع به وجه الفرق انه على تقدير كون من الامور التي لا یتم لکون
صفات غیبیه لیس کاشف عنها اشیاء غیبیه طریق اما معرفتها و قد یعلم
استعداد استعداد الشفاء و هذا کلام القول بمحبة لهما فایده کون احصاء
شخصیه مرتب على موضوعات حرة و لکون احرازها و کون الامور
کافی سایر موضوعات الاحصاء و بعد احراز الموضوع عند هم بغير تفرقة
جریانه الاستغاب و لو بالمرأه و هو الفقام موجود و محرراً لهما هم قد سببه

مع هذا فقد برز حجب الاستعداد كما لا يخفى و منها ارتفاعها من جهة حجب الرفع
 فانها على الاستعداد كجبروتها على رخصتها و كذا على القول بالشيء مع انفرادها و انفرادها
 و لا يخفى ان قول الجبروت اسوداد و غلبة فائتة في نفس الامر فلا يكون صالحا له
 ربح بل هو باق في الاماكن و منها جريان الاصل في المسئلة او صدوره من حجب
 الشك في اصل المحذور فانما يكون و برافق اننا في رخصتها جارية في كل اثر
 من ذلك كما لا يخفى في سائر ادلة الدلائل بوجوب ادعاء و سببه مع اننا في
 ذلك اننا حصة و برية في الاماكن و سببه كونها كجارية في الملكية فان
 اصالة عدم حصول البينة حازمة على الاثبات من انشئ ثبوت و برية على
 منزهة على وجه الاجراء و اصالة عدم في الادعاء على الاستدلال بالشيء من ادعاء
 اذا كانت الادعاء امر او وجودا و اما اذا كانت امرا مديبا كما اذا كانت في
 الصدوم لم من كل التكرار و في وجوب انتفاء و عدمه في حالة عدم سببه لم من
 على الاستدلال بالاثبات شبهة و اما على الاستدلال بالشيء في المحرم فلا حصل و لا بد من
 انتفاء من غير من عليه انتفاء و عدم انتفاء من غير من انما ظهور شبهة
 في انتفاء كلامه في المحصل الكلام فانما هو حكام الوضعية الشبهة منها في رفع
 ادعاء حكام الوضعية انما انتفاء بوجوب الانتفاء في ادعاء في ادعاء في رتبة
 دون اننا في انتفاء اننا في انتفاء بان الانتفاء في انتفاء هو كالم تعليل و ان انتفاء
 عدم و جبر الادعاء في انتفاء في انتفاء و لا يوجد في كل في جميع الوجوه على
 رفع جميع ادعاء حكام في كل في انتفاء في انتفاء في انتفاء في انتفاء و جبر

تاريخ المواقفة عن دوست اسين ان الطهور المور في اتوى من الطهور اذ يت رى
 قلت قد ريب في ان اذ قرينة اذ يت رية التي تحت شرف لمعن البخاري
 بل من كفتي المرحب به برات الطهور و اسيا ته الا انه من فرج من المعاني من
 المرحبات سبع المعاني التي رية على اذ مر كما مرح به معاني من المعتقد و منهم
 السدانة السطاطة رة في محلي فوائده كالمحلي غير انما في سابعه ارموا بده
 كما ان الاقرية العربية المورثة للطهور و اذ يت رية التي تحت شرف غنة استعمال
 او غير ما من المرحبات المبرزة عنه لكل ولا اذ قرينة اذ يت رية التي رجة غم اذ قرينة
 المبرزة اذ قرينة المبرزة اذ المكن سوجه للطهور من اذ يت رية في عدم صحتها
 من صحيح و لكن السدانة الطهور و اذ يت رية التي الدوار ثم السدانة السدانة
 لا قرينة السدانة و به حذرت التي كنه بين سابعي مداحة اذ قرينة المبرزة من صحيح
 و من سالكه ككل كلام اذ دل على ما اذا ارجت طهور اذ السدانة و كل كلام
 انما في عدمه هذا اذ الم سابعها طهور اخر كانه قرينة العربية و انه من
 سعة عليها من سابعها غنة اذ استعمال و سادتها اذ قرينة اذ قرينة المبرزة
 و اذ دل اتوى من السدانة في كقول ان ما زكره رة من سابعها اذ قرينة
 المبرزة قرينة العربية و انما اثبت عليها مسلم بوجوب كزة استعمال انما ل
 غلة اذ السدانة تاريخ المواقفة في سابعها اذ حذرت طهور تلك اذ السدانة
 كما يمكن دعوى الطهور في كذا شرف و انما يمكن ان اثبات ذلك كما يمكن
 و انما ان نفعه في صحيح اذ عدم من باب و قد ساد ففاد و سابعها السدانة

من جهة الكلمة وهي فاضلة بغير جمع لان ارادة ان يشترط بعين الخواص بالكل
كانت ارادة السبعين ترجيح لما يرجح فستين ارادة برفع جميع الاثار صونا
لعدم اكليم غير المتعدية ذلك فضاء الكلمة برفع الجمع من عدم كون المواضعة
من اثار الظاهرة والافتقار الى الكلمة سافطة بالمره ليعول الصون بالكل
عليها وبيان ان المواضعة ليست بها بل بسبب مراد من الحديث بالمره وبوجه ارادة
برفع الجمع امور الاول ورود الحديث الشريف بملاحظة ما ورد في تفسير قوله تعالى
ربنا لا تؤاخذنا بما نسبنا او اخطانا او نعام الا نشان في هذه الامة لحرمة
كما يقتضيه اضافة الدير على ما في المتكلم من السبعين ان الا نشان بالكل
برفع جميع الاثار كيف لو كان المرفوع حصص المواضعة لم كعب في الا نشان
لدرتفاع سواضعة تلك الامور على عدم اسباغها في كالتقية ليعمل لتقل
والمعنى حصول الامتصاص برفع سواضعة المجموع غير الامة وان لم يكن كل
احد من الامور من شائفة لظهور الحديث الشريف برفع كل واحد واحد من
الشعة كالامة الشريف فان دوني عدم فتح المواضعة على تلك الامور اذا
كانت صادرة عن ترك التحفظ وعدم الجلالة من فوعة السمع لان مجرد ترك
التحفظ داه حيا لا يقتضي صحة المواضعة كما عرفت كيف لو كان الامر كذلك
لوجب التفتير في البراءات ليعتبات في كعبيات بين ما صدرت كناية كخط
او اسبانيا من ترك التحفظ وبين الملمين كل في ترتيب ليعتات والمواضعة
على الاول دون ان في دلم عيب ذلك من احد من المتفتين فملا غير المتفتين

[illegible]

فما في كاشف من خصية المدعى الاول باية مدعى اسبب التلقين يكون ارجح
 فيما نظر الوقت اذ وانفسه المدعى الاول في القطعة هو عين ما يحتمل الوقت فاذا
 كان الحكم واقبا ح كونا ونبه تلك وروا بغير الوقت يكون كلوا احد في المدعى
 والمدعى واقبا وح كونا كاشف عا رشا ه هذا كله ما وقف بطلان كلف
 ما احده من كاشف وان لم يكن كاشف كان بطلان من جهة الادراكه كما كان
 بطلان الطلاق واقبا ح كونا من جهة كونه حقا بالنتيجة لم يكن بطلان
 في الجواب من باب انفسه بل هو نفس بعدة شتر كونه من انفسه وهو ادراكه
 الجواب عنه بطلان كلف عا النتيجة لم يكن شرا ما تصدق به ان التز وحق
 عدم بطلان كلف عا بل وانشاء في ارباب من تقدم بواحدة انما اظه
 عرف من احواله قلت قد عرفت ان شرا اظهر لا الوضع واقرا ان العا
 كاشفة ودرج اوله من غيب كفا اداكى عه وكلها شقيقة فاذا كدت لا اوضح
 فظا هر من شرا من مودات كدت ليس موضوعا لرفع الواحدة فولا انظر ان
 العا من فدا مجال لها ادا شدة هي ابا شقيقة از لسبب الا خا بر غير هذا كدت
 خبر بذا المصون شود عا كون الموضع خصص الواحدة من عدل حدت رفع
 انهم وظهره فيه ابا مسموعه كلف بدت زك اشد فذلك ان انفسه كاشف
 وانشاء له العا من كاشف عا ان تقدم بواحدة بوجبه فله الا خا بر جمع
 ادنا من كذا دل ادنا ووجهه ان ارباب ان مراده ان الواحدة فله
 شقيق فدا كبر ح عده فاعده الكلمة العا ضبة بارادة جميع ادنا ردت خبر

[illegible]

نصف

از آن صف رکعتی که محمول است بقیمت استحقاق الواضحة كالطهارة و کما
 والعددی سیکما کما فان المراد به سبب بر اینست که در نوع شافعی و طه فوله
 حتی شقی غیر بر نوع من الواضحة اجماعا بل هو من اجماع الکبراء من العقل
 المراد به الصفه الرذیلة الذاتیه المبرهنة بانها لا یستثنی من بل هو من انما یخرج
 من شقی بل و لا یستثنی من و نه من الاوصاف الغدیه التي لا یقبل ترتیب
 الصفات علیها حتی یرفع کدیت الرفع مضمنا العددی فانها عبارة عن تعدد
 من شخص الماشق اخر من المعلوم ان المراد من الاوصاف العاشره
 معین الا در این مقام فی کتب من تعدد بر این که طه من المحمول و غیره
 فالمرنوع فی نفسه من دون حاجه اما تعدد بر شقی من المذکور است و نه غیره
 الاثر اطلاق بر ان وجهه و انه جمیع الایثار فی غیر المحموله و سل الاثر غیر المحمول
 هو السببه فی ساحة القرب الالهی و ان هذا وجه اخر لطلقات التوکل
 تنبه بر الواضحة لا حریف من عدم استغناء فی کما وجه من الوجوه ثم ان
 شقی ما یقتضی من کون امر نوع جمیع الاوصاف و انک ان هذا من التوکل بالکدیت
 الشریف لعدم وجوب الامارة و الاستغناء و انه جزء الاوصاف الشریفة
 کما ذهب الیه معین الا صاحب الاثنا عشر تنزل به لا کراهیه کون الغدیه
 الواضحة من جمیع الاثنا عشر حجة ان وجوب الامارة و انک ان محموله الا
 ان ترتیب علی من لیس الا ثانی بها سوریه و غیره الخالصة لست من الاثنا عشر طه
 فلیکن و لا یستثنی من الاثنا عشر الاثر غیر المحموله و لا اثر علی غیره

علیها که موجب اعادة و انتفاء عند افعال باشد جزا و اثر افعال است یا ادر حجت
 انا انظم انا المقدر علی افعال و اثره علی فعل النفس اذ الکرمه کالسبح و اعلی و کونهما
 لا افعال و اثره علی اثره کما دح فخر دج اعادة من یکم شین حجت کونه حکم اثره
 علی اثره و کذا انتفاء بناء علی کونه من ادر الاول یا نه یعنی من انا اثره
 النفس و لو سلم نموده العقل و اثره کما نقول بین اعادة سبب من انا اثره لمجمله
 اثره علی اثره کما کذا ادره من موجب اعادة و موجب اثبات الاصول
 فی داخل الوقت و هو سبب افعال العقل برهان الاول بل هو علی موجب
 اعادة یعنی موجب اثبات الاصول من انا اثره علی اثره علی اثره
 الاصول برهان حجت افعال بشرط ادر کذا و کذا اثره اثره کذا و کذا
 فکس اثره یعنی افعال ادر اثره ادر کذا و کذا اثره ادر کذا و کذا
 نفس ان نقول برهان اعادة عند اثره العقل است یا موجب اعادة
 من اثره اثره الاصول برهان اثره اثره کذا و کذا و کذا و کذا و کذا
 فکس من انا اثره برهان من انا اثره برهان کذا و کذا و کذا و کذا
 نقال فی اثره کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا
 سبب اعادة ادره حتی بقا کذا سبب اثره مجمل ادره علی تقدر حجت اثره
 علی من نفعه انا به الاصول برهان سبب من انا اثره برهان سبب من انا اثره
 من افعال ادره صفته لمجمله ثم قال و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا
 علی نه سبب فی کل من کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا و کذا

كحل الغرر بسبب دفع الغرر الكثير من الغرر وبنائه ذلك اثباتا في باب
 ادخار مع انبذ دفع الغرر من استغنائه يكون ترخيصه متانيا لاثبات
 في العباد فان الغرر اودع وبنائه استنوجح على الغرر لمقتضى ارادة المالك بالمكره
 به على المالك بالفتح كذا في الاراسه ومصلحة ان غرض المالك اودع وبنائه است
 وبنائه كجور هو اخرا الرعية فالكلم بعدم جواز اودع حكمه بوجوب كحل الغرر
 الاول في دفع الغرر في الرعية وهو من نوع ما شربنا احيانا دالة لثبات ان حل
 وبنائه كجور من سعادته كحل الغرر في ثمانية اذ يقال بان غرض المالك بالمكره
 وبنائه كجور امرات احد ما اخرا الرعية دالة اخرا الاول على تقديمه في ثمانية
 وبنائه فالكلم بجواز اودع ترخيصا له اخرا الرعية في دفع الغرر من نفسه وهو
 ثبات لثبات في دفع اثر المالك من المالك فبا اذا غلب باضرار سلم
 في باب ادخار مع انبذ دفع الغرر من نفسه في باب عدم وجوب كحل الغرر
 دفع الغرر من انبذ دفعه على حد فادعيا اتفاقا فم على عدم جواز ثمانية
 عدم وجوب كحل الغرر في الداء مع عدم كحل دفع اثر المالك من المالك فبا
 فلو كان دفع اثر المالك من المالك في باب عدم وجوب كحل الغرر فلا اثر
 التبدل في دفع اثر المالك من المالك فادعيا مع انه خلاف ادعاء ادعاء نفسه
 في الداء احيانا في انعام الكلام في كذا في شرب وقد خفف في السور الم
 لم يشبه اليها احد من ادعيا لغيره وبنائه فلو لم يرد على المالك من العباد
 قد وضع عنهم تغريب الله لئلا يضر من شرب الثمن فيجوز في موضوعه من

العباد و در حق ظهور کتب نبیلم جنبه الهی، جنبه دخیلی من سقیمه المعانی
 نادره سادقه اخبار الهی که فایده من البیضاء و البرهان از حدیث عام ختمی
 من عیب هم انما حجب الهی علم غم العباد و ظهور المذکور به دی لا اعتداد به
 رداده شد دل کارن و حق حکومت اخبار اللاحیاط علیه مدونه با بناس
 المنار صبیح کاحققا سبانه البیضاء بین الایات و اخبار اللاحیاط و ذکر انوله
 اناس فی سعة ما لا یعلمون بای کون کلمه، و اصوله اضعفت البیضاء
 ارضی کوهم فی سعة ما لا یعلمون عدم و جوب اللاحیاط علیه فیکون معانی
 بیدل مع اللاحیاط نعم لو کانت کلمه، مصدریه ظرفیه فیکون اخبار
 اللاحیاط حاکمه علیه از سناه و آن س سعه دره، الم نعم الحکمة علیهم فی العقل
 و العقل و اخبار اللاحیاط حجه برانعة للعذر و منها روایه علیه الایض من
 اعلمکم قال سکنه عن لم یعرف شیئا بل علیه شیء قال له قال فی الرسالة الاول
 سبی مع ان لم یکن المراد من شیء الاول فردعین خود من علم الکارج و اما اذا
 کان المراد من المهم تجزیه و فروع النکرة فایضا من البیضاء فاستدال من انما
 اندی مدبرک شیئا بالمره قلت استغارة المهم من النکرة بسبب باب
 اوضح بل هو من باب الکلمه و نذر کرنا ان سفار با کثیف بخلاف الموارد
 فنه لم یکن مستغفرا و استغرات و نه لم یکن غره و اعلم ان اللاحیاط فالدکور
 من بخلاف الموارد من حبه اللاحیاط و غره و یخ ان سفار با و مقام اللاحیاط
 براد استغرات و نه مقام اللاحیاط غره و اعلم کلک من کلام الرادی اخبار

و من دانسته است که فی سبب استخوانی که لیون ظاهر است سوال من اینست
که در سبب قضا و کلمه استخوانی علم و لیکن کفصی نه خبر لیکن بنابر ما
او کفصی سوال من اینست که لیون استخوانی و لیکن در وجود لیون ظاهر است
نه غایب است نه دار کلمه نه دار الامرج من اراده است نه دار لیون
الوامی و ان لی هو لیون نه شغل وضع استخوانی نه لیون آن کباب
من اندر این کلمه ان شغل استخوانی از امان عملی عدم لی غیره
نمود و لیون لیون کل از لیون من آن جمله لیون لیون لیون لیون لیون
لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون
اسرا کباب نه لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون
الروایه و لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون
او لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون
لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون
لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون
لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون
لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون
لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون لیون

[illegible]

حق ادا ان التزج في غير محله لدن الخطر المحتمل في الغنوت بانفا في خطر نشر سعي به
رابط له بالاصل و الكدب لدن الخطر المحتمل في الخطر انه انما و باكدب فليس حال
الغنوت اذ كل انكساف و اقتران في الصلوة فيكون حرمتها نشر بعينه و من السبب
ان بعد وجهه بديت جوارز انكساف و اقتران بالاصل بنه ادا لغات محتملة
التزج لدن الكثرة المحتملة في الغنوت لبث منقصة بالتزج بل كحل في الكثرة
انما انما السبب لدن ما نفعه بر عدم ثبوت الرحمة لمكون سطلد في كونه من احد
مصاديق كلام الله من السطلد للصلاة لله من حيث في حال كونه سطلد محتمل
ان يكون حرا و انا منديل به با حتم كذا انكساف و اقتران فان
الكثرة المحتملة في المحض بان نشر سعي منسبة قال في الرسالة و بهذا الكدب
الصحح و لا من السطلد و انت خبر بان فو رزم ما عجب الله من العباد و الله
هو منزع من اوضح من ارجاء لدن كذا في هذا الكدب للظرفية و قد نوح
في انما استقامت الم نوسع في غير ما في كونه فرضا ردة في خبر اذ في طبع
انكساف من اثبات المحبوبة للمكلم فخير ان يت انا ما درر بها من كذا
حديث الكذب فانما منديل في ان المحبوب حكمه الراجح هو منزع عنه اذ في طبع
رويت اذ في طبع ان اخبار الراسية عارضة لها جزا فتم كذا في محبة
عبد الرحمن بن ابي جراح فتم تزوج امرأة في حديثه قال اما اذا كان كذا له
فليس وجهها بعد ما يتقوى حديثا فتم بعد ان اس في كذا له ما هو اعظم من ذلك
نفت في كذا سبب ان كذا له ان ذلك محرم عليه ام كذا له انما في الصلوة

[illegible]

داد سؤنیته فی فرد من افراد کجاہل باکلم و ہذا غافل و حدہ ح کون المراد من کجاہل
 اعم من الغافل و البسط و ہذا واضح لا سترۃ فیہ ثم انہ رہ شمر ہذا و ہذا
 اسبہ بقولہ و انکاف کفصیل کجاہل بکثرۃ لهذا الغفیل بول کا قدرۃ کجاہل
 اسعدۃ کا الہیۃ ط ملا کجوز حدہ کا غافل الہیۃ انکاف بول کا اردو اسبہ
 کا کل نقد بر دستخیز کا استدلال ایف و سبب کا دفعہ و محصلہ لزوم انکاف من
 اکھا بنین قدرۃ انہی ملت و لا اسبابہ علی و اضطراب حث ان انکاف
 و ہذا رد کا تعلیل اندر اسبہ کجاہل باکلم بولہ غیر فارر کا الہیۃ ط کا کفصہ ہوا لزوم
 و سبب امر و باعدۃ اسبہ کہ مبنی و بین بولہ کا رتبہ الزم زید عالم و نہ کم
 عمر عالم ثم علی الاول لم یکن علمہ بدن التوہد ان المراد کجاہل برضوع و حکما
 ہوا کجاہل غافل فی کفصیل کون غافل کا کلم نصیم کونہ قادر کا کون غافل
 کا الوضوح ایف شریک سببہ کا الہیۃ و غفلاہ ان لم یکن کجاہل باو وضوح کا
 کجاہل باکلم کا الہیۃ نہ مابہ اسبہ و ارکا کہ ملا جرم لا بہ من انکاف من
 اکھا بنین بن بہ عن ان المراد من کجاہل باکلم ہوا غافل من کجاہل البو وضوح
 ہوا للفت فی یسعم الہیۃ و ہذا کونہ کا غفلاہ من غافل البو وضوح ہوا
 ارشاد الہیۃ بالبول حث ان غرض الہام بولہ انہ بن شہبہ اکلمہ
 کا الوضوح نہ کونہ کا الاول اعذر من انہ کا سلسلہ ارادی و الہیۃ الہیۃ کونہ
 نصیرہ الزام باکلم نہ ل کا الہیۃ انکاف من الہیۃ ح اسبہ لم یکن غرض
 الہام و ارادی ہذا محصل الہیۃ و علی دفعہ و حاصلہ ان لغرض ان

الكل المتعلق اذ ان عم سر من الوصفى من العدة ورتبة نظر الى العرف من كبرية التي
في سرور الرواية ودين كبرية التي يدعيها الرواية بالذاتية وانشية يعنى ان
ليكون المراد من الكلم هو الكلم الوصفى وصدده صوما لم يدخل المورد في تحتها ويا كبرية ما كبرية
في ترويج المرأة في العدة هي كبرية انشائية وكتب بجوارها لها في الرواية العلة
على دفع كبرية انشائية في الشبهات فانهم ثم ان افلح ان المراد بقوله صوما ليس بعدد
عنه قوله ان يحل بالعدة ان كان مع العلم بالعدة في كبرية وانشائية انتفى لها
فقد ليس بعدد واما قال في شبهة الكلمة في الموضوعية هو عدم العدة ورتبة في العلم ثم
والعقاب لا في العدة ورتبة انشائية الوصفى ككلم الرواية لان سوردا فيه وقد تم في
ببره حيث صرح ان المراد من العدة ورتبة في الرواية عدم حرثها عليه ثم بعد ذلك من
حيث التواخذه اذ لا يتم له في الرواية اعداء او غير شئ على ان المراد بالكل
هو ان قل اذ ارادة الوصفى وصدده على تقدير كون المراد به هو كبرية الكمال المتفقت
ولا اخرج الوصفى على هذا التقدير فيمكن ان كان الوصفى من العقاب
في شبهة الموضوعية في كلمة بعد نسبة الذي فرضه اه كمال العقاب الا ان
دون العقاب الذي دفع في العدة لان نظائره كان اسرعا من دفعه في سور
الرواية كما شبه قوله اعداء في سؤال السائل اي ممن لا كل عليه اعداء وحيث
العلم ثم بقوله فيزدحبا بعد تحقيق عدتها وفضيلة عطف قوله وكونه اجمع كمال صر
العدة على ما سبق ان لا يكون كبرية بل بعدد ورتبة في خصوص العلم ثم العقاب ولكن
العلم من قوله في موضوع الكلم من السليم واما في عدم تأثير العقاب ان المراد بعدم

المعذرة في العلم من الوضوء والتطهیر فی بر علیه الاحوال او لا یمنع اکر نه بعد
 سوره از احوال کمال اجل بعد از ادا شدن عید منوع کما یکنی تا فرستع
 کلیات اصحاب دنیا تا آن حد که عدم تاثیر العید و العقه الواقع علیه بعد
 از بار حق او نوابه منور و سائر عبادات انتفاع دنیا که نور هم کل شیئی فی
 حلال و حرام نزدیک حلال فی نفرت اکرام نه بینه و استدل به اسید الصدر
 فی شرح البراهین با حاکم ان الارزاقی هو الشیء المبرور به فی حلال و حرام
 هو احوال کلمه و اکر نه دلت بر الیه و بما لا یستعمله العبد فمناهج ان
 کل شیء یحتمل ان یجوز حلاله او حرامه نزدیک حلال فی نفرت اکرام
 نه بینه و رده فی ارسا به با حاکم ان اردایه مخفیة بالشیء الموضو علیه من
 الارزاقی فی حلال و حرام کونه مستقلا الیه و رجوع نفسیه نه مستقلا در
 عبادت و استینان سرائق و کم اکر و غیره ان اشکات کلمه نسب فی
 اکمال و اکرام مستلزم ان نفی ان یستعمله العبد لم یکن موجودا فی اشکات
 الموضو علیه و عبادت انهم الشیء المبرور به فی حلال و اکرام مستلزم ان
 یحتمل بها فیکون اقرب به ادرسه دل نفی نفرت به ان المبرور به انما هو
 الشریک من الارزاقی المکسرة و المخرقة کلیم الغنم الشریک من المذکاة و المذکاة
 من الغنم الغنم علیه و العبد فی نفرت و نه راجع الیه و انما فی حلال
 فی آن کل شیء فی نفس حلال و نفس حرام مستلزم کلیم الغنم الشریک من المذکاة و المذکاة
 منه انما فی حلال فی نفرت الغنم اکرام سبب فی انکار رجوعه از مبرور

و حرام دانستن آنست که از آنست که در حد و کفایت آن کول و بیجا دانستن کول نه حد و کفایت
و نه حرام نه حد و کفایت نه غرض از آنست که حرام دانستن آن کول پس می توان معلوم آنست که
نه معطلی است از شرع و نه کلامی بل هر دو لا اله الا الله و لا اله الا الله که نه در کلام است پس
عنوان آنست که هر عنوانی از آنست که شرعی است از آنست که شرعی است از آنست که شرعی است
و نه حرام و نه کلامی بل هر دو لا اله الا الله و لا اله الا الله که نه در کلام است پس
پس می توان معلوم آنست که هر عنوانی از آنست که شرعی است از آنست که شرعی است از آنست که شرعی است
از آنست که شرعی است از آنست که شرعی است از آنست که شرعی است از آنست که شرعی است
و اینست پس می توان معلوم آنست که هر عنوانی از آنست که شرعی است از آنست که شرعی است از آنست که شرعی است
به مثل آنرا که در اینست که هر عنوانی از آنست که شرعی است از آنست که شرعی است از آنست که شرعی است
با در صانع الهی و در اینست که هر عنوانی از آنست که شرعی است از آنست که شرعی است از آنست که شرعی است
که در اینست که هر عنوانی از آنست که شرعی است از آنست که شرعی است از آنست که شرعی است
سلفیات آنست که هر عنوانی از آنست که شرعی است از آنست که شرعی است از آنست که شرعی است
لم یکن من الله و لا من عند احد و لا من عند احد و لا من عند احد و لا من عند احد
از آنست که هر عنوانی از آنست که شرعی است از آنست که شرعی است از آنست که شرعی است
نه از آنست که هر عنوانی از آنست که شرعی است از آنست که شرعی است از آنست که شرعی است
که در اینست که هر عنوانی از آنست که شرعی است از آنست که شرعی است از آنست که شرعی است
نه از آنست که هر عنوانی از آنست که شرعی است از آنست که شرعی است از آنست که شرعی است
ان شاء الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله

[illegible]

تغریب اندیشه دل با او چه بقدرم در حاصل آن کل استند همه و کائنات محمد مدد
ملکوت عدلند و در امانند عدل سواد علم حکم حکما ندند از غنای بحث لوف من اعلم
باید راجع کنه از کشفه نامنه علم حکم اعقاب ام بد استند و بعد از آن سخن اندول
من از ویرایش را در این استنبه نامر صریح مدد استباه نهاده ملکوت نام
آنچه از آن رهی ناموصله بعینه است حکم استری ناموت نامان الحیثه و المیزان
حکمت استیضاح استوت و استنبه حکم اندند راجع استنبه نامصلح استوت و نه ملکوت
نام آنچه و ادما نامصلح حکم اعظم ناموت نامان الحیثه و المیزان حکمت استیضاح
و استنبه حکم نامصلح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح
علم حکم و نوله ام بد است را در استنبه نامصلح حکم کلامی دنیا نوله علم کل
شیء هر یک عدل حکم اعظم استنبه نامصلح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح
شأن استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح
فکر از صریح سبع او فکرا ادا را در استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح
کلیات استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح
نامان استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح
نامان استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح
کلیات استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح
فکر استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح
حکمت استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح استیضاح

علی ما یجب و مهمت دستخطها غیر درجه اول است بر مدتی که در علم اطلاع
 جمیع المحبت علی نه سراسر من نعمت کشف تا انانیت است احبتا و انتم در فهم
 اند فایز و انکه شریک و دلهای مدد نام نهادند اما کتاب اول در شرا و اولی که در
 با فایز ابرار است بر نفع بر اشتغال خود کانتری المحبت قد صغروا معانیک معراج
 و کلایع فصل فی اراهی و اول حبتا و نفس کجه اولی مدعیه و عقد به
 اندتری انتم تر کوا اند محبات المحققه و انفعاله من اعتدال و با کما ستر ما و ابرار
 محبت الدقایق یا رد ان شتاما اند حبتا و انتم اند حبتا و شریک فضا نام
 من انت غریب و با کجه نام معراج با اراسته اناش و ان حبتا و هم در فهم حبتا
 اند حبتا حاصل اخلاص کات نام ستره فی کرم من شریک فضا نام اند حبتا
 نکشف کجور فیه کات بر شریک اراش و اول حبتا و اول عالم کجیفه اکیال
 به اولی که در اول است اول با اراسته و اما انقول با اولی که فضا نام اولی که در اول
 انشور من الکتاب طاعتات اند یکا و اول با انانیت با اولی که فضا نام
 اکلم با بر حبتا محبتا کرم تر قول بغیر علم و افترا و اما اولی که در اولی که کرم
 و اولی که حاصل تر کون به حال اکرم تر کجیفه اند انفعاله نام فضا نام و بر حبتا
 و شبه نفعان اولی که انفعاله بر حبتا و اولی که فضا نام اولی که بر حبتا
 ستره اولی که انفعاله بر حبتا و اولی که فضا نام اولی که بر حبتا
 بغیر علم کات اند سر کل کات انشور هر حبتا و اراسته کات انفعاله نام
 قطعیته انرا و اولی که فضا نام و اولی که فضا نام اولی که فضا نام

[illegible]

من باب اکتونه و مد یکن حمل فی الرسالة علی غایتها من احوال المعنیه
 علی غایتها مد نوع و ان غمضا انظر من کون الشبهه موضوعیه و کف کان
 فی رد علی ما فی الرسالة اما اذ جامع علی اربعة غایتها موضوعیه انما هو ما اذا
 کان الشبهه و المعنیه من امور الوجودیه الیها سبب عارضه کالشبهه
 فی کون هذا الشیء هم ارضا دلا اذ اکان من المعنیه الوجودیه الیها سبب
 ترجع الی الغیب کطلال الموت اذن الوجودیه الیها سبب عارضه
 عارضه کتفان الرزق و غیره فخریه لعدم من غیر عدم تقفان الشبهه
 کما و انت سابق کما و رد علی شیخ الفری من جهة غایت السیدره کما ذکرنا سابقا
 فی باب الخط و الا با حقه من ان احوال المعنیه لیس هو ما یل کب رفته کلمه العقل
 و لا شغها بملاحظه ما ذکره الشیخ و ان نفسه ایضا و عرفت سابقا من ان
 المؤمن یستخرج کما و را برائته فاطرا اما ریح الغیب اراجع اما ان ریح
 دلا المعنیه یقتضی امر ارجح اما العقل من استبان کلمه بر حوب و انت فارج
 الی ما حققنا ما یباحث فیها فانه لا یحکم ان کما و را برائته یستخرج الیها من
 ان المراد من الاستدلال هو المعنیه و غایت ما یل علیه انه یستخرج الیها من
 کلمه العقل بر حوب اذ غیب علیا و ان هذا من دلهای حقه از غایتها
 او و حوب اذ غیب علیا و ان هذا من دلهای حقه از غایتها
 من اخرج الشبهه الموضوعیه اما الشیخ فی الیها من دلهای حقه از غایتها
 و من اذ غیب علیا و ان هذا من دلهای حقه از غایتها

الحاشية على

في ادبها و تاملها و دلها و جراتها و تفتها و شبهة و هي كثيرة و تاملها و تاملها
 بها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها
 الوجوب و ادبها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها
 اصلا و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها
 شبهة و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها
 من دراج و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها
 الكتاب و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها
 تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها
 كتاب و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها
 سلم و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها
 منها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها
 كسبه و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها
 اما ان قال من لا يعلم ما لا يعلم و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها
 اما ان قال من لا يعلم ما لا يعلم و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها
 فان الملك و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها
 الباء و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها
 انما ان قال من لا يعلم ما لا يعلم و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها و تاملها

احزاب خياط

[illegible]

در اخبار

اند و در بدنهات از زمین بی هیچ انداخته بجزر مخالفه اکثره الوافعه المحبوسه
 نسبتی که آن بکون السندة المحبوسه من غره و نسبت در نموده و نه عرفت آن
 السندة اشترع به کلیان دنیا بادرش و الا نرا می و با جمله فساد و فساد اخبار
 وجود السندة از ارتفاع اینهاست و لا اینها من اعتبار ادرن غره و لا یجاد
 بطلان من اخبار بل نه عرفت انداخته بی عدم کوهنا من اعتبار هم آورد
 بی نسبتی که مقتضی عدم السندة از اخبار وجود السندة اینهاست حتی که اینهاست
 السندة در اینهاست و انتسابی است بهی السندة از فردی و نه و نه است آن در دنیا
 بی مخالفه اکثره الوافعه المحبوسه فیج کلم السندة و حرج او نفاست نسبتی که
 نرازم بکشف غم اکابر شایع و لا حیات و یک بکون اعتبار بی مخالفه از
 انداخته از اعتبار بی نفس انتسابی المحبوسه من دون تعلیف ظاهر می
 با بدعت و هیچ جز ما واجب عینه از این باب اخبار طاعتان سنده
 مستمر از غم اعتبار الوافعه من سترم زینت اعتبار بی المحبوسه و هر هیچ کلا
 اعراف بدن اخبار طاعتان و می و سئل از بی نفعه وجود پر شده ابره بعدا
 کلا استنبه المحبوسه و نه و نه حکم عقل بعد از اعتبار بی اوضاع المحبوسه
 فکبت عقل کاب ادرش از عدم وجود پر شده ابره در طاعتان علی ظاهر
 نسبت بکون اعتبار بی مخالفه نسبتی اخبار طاعتان و اوضاع حان ظاهر
 اخبار بر اینهاست که انداک دنیا است باین واسطه و اثر من حل اخبار التوفیق
 بی ادرش از علما بی الوجوب و اند نرازم که درج استنبه الوجوبه و لا صر علیه

جميع اخبار سوفه للمنفى عن قبول دهر هم مراحمه معينا في الزحف في المثل
 و مع كونهما للمنفى عنه بالنسبة الى الواقع الكفاية في انفراد اول دول و هي ايضا
 هم ثم ان عدم التنازع انما هو في طه نفس اراسته ابراهمة في الزحف
 و اما بعد ملاحظه الادلة الدالة على لزوم المنفى على المحمدين اربعة اربعة في جميع اخبار
 بناء على كونهما للمنفى عن المنفى سلم حتى بالنسبة الى اكمل اظهار في ذلك
 الجواب نعم هذا الادلة اربعة اربعة في اخبار من يكون مشتركا في الزحف فان
 المنفى في ذلك يكون كالمنفى في الزحف من دون تفاوت و منها انما سائر
 اخبار ابراهمة في المنفى سنة اربعة اربعة في مختلف ادلة في انفراد اول
 في المختار هو المختير في مرجع الاصل ابراهمة في جميع اخبار الزحف بالنسبة
 اليها من قبل الاصل بالنسبة الى الاصل فلا يخفى في هذه الزحف حان ما ذكره
 من ارجوع الى المختير في انفراد اولين للمنفى مع انفراد اول اخبار خطاب
 في انفراد اولين في انفراد اولين في انفراد اولين في انفراد اولين في انفراد اولين
 ابراهمة في انفراد اولين في انفراد اولين في انفراد اولين في انفراد اولين في انفراد اولين
 المكونة بالنسبة الى حلقها و اما ما ذكر من ترجيح اخبار ابراهمة في انفراد اولين
 لملاحظه ارجحات اربعة اربعة في انفراد اولين في انفراد اولين في انفراد اولين في انفراد اولين
 في احوال فواحه من احوال فان ارجحات اربعة اربعة في انفراد اولين في انفراد اولين في انفراد اولين
 الى انقطعين اخبار بعض من انفراد اولين في انفراد اولين في انفراد اولين في انفراد اولين
 و منها ان اخبار ابراهمة في انفراد اولين في انفراد اولين في انفراد اولين في انفراد اولين

[illegible]

[illegible]

فقد ادرج هذا الجواب ثانياً بان جميع سوارر شبهة ان امرها بان تفت
تخرج عن ان يكون من قبل المحلل المحرر سوا لان عدل ام على ام انتشارا ام اس
بان مل وراود من هذا الجواب بان انتشار من هنا ان اراد ان يثبت
بشبهة المحرر بغير فعل اخبار ان تفت بان سبيله بوضع منها انتشار من
ولسیر الادلی احض من ان شبهه كان همه الجواب دوا ابره بان مل ملکن ان
ملکن انشاره اما ان اراد ان يثبت بان انتشار براند کور ان یملکن احض نظرا
اما ان تفت بان شبهة المحرر به شبهة دون ان خبر من و اخبار ان تفت سمها
انما ملها بان ان تفت بان شبهة ان شبهة من اخبار اباب با بدل با لازم
الافه با احتياط و ملکن مرکبا الافر سبزان الاحتياط و ان شبهة سبزان
واردة في سوارر فاصه سبزان منها و سبزان عام حکم من الامام استبراد
من دون سبق سوال و زنت لعمري شبهة من اخبار ابان الجابج الواردة في خبر الافر
و سبزان شبهة من اخبار ابان الجابج ^{و جابج} الواردة کلم انشاک في نواری النور من
ارادة السبزان و الاحتياط و در دانه الامام للمعنی ان في دامن من ان السبزان
و اما سبزان شبهة و خبر ذلك من الروايات الافر با احتياط من دون سبزان
حصة سوارر منها و کلها من کور ان اراد مل سبزان و اجاب سبزان فقه
عن الادلین منها با بد زید بیه ملا حاض الامام انظر مل بان کرد من الاحتياط
الافرة با کلم الاحتياط و سبزان الامام من اخبار ابان شبهة عليها الروايات
انما شبهة من سبزان و سبزان ملها من اخبار ابان الجابج ان لک سبزان

۹۹۹۹

[illegible]

[illegible]

انما الله عز وجل امر من ارسله فليحذر ان يرسله
الى الله ورسوله ان يفتنه في ذلك يقول رسول الله ص حلال بين وحرام بين
ومعصية بين ومن ترك الهبات كفي من المحرمات ومن افترى الهبات
وفترى المحرمات وهدى من حيث لا يعلم وهدى الله من حيث لا يحتسب فانه
قوله وفتح ما المحرمات هو ما في الالهة بالهبات فان المراد بالفتح ما المحرمات
التي ترتب عليها الغياب بالاسس كمالا لظهور من لا يظلم ولا يظلم ولا يظلم
فما وفتنه قوله وهدى من حيث لا يعلم فان الظاهر من الكلام انه قد ورد في
الغيب ما لا يدرك بالحواس بل بالبراهين في ترك الغيب وانما بالحق لا بد من
استظهار الامام في زوم ترك الهبات وانما في يكون فيه ريبه ولم يعلم
بطلان من زوم ترك الهبات بقوله من رسول ص فانه شتم الله من سبهم الله
مع وجوب الغياب وهذا انما في من سائر الهبات لا بد من زوم ترك الهبات
كما عرفت به معنى المعصية مع ما لا بد من قوله كفي من المحرمات بناء على ان
مقتضى الغش من المحرمات واجب وجب عنه بالنظر اما كسب الاموال بوجه
احد كما ذكره شيخنا فانه من انما امر بالاحتياط عن الهبة انما في التحذير
عن الهبة المحمودة ويكون ما لا بد من وعدة تناسب تلك الهبة مع حب خدات
الموارد فانه من طريق الهبات ليس كغيرها من الامور ثم انما في الامور من عدم
كون الهبة وادرا في مقام الامور من ترك الهبات امورا من الهبات الهبة
والتي رتبها عدم الهبات للهبة الهبة الهبة مع انما في عدم الهبات

[illegible]

[illegible]

انما هي باعتبار علم الواقع وهي حاصلة في هذا المقدر باعتبار اداء الاداءات
 فتنبيه انما هي على الطلب الاول فان شبهة فيها هي ردم الله بالكمي واداء
 الاشياء كحول الكمى وطلبة ادوات بالعلم والعمل بالاعرف انما هو
 اذا قرب حول الكمى نوع من الكمى يكون سوا هذه ادوات فكل العمل
 اذا ارسل من ان الطلبة حول الكمى الى الاشياء نوع في محارم الله انى هي
 ماه يكون سوا هذه ادوات جدا وده يكون سوا من اعتبار ادوات من
 من ادوات ادوات ادوات انما هي شبهة ان اعتبار ادوات نوع من الادوات
 وانما ان رتبة دون اعتبار ولكن انما انما انما انما انما انما انما
 برتبة باكي ب اعتبار فبين من ذلك كله عدم ادوات من
 ادوات الادوات على ما بين في حل الادوات انما انما انما انما انما
 رفع لعمري من كل ادوات من الادوات من الادوات من الادوات من
 ان الادوات الادوات من الادوات من الادوات من الادوات من الادوات
 اخبار بين ادوات ادوات فكل من فكل من فكل من فكل من فكل من
 في الواقع هلاك في عدم ادوات انما في ادوات من فكل من فكل من
 ارتفاع شبهة حرام مخبر و هلاك عدم من ارتكب شبهة هلاك من حيث
 يعلم من حيث يعلم فكل من فكل من فكل من فكل من فكل من
 المخبر و سيقطع على انما يعلم فكل من فكل من فكل من فكل من
 فكل من ارتفاع شبهة فكل من فكل من فكل من فكل من فكل من

انجا خط

صبح زوجه با برافتن اند صریح و نه زکرت و جهات مدبره مثل و نه با سطلین
 عا نه هب اند صریح قال اند سطلین اند قد باده مانا نفیج اکدست و ما زکرتا
 نک سافت بطلر صفت اند اکوب فان ساطا خوف من اند هبین انا
 هر اند من انصاف عا اند دل چون انرا و عدم اما سوسیه من انصاف
 اعم من ان بکون من حبه ترنبر عا نفس اند مر با خط طاد من حبه انصاف
 المحمل الوانی عا تندر بر المعارفه و قد لب حرکی اما سعلم اخبار انرا
 صفا فاما الاستعلاء من اند سطلین سطلر انا عا من رهم فان سطلر و
 مراد هم بکن سنا سبر عدم و سطلر اند و سطلر کاهو انرا سطلر الوداد
 تا سرور الزاع عا مراد اند سنا و مر الوامع ان اند سطلر عا سطلر اند خطا رودا
 من و حبهین رطبا العلم اند جال و فاعده و عا سطلر رودا خطا رساکته من اند
 اکدست من سنا نفیج عا اند حبهین و اما سطلر سطلر عا سطلر اند سطلر و
 سنا انرا عا عا سطلر اند دل سنا عا سطلر اند سطلر اند سطلر اند سطلر
 عا اند انصاف المحمل المحبول ترنبر عا تندر بر المعارفه و قد لب انرا سطلر و
 سنا من ان الوداع اند اکرام و الهلاک من حبه سطلر اند سطلر اند
 الفاسد انرا من سنا سطلر اند کاهو و اما سطلر اند سطلر اند سطلر و اند
 الرنیه عا و سطلر اکمل کاسم المحبول و زودم اند خطا و اند خطا عا سطلر
 عدم انصاف و اما سطلر من حبه اند الوداع عا اند سطلر اند سطلر اند
 المعارفه من سنا اند سطلر اند سطلر اند سطلر اند سطلر اند سطلر

ارشاد الله عدم التوقع فيما دون لم يكن سائبا من قبل الشارع ضرورة
 عدم التناهي بين المدرسين نظرا اذا قال المولى لعبده يا سيدي هذا الطريق
 المحض لا خيال وتوكل في المسئلة لكن لم يسلكت ودقت في المسئلة لم يكن
 سائبا من قبل فالتخرج والبيع بالنسبة الى الفاسه المحملة مع وجهه ارشاد
 ثابت يقتضي هذه الدرر كما تكلم به العقل ايضا لكن السائب من قبل الشارع
 مرفوع فلا تدل هذه الاخبار على ترتيب اعتبار لمثلها استنباطا في حيث
 مطلب الاخبار بين دعاء من اراد البرائة انما فيه اعتبار وهذا هو المطلب
 الذي ارشاده في مسئلة اذ با حقه وكخطرات الامتزام بالخطا العقلي بالنسبة الى
 الفاسه على وجه اذ با حقه شرعي في حيث يقع اعتبار في المواضعة يكون هذا
 السك شرا مانا من انه بين يدي ان الاخبار من حيث الخطا العقلي
 بالنسبة الى الفاسه المحملة ويرافق الوصول من حيث الامتزام بعدم اعتبار
 في المواضعة وفيه شرعا في تلك المسئلة الى ما يشهد بنحو الفاسه ليس الا من
 غير اعتبار من انما فهم في حسن ادقيا ط ولو في مورد الوصول والاداءات
 المعبرة شرعا كما اذا دل دليل معتبر في عدم حرمة شيء او فاقا في نسبة على عدم
 حرمة هذا الا باج فانهم مقتولون في حسن ادقيا ط بالترك في العود من
 دولة ان لا يثبت في فاسه نفس المدرس الزمنية في زوات ادقيا ط وبيع
 اكليل لا كان كمن ادقيا ط في مورد قيام الدليل في كذا فوجه هذا اعتبار
 في ان حسن ادقيا ط في انا له حل التحرز عن محمل المسئلة او فاسه مع فرض شفاء

[illegible]

[illegible]

فانما من دفع هذا المحذور بناء على السلك الزبور المحذور في ادلة شرعیه
 اسراراً مع المدارسة بین حکم عقل وشرع وهر دو ملازمند وهر دو محققین
 شریعت خود را در احکامات حکم شرع را بدور مدار حسن تعلیف از تجربه
 علی ملا حظ فی حسن تعلیف است کما هو محتمل و بعضی المحققین فی الزمان
 اند که در تجربه القول بحدیث تعلیف من اشیاء لم یجر حکم عقل باطنی علی بدید
 سن احوال حسن تعلیف است و عدم وجود وجهی الزامی فی دلیل آن بوقوع
 بعدم حسن نظر الی ان تعلیف بنا بر وجهی است که اسباب و دینا المطالب
 و انکشاف رخصت عندنا فی اکمله و به یکن دفع المحذور بکن الزام به علم
 فی فیما یلزم البیع از احسن ذاتی کانه انعام به کج غیر مثال علی احوال
 مبیح نه و احوالیه است لا یقول بوجوب ارتداد یا ناسد انفسه از کس
 من جهة الزحوظ المستفاد من اراسته کما هو محتمل صاحب من دستگیر
 من بعض مکاتبت شریفه و قد صرح ابدول بانه لم یزل الزیاد لیسببها
 و توجیه ذلک فی القول بان انفسه ادعیه غیر فاعیه لکن اراک کما اشرنا
 الیه انما هو بد شرعاً بان طرد کمال و ادبته و لکن ام بغير اهر صریح کیت
 بد شرع علی ملک انفسه از شرعیه و اکرام العلوم نشأ صد و بد کسب ان
 قبول بان اراک اهل تصفان ساجیه و ما یؤید اراک و انشأ
 المعذرة اهر علوم للا حفظه الا خیار علی بد و دره بان عدم اخذ الی انفسه
 و بد غیر هم من المعصیه بان ساجیه عن اشیاء الی معصیه و مکاتبت المعذرة

مرتبه و موجب ايجال لا صح ذلك منهم سبحانه ملاحظه ان حسانت الله برار است لغرض
و استبراهات بینه انا هو لدفعان ان بنی که از فعل وجهه بر معلوم و لیکن ظاهر کمال
لیدرج عن تائید لیکن المهرین للالتزام باشتفاء المصدة ایضا موجود و در دست
سابقا من اتفاقهم عا حسن الدخاط و در در برارد و وجهه ادا رت است بر غیر معلوم لیکن
لذوال المصدة سرح لا کان لهذا صاع محله لیکن مدفوع بان ارجاع اکتاف
من حکم استر عریضات بل انا هو اتفاق عقلا من باب ادرش و الا لا فذ با ط
مراتب ادا طاعته و ادا متشاک و موجب ادم من المصدة و اکتاف قدر مرید المله
ع تقدیر تسلیم اکلیمین معقل فی مقام ادرش و عیض استبراهات لیکن تحقیق
ان لا یفرض نه شیء بل و تفیق النظر یفقی بان له حکم داخدا رت ذلی و حکم
بقبح التبریع لم یملکه انا هو تفقی فاعی مرجه الماصح التجوی و سیر حکم بقبح
نفس التبریع ذانا و موجب عدم الوقوع بالمصدة بل اثبات عیض استبراهات
افاعی لا یبراز نفسه فی موضع المی نفسه و الوقوع فی المملکه و اما استشهد به
اجماعهم عا انهم یرتکب مغلون اضرر نفسه انه لا یکتف عن یفقی ان انا فرحت
موضوعیه اظن بل ارجو نه انه قد ثبت من ان راع محته مطلق اظن ان اضرر
الدری فی ففقط فاعی علم عا ان من لفه اطراف استر طریق انا هم و اکتاف
فرتکب مغلون اضرر الی یسوی انهم من جهة من لفه مطلق استر طریق استبراهات
کان ذلك من جهة من لفه نفس اطراف من حيث هو ادرش من جهة ادرش المی لفه
الوافع و نه منب العتاب عا عدم المعادفة و نه ادرش فی بان لا نفس من اضرر

من حيث يرفع ذاته هذا ان الغير ان يبرى واما العقل بالخاصة ان خوده كاهر محل
 اعلام ادب انبواب ان خودى هم نعم دليل من الشرح على اعتباره فعد من انكسار
 او مجرد افعالها و المود من ان العقل لا كلم بالغير من ان ادب مع وجه ادرش راجع
 عدم الوقوع فيها و ليس مجرد تعريف نفس تلك السند المحمدي من حيث هو
 حكم العقل بفتح نفس هذا العقل في حد ذاته مع قطع النظر عن حكمه ادرش وى
 نعم الا زام نعم انما مع من باب عدم بآلة ليس بعبية و كيف كان فليس
 العقل حكم واحد اكله ادرش وى في خود من انما مع من لم يرم للمطور فلا خبر في
 ان زام بالخطر المنع على وجه ادرش و بالسياسة المانسة ان خوده و ادب با حقه
 الشريعة بالنسبة الى رفع الواضحة و اعتبار بفتح من هذا كله بالنسبة الى ادلة
 في التثنية انه كور من جهة الوقوع في الاحكام و الاملاك بالاعتبار بفتح من
 عرف ما هو الحق في الجواب على من هذه الحكمة و اما دلالة من جهة انشاء المعنى
 بآلة من انما من بفتح من و انما در فقه عرف ان ادلة دلل بها من هذه
 الحكمة من على ادما و ان انش از انور داخل في ادب العقل و سدرج انما انش
 كما استغله شيئا لا يفار من هذه انش و اما معنى الدور الشريعة به بفتح
 و انان لا حجب من ثم بعد تسليم المسن احبا باعنه بالفتح من كون انش و
 من حيث اعتبار الوجوب في انكرهات فقال ان اول في وجه الفتح انه ليس
 في مناسبة ذلك كلام اني مع السرف لدارش و انه اذا كان الاختيار من
 المنتهى بالاحكام راجعا لتعقيب من الوقوع في سنده الاحكام فكل طريق كجرت في

ان در درج بود الحزب منه من الحزب ما كفى من الهمم من الرب
 و اقرب اما نحن ذنابنا لا نأخذ به بلع استهدهم بعدد هم و هذا
 المقام ابداد الحكمه اودجه بلع من اتباع الامم المتقل فان و صريح رسول الله
 من استبه انما كان هو الوقوع في الحرام فاذا كان الوقوع في الحرام مع كفاية نشأ
 بلع مع عدو من الحق الجمع عليه و ثبوت الحق فلو ادعى بالبلع فاذا كان ذلك
 لم يرد ما يكون هذا هو الامم و انت خير بانه بعد تسليم المسنى انما يقبض هذا
 التوجه في تقدير اثبات كون الامم من ترك الشهات انما هو لثبات و ادراكها
 فانه في تقدير ثبوت ذلك لا بد من ترجيح ادستشار في احد الوجهين و قد ظهر
 لك الاشغال في ثبوت ذلك و حرث الامم من ظاهره فانه دولي في الحزب و اكره
 بعض المتقنين من نسخ بين ادستدل و عدم تسليم كون اثبات و ادستدل في الامم
 المتقل و سند رجاء في الشهات قال ادرا المتقنين ان مراده هو ان الحكم المستفاد من
 الرواية اني يستند بجواز العمل بها الرجح الغير كالمرجحات المذكورة في الرواية من باب
 بين الرشد و ترك الظاهر و ان العمل بها كلك و ان المستفاد من الرواية انما هو
 ربح حارضا لا كاشف على من باب بين استغنى و ترك الظاهر و ان العمل بها
 كلك و ان المستفاد من الرواية ما علم للمعامل بها باثبات اني استوعب الحكم
 كلهم الرجح من التفتدات اني كبر فيها الا انما ربح و ان العمل بها كلك و قد
 فاعلم ان كمال السبب و كرام السبب ما بين جواز العمل به و عدم جوازه
 و باثبات لم بين في شئ منها و قد كلام لا و جوب انجب عن الشهات بهذا

انها بخط

المعن انتهى و حاصل هذا الجواب ان الشارح قد لاحظ عارضة ما هو معلوم
الجنة بغير ن باب من استحقاقه فان ما فيه ريب باعتبار خال
سرافضة للموافاق و قد من استحقاقه كسب الظاهر لما عارضة بالمتنور المجمع على حجة
و وجوب العمل به و قد يكون داخل في الامر ان نقل الله لكونه كلام الامام
و قد انتهت الله لكونه كلام الامام انما ليس المراد ان الشهاد بعد الامام
من حيث الامور برك الشهادت ما ذكره نعم من الامور برك الشهادت و وجوب حلفه
على من لم يكون الامور برك الشهادت انما لا يوجب برك الشهادت بل ان
هو باعتبار انطباقه على الاحكام اقبلت فلا دلالة على الشهادت الامام على من لم يظفر
الخصم كما ارعاه لا دلالة من ان رالمعنى منه بردا انما استظهره شهادته من
ان يثبت بعد خال ان انما در الامور ان نقل الشهادت ففقرتها اصل
ان انما در ما فيه ريب لا ينقطع بطلان وهذا ما لا يكره كسب
فان انما سخرت بان كل ما عارضة و انما بغير من استحقاقه من جهة الامور
بما عارضة و انما برك الشهادت الله لكونه كلام الامام فلهذا هذا
المطلب كما ذكره و زعم ان انما الشهادت على هذا التقدير يكون في ريبه انما
الاشهاد و فتنى عدم التوضيح لها بعد ترجيح بان زكرا في بعض المطالب على انما
نعم انما عارضة و استغناء لا سرور و احب عما برحمتين اخرون راسخين بعد
حين انما استدلال احد ما ان الشهادت الله صريحة و انما كلمة اخر بعبارة
فانما من عدم الشهادت فلهذا سر صريح على وجه الخصص من انما الخصص على

نیز در معجزه در این راه و اهلان در موضوع بین ارشد و کمال السبب و اندکی
 بیشتر به نیک آرا آن اصول ان المعصوم هر مثبت اند سرور بین ارشد و بین بیشتر
 و امر شغل و در الواضح ان اینهاست موضوعی این بر افعال اصول و ادوار
 است و اقله تا الاصلر الشغل مع ادست و منها الاصلر المعبره بل انما هی
 و اقله عرفا تا بین ارشد و به حل نیز اند کجور از اقله تا بقوله این حقیقت
 صا بطه لعل امر شغل تا سرار الاصول و لم یعمد من بعد و بعد بها تا سرار
 بل بعد من بها تا سرار و بدو وجه منها شئ من الاصول مع فرغ ان کتب اردن
 منها بطه تا کلام شغل نه و حث از کلمه اردن ان قوله على الاصول و تعدلها
 معها فان شغل تا زکرا تا ان الاصلر کلک على عکس و کتب کان تا شغل اردن تا
 تا ان اینهاست موضوعی ارا حبه للاصول است معذرا تا الاصلر الشغل و به
 من رجا تا محرم اینهاست انکه کوره تا کلام این م تا ان المراد منها تقریر است
 و الاصلر الشغل انکه ذکره ایلام در اینهاست بعد بتمام این معجزه و غیره و الاصلر
 مقتضی فرد ص غرانت تا احتیاج تا اذالم لمن من رجا تا الاصلر الشغل تا جرم نمون
 من افراد بین ارشد به ان اینهاست موضوعی ذکره اکمال تا اینهاست اکلمه بعد
 مدحطه اردن تا ان افترضا الرخصة و انما با صر تا انما انما لهذا الی طلمون
 نظر اینهاست موضوعی انی تا است علیها الاصلر ادا اماره تا ان ملک اردن اینها
 اماره تا حقیقتها فخر حبا غر الاصلر الشغل و اینهاست و کتبها من قبل بین ارشد و درهم
 معارضه ملک اردن با بر حنا را ادب ط تا يكون مما تات علیه اماره

در فرع بان الملوحة في النعام انما هو اثبات الوجود في خبر ثقیف
 مع قطع النظر عن سایر احوال الوجود و اینها جنبها خاصیه لزوم الوجود
 ام نه فیهذا الی حلا در شرح لهذا التوهم و نه مدفع لهذا الجواب انما
 یوئیت مع خروج اثبات الوجود و لا محول دارد و بهت می گفت چنان ارشد
 و صلال اسبب لزوم تخیل اطلاق اکمال اسبب علی افراد و انرا در اندی هو
 کالعدم بدن اند و در سایر اسبب منعمه الغفین من الاکل و ان رب العالمین
 و سایر افعال علیها موزون با شئیه و پس شئیها فایده شک است
 و انرا تخیل دارد و انرا هم بخود حیا علی اثر شکر خدا و ثوابها ان میده اخبار
 مع نقد بر ثوابها و در حقیقت اخبار الراهه اند و نه علی اثر حقیقت صفا و نه
 هم کل شئی مطلق چه بر رویه نفس و بعد اثبات خود من حیث است علی شئ و حقیقت
 است و این مبنی الجمع میان من حیث اند و نه شئیه هم بعضی علی اینها هر گاه
 المعروف من العقل اند و انرا در اینها ان در بدنه انکه من حیث بر رویه و با صفة
 و در حقیقت که من حیث من بعضی که من حیث من اند و نه الی حقیقت و لفظ
 اخلاصت فیها غیر طاریه اند و انرا که من حیث و توهم چنان بعضی اند و مقادیر
 فی این کلمات است و انهم ان من حیث که من حیث از انهم و ان بعضی ان که من حیث
 و کلمه فی کلمه انرا اند و حیا علی حاکمه نظر الان و نه بهت علی السمع من حیث انهم
 مدد مع بان انرا اند حال شکر که او در زبان ما بدل علی اند و حیا علی شئیه
 و کلمه این کلمات ان کلمه من حیث شئیه من حیث که من حیث انهم و معنی

کتاب الفاروق
 الکدائق

9-5-5

[illegible][illegible]

١٥
فمراجعة لاجل
الراية البيضاء

ادله اثبات ط

بدون دلیل در ذممه ادخا ط یقین حکم عقل برون تا محله و هذا الجواب بدیهه
 هذا ولكن كفتين ان هذا ادخا ط وضع له فان المقصود منه هذا الجواب
 وموسى نفرت ان راع تا حلوته عقل تا سور و اسم ادخا ط دان لم يكن له نفرت
 تا حكمه برون ادخا ط غير علم السمع لكن تا صورة اسم ادخا ط له ان نفرت
 تا حلوته عقل تا سيرة زمنية تا رد القول بجواز ارتكاب احد طرا تا سيرة
 مستفاد برون ابراسته و معن ادخا ط را كى صفة تا نه تا حسب سيرة مع جريان
 ادلة ابراسته مع علم ادخا ط و ادله برون كجوز ارتكاب الطوائف و باي تا فتر
 تا دلة ادخا ط را كى صفة و مع دلة كذا ح شليم انه لو لم ادلة كى برون ارتكاب
 احد الطوائف نظر اولى ان كجوز ان راع تا نفرت تا حلوته عقل و افتناع
 عما يقتضيه من ادخال اليقيني بانه مثال ادخا ط حقا للمحمل تمام اليقيني
 تا حصول غرض ادخال فان قضاة صل الطوائف و ادخا ط و برون اصل برح
 فرض ثبوت ادخا ط ابراسته ما شكت في ذلك و هذا بعينه نظر المقام
 تا نه مع حصول اطراف من قبل ان راع تا مثال المحرمات ابراسته شكت ان
 ان راع الكلى من الواضع با هو برون اطراف نفرت تا حكم العقل برون
 ترك جميع المحرمات كقوله لا مثال انعطى و حصل ادخال ادخا ط به دلة
 منع هذا بر نفع ادخا ط اسم ادخا ط و نه يكون ما شك تا تحريم ما هو مكلف
 بر قضاة تا نه بر صفة واقفا و الدليل على هذا ان شكت تا انه لو قام دليل
 من ان راع تا اوجه شدة من اطراف المحلوم بانه حال سوانة لا اصل و معنى تا

معلوم است که ما به ناسه نولم عمل به نزم نزل اهل بالحجة الشريعة و کفیهما نوردن
 و پس در عمل برع کونه محایا لا یقتضیه حکم العقل لمزوم است مثال قطعی
 فدا بود که ما به نزام کون ذلک نعرفنا نسه و حکومت العقل در برع اسیر عاقتضیه
 فبین من ذلک کله فاسته اکجواب الیه کور و در برع استه دل من دون نعرف
 شئ من الاستغال کما کنی لکن هذا الدرع تحبه علی القول باطل و کما من
 دون استغنون الحقیقة فان ما حد اکجواب علی ما عرفت انا هو من جهة حصول
 نذارد و بهت بل کمتر است مثل اشیاء و علی اشیاء لیس کل شئ هذا إشارة الی ان ظاهر کلمات
 شکیانه نده و نده اکجواب شیخ نبوت معلوم است که ما به استه و نالمحررات الی اقصیه
 و انما المسلم شریکة نالمحررات استی هی نردیات استغاث و ندها انوجه انا نایاب
 اکجواب انا نالمحاطة و کما نسه نسه استه المحصوره و تطبیقه مندره و یج
 من تطلف نسه نسه انا نالک انکلیف المسح بالمحررات الی اقصیه انا
 من الغرر نالسته المحصوره کما سمی انه از اکت نالیهات المحصوره و بموجب
 الاحساب من حد من دلیل اخر غیر تطلیف المعق و معلوم است که ما به
 استغاثه و نایاب ما ذلک الغرر لا خیال کون معلوم است که ما به هو نذارد
 معلوم هر سه نقیلا فاما ناکل فی السبعین الی اخر غیر عارضة بل شل سواد
 کان ذلک دلیل سابق علی معلوم است که ما به اذ کان له حق و ندها اکجواب کما هو
 هر که من علی شیم عدم نفوذ اشیاء و حکومت العقل ما و علی انوجه تقدم فبین
 توضیح علی وجهه برع الی اکجواب ادا دل و نبرع به استغال المتوهم ن

نذارد و بهت بل کمتر
 نالمحررات الی اقصیه
 نسه نسه

تا اكناف من است ان احاطه هذا المطلب اما سلكه الشبهة المحصورة في مجموع مدته
 لم يصرح فيها بنبذ المطلب وانما قد فرغ ظاهرا من قيام الدليل على ثبوت
 احد طرائق الشبهة بعد العلم انه جائز وحينئذ اضطرار الى ارتكاب احد طرائق بعبه
 حسب انه يصرح هناك بانه لا يرجح رفع اثر العلم انه جائز ولا يجوز اجراء
 احاطه اكل في اب في بل لا بد من الاحتياط في احاطه قد فرغ ظاهرا من ثبوت
 قيام الدليل على ثبوت مدعه طرائق الشبهة حيث صرح بها برفع اثر مدعه عدم
 لزوم الاحتياط في ثبوت بيان الغايات او ثبوتها في ثبوت نقل كنفيا على
 وترضا له فيع انما يقال انه قد صرح في دلي امر في سلكه اضطرار
 المكلف الى ارتكاب احد طرائق الشبهة بعد تفكيره بانه لا يرجح رفع الاحتياط
 من ابائه اذا كان ذلك بعد العلم انه جائز بان يقتضي التاخير عنه انما هو
 باب العلم السفيح بالاحكام وعدم وجوب الاحتياط في ثبوتها كارجح ادائه صانع
 ان يرجع في غير مورد العلم الى الاحتياط في ثبوتها او روي على انها لا تستلزم لال بانه
 سند او بانه ما لا وزن يقتضي انه اصل الموجوده في تلك المدارك دون الاحتياط
 ثم قال نعم لو قام بعد بطلان وجوب الاحتياط دليل على ارجاع الاحتياط
 كون العلم علم او في اكد حجة وطريقا في الاحكام انما هو صريح ما هو داعيه
 فلهذا اعلام انه غير نفع في بانه في قيام الدليل لا يقتضي امر العلم انه جائز
 فيصح اجراء اصل في ذلك من كون سؤديه العقل او اثره من انما
 ظهر ان الكوالة في محلهما قد فرغ ان كلاهما منها ايضا ساكت عن وجه الفرق

این مورد از صراط و قیام الدلیل ممکن است مگر این که بر وجهی از طرف مثبت یا منوط
 از طرف کون التعلیف بخیر یا ضرر باشد از صراط و قیام الدلیل منوط است که بعد از علم
 ادعای فخر و از صراط و قیام الدلیل است نه به موجب ربح اثر از تخیر و نه از کفایت
 و اگر اقام الدلیل از طرفی علیه فائز لا کان کاشف از اوضاع و احوال است نه
 کشف من عدم از تخیر یا نسبت اما بطرف ادعای فخر و خروج از این است و اگر مورد
 استدلال حقیقت و اطمینان است با خروج بعد کشف و علم ادعای فخر و اطمینان
 علم بی شبهه احدی از ثبوت یا عدم علم ادعای فخر و اطمینان است نه به موجب ادعای
 ادعای فخر و اطمینان است اما از طرفی از علم و اطمینان است نه به موجب ادعای
 از اقام الدلیل بعد از علم ادعای فخر و اطمینان است نه به موجب ادعای فخر و اطمینان
 ادعای فخر و اطمینان است نه به موجب ادعای فخر و اطمینان است نه به موجب ادعای
 اسم استغنی به یک بعد از علم ادعای فخر و اطمینان است نه به موجب ادعای فخر و اطمینان
 تاخیر از علم ادعای فخر و اطمینان است نه به موجب ادعای فخر و اطمینان است نه به موجب ادعای
 ادعای فخر و اطمینان است نه به موجب ادعای فخر و اطمینان است نه به موجب ادعای فخر و اطمینان
 کان و یک ثابت یا بر وجهی از ثبوت استغنی قبل صدور استغنی
 فائز و از ثبوت مثبت است عدم از تخیر و عدم از علم ادعای فخر و اطمینان است نه به موجب ادعای فخر و اطمینان
 اثبات فائز بعد قیام الدلیل از طرفی است معنی الحرام است از این است که کلمه من قبل
 اثبات فائز بعد قیام الدلیل از طرفی است معنی الحرام است از این است که کلمه من قبل
 علم کان محرم است از این جهت است که دانه کان لازماً از جانب اول

الا سردنبل العلم الاله جالب انفسا انفسا عن ذلك بعد حدوث العلم الاله جالب
 نبوت المحررات الوافقة بالشرعية فكان ان اذا حصل العلم التام في انفسه او
 سبعين المحررات المعنوية ثم طرأ العلم الاله جالب بوجود سبعين اخر مردود منها ومن
 اسرار احكام مثبتة بالشرع كحرم الكفر بالحقوس بل يكون به العلم الاله جالب كذا
 في لزوم الاحتياط في التكاليف بل هي سدره جنة كت الاموال كناية عن الحرام
 فكل اكمال بعينها اذا استكشف ذلك به بل شرع ودر بعد العلم الاله جالب
 لا خلاف ذلك من عدم الغرر في الامور من جهة اكمالها في ذلك من جهة
 ايمان به الاستفصال في صورة الاحتياط ايضا فانه قد كبرت بعد العلم الاله جالب
 من دون سرية و قد استكشف بعد من جهة احتياط بطريق استدلاله كان حاصلها
 قبل تحقق العلم الاله جالب يكون شرعا العلم الاله جالب ان الاستطاعة عدم
 لزوم الاحتياط انما هو عدم تخير التام في الاحتياط من اظهار ذلك في طرأ
 العلم الاله جالب سواء كان هذا معلوما قبله او استكشف شرعا فانه صورة قيام
 الدليل قسرين من ذلك كله فانه هذا الوجه بعد تسليم عدم الغرر في حكمه
 الاستفصال عدم توجه شيء من الاحتمال عليه واما اذا اردت في القول بالبداهة
 من لزوم الاحتياط فانه في محله في تقدير كون حكم الاستفصال محجة اطلاق عند الاستدلال
 من باب الكوثر كما هو مقتضى التحقيق كما مر في محله اما في تقدير التام في ذلك
 الاستفصال من جهة عدم الشرح فانه يراود بخبر وجهه من اطلاق في هذا التقدير لم يكون
 محجة شرعية كبراهنة فان قلت هذا الذي ذكرته من توجيه الغرر في

و سرور قیام الدلیل من سنج انچه در حدیث کشف الدلیل بعینه سر جودح قیام
 اظن عند الله ادایه فانه ايضا كاشف عن ثبوت اکثره عند الشارع
 و در نه عدم انچه من استبداء الامر قبل طرا العلم الدجالی و انكان الكاشف
 عنه معبوه فان التوهم من عدم التوثيق بعدم انچه من استبداء الامر قبل طرا العلم
 السطحي من جهة قیام الدلیل معبوه فاللزام هنا ایضا عدم لزوم ادخال
 قلت اظن عند الله ادایه و انكان كاشفا و سررا الا قبل زمان العلم الدجالی
 لكن هذه اسرارة عالم حيث عبارة عند الشارع و علم العقل لم يردم الدفعة
 به انما هو مدخل و مع محط الرأی بالبرج بالنسبة الى انهم و انك من اجل
 اشتك من ثبوت الظنون كلك الواقع عند الشارع فبعد عدم عبارة
 و وجه لرفع السيرة عن ادخال اللزوم من جهة علم العقل قال عبد الوسی
 السببه ۳۱ سرور ادول ان السبب الى المحقق السبب عبارة اصل البراهین
 عام البدي و غیر عام البدي فبغيره ادول دون ان لا و بطله من كلام
 شمس فده ان هذه السببه ثبات من محقق الاستلزامی و نه اذکره سائر
 كلام الغير و الخارج ترمی الى السببه ثم نقل كلام الاستلزامی ان
 ذكره كصفا كلام الخارج ثم اورد عليه بان هذا السبب اجنبی من كلام
 الخارج نه او لكن فده ان كلام الاستلزامی سرری في نسبة السبب الى
 المحقق بل على ان يكون ما ذكره من المحققين سببا نه نه بدین المحقق
 فنه برغم ان الذي سببی ان یبطل المحقق السبب انه ان غیر السبب بالنسبة

التحقیق اعتبار احاطه عدم نیت است نه بال سایر امارات لیکن در
 بین القریب نه تمام معارضتها مع سایر ادله لدن اعتبارها مع المخبراتها
 من باب البینه البینه فلما انما على الاول تكون مقيدة بعدم قيام دليل على
 صحتها فكل ما اثبت في نظم كقوله الثمرة في معارضتها في عدة ربح الخوارزمي
 المقيدة الواضحة في الاول يكون حكم العقل بالخطأ ثابتاً فان صادفنا
 في ربح الواضحة وقد عرفت انه لا تثبت في ربح اثباتاً في وقتها بدول واما
 على انما لا يخفى كونها اشارة شرعية فلا بد من الالتزام بانتفاء المقيدة في كونهما
 في ربح الحكم في الواضح كونهما طرفاً شرعياً فلا جرم لا بد من تدارك تلك
 المقيدة في صورة التلخيص كما هو شأن في مورد سایر امارات في هذا الموضع
 بطريق لا يخرجنا من سابقنا من الالتزام بالخطأ الصحيح واما ما حصره الشرح في قوله
 في المعدول من دونها فكل المتعقبات فلا بد من دفع ما يتكلم به في ثبوت
 حسن ادبها على انما ثبت ثبوت المقيدة المحمودة من ادعائها وحيث ان ثبت
 وانفاق المعدل على كون الاحكام دائرية مدار المقيدة والمقيدة ولكن يمكن
 انذب عنها بشيرل المقيدة وتغير كما لا محل لتدارك ذلك من خبر التلخيص
 على الاختلافات اذ قبل المحض اذ مع التمكن من السؤال اذ في صورة العلم
 ادعائها في دليلاً ادعائها في شرط ونبوت الحسن اذ في شرطها من جهة ان
 ادراك نفس نزل المقيدة اذ لا من يجب تداركها ان ثبت على الادعاء
 حياً عليه بعد فرض عدم كونها للازام شرعية مقيدة لها من باب الترمي

هم مدعی این اثر شایسته صرفه و بطلان کلام استحقاق فقه این من جمله اثرات
 جنبه تربیت اثرات با ادول این لیکن اثرات جزاء نفس فعلی و حیاط
 کسیر این مثال المستحب و اند فاعل اثرات با ادول و تربیت با نفس و اعتبار
 و اند طاعت من جمله حسن حاله بعد از نفس بجز و نوعی نفس و مقام طاعت
 ادول و ان لم یکن اثبات فعلی استحقاق و انما فی هذا تربیت و اند اثرات
 و انما فی استحقاق اثرات تفعلات من المولات من جمله عنوان ادول و اند طاعت
 و نه یا قس فی این بذایع ان لیکن اثره لکنه من جمله اثرات
 المقصوده یا سائل الغلبة انما فی باطن و کفایت العمل و وجود ادول و عمل
 و عدمه در احوال العمل بها و وجود کلا استعدیه و تربیت اثرات با ادول و
 با نفس و عمل و عدمه پس من جمله اثرات با ادول و انما اثرات با ادول و
 اثبات حاصل با تفهیر اثرات و عدم تقیم دلیل با الزامه ادول و کلا کفایت
 فقه اثره ما مد صدق و ما کفایت فقه لکنه از احوال جزاء ادول و ان
 با وضو و صبر و است ادول علیه المستحب فی کون ادول و مستحب اثرات با ادول
 فقه اثرات با وضو و ما و اند و نه که اثره و وضو و فقه رفع
 اکبر فقط کلا هر نه استیعین من دون اثبات فقه الفایده و حقه ادول
 منبأ لیکن من ادول و اند ما را اثرات با ادول و فقه وضو و علم و کلام است
 با اثبات فقه من کون من ادول و اند ما را اثرات با ادول و فقه الفایده و کلام
 رفع اکبر من اثبات و فقه و حقه حصول الفایده و کلام فقه و کلام

فصل ما اراد انبان جميع اطراف ادب طاعت لمكون اعادة حاصله في
صفت فقرة **المسند** ما ذكرنا سابقا من جواز اعادة فقرة او غيره على ما مر من قبل
وكيف كان كذا عرفت ان مقتضى الاصل وطاها هو ان يشرح ذلك الكتاب
وتدريج سنجي را كنهان بوقت هذا الاصل و ظهور الامر به بكنهه فقهه خرد
بما يلاحظه الاخبار فان سطر من هذه منها كون الامر بها بدارت و لا بهر
مقتضى حكمه من الاخبار حكمه ادخا ب من الشبهة لا نفى من المسئلة او ان
لما يقع فيها من حيث يعلمنا لا سرنا انما لها طاهر في ادارت و لا ترتيب
على سوا فقهه و من لغتها سوى انما صفة الموجودة في الاما سور و هو ادخا ب
من الاحكام و من هذه اخرى كونه طاهر في ادخا ب لا يلاحظ قوله من ترك
المنهايات فان علة الاما ان يقع في المحرمات و قوله من ترك المنهايات كان
استبان له من ادغم ان ترك و قوله من يرفع حول كهي او ثلثان يقع فيها
فان ادغم هو منها كون الامر به بدارت و لا سنجي و حكمه ان يدلي
على ارتفاع المحرمات المعلومه و لا نرم ذلك استخفافا في النوايب على اطلاق
او امر ادخا ب طاعتها الى النوايب المرتب على نفسه فان قلت ما يعرف
من اطلاق لغته من الاخبار حيث سطر من ادولى ادارت و من انما به
ادخا ب ح ان حكمه لا سرنا فكلها من كورة هو ادخا ب من الاحكام
غاية الامر كون ترك الاحكام المحمول والمسئلة المحتملة امر غير علة لا سر
بما يلاحظه في ادولى و ترك الاحكام المعلوم علة له في انما به و هذا

بل نفسی حل است
علا درت را این

المعدار من ادخلت لا یرحب الخوت فاما سلطان قلت و هو انوف من
ان ترک الحرام المحبول و عدم الوقوع فاما السلک الی انفسه لا حل ترک نهیات
است لا شغل عنه لا کانت اسرار کوزان اما زمان و سیر من ان خواص و اعمام
و کانت ترک من ادور العار به انی ب بعد ما الی صحت ان قد جرم ادا صدر
اد من انشاع محاطین ترک لم یکن محمدا علی الدار و نظر امره باطله
و هذا کذا فاما اذا کانت حکمة الدار من ادور انفسه و اما سبب انحراف
است لای بعد اما زمان و اعمول فاما نوب حل الامر اعداد و در حل
علا انشاع و کوز سرکوب لا لمجرد الدار و کاز حکمة سلطان و اعلی انفسه
من ادخار من هذا انفس فاما اندی بسنی ایه اندین کون ترک نهیه
سرحا ترک الحرام المحبول فاما لونه سرحا ترک الحرام المعلوم حرام
و باعث لا سعاد انفس من انحر زعن الحرام المعلوم فاما ان ادب
انفسه ان لا تاعد اما زمان ان اس نفسی حل امر لعل عزمه
اسلحه و ادکت و دون الدار و فاما نجر انوف من اد سلطانین کا
لا کفی هذا بلکن نه نفسی نه بان کلمه ان نه انفسه اما هو مرکوز
فاما زمان و معلوم من اعمام نظرا الی ان وجهه کل زی سفر رسند
بن ارتفاع استه بر حب انحر و عدم الجادت بارتعاب الحرام
و ترک لم یکن سبب لیسعه من هذا بسنی حل الامر ان نه انفسه
ادش و کانا ادول و لکن نفسی الخفی و عرفت من ان قفسه اصل

و اظهار هر امری که در شرح و توضیح و ادوات و ادوات من ملاحظه انوار این محفوظ
 کمترین ادوات را مقتضای مهارت و دقت از من جهت اشتباه مردم بشرت
 است کتاب بشری و ملاقات طاعت هم بطور و من لهذا اصل فداستی ظهور
 نه در ادوات کتاب ملاقات من المرجع الی اصل المعنی ایضا و حاله عدم التشریح
 اختلاف متغیر با نسبت الی اصل معبوده و اخراشا و بدیجین ان باز را
 من شرح ادوات کتاب بدیجین شایسته است از این جهت من دعوی ادوات کتاب بشری
 نه در الصوره ضروری است که با تعدد بر شریکین کتب با کماله من ادوات
 این منسک با علیه و لا غیر بعد ساعده ادوات الی ان لازم است که من
 الصوره و کلمات انما یرونه الصلوة فیه بر الرابع لب اما ادوات من مد
 در بعضی فیه بعضی فیه الترتیب و الا حقا و الا حقا و الا حقا و الا حقا و الا حقا
 و تذکره و ادوات کثیره است که در حقیقت از ادوات من بدیهه ادوات الی ان
 مذکور در ادوات من و احسن باز را و شایسته فیه و لغز من ادوات من
 انما تلک بالکثره الصلوة فیه کثیره ان یلکون کلمه الرابع من ادوات من
 اوله ادوات من عن الیقات حرمنا ظاهر ادوات من بالکثره الصلوة فیه
 منسک و ادوات من به حاله کثیره ادوات من باب فیه لغز من فیه
 و غیره غیر از من و فیه ان به ادوات من بالکثره الصلوة فیه
 السکنین حقیقت کثیره منسک کثیره ادوات من بالکثره الصلوة فیه
 انما فیه الکثیره من الصلوة و منسک الی ان منسک فیه

اتقول بکنار موضوع السنين كما هو مقرر لبعض المحققين وقرينة ان
 ويكون انون بات بر اثبات فانه بعد من انكار الموضوع اخر فرق
 انه لو رفته بر انكار اصل الابهة انما هو عدم اصل الموضوع عالم
 عليه وانه قد سرح لا حاله الابهة بل حتى الابهة بمؤدى اصل الكالم
 فاعلم ان هذه من خيرات القاعدة المفردة في محله من تقديم اصل اس
 على اصل الكبارى فاسبب وكلمة الزيل على الزال وتقدم اصل الموضوع على حاله
 الابهة ايضا من شروعات هذه القاعدة فان المراد به اصل الموضوع هو اصل
 السبب علم سواء كان في الشهادة الموضوعية او الكلمة فصح تقدمه عليها حتى على
 تامة تلك القاعدة وسبب عدم نقضها مستند الى انكارها في عدم
 هنا انما هو بعد من تسليمها في نقول انه كمال يكون الابهة معلومة على وجود
 شئ فمن شك في الابهة لا حل اشك في الحق عليه يكون اصل الكبارى فاذلك
 الشئ سببا بسبب الابهة الابهة ويكون قدما عليها وقد يكون لهذا اصل
 السبب اصل عالم برائن اصالة الابهة وسيظهر حاله في الاصل ولله الامر
 سوار ومعهده وانه كثر في الشهادة الموضوعية واخرى في الشهادة الكلية اما
 ان يكون في شك في انقضاء الحق فاذن حاله الابهة دائمة
 فاضية بالابهة لكن اشارة عدم حصول الانقضاء فالكلمة على حكم مذهب
 فان الابهة معلومة عليه وهو سبب كلفها في شك في وجود سبب كلفه
 فبعض اصالة عدم فلا يبقى سرح لانه الابهة هناك اذا فاعلم السبب

و شك في ذات نفسه فاما عدم الشك فينا فالحكمة في احاطة ادب باختر
و حكم باختر و انما يستلزم لو لم يكن هناك اصل سبب فاحاطة ادب باختر محله
كأن شك في ان هذا اللاحق استلزامه و فعل شاك في ذلك فاشبهه بالوضع
و اشبهه بكلمة فلا يكون في المعبر و ذهب لكشاه بالمش و شك في ان هذا
سبب محله سبب في احاطة عدم حصول السبب المحلل في ان هذا حكم
في احاطة ادب باختر و ان حكمه كحكم الدار و احاطة ادب باختر في الخروج و ان هذا
تارة فلاحظ في اشبهه بالوضع و اخرى في اشبهه بكلمة اما ان ذلك معور
احد كما ان يكون اشك في اصل حدوث سبب المحلل كان يشك في وقوع المعبر
في هذه البرهنة و عدمه فاشبهه في ان احاطة عدم حصول سبب حاكم في احاطة
ادب باختر ان يشك في ان يشك في طرد اللاحق من تأثير سبب كان يشك في ان البرهنة
المعبر و عليها بل يكون اخبر الرضا على ان لا يوافق في عدم الاشغال في ان احاطة
عدم طرد اللاحق فينا حاكم في احاطة عدم تأثير سبب في احاطة ادب باختر و يدل
على رد ادب باختر و هذا من الدار و ان اشترنا اما ان قد يكون في المقام
اصل حاكم في احاطة عدم سبب و لا ريب في احاطة ان يشك في ان
تأثير الذات كان يشك في ان هذه البرهنة اجتنابا و اخبر فافق في ان
الامميين في احاطة عدم تأثير سبب و اعتمد حاكم في احاطة ادب باختر
فحكم بالتحريم اما ان في ان اصل في سبب جابر عند هم في موضع كما في سبب
المبرهنة و ان كان في ان سبب ادب باختر في ان يشك في ان يكون دارا

اصول فقه

اولاً کتباً او شطی برآخذ با صانع عدم در بنا این مایلین بکنند بر
نویسند ادعای عدم کوهنا من صلب ایستد و با اعتبار عدم وجود ایستد فان عدم
این من پس در حالت سابقه فلیکن ابرار بر عدم ادعای نسبت عدم کوهنا
اندزله الزمان اشک ثم باغنام فوله تم داخل یکم با در او مثبت یکم
لیکن هذا من ارباب احدیها جواز ادعای اصل مثبت من حيث
انطباق ذلک عدم اندزله علی القارن با هذا عدم انکشاف اثبات
در بنا طه بر دنا تنها ان لا یكون من ان ما در او من انما خاصا من ان ان
الحکومات انما انبیه دکلاد برین محل شافش و مع اما الاول انما مثبت فامده
من مع انما اصل مثبت و اما اثبات انما کانت ان ان ان انبیه با در او
ان هو مدخل کوهنا با جاسانیه الحکومات انما انبیه دکلاد برین انبیه
مدینه فاما کلمه با کلمه فی کمال انبیه من بین احواله عدم کوهنا حقا
و عدم کوهنا ما در او من انبیه با صانع عدم تاثر ایستد با عارض من فلهذا
في التنبیه المدعیه و اما التنبیه الکلیه فان لا یكون اشک من جهة طرأ اللاح
کانت اشک فان عثر من ان لا انبیه من ان تاثر انبیه با جلیتها
عند ان راع ام لا فلهذا ان کلمه با کلمه بناسن من جریان ادعای استحقاق
نظراً الى ان حله فلهذا امر من قبل عثر من ان کانت معلنه با
حدوث اسب بکمال ان انبیه من ان طرأ اشک بعد حصول فلهذا امر من
ان حله فلهذا امر من انبیه با کلمه با کلمه فلهذا امر من انبیه

اعتقاد دارد و حاصل آن نیز تم طرأ الرضعة و شك في ما فيها فانما يتجسري
 في محكم معانا الى احوال عدم كونها معتقدا و اما في الاول فانما لا بد من دأب
 طلقه و بيان احوال عدم اللاحق و في الحكم بالكلية في جريان الاستصحاب العقلي
 نظرا الى ان عدم ما فيها من هذا الاعتقاد الاول لم يكن له حارسا معتقدا
 و استصحاب عدم الازالة يكون مثبتا فتدبر و اخرى يكون اشك من جهة انما
 كان شك في قابلية مثبت الزمان في شدة التزوجه و عدمي رهها ما حاصلة
 عدم تاثير السبب بها محكمه و يكون معتقدا في احوال الابطال و هذا السبب
 كذا صحت ان اصل في التزوج اكره و كان هذا سلبا من عدم اوان لم يكن
 فيه انما نشأ كاسبا في دس سرار و انما عدة المذكورة من حيث الحكم و هي ايضا
 سر ضمنية و حكمية اما الاول فانما شك فيها نارة يكون من جهة حصول السبب
 المحلل في فرض قابلية الحمل فانما شك في وقوع الشك كسبة في هذا الحكم مع فرض
 كونه متنا في احوال عدم الشك كسبة بها محكمه و قد سرح للملك باحوال احواله
 و المحلل و اخرى يكون اشك في كسبة من جهة احوال طرأ اللاحق من تاثير السبب
 في فرض وقوعه و قابلية كان شك في كون الشك انما حاصلا في كسبة يكون
 من من تاثيره و اثره بلبس اكثر من شواهد و شك في ان احواله
 عدم طرأ اللاحق في هذه الصورة حاله في احوال عدم تاثير السبب لكونه
 سببه من تاثيره الحكم باطلا و كسبه و قابلية يكون اشك في كسبة من جهة
 اشك في قابلية الحمل و هذا يكون في مثبت احوال ان كسبه كونه قابلا لغيره

لیکن شک است که کمال در احکام کان شک است از این جهت که این اسم از اسم
 بنا و مع کونه تا بعد از کونه مع اسم بر تو می آید و ظاهر این اصالت ادب است
 و اکل تا بعد از اسم تا بعد از افعال دنیا و تا دنیا از شک کونه تا کمال است بل
 معتدیه تا بعد از اسم از احکام از انوارات بل تا کما کثر نیز در اعلیٰ حالت عدم تا کل
 تا اعلیٰ من سارفته لکن فیه اصالت عدم تا نیز پس سلیقه غایب از من و هر حال که
 تا اصالت ادب است و لا بد از حکم با تمیزیم تا بعد از اسم و تا تا شک فیه تا
 ان لم یکن من جهة احوال طریشی لم یسم ما غیبه عند شریع کما شک فیه کون هذا
 القدر از کمال تا نام ام لا فالحکم فیه ما عرفت من ادب تا بپایان فیه شک
 محسوس از لم یکن من جهة الذات و هذا تارة لم یکن حذر من تا بیهة الحمل بقدر که
 و لیکن شک تا اکتیه انداخته و اعلیٰ هر عدم از احوال بل نه بهر عدم اکتاف
 تا حکم تا اکتیه متغی با صلت ادب است و دلیل و آخری لم یکن از جهت شک
 تا تا بیهة الحمل کما شک فیه صیغه اکل حیران من جهة شک فیه کونه انداخته تا حکم
 اکتیه تا صلت عدم انداخته کون من ستر اعلیٰ تا بیهة الحمل و این شک که حکم
 بعد از کون بپایان نیست و زنی که بپایان آورد بن کونه ظاهر کما یسم
 از کون سبب کما شک فیه کثر و بعد از اسم مع کلام شش فیه حث حکم بعد از
 اصل الموضوع تا اصالت ادب است و لم یکن من سبب ادب تا فیه شک کان
 فیه شک هر ان تا زاره فیه قوی جدا از فیه شک کلام الحقیق و استنبیه
 ان شین فیه حکم تا بپایان فیه شک تا هر کس که بپایان تا اکتیه و پس تا فیه

احوال و مدته
 احوال و مدته

تا تا اصالت عدم و کل
 من بطریق سارفته
 به شک شقی اصالت
 ادب است سلیقه

سرار هم با صانع اعظم در هر اعماره نه حال کجوة الاخره و السفلیک فان کثیرا
 من الکجوات طایفه از حمرته کجاست و در حال نظر هر هم عدم جواز
 التمسک با صانع الیه با حمرته و کل عنه اشک ذاتی بینه من دون فرق بین اینهاست
 الموضوعیه و الکلیه لانه لا فرق من بنده کجاست بین اشبهه فی الخروج و المحوم و
 منها اشبهه ان اصل اینها هر اکثره فان المقصود نه انما هو عنه اشک ذاتی بینه
 علم بهذا و لکن قد یقال فی حکیم اصاحه عدم حصول اسباب التمسک بوجه
 اصاحه الیه با حمرته کلام الحجت علی ادلی هر یکس دان اصاحه الیه با حمرته
 فی اصاحه عدم انتزاعیه فیما یکون اشک من حمرته اشک ذاتی بینه سوا اشک
 الشبهه علمیه او موضوعیه و بدیناست هذا المطلب طریق اول ملاحظه
 اصل بالنسبه الیه المسبب و اما ثانیة نسبت به الیه من حيث جواز ادخل
 و استغفار و غیرهما من الادرر المسببه عن ادب حمرته مقتول انه لا شبهه فی اطلاق
 اکمال فی اکمال اشک و الکلیه انتزاعیه و انکاف تعلیه کله شذوذا
 شذوذا احوال و هذا الاطلاق ثابت فی محال و در استیفاء و العاده فانهم
 لا یزال یطعنون فی ما هر کل شایا و زان و قد طعن علیه فی کتاب العزیز فی
 کفره من داخل یکم و در انان الی اراده الکلیه اشک شبه ضروره ان مقصود
 شذوذا و علم بعد در المعقود و غیره من اشترک لانه لا یستثنی من اشکال فان انتزاعیه
 استثنیه دائره یعنی استثنیه الکلیه با زمان الروح لولا ان انتزاعیه و بس
 لها تاثر فی الکلیه انتزاعیه و لا یكون لها دخل فیها اصلا مخزنه شبهه الی الکمال انما

هی نظر این سه اظهاریه در جهت اولی که در حدیث آمده که حق تعالی در این
اندر کتب است شرط محکمیه اندیشه و در اظهار رابعی که از این جهت حدیثیه
یعنی ترتیب مدیه جمع اندازد بشرطی که جواز اندک کتب که از این مدتی است
من ان کل حدیث العلم شری بلون من احکامه و بواز جواز اندک کتب و بنا بر
لها ساعده از جامع بحال کل کتب که بجز تدریس فاکتیه است که به
من قبول اندک کتب از این جهت که در امور فاعلم آن اقدام بها انما بهر فاکتیه
است نه اندک کتب و در این معنی است و در این جهت که در امور فاعلم آن اقدام بها
نک حدیث انما بهر کلمه فاکتیه اندک کتب فاعلم آن اقدام بها انما بهر فاکتیه
حرام الحکم ام به مقتضی عدم حله اندک کتب فاکتیه و در این جهت که جواز
اندک کتب است بشرطی که جامع و لازم است که فاعلم آن اقدام بها انما بهر فاکتیه
بحال کتب فاکتیه است بشرطی که جامع و لازم است که فاعلم آن اقدام بها انما بهر فاکتیه
اعطیه این جواز را من احکام الحکم کتب است و در این جهت که جواز
اکل و بلا حاص و عدم کل شی حدیث فاعلم آن اقدام بها انما بهر فاکتیه
سبب من ترتیب کتب فاعلم آن اقدام بها انما بهر فاکتیه
در این جهت که فاعلم آن اقدام بها انما بهر فاکتیه
محکمیه نظر الا انه امر عام بحقیق حرام الحکم اعم و جامع و بواز جواز
یعنی من بل المسئله و فاعلم آن اقدام بها انما بهر فاکتیه
ان کل حدیث فاعلم آن اقدام بها انما بهر فاکتیه

محکمیه تعلیمه مشروطه با و هذا لا یستلزم كون قاضیه بها شرطاً للمحکمیه انما
 بدین اکتلم بقبول انکه کثیره از اخبارات المحکرم کجاست من حیثه عموم حلیه کل شی
 و انما یجبه از امانت کون این لوازم هذا الصواب انما اشتراك بین اخبارات المحکمیه
 و روایات و ذلک من حیثه عزان خاص ثابت فی کل واحد من کمالات دانم
 تلک علی هر دو یکون قبول انکه کثیره مربوط به با چهار احاطه ادباً حقه و اکتلم
 بدینست ذلک الصواب انما خاص ادباً بقول با وصل الشب و هو هم و مجرد شریک
 فی اکتلم بدینچه فی اثبات ذلک الادامه بعد ذهن کون مربوط با بعد و ان
 انما صفت و ان الصواب اشتراك بین ذلک نظراً با و باینکه نه من ادع
 اکتلم بطلان ربه المتحسین و کماله و دو کون من الحسنات انما هم لو کانت انما
 فی انما کانت العینه من غیره نفس کسب و اما لو کانت علی طرک کفریات
 و انما و ان انما صفت و سرح له معنی انما و کون لا یقبل من سرح به حلیه
 اکتلمیات و انما و ان انما صفت علی اظهار من ملاحظه طرک آید و کون امدار
 فی اکتلم با نه کثیره و قبولها هو ثبوت کجاست اخبارات و کون من حیثه احاطه اکتلم و ادباً حقه
 و هذا الاعلام سری اما اثبات الفروع انما سواد کانت الشبهه موضوعیه و اکتلم
 و نه یجبه صفت انکه انما قاضیه و ما یبره ذلک با و ذلک را بر او سعه من ابا علیه
 علی اعلام با نه هم بعد، حکم کجاست کل شیء فی علم الحکمه مثل ذلک انکه
 قوله هم ادا مرسته کتک و این خلک با نه مع انکه انما قاضیه من حیثه احتمال ادعیه
 حکم با کجاست و نه حق انما انکه انما و هم قوله کتک با صفات طرک هر دو بان

لا یکنی نمی خورد اشک و این مسئله معلوم هیچ اشک با صانع او با صفة و قدرتی بآن
 کلیات کثیر من ادعای ب در باب اول علم و ادعای شرع بر تطبیق با این احوال
 خط الحاصل من ملک اکلم با صانع او با صفة و قدرتی بآن معلوم لیکن اظهار شد
 تا اصل معنی دون اسمی ظاهر مطلوب و صانع غیر معلوم کما یکنی من راجع
 ملک مسئله من اشک است بر این اصل و معنی است بلیکن انفرادی است
 انوار الوضیة نظر حکیم کلیه السبع بان ترتیب ادعای بر علیه نفس بنیاد است
 از اشک و صفة انکه کبر السبع فمکم بلیکن بی ترتیب انرا معلوم
 نمی شد یعنی انکه انقدر بر الزور بحضره بان اصالة عدم انکه کبر
 موضوعات احدی با صفة اشک و کبریه و اکثر من صفة اشک و اقترع است که
 کما انهم بطرح و ثانیها فبا و شملت و اظهارات من جهة اشک و اکثره کس
 اسعین غیر قابل مسئله کبریه ام و کما درین بین کونه خیر بر ارساب با و معلوم
 است و فاما مسئله کبریه هذا کلمه بالنسبة الی التفتیه الاصل السبع و انفسیه الاصل
 المنطقی تفتیه سول الی ملاحظه اهمیات الزاوية و بیان الحرات و کلمات
 در اشتداد اکهرت احدی طرفین دون اخر ثم لا یکنی علی ان تفتیه من
 الکسفی و ربح القول بان اکل معنی و اظهار نفس اشک و صانع
 عدم احوال بنار معارضه بان انحریم ایضا معنی و کلمات من اشک
 بنسبت با صانع عدم انحریم و لم یخرج من کبر بان ادعای نفس صفة کلمات و بان
 و اوجه فی عدم جریان ادعای نفس صفة عدم وجود حالتی با لفظ لها و جواد

اصالة غرضها انصار عدم الموصوف يكون نسبتا فانه كفى ومن هنا يظهر
ان ما ذكره اخوات جواز احراز الطلب بالاصل باعتبار كونه امر اعم
منه من ان يقع جواز الادلة بالاصل لمثبت واصل اياه بانتهر في غير الامور

السئلة الشائنة ما اذا كان التمسك بالحكم في وجوب من جهة احوال
التي هو احوال من جهة البطلان احوال في الحكم فالتمسك بالحكم من جهة بناء
على كونه مشتركا بين التمسك والامور اذ مع سعة كالتقاء في الحكم في ذلك
فلكه كان في المسئلة الاول وادلة الدلالة من احوال من جهة بناء
الامر في تحقيق في الواقع ولكن يمكن ان يكون بين التمسك من وجوه من
ان احوال لزوم دفع الضرر الكمل الذي كان سندا انزل بالاحتياط من جهة
حكم العقل هنا فوري يعجب دفعه بقيام بعض في الحكم فاعقل حكم لمزوم دفعه
وهذا كذب المسئلة ادلى فان مع حكم العقل به بغير هناك وكلمة فائدة
التي هي عبارة عن ليس بذلك البعبه واما ان عدة الدليل العقل احوال في
الادلة في قوله كل شيء مطلق حتى يرد فيه من غير جاز هنا فان لمزوم
ورود الدليل في المقام وهذا كذب المسئلة ادلى فاننا حكمه من جهة احوال
مرددة ان التمسك في الالهي الاورد غير التمسك بالاصل ورد الدليل في ما ذكرنا سابقا
من التمسك في احوال بانها من جهة احوال كذا في المذكور بل في غير التمسك
من جهة الحكم الادلة في معرفة حالات في احوال كذا في المذكور ففد
وسا ان يقول بالاحتياط في محال عن معنى في التمسك الرجوع في سندا احوال بعض

نکته من کجاست
و غیر حریف و جاهل

محاسبه فاذا صح القول به و خاتمه فی اثباته الوجودیه الی ذلک
فما الا ابرار فصح القول به فی اثباته الخیریه لاجل اهل النفی اقوی و هنا
انتم علی القول بان اصل ابرار من باب الفطن یخبر القول کعبه له فی المسئله
و سابعه نظر الی اثباته انفسی فحصل الفطن بعدم و انما اهل فی النفی قد اصرح
لعدمه و اهل الفطن علی عدمه من ضمن وجود کلمه ما کلمه هذا اذا کان
المعبر الفطن شخصی و اما ما یجاء به اهل الفطن النوعی کما صحت و سابق بان
لیکون سادس و قد علم من عدمه انما عدمه فاجاب عن عدم وجود
الفطن کذا کان لان اعتبار ما فی هذا النقطه بر لیکن من باب السبق المفسر و هذا
ما لیکن ان یؤتی بر بین السنین من کلمات الربطه بها و قد یؤتی منها
من جهة اخرى و هی ان بعض القائلین بان الفطن المطلق تعضیه الی شئ
میتجه به و هنا فی کل سئله مستله ما یستظهر ذلک من صاحب نیت نظر الی
ادعاء العلم الی جاهل کلمه من اشیاء فی کل واحد منها و هذا الادعاء من سادس
رابع له فی سئله اهل النفی ما یزور و یفطن کاشف له و انما فی سرارد
عدم النفی ففان ان یسج شئ العلم الی جاهل فکلمه من اشیاء هنا فان سئله
ذلک اندر ما و انما یلاحظه اخبار الی اورد و انما جمع الی حکام عارف
فی السریعه فی ارش کدش و هی مخزنه عند المفسر عم و حقیقه الارادتها من
جهة کسبه الصدور و یزید فی الخ من اهل فاحال المصیح بوجود کما یحتمل
ان لکن ان یزور علم الفطن من کجاست و یزور الی وجهه من جهة من بعضین

الاشغال ان بنی اود بدلیج اخرى التفتان الى ان كلا السنتين خلافتان
 ولم يعلم وفاق لهما في شيء منها وان كان تعدد الاول محقق من حيث الكثرة
 واحدة فليكن اختلافهما واحدا على نفسه مثلا وفي اخرى على رتبة و هذا
 التقدير من التفاضل لا يوجب التماثل نعم يتجه الاشغال على من اطر الوفاق في
 ان شبه دون الاول فتردنا بنا اختلاف السنتين انما هو بهرم و المحض
 حيث ان المحوط بالكتب في الاول انما هو اعتبار سوا فقه الاصل من حيث هو وفي فقه
 بعنوان العام و في ان شبه من حيث المحض في نوع خاص من وجود كذا في
 في الاول و في في الوفاق في ان شبه جدا وان لم يتجه العكس لكن سواد من
 المقام من الاصل دون العكس و ثانيا ان خلافهما في الاول انما هو بعد من
 اعتبار الصدور في ذلك في انما هو كالميل في المنطق في كل ما في حيث صرح
 في سوادنا في كلام ابن صرح العلم بانما هو في سواد من العلم اود فوعلما
 في كلام ادم كنتم فانزعت و بالكلية بطلانها من حيث صرح الصدور
 بل انما هو باعتبار البعد و هذا كذا في الكلام في ان شبه فتردنا انما في
 نقصه ظاهر مع انظر في فقه بان هذا الوجه ما ياباه ظاهر كلامهم بل في
 سطر هنا اشغال اخر و هو ان كلامهم في سعة الاستدلال و التراجع و حكمهم
 فيها بالخير اذ الرجوع الى الاصل لا يسلط على علم في كل السنين فانه لم يثبت
 منهم موضع كلبون بالخير انما هي عندنا من ادعاء ركبنا بوافق قولهم
 في اذ حول ح علم في الفقه و ان في كسب الاشغال ان سواد من كلامهم في كل

[illegible]

الحزب

اینکه در این کتاب
در بیان این
مباحث است

من حیث احوال الصغری فان لا جماع فی بعض المسئلة فی الاراضی و اکثر من الدوله المتحدیه
والا شبهه فی الشبهة الموضوعیه الوجودیه و الیه علی نعم قد وقع ادخال دوله
معین الدوله القطبیة الذی ملک به جمع من الامداد و ذممة الملك به بل
المعنی و شئت حکم العقل بها فان الشبهة الکلیة و الکلمه برائت بها و لیکن
ستفید من ثابته و دلالتها بر حقیقه الدوله الغریبه غیر اما الادان الغرضی لها
لا یح من فائده فی هذا فی ان رده الیها یستلزم فیه اما الادول فهو رد
سعد من حدته بل فی ملک عدل فی علم انه حرام بینه فتد من قبل
مفک و ذلک مثل الشرب لیکن علیک و بعد سرقة و العید لیکن مدبر
و بعد هر قد مع نفسه اذ قد بیع ارضه بیع ارضه ملک من ملک
او فی ملک و ادبها و کلها مع بداح سبب ملک فی هذا ارضه من نفسه
و قد حکا عن بعدة ملک بها فی ان ذکره و تبعه جماعه من المناخرین و قد شغل
فیها شجنا فیه بن الامتیه المذکوره است مطبقة فی الدین فان الکلمه فیها است
شده اما صالة اکل فان الشرب و العید ان لو حفظ باع راسه علیها علم
کل السفر فیها به علی راسه و ان لو حفظ مع قطع النظر عن راسه کان شغل السفر
الدول و فی حدته السفر به صالة بغاء الملكیه فی الاول اما صالة الکرم
فی ان فی ذکره الزوجه ان لو حفظ فیها عدم تحقق السبب و ارضه فان کلمه شده
اسه اما صالة حقه مثل السلم فی مقدمه و ان قطع النظر عن هذا اصل فی اصل
عدم فی غیر العید فی غیرم و طبعها ثم انه ارضه فی ذلک ظهور صورا و درها

في المدعى فاعلام هنا فانما بين نارة في دور واصل الاشتغال وادعى في انه
في ذهن درود وبيع انما يكمل بظهور الصدور والذليل انما في الغام الاول
فقد بين بانها في ذهن الاشتغال من وجود احد كما ان الاشتغال المذكور
انما هي تنظير في ذلك من الحكم بالكلية في وجه العملية وليست تنظير في بيان المعاني
فانما القاعدة العملية وادعاء ظهور اللفظ في التمثيل من نظر الا ان الظاهر
من التفسير هو اعتبار الغاية من التمثيلين وبيان الغاية اذا شبه كما هو
في تمام التنظير اول من اعتبار الغاية اعتبارية من حيث العملية في كل شبه
كما هو مدرج في سور التمثيل في ح ساعدة او غير ذلك من تنظير النظر
الا ان الفصول في الاشتغال من التمثيل في الحكم بالكلية على ادب في غاية
فيل في اعتبار في حصة كل ادب في عالم نظم كجسده نظرا في الحكم بالكلية ادب في
المذكورة مع عدم عمل كليات في هذا المكون سور في قاعدة لكل ما عدى
سور الادارات في انما سمي في ظهور اللفظ في التمثيل لكن هنا ظهور في
بوجب حرف من جمله في تنظير في حصة او في حصة في اللفظ في انما ليس
من حصة في انما ليس فانه كواحد في التمثيل فانما اعلام سرقا في ان
الكلية في هذه الادارة والاصل الموضوع في التمثيل في انما ليس في ان
اكثر في انما في هذه القاعدة فيكون في اعلام في هذا التفسير في الحكم
كلية في كل ما ثبت حصة في حصة الادارة في انما ليس في حصة في انما ليس في
التنظير فان اعلام سرقا في حصة ادب في انما ليس في سور الادارات

قوله كل شيء لك هذا ان كل شيء مثلك كلمة سواء وجدت عليه اماره اكل ام لا
حكمه اكلية وهذا ليس من ادغال في الغيب بل ان هو من عام سئل لورث
نعم فرق هذا التعميم مع عموم المذكور في قاعدة الظهارة عند احتياجها مع اصل
كون هذا الحكم بالنسبة المأثورة اصل اماره تالكه او في قاعدة الظهارة
من باب النفاذ وانما ليس دون ان لا بد من ثلث ان لا بد من جواز اكل على
التمثيل وادبنا بالمشقة انما هو من على اختياره يستجاذ من كل اماره
على الاصول وان تعد عليها عليها يكون من باب الكفص فها هنا لا يمكن قائلها
عنها عند الوافقة انما لا تشاء هو موضوع الاصل في ذلك اكل كلمات من
جمع ميث في عام الاصل على الشايع ومع الاغراض من اماره والاولان
نعم كم اماره على الاصول عند الممانعة من باب الكفص دون الكفص لادخله
شجنا هذه اولى في كتابه ولاح من فرة في ان لا بد من ان كعبه فها هنا من
والكفص كمن بالكونه فها هنا مع الاحتياج اماره والاصول عند الوافقة
وكفص النفاذ نظر انه في الدلالة على العموم وانما اهل على بعض افراده مع
نوافها في اكله وكح نجبه اكله الاشارة المذكورة على التمثيل نعم انما اماره
فيها الامارة اماره عند جواز اماره عليها اي عدم الثاني وجواز اماره
راعيها انما بدسهم كون البير من قبل اماره بل هي اي من الاصول ونعم على
على الاصل المرصع دون العكس اذ ان الشار من ان هو من جهة نفوس اهل
على انما في سرور الاصل انما في كذا كذا لم بالنسبة لم يلزم خلافه من

کتاب فی الجواهر
در بیان حقایق
و اسرار

المورد فاذا كانت احدا فلا ضير في اجتماع احدا من ادبائه فليعلم بالبداهة
في انفسهم من جهة الامرين و لا يفرق في فاسداتها لو سلمنا كونها من ادارة ملكنا
سبب كل ادارة بل غاية من ارفع الامنع اكامل بلا حيلة اصل الموضوع
ولكن الحكم بالبداهة لهناش غير اساسه ادبائه دون ادارة فعل هذا ان
يجمع التمثيل و سطرت في المطلوب من اعادة اقبل اولى ان يتبين من جهة وضع
الاشغال فتكون ااما القيام بالاشغال تحت جوهر التمسك بطور المصدر و انما بل
مما شبهة في انه في فقه من جهة الادفاد استلزم بوجه الارضين لا مانع من جوهر التمسك
بل مجرد نظرات ادفاد استلزم انه كورة كانت في القاء الطور لعدم شدة الامنع
منه نعم في فقه من جهة الادفاد و انما في تعليم الادبائه في اصل كفاية
الادفاد و انما في التمثيل في كل الادفاد جوهر التمسك بهذا الطور و نظرات الادفاد
و عدم شدة اكمال ما ذكره شيئا فده من تعليم الادفاد في ادعاه طوره و نظرات
في انه على يد كمن اشغال فده و انما في اشارة الى اصل الامنع في جهة جريسة في تمام
الادفاد اشغال و نه سبب شيئا فده كعدم جريان في التمسك بالبيان هنا اما
انهم ناشي من ان اشارة من علم الحكم في فقه اجتناب كل كمن كونه
فهرات من باب التمسك فاعلم في فقه اجتناب في فقه من انهم من الحكم في فقه
حرة الادفاد و الادفاد في فقه اجتناب في فقه من كمن في فقه و ادول في فقه
اما فقه من فقه و انما في فقه اجتناب في فقه من فقه و انما في فقه
كمن فقه من فقه و انما في فقه اجتناب في فقه من فقه و انما في فقه

فرد محرم کس العتاب علیه و محصل هذا الموضع اذ عاود غنى النفس بالفرار المعتبر
 مقبلا اذ اصابه واما كقول فروسيه من دون ان يكون من اطراف العلوم
 به حال غنى النفس اجتناب دوله باب المقدمه و قد سترتم نسخ لزوم غنى
 النفس بالفرار المعلوم بل غنى النفس لم يكن بالزوم انشال ذلك التعليل باب
 عتاب من كل كقول كقوله فاضله و لو مع عدم العلم ان جباله من تلك الامور او
 المحتمله و سترتم باننا قسم على ان نخبر التعليل بشرط العلم و لم يكن في ذلك
 محذور العلم بعد و ر علم من اشرع في موضوع فانه بهذا المقدار يدبر غنى
 بالتعليل بل يدبر هذا العلم بان هذا الفعل المعلوم موضوع في ذلك الحكم
 باعتبار ان اوجه كقول الموضوع اذ لا نرا مصدر من اشرع علم كجسته و كثر فلهذا
 الحكم لا يغنى بالتعليل المعلوم علمه ان هذا الفعل شرع حرم و في شفاء
 انشال في خبر التعليل عليه و لهذا استند ان عتاب اكل اهل فبيح حلال و مرفوعا
 نظرا الى ان العتاب و التوب و ابرار عنوان الاطلاعه و المعصية و مع
 اكمال ما بعد ان يرتب تحقيق عنوان الاطلاعه و المعصية هذا ولكن قد يندب
 من هذا الموضع بالتعقيل على اهل النظر فانهم يتركون بشروط العتاب عليه
 مع فرض جميع ما حكم و لو صرح و لو كان نفس اكل ما من نفس الخطاب و زنت
 العتاب لا مع انراهم به ذلك و بان حكم العقل بعد و ر اكل اهل و فيج عتاب
 و انما على امر مقصدا ان ابرار يصل عدم وصول بان اشرع ابرار و عدم علم
 بطريق اشرع من دون تفسيره و لهذا على في رواية ابن ابي جاج المقدمه

[illegible]

است اما ان لم یکن ادخال مطلقا در شکوکا ادر هر مایه ناسته عشر خال
و جمیع افتقار به اما ان لم یکن شت و ادخال مطلقا کلمه انشعروا ناسته
عن خاله او سحبه ادور ان رجه من فرغنی اما قاعدت اما نسته و ثلثین ثم
انه لا شبهة فی انه مدسح قاعدة فی اعقاب بیا بیان تا دفع هذه القاعدة
المحملة ضرورة اختلاف البرهان کانه لا شبهة بعدم التزام ثبوت القاعدة
على سائر اشیاء علی طبعها فیه برهان اعلام فی انه علی دفع هذه القاعدة
من جهة قاعدة المطلق کما ارماه اسید فیه کتب قال انه لو کان قاعدة
لغات علی اشیاء باین نقضه المطلق من عدم ایهن علی باین ناسته اما
بیکر قاعدة المطلق باین عدم جریان باین نظرا اما خال ان لم یکن القاعدة
تعدم ایهن کما ذکره الشیخ فیه فی اسید نسبی افعال القاعدة باین وجوب
والا قوی باین لا تغیر فی محله من عدم ناسته قاعدة المطلق و مطلق
الموارد فیما یدار مثبت از خصیص اشیاء برادر اما قاعدت من نحو نور علی
شیء مطلق فیه سترم شت اربک ملک القاعدة و اد فلیکن و معنا با صالته انعدم
ملکنا غیری لیا خال لشکوک و المهوم و اما اذا کان افعال القاعدة مطلقا
مدسح بجز باین لا سر غیرة من ان اعتبارا لم یکن من باب ایهیة القاعدة
معبرم المطلق بالکلمات علم و ح کد به من التزام با کفر الصیغ و اد باینه
در کما صلی ان افعال القاعدة ادر غیرة لم یکن دفعه معناه فان مثبت از خصیص
من اشیاء لم یقتضی ادره اراسته باین اثبات البرهان و ان محرر ریح المرافعة

[illegible]

لاستند ناجواز ارتقاها شرعا دانسته من اجماع اشعری فان ثبت از حقیقت
من اجماع معتضی ادلة البرائة فانما زعم الله انك لا تقدم نفسی صری حکم
العقل ح داند نتیجه اشغال من جهة قاعدة الدارسة فان حکم العقل لم يرد
و من غير انك لا دلوهم سند من ثبوت اكل من اجماع اربع بل من نفسية
التدريس و انما من ان حکم العقل هنا و انما من انك لا تملك المورر فاعل
للملك اشعری اربع و بس نظر حکم بوجوب اما طاعة الله و انما يكون فانما
للملك اجماع بوضوح انون هنا كما تقدم فاعلم انك لا تملك العقل المستند و لكن
لمن انك لا تملك اجماع اربع اربع فانما يكون فانما للملك
الاستغناء من حيث ادراكه و لذاته فاعلم انك لا تملك اجماع اربع و انما
الامر من المصرفة المحمودة و انما المحرم من المصرفة و انما المصرفة و انما
المصرفة فانما يكون العقل هنا فاعلم انك لا تملك اجماع اربع و انما
حکم اجماع فانما يكون العقل هنا فاعلم انك لا تملك اجماع اربع و انما
مصر اجماع فانما يكون العقل هنا فاعلم انك لا تملك اجماع اربع و انما
حب كونه مطلق العقل فانما يكون العقل هنا فاعلم انك لا تملك اجماع اربع و انما
و انما من جهة عدم العلم كالم اجماع فانما يكون العقل هنا فاعلم انك لا تملك اجماع اربع و انما
مطلق العقل فانما يكون العقل هنا فاعلم انك لا تملك اجماع اربع و انما
لمن قاعدة من غير العقل فانما يكون العقل هنا فاعلم انك لا تملك اجماع اربع و انما
لا يكون العقل فانما يكون العقل هنا فاعلم انك لا تملك اجماع اربع و انما

نه که من حبه حکم استقل لحاله شبهه نه ان ابرائیه جابریه فی من حبث احوال
 التحريم و الاخذة فی نفس ذلک الشئ مع قطع النظر من کونه سلطان الحرار
 و وضع اشغال المذاخره من هذه الحجة يعلم ما سبق فی الشکل ان ان اشغال
 بها من حبه اخری و هو ان هذا العذر المقتضی ان من حصل اهل من حبه
 حکم الشرائع هل يكون ارتفاعه حراما و لا بد من ان حجاب عسره و لا بد من
 عبرائیه ح کانه انقسم اول ام لا کل کچور ارتفاع و لا يكون مانع من اذنه
 مقتضی ابرائیه من حبه احوال التحريم ان من صار مشا و لهذا اهل نفس من کما
 ممکن مع الحکمة الشریعه من هذا الحکوم من سلطان العذر اما اذ قد قلنا ان
 انما کمین ابرائیه مع عدم الفرق من سوار و ما من حبث وجود ایدماره
 انحراف العبرة و عدمها علم و ما یؤید ذلک من قسطنطنیه فی رسل و مع العذر
 المقتضی ان من منکر بعضی من اشیاء حبه سلطان اهل و عدم سلیم
 کون ذلک مانع من جریان ابرائیه من دون بعضی من اهل العذر ان یسوی
 و انه خودی کما مقتضی من مدحوظ کلا تمه و ذلک ان من و ثبات کما یسوی
 ان حصول اهل من حبه حکم الشریعی و لا یستدیر من من سوار ان
 برتفع با در انشاعات و الا وجه فی ان حکم الشرائع لیکن من قبل مقتضی
 للعذر و له سوانع عده و ان لم یبلغ اهل عقول کما یظهر من النظر
 الیه ان حکام العذر به ان شئ فی الشریع فانه بعد مدحوظ ان العذر کثیر اما لیکن
 مشد ار کما ان لیکن له سوانع من حجات اخری کما یحصل اهل من حکم

[illegible]

و بدین ان ظاهر کلامه بنا و نیاز است یعنی باز بود اصل الموضوع فی المثال
 المفروض لکن احاطه ادباً به محکمه داننا مانع من جریانها هر دو در اصل
 الموضوعی یعنی بدین المیزان بنا و فرض عدم جریان اصل الموضوعی کما یومنین
 بوجوه معتد و خلاف با ابراهیم یعنی زوجین سابقاً و تالیفاً تقدم
 احد الاربع و تاخره فانه مع التمسک فی مسئله ثانیة کما کتبت و اظهاره
 حيث کلمین سقوط از حدین من دون اعتبار یکی از اینها و بدین حدین
 متیناً و بدین حدین و ان زیاده الی کل منها یعنی باید که یک کلمه باشد فقط از حدین
 بنا اینها متعارفان و تالیفاً ان کلمه ان کلمه فی هذا الزمان ابراهیم
 نظر الی احاطه ادباً به بدان المفروض اشتداد اصل الموضوعی فلیکن ابراهیم
 محرم السقوط و هو ادباً به معنی ان اطلاق عدم جواز ادباً به متیناً و بدین
 من کلمه بالتحريم نظر الی ان اکسیرة بضمیة معلومة مع المقعده نفس الیک
 فی شریک المقعده ملحق فی الکلمه بالتحريم فبین من زید ان مجرد اشتداد اصل
 الموضوعی لا یغنی بشیء ادباً به کما هو لازم کلام شریک فیه نعم ینحصر هنا
 اشغال من حيث انه اذا کان نفس الیک فی شریک سب کانت فی الکلمه و مثل
 المقام فلا ینحصر للملک بالاشتغال فی حال وجود اصل الموضوعی نظر فی فیل
 لا یستحق الاشتغال و هذا الاشتغال لا کان ساریاً و ساریاً لکنه ادباً به
 من انما یندرج بر دنا شریک احوال المرد و بین الی نفسه و ملک ابراهیم سب
 ملک ابراهیم فان اشتغال بقاء ملکته ابراهیم و عدم اشتغال ابراهیم حاکم فی احاطه

الایضا به این است ملکته ایغ و اما مع عدم سبق ملک ایغ علیه نقال شتی قدر
 بدستنی اند نقال و عدم ترتیب احکام علیه بن جواز سبب و نحوه یا غیر
 منبه تحقق الایضا به این است ایغ نقال شتی قدر و اما مع عدم سبق
 انقول به حاصل و علی عدم بدین حکمته و اما ملک و بدین است سبب
 بدستغرا و غم قال و بنی الرحیم ان ایضا به این است ایغ نقال شتی قدر
 مع عدم و بدین اصل و ان حرمه ایغ نقال شتی قدر و اما مع عدم
 ملک ایغ و بدین اصل و شتی قدر ایغ نقال شتی قدر و اما مع عدم
 احوال ان ایغ نقال شتی قدر ایغ نقال شتی قدر و اما مع عدم
 حاصل الموضوعی منبه حکم ملک ایغ نقال شتی قدر و اما مع عدم
 فانه موضوع معارضه و اما حاصل الموضوعی منبه حکم ایغ نقال شتی قدر
 مع انکه لم یصل به احد و در ملک کما موضوع و دفع ایغ نقال شتی قدر و اما مع عدم
 و ملک ایغ نقال شتی قدر و اما مع عدم و اما مع عدم و اما مع عدم
 اندانسته التي یصح ایغ نقال شتی قدر و اما مع عدم و اما مع عدم
 المورد عند ایغ نقال شتی قدر و اما مع عدم و اما مع عدم و اما مع عدم
 لها مع ایغ نقال شتی قدر و اما مع عدم و اما مع عدم و اما مع عدم
 ایغ نقال شتی قدر و اما مع عدم و اما مع عدم و اما مع عدم و اما مع عدم
 بحث بحری فی یغ نقال شتی قدر و اما مع عدم و اما مع عدم و اما مع عدم
 ملک و لکن ایغ نقال شتی قدر و اما مع عدم و اما مع عدم و اما مع عدم

[illegible]

بحرین احاطه با حرم من جوارز بسرف و غره ملک و اما اندک از اوصیه

مدا نظر الی ان صف و ادته ابراسته و اند با هت هر اکلم بها فیا لیکن شریبا علی

مسجد نبوت و ملک اکرم الفلستینی مکان من لوازم مدخله استندال نزهتیه مشهوران

بسم الله الرحمن الرحيم

عليها وذا من يرد على حجة الله في الدنيا والآخرة

مستند شد و خدا هم بخواند و در این کتاب است که هر که از این کتاب بخواند...

درین محل المسخ و رسم الاول مخفف از دورت پیش از رسم دوم است

عدد اظهاره در كل محكمه كان صوره عارضه باصل بيان و ف

لها رة واكل وندع بمشايان اشد من سببته عن وقوع السنه لمه وودها

فانصدم

فاحاطة عدم الشك كية زلية بالنسبة اليه وهذا الجواب نجبه على السؤال بانبار
الزجل والزال وانما على السؤال بعدم انبار هذه القاعدة كما هو ظاهر في واحد
سنته بل صريح المحقق فانه ثبت باخذ بقاعدة الاشتغال عند تلك في اظهار ذلك
كثير في هذا الجواب فادع المعارضة وديت كبره وانما تستقيم فدين على تعبير
حقه المعارضة بلين اكلم بزتها انظر الى انما استرنا اليه سابق من قاعدة تلك
في الشرط بوجوب انك في الشرط فلما كان اكلم في اظهاره شرطه بالنسبة كية
فمنه انك فبايجه اكلم بالشفافا فان الغرض من عدم قاعدة اخرى تعنى
بالكلمه سري، هو عارضه سبيله عدم الشك كية ولكن هذا انما يتم على السؤال
لمكون اظهاره علم سوادا من كذا في البحث ارا وجودا كما انما ستر
والاستدلال على كونها امرا عديا عبارة عن رفع النجاسة والبحث فدا شرحه فراه
انما عدة الزبوره بل محذور انك فوجود سبيل النجاسة وكبره بلين في اكلم في اظهاره
واكلمه هذا اللهم ان ان بن ان المستفاد من الاخبار كونه عدم في العبد المراء
اذا علمت انه رتبك فقله وكذا ذلك ان اكلمه رتبة على العلم بالنسبة كية فقله
انك اكلم بالكرهه وانما يستقيم فبهذا لا كبره اكلم بها وانما فليمنه وولم بلين بها
اصل بر صفة اركان عارضه على العلم فاشي وعلما ذكره وادع ان
ان شغال اظهاره انما شغل كونه وكذا من جهة انه اذا كان نفس انك
كاتبه في اكلم بالكرهه عدم جريان الاصل المذكور على ما ينبغي عليه فانه انما

بما في مختلف مسائل في حاشية
على ما في نسخة كية في حاشية
انما بغيره في حاشية

الفاصل بين

فاما در دل و لزوم ادبیت ذاتی که لایزال است و در هر حال و احوالی
 از عدم العلم با کمال و اول و با بدین ذاتی که در این موضع ثابت است
 امکانی و لیکن کلمه استحقاق برین دون تفاوت ندارد و بر این
 استحقاق بهر حال که است و از کمال است این است و این است
 فان المراد من کثرت البقین بر وجهی که در این موضع در کلمه است و این است
 فاما وجه اخرج من ذلك و هو ان المستحب بها انما هو کلمه استحقاق و هر چه
 قابل بحکم این استحقاق بهر وجهی که است و این است و این است
 میا ذکره شریفه من کماله نفسی است و این است و این است
 و این قاعده است که در محله ذکر است و این است و این است
 سبقت سرور لکنه انما عده بکثرت کون من حيث هي غير محاسبه بحکم این
 الاستحقاق بهر یکون سبب استحقاق است و این است و این است
 حکم العقل في المراد من انما هو من جهة كثر سرفه الراجح نظر الی عدم سرفه
 من حيث العلم بعدم العلم ذاتی که حاصل است و این است و این است
 الاستحقاق با قول مدعیین است که کلام است و این است و این است
 محبة العقل انما ذکره فانه بان عدم الاحتياج الی الاستحقاق بهر وجهی
 علیه بهر این فشرافه قال فانه بان عدم الاحتياج الی الاستحقاق بهر وجهی
 اکثر انما یحتاج الیه انما هو انما هو عدم ذلك كما ذكره و اما
 الکلمه انما یحتاج الیه عدم العلم بهر یک که است و این است و این است

در بیان سیر و تدقیق

اقرار بر عدم کلمه و نیز اظهار فائده اشتغال الحی و است خبر بانه هیچ کدام
المنع من جریان استغاثه انما هو من جهة عدم ترتب اثرات المستعجب مع
فرض تحقق امر کان استغاثه بقدار ربط بین قشر اندک و کثیفه و بجهت علی
نفسه بر ناسبتا به یصح و مع اشتغال المرد من در مدار این رفت بین المرد و
دسایر الموارر کما یکنی مع ان المقصود فی بیان اصل ما حکم اهل انما هو من
حیث النسبه انهم وردون المعنی فیه بر حدیثهم انما هو انما قد فعل من شیخ
اکثره معنی کل استهانه او در معنی خبر او خبر بین ما به ما عرف من نسبه
ما معنی اکلم و بین النسبه فی طریق اکلم حیث از جنیم استیضا طه انما اول
و دون انما داخا بمر بعد بیان مورد تفهیم و قسم ثالث ورود
حیث النسبه او را در کماله و معنی انما نقل معنی انما هو موجوده است
فوله من کل شیء و فی حلال و حرام من ذلک حلال لهذا و استیضا طه
ما النسبه فی طریق اکلم انما نال و اذا حصل انما نحیم المبتدیه لم یعد
علیه ان فی حلاله و حرامه و حصل شکیافه کلاسه هذا مع ان مراده
من ذلک کون هذه الروایة محضه بعدم اول مع الترتیب و احتیاط لم
او در علیه ان سابق اخبار الوقت و احتیاط با به مع الحقیق ثم کمال
محمدا مع ان کتاب اولی و فی ان هذا اعلام ما قد وقع له بعد من
نسبیم اخبار احتیاط کما هو سر من کلام المحب مع ان ارعاه ابدا
اسباب من کما به به اعلام فی دوازده من اول و آخر کتاب

الحمد لله

حاشه
 لم يزل يشك من سبب نفاذ الاله من قول الظاهر ان مرادنا ان
 به ليس تقدم الكتاب عند الدوران فيه وبين الخصص مع تقدم المي
 على الخصص بل غرضه صدور الخصص من جهة اباد ايمان من لا يشك له
 على اعله استغنية بقول ان به تقدم الخصص في كل كالم استغنى عن كل ما
 اول من التمسك والتعلق بالدرجات من غير ان يفتن فان هذا هو
 من ادراك سبب له ليس مجرد انه سراج دابر بين الخصص والمي في صدور
 هو التقدم في كل مثل المي في السبب بل لا بد من ان لا يفتن الا حصار
 به بل لا يتم ارادة الكتاب بل لا يشك له في انه قرا من التمسك بين الواضح
 انه لا معنى للكتاب بل يكون مدنا ومنها قوله من حلال بين وحرام بين
 وثنيت ودهان سبطين في استنباط كل ما علم على اكمال اسب
 واما احكام اسب ودهان احكامات اذ هو عدم اسب ودهان وحل في عدم
 اسب في الخصص واراد عليه في الوصل بين ثم اضاف في واحد في هذا
 انه يراى من اكمال اسب في اثبات الوضعية اسب في غير كثر في الاله
 من الحردا في كل من الالها في كبرية وكبرها في تقدم برهنة
 من لا يشك من اخفا من اسب في الاله ودر من كبر له وفيه اركان اسب
 من كلاه اذ هو الخصص دون الخصص فان ذكر اكمال اسب من حيث
 شخص كل كالم في اثبات كل كالم في عدم وجود اكمال اسب في اثبات
 الوضعية في اذ هو محل كلاه في الخصص ليس في اسب ودهان على كل من

سازمان بهر صفت
و خواجه راز

المددی و مدد حاصل با حکمت اثباتیه کما یکنی بکامن مدد علی سبب ادنی
سهم قدر نقل من صبی ایستاده از افق را که معین الیه بر ایت الیائمه لغز و من
کلام المحب دهن به ندرت بر تاسیه نکرده نامحکم بلکن انکشاف ان اوجوه اندک و
اکثره؛ فخریه هیچ ادعای راجع به اوست بنیستین سبب سبب اراده
ادعای طایفه که بر غم مدکین ان باطنه شفا نده نامقدار معومات
المدام من کون ذلک من انکشاف است مدخلات ادعای رشتن افعال علم
ذلک الیهم انما هو کفنی نامقام الاستفاد و دون اعمل و ادعای صانه عدم علم
المدام است معافه عده بل من مدات ادعای سبب ادعای رشتن
مملکت به نام سبب نکر ادعای اتصال و غیره نام ان شفا نده کفنی شرف
احراز نفع نام هذا المقام و غیره و بهر مصلح من استجبه و المستر علم و هو ان
من افردری بحدیث ثبوت جمع الصفات الکامیه ممکن است بحدیث هر صده
الممكن لداکمه الاثن عشر عم دانا و الاثن عشر و غیره الصفات
الصالحه مدعای ممکن به نام غیر نقل و صف من با به صفة کمال ممکن
مکتب هیچ صفای به به ثبوت است لهم علم و کمال لم حیث ذلک و شکیله
مقدور بر به حبه شفی صفة کمال علم حاشا بر به حبه عدم علم
ان نده اصفه لای صفة دار از غیر و کوهها تا به جمع الصفات ممکن به
ام مد فخریه نام کفنی غیرش من ان مکتب با کوه در انکشاف
المکینه و است سبب المقام نام ثبوت ادعای طایفه و اشهر در موارده

الحکایات

كل شبهة بحيث يوجه الى المعلق في زمان واحد اداس مستعدة ان لا يمكن من
 انتال صبيته فاديد يستغن بالسيات او اصلته من اشرع فموت فبه ادهاء
 في زمان واحد ويكتفي في ذلك لما حظه اندر السخية بالام رفعت دياها
 بحيث لا يمكن المعلق من اثبات غير من اثباتا فاهو الوهم فاحتمه صدور
 هذه الاداس السخية فلهذا الوجه فاجوز صدور الاداس احتياطية فيكون
 تغايرت من الفات من اصلا وثباتا بكل دهران الاداس استجابة
 لالم لمن في الزام من اشرع من فانت في الكيفية ارشاد الوجود في
 في سوارده من دون منع من اترك فذاع من صدور في اشرع دون زمان
 لا يسع للثبات اجمع فيه غاية اندران استقل بعد ما حظه ذلك كليم من باب
 الزام بالثبات كل المستطاع المعلق ففان السيات مطلوبة بعدا فلهذا
 المستطاع في الثبات ابان اداس في حيزان بحيث لو فرض المستطاع
 المعلق له ففان مستند لا رادسنا به ولا سيقا يجوز عدم تكلنه من ارجان
 الشرعي فلهذا نظر الزام من فزاي الوجب ولا يلزم التول بالخير الشرعي
 انما لعدم ففان الضرورة في ارتفاع ما هو صفات اعطاه من الاداس
 المستجاب به السخية نعم كخبر ذلك ففان صدر من اشرع اداس ارجو به السخية
 الى سور في زمان واحد بحيث لا يسع للثبات اجمع فيه ففان صدور هذا النحو
 من ارجيات المستعدة لا يسع صدور ما من ضرورة ففان ففان
 انقلب بعد ففان وهرنجه ففان اذا صدر كذا ذلك لا خاص الامن

محرک استخری و افقی و کجی و اوج احدی و سرب و انحراف و سبب
صرح کتاب فقه و کتاب طهارت و سایر مسائل از صوابان تراجم اوجین
مع کون احدی اجماع و وجوب رنج از وجوب غم از کذب تراجم مستحبات
نات اجماع سبب و وجوب رنج از کتاب من الاخر و با کذب و مستحبات مستند
نات و احدی و اوج من صدور و اعتقاد و در شرعا غایب احدی کمال تراجم
فیه در مدار استقامت و هی کشف با خدات استقامت احدی و ملک اکیال
بعینه و احدی و احدی طبع و سوار استقامت و اما احدی و باب تراجم
و در در کتاب مدار استقامت و احدی و طبع و احدی و احدی و احدی
سوار و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی
من احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی
فیه احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی
سوار و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی
من احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی
و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی
اولی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی
و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی
فیه احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی
سوار و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی
من احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی
و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی و احدی

Handwritten signature or scribble.

بالبسبة الى كنه واحد مما يبرهنه باختلال النظام على انما هو تعليل بالذات
وذلك يعني ان العلل السابقة لا تقع في افعال من جهة الكرم لا رغبة لها في وقوع
او افعال من جهة الحكمة ودرجتها لا تتبرر انما هي بالذات لا رغبة لها في وقوع
انفعالات افعالها فاحلها في كل شيء من جهة من اعتبارها بالبسبة الى هذه
الحكمة من افعالها ليس في ما سبق الذي سبق ان كان في دفعه بعد من وجود هذا
المحذور في اصل التعليل في اثره على الواجبات المتفانية فانما هو من جمع لممكنين
في اتيان الواجب المتفاني كقيل العلم وانه من ادوات وكما هو في زمان
واحد واصلها عليه وانه لو كان فيهم لزم اختلال وانه امر العاقل من قبل
امر العاقل ان كان كنه ان حصل هذا المحذور في حال ما دون ضرورة اشاع
اوقات كل الممكنين في زمان واحد في اتيان سبل من الواجبات او
المنجات فانما هو اختلال في ترتيبها في زمان غير واقع فمثل هذا في كل
الامور غير المحظوظة لا يخلو في كل حال من عدمه في كل وقت اية هذا
وانما يكون حكمة كذا في كل حال احوال المتفانية في كل كنه في كل وقت
فمن الممكن ان يكون ما من حصل فيه الحكمة كانه كنه في العلم والذكاء
الشرعي بالبسبة الى البسبة الكلية ما من حصل فيه العلم والذكاء في كل وقت او
او دليل على الوجوب او الحرة في كل وقت في الادارة الغاضبة من قبل الاما
تكون اعتبارها من جهة العلم والذكاء او من جهة العلم والذكاء في كل وقت
لان حكمة كذا في كل وقت في كل وقت في كل وقت في كل وقت في كل وقت

من جانب الشرح و هذا انارة يكون من باب بيان طريقة العقلاء و عدم رد علم
منه كالمعنى و اعتبار طواير اللفظ و ادخار في قول و اخرى من جهة
صرف السمع دون اللفظ اما ان دل محسن الاحتياط في غلبة التزام
بمحدودة عدم التمايز بين ما حيث اختلاف اركبة و التزام بين حالته
على سائر اصول هذا ينبغي كليا على حالته الاحتياط ايضا من نوع بان
تقتضي طرف اللفظ فيه على سائر اصول انما هو من باب اكتفاء من جهة
اعتبار ما في سائر اصول حيث لو اخذ بالاصول دون التزام سائر منها
بالمرة و هذا الكليات العمل بالاحتياط في سائر احوال اللفظية انما هي
كلياته فانما في التزام بطرحها بل مجتمع على العمل بها و اما انما في العمل
بغير ان باب السمع يمكن ان يتبين انما هو على هذا الوجه يكون من جهة
له من التزام العلم في رفع الشبهة يكون في الاحتياط في رفع سائر من جهة
شروط السائر و هذا الكليات احوال اللفظية كليات من ان الكليات
في هذا يمكن ان يتبين لعدم الكتاب الشرح في سائر هذا يمكن انارة
ان ان هذا انما يتبين انما هو بالنسبة الى السند و اما انما في نظرين يكلف
نظائر طريق احوال في اعتبار السمع لا يتكلف من طريق اللفظ في دفع
عرفت بغير حسن الاحتياط على انما في دفع ان في حسن الاحتياط
ما جمع سائر احوال في احوال السمع بعد ان يتكلف من اركبة
التفتية حسن الاحتياط في دفع انما في دفع سائر ما سائر من ان

در مقام ادعاء اما هر چه اوسع و لا بدیل به ترخیص خاص من قیده ملزم
 التذات و اما ما کان استیثاره به وجه انعقد لبعض الدارین و الاصول کامل
 البرائة على ما اختاروا شيئا قده و غيره من دلالتها على ترخيص فستبين في الاستزام
 بانه اركب و مع ذلك لا يفتقر الى حياطة حسن فالحجج فيها كما هو ظاهر شيئا قده بس
 على ما ينبغي الرابع انما هو عدم الكلف في جريان الاصل في اثبات الموضوع من
 دون محض و روح التمكن من تحصيل العلم و لم يمنع في هذا المقام نقل خلاف من احد
 كانه لا خلاف في لزوم المحض و وجوب في اثبات الكلمة حتى يحصل المعجز ثم كبرى
 الاصل نعم قد بنا على ان الفرق بين المقامين هل هو من باب صحت التعبد
 و الاحتجاج او بسطيق ذلك على التامعة ايضا و قد بين بان انطباق هذا
 الفرق عليها نظرا الى التقدم سابق من ان وجوب المحض في اثبات الكلمة
 بالنسبة الى غير العالم و انما بل المقصود من جهة انه لو لم يلزم ذلك لما حصل
 الا مثال الجزم من ادعاء من اصلها و ان ترخيص في ذلك سند من نقص الترخيص
 مع ان بناء معرفة ادعاء على اسئال و المحض هو ارفج و هذا كذا في ترك
 المحض في اثبات الموضوع فانه غير سند له المخذور و وقوع الامثال في كل
 في سورر اعلم و قد يبدو الفرق فيها من جهة الجمع تارة نظرا الى ان ادلة الاسئال
 محضه با د حكام العقلية فكذا تلك منها بدیه من اسئال و د يكون شانه
 لاثبات الموضوع و اخرى من حيث ارفج با بعض من المعارض و هو
 نخبه في الكلم الشري و در ربطه به بشبهه الموضوعية لكن هذا الوجه لا يراه

بشيء استغناء الا ان بعد من اشاع انما هو قبل قول العدل و لزوم المحقق غير العاصي
 انما هو من جهة طرد المانع و لما من جهة سواك الدبر و اختفاء الامتصاص من علم
 الدعا لا يترك لزوم المحقق دون امر اشاع كقصره كانه يفتي ثم ان شئت فقل انه
 و لدته اخبار الكافة الواردة في جواز الاخذ بالاشبه في المسئلة الموضوعية في دون
 اثارة فيها بالمحقق على ترك المحقق نظر الا ان سرور ملك الاخبار انما هو في تمام
 وجود الادارة كاسيد و اسرف و نحوها و بالاشبه انما ليس فيها فليت سرورها في
 يؤخذ بها و كل علم لعدم و جوب المحقق لكن يترك بان عدم الكفاية في المستخرج
 الاطلاقات كانت في اثبات العلم و انت خبر بان في اخبار الكافة انما يدل
 عليه كونه لكل شيء في حدال و حرام و نحوه الا ان كمال ذلك و اطلاق الاطلاقات
 فتم بر المطالب ان في دوران حكم العقل بين الوجوب و الحرمة من الامتصاص
 و فيه انما سئل على ارجح المقتضى في الشبهة التمهيدية الاول في الشبهة حكم الشرع
 انما من جهة عدم اليقين الغلبة كالرود في ضعف بوجوب فعل كانه عارضة
 رتبة الاطلاق في المسئلة اثبات التمهيد بين الامرين و ادخل رتبة في
 العمل بالبرائة و ادخله في الدفعة المتقدمة في المسئلة في هذه المسئلة في العقل
 في عارضا ح عدم وجود معنى صحيح في المقام منه في الشبهة ثانيا منه من
 كلمات معنى الاخبار بين و ادخله بين كمال المسئلة في كمال المقام المحمدي
 الا ستر ابدى في فوائد في احوال و مسائل و بعض كلمات صاحب الكرائين
 و تعرج المحقق بسبب الكذا في الامور و كذا في احوال من العالم و بسبب الكذا

بشيء استغناء الا ان بعد من اشاع انما هو قبل قول العدل و لزوم المحقق غير العاصي

[illegible]

الصحيح من حيث علم العقل و كذا العرف و كذا ما ليس ان يكون العرف بين
الغايين من حيث المعلوم و كذا ما ليس ان يكون سرور النزاع هنا حضور العدة
وذا السابق اعم و هذا ايضا هو بين لغيره مما ليس الاشارة فاننا ليست
في حضور العدة و كذا ان النزاع في مطلق العبادات و در محل العرف بمقتضى
النزاع هنا في مطلق العبادات وذا السابق اعم منها و ان الشرحيات في لزوم
هذه المسئلة هنا من اجل فان الادلة الاشارة ما هي في حضور العدة و كذا
دلالة الخاص على العام كما لا يخفى من اولئك صريح كلام شيخنا في حث
ادعى نفي الاشغال من ارجاء الاحتياط في الشرحيات و ذكر وجهين للتحجج
عن اشغال كالتقدم على انا هو في اصل شروعية الاحتياط فيها و كذا في هذا
الطلب يقتضي العلم في شأن احد هما ان الاحتياط فيها شريع محرم ام لا
انزل و لا يخفى ان هذا هو في انما كان الاحتياطيات احتياطية في سبيل
من بيان ما كذب القائل لم يثبت شرعا و انما فيها لانه في عدم كونه
شرعا في موضع الاحتياط تحقق ام لا بل عدم جواز الاحتياط فيها انا هو
ما شغل الموضع من حيث الشريعة و في ذلك كلام شيخنا في هذا انا هو
في انما دون الاول و كذا في انما لا في موضع و كذا في انما في
اما المقام الاول للمدعى بان سائر الشريعة من الشريعة لم يكن وصفها
الباء و الكلام على الكذب و انما كان له الاحتياط بانما على الاحتياط فان نجح
الشريعة انا هو من حيث انه فراد و الكذب في غير ما تحقق في دون ابناء

[illegible]

و اگر چه در این اشهر به ما عرفت بدست یافتن این باب و اهرج به اهل عقل
 او و این و اینها متفقند و همین اهل عقل و ادول بدست گرفته اند و خواه
 شتی من این را و در هر یک کوزه سقفه که در اثر کلا به فلا شته را کوزه
 اخرا و دگر با دشر به این سبب من معارین الاحتیاط را شتی و اما به این
 مقصد ف اشهر به ما عقل انامیون با اعتبار به اعلی به ضرورت ان نفس اعمل
 من حيث هو پس به ظهور را شتی من اعتقادین و در لیون به ارباب ط شتی
 و در دلدنه به ما میزان اصلا علی انما هو تابع به داعی تعامل با ثبات
 اند اعراض نسبت به فعل اما اشرار و کوزه مظهر با و سقفه به به شکی به
 دانقا در اعلم با عدم فلا شته را نه ج لیون شریعا و اخرا و انکاف
 عرض به شتی اخرا کا سقم و کوزه نفیس شالی حرمت و اما لزوم ان لیون
 حل افعال العقلین حراما و لم یحل به باعد و من الواضح ان اثبات عقل بر جاد
 انوار به شتی به نسبت اما اشرار و در لیون اند فراد و داعی به مضر ضعیف
 اشهر مستف از عقل الای به بعنوان الاحتیاط و در اشهر به اداس
 ان احتیاط به لیون ان لیون شریعا فلا وجه لایست با اولاد و انحول
 به نقد بر حدت نسبت به نه انه قد جلد ماز کرنا ان اشهر به کسب من کامل
 و العالم و انکاف الفاعل صمد و را من حيث انکاف و انه به کسب من العالم
 به غام به لیون مستفاد به ادب و ادب را مستفاد و اما المقام ان به
 این افعال احتیاط من حيث بذات سر صمد و عدس به مقصود به عبادت

اختصاصیه در این باب
مقدمه

۱۳۹

نقشه نغمه من به شکیانه فده و زکریا فی الرحمن و توضیح احوال فی ان ادب خط هو
مفصل الم علم و جوبه او ترک الم بعلم حرمه کائن معین المعقبات او به عباره
من مفصل الم او الی نفس من المملک کافیه و کلاهما حد باللائحه و اند
انما هذو من حاطه کعبه الم حاطه بالشیء و اند حد اف به دسه یکی حاطه الم حاطه
المحیط بالدار فاعضد سه بر اند حاطه کعبه الم حاطه بالشیء و اند حد اف به دسه یکی حاطه الم حاطه
کعبه الم علم به حرازه احواله و ان لم بعلم به بعضیلا از انشین و ملک فاعلم به
نقشه من ان ادب خط حاطه فی ملک فی العبادات من حاطه انشاء سرمدیه نظرا
المان ادب خط من ادب خط کعبه الم حاطه بالشیء و اند حد اف به دسه یکی حاطه الم حاطه
الشراب من فرامها و در حضا و هر غیر حاصل فاعلم به و جوبه او ترک او حراز
لکون الشیء المطلوب بالشیء و اند حد اف به دسه یکی حاطه الم حاطه بالشیء و اند حد اف به دسه یکی حاطه الم حاطه
ملک انشوب و اجاب من شکیانه فده و زکریا فی الرحمن و توضیح احوال فی ان ادب خط هو
فانقصه انشوب المطلوب فاعلم به و اند حد اف به دسه یکی حاطه الم حاطه بالشیء و اند حد اف به دسه یکی حاطه الم حاطه
المحرم من انشوب کافیه و حاطه الم حاطه بالشیء و اند حد اف به دسه یکی حاطه الم حاطه بالشیء و اند حد اف به دسه یکی حاطه الم حاطه
منزاهم باهر من لک ظاهر انما فاهم من انشوب الم حاطه بالشیء و اند حد اف به دسه یکی حاطه الم حاطه بالشیء و اند حد اف به دسه یکی حاطه الم حاطه
الزلزال انشوب الم حاطه بالشیء و اند حد اف به دسه یکی حاطه الم حاطه بالشیء و اند حد اف به دسه یکی حاطه الم حاطه بالشیء و اند حد اف به دسه یکی حاطه الم حاطه
و الکلم به کعبه الم حاطه بالشیء و اند حد اف به دسه یکی حاطه الم حاطه بالشیء و اند حد اف به دسه یکی حاطه الم حاطه بالشیء و اند حد اف به دسه یکی حاطه الم حاطه
اندر سطر فاعلم به و اند حد اف به دسه یکی حاطه الم حاطه بالشیء و اند حد اف به دسه یکی حاطه الم حاطه بالشیء و اند حد اف به دسه یکی حاطه الم حاطه
شیخ الملائحه بان کعبه الم حاطه بالشیء و اند حد اف به دسه یکی حاطه الم حاطه بالشیء و اند حد اف به دسه یکی حاطه الم حاطه بالشیء و اند حد اف به دسه یکی حاطه الم حاطه

وعدم التمكن من كفضيل العلم بطوبى الشارع وحكمه بطلان عبادة التزلمزل
وإشتراط الحزم انما هو في حق التمكن من كفضيل بطوبى الشارع بالتحقق ائزال
على علم مدقوع بان الله انما هذا التقدير كفضيل جوارز ادخياط بعد رة
البحر وعدم التمكن وعدم محنة في تمام التمكن ح ان الظاهر عدم ادخياط
في جوارز ادخياط على ما هو الظاهر من كفضيل فقه من تجويزه اصل
بالدخياط مع التمكن من ادخياط والتقدير دقة بوجه الوقت بان احتمال
وجود الامر كالت في حصول التزلم واما احتمال حصول الدخياط بله تحقق
الامر فتوجب كالت بل لا بد من الحزم بالدخياط وسبب كلامهم في اعتبار الحزم
انما هو ان الدخياط في هذا الوقت انما هو في تمام فان كفضيل من سوا ذلك
الدخياط من قبل الدخياط فانه كفضيل فان تحقيق ان الدخياط انما هو في تمام
الدخياط واما حاشية ثابت في اب ديت وهو في سلم بله عبادة انما
لكنه لا يمكن في اثبات ارجح الشرح الملازم بعبادتها فان هذا الكلام بعض
ارث دي لا يلائم الحكم الشرعي بغير الدخياط على ما اشترنا اليه بمرور في ان
فما يمكن في احتمال الامر في حصول ارجح فان كفضيل ادخياط وحي فقد التزلم
في هذا الوجه واما حاشية ثابت في ارجح الشرح في تحقيق ادخياط في ا
العبادتها من ملاحظ الدولة الشرعية كعمرات اخبار ادخياط وحصر من
الملك به التزلم في ارجح النصيح ادخياط في وقت العبادة فانها دالة على
محنة ادخياط وانه ينافي في ارجح بان موضح ادخياط وابتغوى

اختصاص در این باب

الذی یترتب علی هذه الادوار بحقیق انما یحتمل العبادة بما یرحمه کما
 فی جمیع ما یغیر فی العبادة حیث یترتب وادام لم یکن احتیاط و التردد من عدم
 التمكن من الترتیب بدون الاداء المتعذر بها ویدعی ان یكون الامر بالاحتیاط
 متشاور بالترب واداء استیجاب فیه من هذه الایات فیه یقتضی بورد
 فی الاداء واداء الاداء فی نفسه بالعبادات بان المراد من الاحتیاط واداء
 فی هذه الادوار المجدد العمل الطاری بعبادة من جمیع الکلمات علی الترتیب
 الترتیب فی الاحتیاط بالعبادة انما یحتمل جمیع ما یغیر فیها بعد انقضاء الترتیب
 فاداء الاحتیاط سفلن لهذا العمل وحق فیهما لکلف فی الترتیب
 بالاطاعة فی الاداء واداء فی حقه فی الجواب من جهة ان الترتیب فی طوایر
 الاداء الاحتیاطی و تشبه ما فی حقه من العبادات بالمدى فیه الترتیب
 مختلف بطلان الترتیب واداءه انما یکتفی بان الاحتیاط من الاحتیاط هو الاداء
 کما یغیر فی واداء الترتیب الاحتیاطی واداءه انما یکتفی بان الاحتیاط من الاحتیاط
 الاداء به فکما ان یکن اشکلت فی بعض الاحتیاط فیها بالترب الاله لورج
 بغير ستمه واداء الاحتیاط فکما یکن ان یکن ان یکن الترتیب فکما
 بان سوره واداء الاحتیاط هو حقه من الترتیب واداءه بغير الترتیب بان
 فیه در الامرین الترتیب الی واداء الترتیب واداءه بغير الترتیب واداءه
 کما یکن ثم انه فیه واداء الترتیب واداءه بغير الترتیب واداءه بغير الترتیب
 بناء على انما یکن فی استیجاب به الاحتیاط من من ادله الاحتیاط

ثم نقش فیما یصلح ولا یصلح الی کتاب بشری بل انما هی سادقة کلیم العفل
 بالاحتیاط و لیکن هذه الیاف نشرة لست فی محطها ولا کانت قاعدة اشاع
 من القواعد الالهیه المستقره علیها کثیر من الادراج و لیکن بشریة کذب علیها
 من الادلة الغیرة مع تداولها بین اکیافه و ابعاده طالع کثیر عیون لا یحفظ
 کثیرم یغفیه مذابح من سبط افعال کحقیق اكمال و دفع و ادرار علیها من
 اذ شغال یقتول سقیم باءه نعم ان اشاع اقدام فیها کحقیق و دلیل ادرار
 اذ دل تا زار علیها من افعالین بها و نقل بعض کلماتهم ثم احدث رة
 الحسن الخیر ما قال فی کرس ان احوال یقتل اشاع فیها عند اهل
 العلم و من کفایة اربعة فی علم الادراة و سقیم الشان جوز الادراة العمل بالخیر
 الصغیر فی کثر النقص و المواضع و نقصان افعال مدنی صفات السیر
 و احکام اكمال و احرام و احرص حیث لا یبلغ النقص حد الوضوح و اذ حداف
 لا یستند من احوال المحققین من اهل الادراة لیکن و سقیم المواضع و
 و النقص غیر محض الخیر و قد مر ج بالاشاع فی ضرة فی موارد کحقیق و غیر شیان
 الیاء فی اذنه خیر و قد شاع العمل بالصفات فی ادراة لیکن دان اشته
 صفیفا و لم یخیر ثم قال و اما لیکن معاشر اکیافه فاعمل سیرا لیس بها
 فی الکفیه بل کتب من سمع اکیافه و هی ما یغزو فی ادراة و لیکن اربعة
 مع بعض روایات اباب نیز اهر سبب اهل صفیفا فی اکیافه من و دلیل
 لیکن و من صاحب الیوساقل بعد نقل الادراة فی هذه الیاف و سبب

قاعدة اشاع

کتاب اصحاب و غیرهم که اندک بدل به آن کتاب و اکثر آن بعد از آن
 المشروعه و فریب منها، طبع من این قانون و مشروعه انکار کی لا ریب
 و من یحقیق بحوث ری و شافریه قد استند من بعد از آن آن کتاب را
 بکشتی نه با بدونه اضعیفه ثم قال لیکن اشتباه را عمل بهند و بطریقه من آن کتاب
 من غیر کلمه ظاهر بدین اقسام بجزی النفس و کتبها علیه علی الله فضل العزیز
 و من عدة الی غیره زکریا و من اخبار اباب و من هذا المعنی محکم
 علیه من الترفیعین و من الغیر بعد بقیه من الی الاموال ثم به بعد الی
 ان ان سراج و اباب مستنوع بالقطعه بواسطه ادعیان و ادیان من شایع
 فترید دست خبر بان ادستار و ان فزی الغفیه و اثبات المراتبه و
 سراج فی طریقه از هر اندک بدل است باب ادعنا و فی قاعدة الشایع
 و غفیرها الی فزی الغفیه و من بها بطهران طریقال کتاب مفضل بدین
 غیر مستند مذکور ان لیکن مستند الی هذا ان قاعدة و هذا الطریق ما لیکن اند
 بنسب الی ادعاء استند الی اصحاب و کان مدعیه فدائیه من هذا الباب
 و نه صرح باحتیاج الی اصل الطبقة و اخیره کوجه الیهما فی فاسطه کد و
 فی الاربعین و صاحب من و انک مل و حدیث الفاضل الی الله و معنی افاض
 المحققین و صاحب بعض و لیکن قد سنبط من معنی الغداد و شرافت من الشافری
 الی الله و معنی جواز ادعنا و علی معنی الصدوق فی کتاب الصوم من الغفیه و اما
 صدقة مدبر هم و الشواب الله لور من صاسه فان کتبنا محمد بن الحسن بن

و سیدگان به هیچ میز او کمر و نقول از من طریق محمد بن سیدی احمد و کان کذا
 غیر ثقت و کلام صحیح و کتب شیخ و لم کلم صحبه من اخبار و کلام سیدنا سید
 غیر صحیح و بیوج سیدم نغزده تا میز او را می بیند یعنی آن میز او مقدم
 غیر صحیح تا اکتات و اکتان شرا به دست اکتات آن سید کبر ابروی صاحب
 اکتات آن اب و من بعد از انکار بنده افتاده صاحب که حب مال
 تا اول کتاب اظهار به سید و از و مودات است و به وانیل من آن از سید
 استنای شیخ تا مدتی می تا نزد منطور فیه دن است کتاب حکم شرعی
 فیه فقه است دلیل اشهر و لیکن بیوج سید تا کثیر من ادواب استنای ابرو
 شرفه دلیل است و رافقه است می ب قال تا باب مثال است و به سید مال
 من شیخ جوارز فقهیم علی غمیر یوم کثیر مع حوت الموت و مستند به و واضح
 و بود استنای شیخ تا از سید استنای لیکن استنای فقه تا هذا اکلم من اصله
 و قال ابی تا سید کرا به است و به سید بیرون لیصل صحت و کتب
 الشارح کل لمزب و شتوش و هو جید علیما محمد تا از سید استنای و یو کان
 لیکن فقه تا مثال بنده الی تا المستطیع می بل و می من سوسلین من
 المنس من فقه استنای ابی و لغرض من زک کلمات هر دو و ادعای سید
 مجرب استنای علی استناده سیدنا معین الله و علی تا ابی تا استنای
 استنای تا استنای تا شریفی مورد النزاع فیه فیه غرض من چنین است و لی
 ان الزاد استنای تا از سید استنای می بود اکلم لیکن ابی استنای سیدنا و ادعای سید

بگویند نفس فعلی است بر وجهی که با کثر الضمیف مستجاب است بشارع یا محله نسبت به کلم
 است که بر این حکم المستحب است که باید در آن لغت از اقرار مجروح است و مطلق
 الشراب کفایت من حيث وجهی که عمل من باب ادعیه طاعت و در انضمام مستجاب
 نفسی فعلی شرعی نه تواند بود مطلقا کما هو قفسه قاعده ادعیه طاعت کل محل
 الرجب من القول بگویند معارفا الرجب من حيث عمل و در انضمام استرعی و قد
 بعبر من الدول بابت مع من حيث القول و اعتقوبی نسبت به کلم ای اشارة و من
 است که بابت مع ایضا و جهان دانسته باشد دول اسرار من فانه هر قدر انهم
 بابت مع فادنه استن فان السامحة فادنه استن نه محصل لها سوس
 القول بنبوت استن شرعی و ادعیه انضمام مستجاب شرعی بدو حال محتمل
 فادنه المستحب لها و جواز نسبت به مستجاب ای اشارة لا محصل ذلك ضرورة
 ان نفسی فعلی است محتمل نه بل از عمل با استن به بگویند من حيث عمل
 غیر سماع فانه کفایت و من انما الضمیف فکلم الی و من من استن و ارجح
 فانه بولان المقهور ایضا مع من حيث عمل و صرف مراعات ادعیه طاعت
 بکان ایضا و ذلك فالاوجبات اوله ضرورة ایضا فادله مراعات
 ادعیه طاعت من المستحب است که با ظاهر ایضا الشریطین استن و افعال محرمة
 فاسر و احوال و هذه القاعده فانها و اراهم من الوجوب و غیر محرمة بدو حال
 فبام رواه ضمیمه علی الوجوب فانه ایضا ان مراعات ادعیه طاعتها
 اوله و احوالها فکفر بکتاب التبت و این فانون فاما کلامه سرعده اورد

افضل

اشتهار

است را عمل به این کتاب و رعایت آن از ادب است و این کتاب را در این کتاب
 اعلم که این کتاب از کتابهای معتبره است و در این کتاب
 من و دوستان معتدل و مستقیم را از هر یک از این کتابها
 این است که این کتاب از هر یک از این کتابها
 بخانه ادب و در این کتابها که در این کتابها
 و شرعی است که این کتابها که در این کتابها
 بعد از این که در این کتابها که در این کتابها
 بدین کتاب را مکتوم نموده ایم با این کتابها که در این کتابها
 کلمات ادبی است که در این کتابها که در این کتابها
 این کتابها که در این کتابها که در این کتابها
 مقام ارضیه از مرتبه علمی است که در این کتابها
 صرف مالیه است که در این کتابها که در این کتابها
 من و شما که در این کتابها که در این کتابها
 در و در این کتابها که در این کتابها که در این کتابها
 از مرتبه علمی است که در این کتابها که در این کتابها
 بدین کتابها که در این کتابها که در این کتابها
 و بدین کتابها که در این کتابها که در این کتابها
 تحریرات و کلمات که در این کتابها که در این کتابها

کون ادر است با اندام بر احوال المحبره به مجرد فعل فعل المحبره فعل
ان لم یکن فعل ادر است و اما با اندام و کذا ادر من در و ادر
ان شاع به طین حکم است و منها اورد و العنبره ادر المسته فان
احوال السامح فان کثرها بخر به است و دون الدول و نه بعلی است
ان المحرب من الملک بینه انما عده اثبات محبره خبر بینه است
و اندواب دون ارجب و ارجام بجه الهم المسته دون انما خبرین ادر
باعت محبره انما شاع مطلق و مسته دون انما دولین با لم یثبت محبره ملک
کا بخر المسته و ملن به دون محبره حیا با محبره من مطلق به عمل تا عده
استماع ادر المراد منها اثبات استیجاب بعلل من حیه بن دم خبر مسته
فلیکن ملک محبره مخرطه انما مخرج الکلم با بکتاب بقیه انما بصره است
طی و انما ثابت بعلل من ملک محبره فدر است علیه خبر ادر ب فلیکن
انما بخر المسته من باب الموضعیه و جهات بل تولد انما دانده است
با بدول ظهر بخر الهم با استماع انما ادره است انما لوکان خبر المسته
مخرطه با وجه الموضعیه انما کلم و کان ادر کتاب ثابت با خبر ادر
لاصح بذا استخوان ضرره انما ادر کتاب مثبت بینه ادر خبر المخره
دون ادر المسته بلم یثبت انما ادره است و ادر مسته بذا
الوجه الموضعیه انما نظر بعلل با بینه ادر الغاسق و الفادر بان بصر
مجرد خبر هم کس فعل با عت بخر با بعلل بخر کس بعلل کس

من کلانتم فان ادره استاره است بقدره بعدم و جود هذا المدخل و کما
 ان مجرد هذا المدخل و کما ان نادره استاره است بقدره بعدم و جود هذا المدخل و کما
 المعقود بالبرهان المعقود بالبرهان است بقدره بعدم و جود هذا المدخل و کما
 على حصر الهمم في رده من حسن الاحتياط است بقدره بعدم و جود هذا المدخل و کما
 نفي الاحتياط بالبرهان است بقدره بعدم و جود هذا المدخل و کما
 قدام ما يحمل المعقود و ادره استاره است بقدره بعدم و جود هذا المدخل و کما
 بعد من عليه الاحتياط و ادره استاره است بقدره بعدم و جود هذا المدخل و کما
 استقل اذا كان انه ادره استاره است بقدره بعدم و جود هذا المدخل و کما
 املاها ادره استاره است بقدره بعدم و جود هذا المدخل و کما
 به الاستقلال ضرورة دانا اعلام في كتاب نفس النفس لكونه سائر الحيات
 حتى يكون انه غير المتعلق به فله هو هذا الكتاب است بقدره بعدم و جود هذا المدخل و کما
 بدون مجرد احتياط المحبوسه و بين الاعداء است بقدره بعدم و جود هذا المدخل و کما
 رسالة السمو له في حصر من هذه الفاعلة مع زيادة ترمج من في التفتيف
 هذا الوجه نادره استاره است بقدره بعدم و جود هذا المدخل و کما
 استقل بل كبرى نادره استاره است بقدره بعدم و جود هذا المدخل و کما
 هذا مع ان المعقود است بقدره بعدم و جود هذا المدخل و کما
 منها و ادره استاره است بقدره بعدم و جود هذا المدخل و کما
 ثبت ان الكتاب و مطلق الرجاء است بقدره بعدم و جود هذا المدخل و کما

السر اعی و سکا اعی انکانه بنار دمن محمد بن مردان نال سمست ابا جعفر
عبد السلام بقول من معیة نواب بن اسمعیل بن زید بن علی النعمان بن زید
النواب اریه دان کم لمن یکدین کلمیة و سکا کلمه ابوسائل عن البراء
بن ساره عن ابا عبد الله عن نال من معیة عن ابن مسعود عن ابی ثریب عن
زید بن طلق بن اسی عن صکان بن زید بن ابی ذر عن ابی ذر عن اسی عن
و سکا کلمه عن عبد الرحمن بن اکرم عن طریق العاصم بن زرعه اما جابر بن عبد الله
الاصم عن نال نال رسول الله عن من معیة عن اسمعیل بن عقیل عن ابا جعفر
عبد الله بن اسمعیل بن زید بن ابی ذر عن ابی ذر عن اسی عن
ابن خریز بن ابی ذر عن اسی عن ابی ذر عن اسی عن
و سکا کلمه عن سمیة بن سمیة عن ابی ذر عن اسی عن
المعتمد عن ابن علی بن اسی عن اسی عن اسی عن اسی عن
منه اکل من اسی عن اسی عن اسی عن اسی عن
نقی السجدة عن عدی بن اسی عن اسی عن اسی عن
عن عذرة بن اسی عن اسی عن اسی عن اسی عن
و سکا کلمه عن اسی عن اسی عن اسی عن اسی عن
لما نظر در دین و سکا کلمه عن اسی عن اسی عن
اسمعیل بن اسی عن اسی عن اسی عن اسی عن
الرحمن بن سمیة عن اسی عن اسی عن اسی عن

[illegible]

الصفات في السنن والادب من الحقيق في ما عرفت كونها مستندة فقهية نظرا
 الى ان سفارها الدلالة من كتاب العمل من جهة قيام خبره بغير نصيب من ثلث
 الصفات دخل في حقيق موضوع الحكم بل انما هو من طريق اليه وند غرضه ان يكون ذلك
 من وجوه رحبان العمل به ما كلف في محله من اختلاف الاحكام الشرعية بالوجوه
 والاعتبار وانما كثر اثاره ودر مدارها فاستفاد منها انما هو حكم في كل نظر
 من القواعد الكلية المستفادة من سائر الاخبار كقاعدة الاستسقاء في
 المختار والرائية وادبها على بل لا يبعد في كونها قاعدة السبب والعلل في دغرها
 فكان ان قام به الحكم خارجي هو صورا كالم اشرع بالكلية والعلل في ذلك
 فهو من اخبار الصفات في الحكم بالكتاب وند تافس استقامة في هذا
 الجواب لغيره ما شبه اما جملة من ثلث كيم المعاصر من كثر الوجوه تارة من حيث
 كونها من ثلث السنن وندولهم في المعنى كثر كذا الدواعي العلامية
 واخرى بان التفسير للمعنى كورسبارة اخرى من جهة خبره بغير نصيب في السنن وكجوز
 ثل هذا التفسير في جهة خبره بغير نصيب في ثلث كيم كونه محبة في اخراج السنن
 من الاصول وند سبط اعلام في تشبيه كل من هذه الفئات في راسية
 العمول بان هذه ايضا عدة خارجية ولكن ادلت ان يمكن ان ينفذ
 اما ادل بان التفسير كيم ان يكون في حسب ما يراد في بارى النظر من جهة كون
 السنن مستفادة من كل الصفات وند اعز سلمهم من ثلث يكون
 الاستنباط في كنفية مستند الى اخبار من مبع واما ان في الموضوع ان يكون

بن السیرین و حدث من جهة نزل الثمرات و اما ان كانت لغة اشترى
 انما الامة خبر درة السلسلة ثمانية على هذا التقدير كما قد كفى الشان ان
 معارضة بادل على لزوم طرح خبر الفاسق و حصل احوال صفة كالمعوم كانه
 البناء و بعض الاخبار و احب كنه نارة باغض التزج بعد تسليم كون السنية
 بينا عموما من وجه دان هذه الاخبار راجعة على معارضة اخرى بان هذه
 الروايات لا تدل على جواز الركون الى خبر الفاسق و قد سبقه و انما يدل على
 استحباب ياردى الفاسق استنباطه و لا كذا يجوز ان يظن ما قد دلى ان
 يجب بمسح الفاسق نظر الى ان دليل طرح خبر الفاسق انما هو انما جامع
 من ان المقام غير ثابت و انما ثابت ان ولى محضه شدة و انما تعليلها
 بالوجوب و التحريم فان احوال السند بسبب خبرها مستفاد من اصول مان
 و قد سبق ان تاسية هذا الجواب من على مرجع يرجع الى حب الولى كل
 و غيره بل هو معدوم في الائمة من ان سور حرج بان هذه ايضا معدوم انما هو
 فيما لم يكن فيه احوال التحريم انما فان احوال السند على هذا التقدير مما لا
 سرح به هنا حتى يتوهم الفاسق و انما احواله بوجوب الفاسق و قد
 كفى انما ثبت هذا ليس بدخ عن احوال با و على كفا رادستار الى
 محض من الاخبار دون قاعدة ادخ ط فان ستنفى الجود عليها نعم
 الى مورد احوال التحريم انما و ان كان احواله غير مستند الى فرض صنف
 فانما عدة في محله و ليس احوال و انما فان ثبات خبر صنف انما

ن ن لم نقل بابتها الكراهة في سرور احوال المحرمة عند افعالها
 الكتاب من دون مزاحم وان نقول بعد حيث لا شك ان هذا من
 ان شاء الله تعالى بامتناع العقل وازك من حنين نظرا اذا امر الله بالبر والعدل
 شئ في امر الله بالبر والعدل فيكون كل من عقل وازك من حنين في كل
 ان من هذا الكتاب لا لم يكن فليسا من افعال المحرمة ان كان
 بان غاية الله في شئ لا مانع له من احوال المحرمة واما في غيره
 مانع له من هذا بوجه من القاعدة من افعالها من جهة علاج النقص
 في سورة والعلم بها في غيره من دون افعالها في احوال المحرمة ان كان
 من احوال المحرمة من نوع باصالة البراءة فيدرج تحت القاعدة من جهة
 احراز الموضوع بالاصل وبقية سرور احوالها من جهة علاج النقص
 في كل ما ترشده في شراب على العمد المكون وهو لا ينضم اليه من جهة
 في المنع بان يكونان مجردا في شراب فاصلا بالكتاب لكان اللزوم اثبات
 الوجوب به ايضا بخلافه في شراب اللزوم هو وجوب وندرج في دعوى
 اللزوم في سببها فده في رسالة المهر له لهذه القاعدة واثباتها
 بوجه اخر ولكنه لا في سببها في سبب اللزوم في داوودية في ان
 الوعد بالشراب في حصر من هذه الاخبار لا ينضم اليه من جهة
 القيام مستلزما له في توضيح انه مانع من افعالها في احوالها
 في اثبات اللزوم في ان منها في موضع الشبهة التي اراد ما سببها فده في احوالها

نای کم به اما اسفل و العرف دانندی کثیر به الوحدین بنوفا نان الوحد
 بنوفا اسفل یعنی با کتب به دستکش من مطروپه اسفل کما سیف و
 الحزن من و عد اسفل به اسفل و لا بعد ساعده العرف به ذلک بل
 اندی بوجب ادملان به ذلک ماحظه ادخار الصحیحة الارادة فادله
 و اسن حث اما اکثر ما شتمه به مجرد الشرب به ذلک ادملان
 من دون تفرج با کتب و لم یعلم اسفل من ذلک و ما یوجب زیاده
 تزیج ذلک ماحظه ارته کثیر من الکلمات بل الحرات و الواجهات
 اسفل کما به یعنی نعم فیه یجیل شیم ذلک فبا اذا علم کونه مدخل اثبات نفس
 اسفل و دن اسفل و ادمل و ادخار اباب طاهرة فادله و هذا
 ایضا فانه لعل و ادخار و صلا فیه شتم و اما کشف بنوفا بوجب
 سبب من اسفل استبازه من اسفل بان به کثیرا کثیرا بوجب و مع
 من ترک نشیه ان صلا فیه استبازه شتم و اما بوجب اسفل و مع
 شتم بر عموم به جابیه به شیخ سبیل به مطلق الی بیرون مداره و هو فیه ثابت
 بنظر الی الوجب هذا و ادمل و کی و شتم به عرفت من ان سرود ما فیه
 کفیل اسفل فیه سرح شتم و اما ان لا فیه استبازه و از که فیه من ان
 اصل الشرب الموعود فیه و ادله خبره با عتبار طاعنه الکلیه من
 مؤکده کلم اسفل و انکشافات است بجا خصوص الشرب ابالیع فیه بولیا
 اخبار من اسفل و نه سبط اسفل و نه توضیح استبازه بعد شتمه فیه مسئله

استغفار نه فارصوب و نه کلا شقی نظر اما زکره سن است لولکان ان است
 به اصل اثر اب فدر ساق کلمه عقل در سر که نه نفسیه صفات اما من نفه
 نظار کثیر سن اخبار اباب حبث ان ان است سن صفیه اثر اباب با بلع
 ان مجرد لولک مصدا سطلق اثر اباب به سببم ان کید کلمه عقل نو صبح
 و نه ان انخبری در معیان داده تقیاد داده طاعنه قدر لکونان حقیقتین
 و تارة لکونان حکمین ناه اول ارتفاع السه من و ان فاد ان شال
 اما سرور به کل دانه لکون کل به عتق ر الحکف مع الی نفه سواد مع
 نازا کانا حکمین ناه ان نزل سببم ترتب الصف به عقل انخبری
 به کما به مختار لکون و نشین او زوام سببم ترتب اثر اباب به عقل
 اندی تحقیق به اد طاعنه حکما وضع بده حکم به عقل ترتب اثر اباب
 به عقل مع لکون سنا داده اخبار سوا که نه فدا هم لکون سنا و
 اناسیر دان نفا ترتب الصف به عقل در و با عتق طر و عتق ان
 انخبری دکنه ان و جانب الشوب به اصل به اد طاعنه فدا انشغال دان
 بده اکلم الصف لکون کلمه بفتح اعظم سننما بشرت اکلم اثر و سبب
 حکما ارشاد با نفه کندن با صفات انوف بن انخبری داده تقیاد و حبث
 ان انخبری قدر تحقیق با نیا ناه ان معنده سنیاه من سن دون احتیاج رفیق م
 عتق ان اغراب به و بده اهر محل کلاف و قدر نفهم ابه عتق ان عتق کانا سن
 بعثان الی و لکون و نصف نه دکنها و اظ هر عدم اد انشغال و انشغال ق

هذا الخبر في معناه على العمل لا في بعبارة العزائم والعزائم الالهية و
 دالة طاعة دائمة ملازم لغيره عزائم الخيرية باعتبار ان في ذلك انجبه ان
 بعد العمل بعزائم الالهية حسن والمكلف سخط للمدح والثناء على
 وجه الاطلاق ولكن هذا الوقت غير مجد فيا ارع من اعتبار ان كبر كمال
 العمل في رتبة ان حكمه بهذا العمل في طاعة الله ورسوله في كل وقت حكمه
 حسن ادخاله يكون ملازم كماله ان راع به كتاب فقه به داما اذ لزم
 في الشئ ان لا من حل خصوص الشواب اياها في مجر السفل فيزجر في حال
 لم يتحقق به دليل بل هذا ادخال شرط في ان الرضا ارجح في المسئلة
 وبقية الامور انما بالنسبة لبايعين وهو كالمزج الرابع ان مقتضى معنى
 اخبار كقولهم طلب نزل السد كونه ان الشواب رتب على العمل بالخير
 عزائم القربة في العمل بهذا العزائم يكون سخطا في هذا هو المقصود
 في التام من كون العمل من حيث ذاته سخطا في المسئلة واطلاق
 في اخبار محمول على شواب حل الطيق على المقيد وانه ان اخبار
 منبئة القاد ودايرة منها باعم القاد من نظر الادعاء الوصفية بعدم
 انشاء من عزائم العام في القاد من وجو فان كان العمل من
 اسباب اداء فترت الشواب في سخط به شرطه في العمل في القربة
 في العبادات وان كان غير العبادات فالشواب وان كان رشا في قصد
 القربة لكن سخط به ليس بشرط بل العمل بعزائم القاد في اخبار

انما سن بر برون سنجید با اعتبار شرط عنوان ادعا علیه و انچه نام نفسه
 استقریه است باقی مانده است از اخبار فرستاده تا انرا المراد از کتاب بعد از ان
 انشا نوری نموده اند تا این ادعیه در ادعا علیه است این می باشد و گفته کلمه العمل و
 از کتاب استقریه و این دوران اندر مباحث است اسرار فان فرایه است انما عمل
 اما ان برون محفوظ است از باب اعمالیه و در باب انکه بدو بوجوب حسن العمل
 از برون محفوظ است از باب ادعیه که هر نفسی فرموده و ان لم یکن کالمیعه
 و هو ایضا بعد کما مع عدم تسلیم زکات و خبر عادل تا اعتبار حسن العمل استقریه
 و کتاب با حدیثین از حدیثین فیه فلهذا ان برون حسن است از باب
 ادعیه و در ادعا علیه پس بدو حدیث استقریه استقریه استقریه استقریه استقریه
 لا فیل من ان هذا مقتضی ادعیه علیه لکن اعطای هر من شفاعت هر من
 گویند سوره باین ترتیب و آنچه در این العمل و انکه المراد از الیه
 و التعلق و کتاب و احوال بدو حدیث عنوان ادعیه و فیه حال غیر ادعیه
 ثم ان اخبار المراد علیه استقریه تا ما عمل المراد علیه فلهذا ان لم
 لکن کالمیعه فان هذا کالمیعه تا المراد علیه و فیه ان احوال الی غیره و احوال
 تا بعضی از جمیع احوال علیه و انچه که به فیه از اخبار برون من باینکه در
 الیه از انکسایت من انکسایت من انکسایت من انکسایت من انکسایت من
 سنجید فیه بان معلومه حبل احوال انما می مجر استقریه تا الیه و انکسایت
 اعطای نواب الواقع و فیه کان انکسایت من انکسایت من انکسایت من انکسایت من

على اذ جزاء و باكملها فاحال كون ذلك في المقام من باب استدراك ادبي شئ
 كما لا يخفى و سياتي لهذا زيادة توضيح في ذيل بعض الفروع و هنا اثبات
 اخرى بكون انذب عنها بانها مل بمباذ لان و نه ستر ل في اثبات ان كتاب
 بوجه اخر و ههنا العقل بعد ملاحظه ترتيب الثواب عليه يقتضي ان ادخار
 علم بان هذا العقل الذي ترتيب عليه الثواب يكون حسنا و مقتضى قاعدة
 انطوائه في ثبوت ان كتاب انشر و نه ان هذا يكون من الحسن بدسيزم حل
 شرعا فانه هنا يكون بحسب سوافقه المعقولة و حسب المنفعة و لكن هذا ليس
 سبب ساطع بل علم انشر بدسيزم لا كما حقق في محله ثم و سبب السببه
 في سور ادول هل يصح للعام ان تنبيه في كل مسئلة استباح نظر عقليه
 له في كل مسئلة شكوك اظهاره من حيث الحكم عليها رتة فكون المسئلة
 ما به و فقيه ام بد فكون اصد به معنى جواز ان عقليه فاقول القاعدة
 من حيث ثم يرجع في الموارد ان لم يقطع بعدم و سبب خبره في هذه الاما لمحمد
 فان انش با رجوب اراخره اراطلا به اراطلا صرة فاعطع بالعدم و انه
 في هذه مقتضى القاعدة و ادرك عليه اريد بان العاقر فابدر تنقيده فيه
 فان في سرار القطع بالعدم و كونه لا سرح له و ان سرور و د محال يرجع
 الى المحبته فذا محصل التنبيه في اطلع و نا بنا فذا ان بين صدر كلاه و ز لم
 ثبات بين و نا ان سرور فو ك المحبته با به صرة ما يصح ايراد القاعدة
 فيه و مقتضى في صنف با به كتاب و انه فو ك و دجه السخ ما ز و سبب فده

[illegible]

باب در جواب ادای کتاب و احراز بکریه ادای الله است فقط نسبت فیه عدم اجراء
 انعامه دانند از این جهت است فقط و نه اشرفا سابقا اما چه بنا بکون
 کل من السفل و التزک راجحی کانی ابرار و الدین احدیما بافضل و الاخر بازل
 و تحقیق العلامه فیه هذه الفروع ان اکلم الاستفاد من هذه ادخار لو کان لموطا
 ۱۰ در وجه انفسه و الموضوعه فاذا ذکره نسبت فیه من انبار انصار من لا وقع
 به بل بعیر القام من باب التزام و بدید من اجراء استیجاب فیه و انکافان
 ۱۱ در وجه الطریقیه فاذا ذکره من اعمال انصار من لیون فیه محله و نه اشرفا اما این
 ان مل فیه انما فیه من الموضوعیه بقدره قول و ان لم یکن کما یجب و ما
 ۱۲ بیشتر فیه من ان اعتبار الموضوعیه بدید فیه تعریفیم بکتاب بکمال فضل و عزای
 الدول و دون منوارات ان نوری الطاری فی محل السبع کما هو بدرج الموضوعیه
 و ان قصد التزک ۱۳ فیه التقدیر فیه بدرج فیه با اعتبار ان نوری
 بعیر کما نوحی مع انه صفات ظاهرهم فیه نوع اما ادول کما فیه ساعده
 ۱۴ التبریز فیه بالمعنی فیه و اما ان فیه فیه هر ان الاستفاد و نه بعد
 ۱۵ ملاحظه کلمات العلامه ان ان الموضوعیه ۱۶ در وجه خاص کثرت ترتیب
 علیه معنی ان الطریقیه کما هو محل الموضوعیه فیه انزل بالکتاب و اشرفی
 ۱۷ بیزان فیه فیه انوار لیکن مع اعتبار لکونه مرادنا بیزان الدول و ان
 ۱۸ فیه محله فیه من ان تعریف اکابر کثرت فیه فیه قصد التزک و التعلیل
 ۱۹ فیه الوجه مایه فیه فیه ساعده استقرضت اس اس کل بشرط ان

مذکور سر هر نامان در لجهون اطفال به حلافت اوردن مس با بد شراط و اولی
 عدس به طلاق از اخبار الساج المجلع من اشیاء الشان جریانه انقص
 و اولی مط و قد سبط شفا نه و اعلام نه تحقیق و نه رسالت المهور نه بده
 انفا عدو و اکت آن حق انجان به ان نقل فرشته حایه اودعایه و اولی
 به کون من باب انقل فله انقل حایه زین درن اجناج اما اجواد استماع
 و اولی فله اخبار اکبری من نفسه غریبه جدا و اجواد استماع مادم شرح
 به اصدا ان سن رونام و بل منبر عامه مکتب استی و نام غیر صنف به
 استی به فله نوی جریانه استماع اما ان عدم ادکت به پس حل سزیا
 اودن استماع انما به بافت ر عده ان نری ان السیوح با و ان المکار
 من المکار کون من الموضعه اولی و لکه شفا نه کن اعتبار انفا من
 و جریانه ان ط ان اسح نه شفا نه ان هر نه شرح نه تراجم نه ان کتاب
 سواء فله به من باب ادعای ط اودن باب اخبار ان سروضه
 شفت به انقدر برین نه ان شرح العام و ان شرح انفا من حکم
 انفا من عدم شرف و عده سزان با کف من کالعدم نه اسرار انفا نه
 نه وقت الوضیه نفعه شرح شفا نه به عدم جریانه استماع نه لورد و اولی
 المنبر به عدم استی به بل دن استفا دست نه و ان کافه ان انشال
 سلطات ادا نه انفا به نه تحقیق به دن و نه ان شرط نفسی موضح
 ان مع نظرا ان ان المنبر به ان کذا نه مازکنا ساعیا نه انفا

البرائة واما من عدم الوجود البرائة فبالنسبة الى الفرد المتكدر
لكونه واجبا محجرا خارجا لا ذر هتفت فذه من حضوره في عدم نفي الشئ
المحجول في العطف كيث لم يتم به وعبارة عليه واما بالنسبة الى الفرد المنفرد بالوجود
في الشك في كونه في وجه النفي او النفي من معار ين سلة الشك
في البرائة واما من طية الشئ في سر كره الازاد واما في تعقيلها فان الفرد من
الشك في شدة طية الاديان للفرقة الاسرها والمزوب الى المنه جريان البرائة
منها وذهب جمع من محققي الشافعية الى ان حياط وضع جريان البرائة
واقترعوا شيئا فذه ان الشك واختار البرائة وادركه عدم الشك بالاعتقاد بشرط
الشك وفضل الاديان بالبيان العلق واما بالنسبة الى المطلق فمجرد
عبارة معلوم بوجوده الا علم اذ في ضمنه فرد خاص واما احاطة عدم الوجود
بناظر الى الشك في جارية افعال منقطع بعدم كونه بالخصوص منقطع كالم
اشارة فان الشك فيه انما هو بان الشك في كونه ما يمتنع به الكمال الذي
هو ما يمتنع به الكمال واما صلوات حكم الشافعية اذا علق بها ذي افراد
فمنفسه افراد كخصه صحتها مستقلة كالم اشارة على انما هي وما ولا هو
مطلوب له فانه افراد بالنسبة الى اطلب العلق بالاعمال اجابة عن معنى
من اطلب بها فان الشك في مطلوبه فردا من ذلك الاعمال فذا شرح
في اجراء احاطة عدم رفع اطلب الشافعية معلوم بعدم كونه بالخصوص مطلوب
له على هذه النفا علة جارية في عدم الامام الشافعية من الامام اعلم

عدم غایب زنی که در آن وقت از او بدست آنرا داشته اند آن صلوٰه که
فردست آنرا و صلوٰه آنرا در آن وقت که بدست آنرا نباشد یعنی آنرا تمام در وقت که بدست
است آنرا و اگر در آن وقت که بدست آنرا نباشد فردی آنرا بوجوب نفین آنرا
اذا لم یکن للمنفذ رجل اذ کان بدلیه معیده بعدم آنکه من آنرا
و اما اذا حصل بدل بعدها عدم آنکه من آنرا بکفوف و لم یکن دلیل بدلیه
معیده بعدم آنکه من آنرا بکفوف حال آنکه من آنرا مد دلیل بکفوف
و آنکه آنرا بکفوف من بدل آنرا فاسهل و البطلان کلاهما من آنرا و اگر
آنرا بکفوف در آن وقت که بدست آنرا نباشد آنرا بکفوف در آن وقت که بدست
است آنرا بکفوف فاسهل و البطلان کلاهما من آنرا و اگر
من علق آنرا بکفوف در آن وقت که بدست آنرا نباشد آنرا بکفوف در آن وقت که بدست
است آنرا بکفوف فاسهل و البطلان کلاهما من آنرا و اگر
بعد از آنکه آنرا بکفوف در آن وقت که بدست آنرا نباشد آنرا بکفوف در آن وقت که بدست
است آنرا بکفوف فاسهل و البطلان کلاهما من آنرا و اگر
و در آن وقت که آنرا بکفوف در آن وقت که بدست آنرا نباشد آنرا بکفوف در آن وقت که بدست
است آنرا بکفوف فاسهل و البطلان کلاهما من آنرا و اگر
فکلا یکی از این کتب که در آن وقت که بدست آنرا نباشد آنرا بکفوف در آن وقت که بدست
است آنرا بکفوف فاسهل و البطلان کلاهما من آنرا و اگر
من کتب کتب آنرا بکفوف در آن وقت که بدست آنرا نباشد آنرا بکفوف در آن وقت که بدست
است آنرا بکفوف فاسهل و البطلان کلاهما من آنرا و اگر
و کلاهما من آنرا بکفوف در آن وقت که بدست آنرا نباشد آنرا بکفوف در آن وقت که بدست
است آنرا بکفوف فاسهل و البطلان کلاهما من آنرا و اگر
حسب اننا اشبح فرض الواجب نفس الصلوٰه و اشبح نفس القرائه و کلاهما
شربان و اشبح و اشبح و کلاهما اشبح و اشبح و کلاهما اشبح و اشبح
و کلاهما اشبح و اشبح و کلاهما اشبح و اشبح و کلاهما اشبح و اشبح
و کلاهما اشبح و اشبح و کلاهما اشبح و اشبح و کلاهما اشبح و اشبح

من انما من فیا زکریا فند براسا نه کرنگ نه کون استی واجب کفایا ام نه
صح نه ار ساسه بان اعلام نه انک نه الوجوب الکفایه لوجوب رد السلام
عالمی از اسلم ما جاسه و هر ستم بطه ماز کرنا و نه هم معین انه کار جوب
الخبیری نه عدم محته اجراء البراسه و نه انرا هم نه سده بل اندی سبب ان بق
ان انک نه الوجوب الکفایه نه استبه الکلیه انی هی محل اعلام نه صریحت
احد بها ان انک استبراد نه اصل صدور الواجب الکفایه کاوشک اند
نه ان حفظ مال الغایب کب هاجم الکفایه ام نه دین اند شال نه محته تک
برای نه سبب الوجوب بلان وجوب الکفایه کاوجوب المعنی نه علقه بذمه
کل واحد واحد من افراد العلقین دان نه لولم لشی الواجب کفایه کل واحد
سهم الغایب داننا انفرق بینا من حیث ان الموضوع نه الوجوب الکفایه
نه سبب نه شال واحد العلقین کا نه معین اعلام المولای کانه من
ادعای من الخارج ان سفود الله مجرد وجوده و حصوله نه کتارج دیو
کان الموضوع بقیه کالعموده علی البت و کوننا دانا بالنسبه العلقین
ان تعریف ما کل واحد و استکفایه الغایب ملک معزک الا شال براسا
فقد فرق بینه و بین المعنی و نه انفرق اسامیه نه خبر هم بان محل احد هم
سقط لوجوب ضروره ان انشاء الوجوب انا هر لاشا و الموضوع ار
الطلب بل من حیثه اند شال و نه انقدر ان انفرق لاوجوب نه اجراء
ادعای نه ان نه دون ادول و سل التوهم اندی کفیل فیا سه ما الخبیری

ناسخ جریان اولی در علم کون ارجوب نه انکشاف سقنا با درازار مع السبل
 دوان انجیز در خردید نه انکشاف بر دینا خردید نه انکشاف بیشتر کان با عدم
 جریان اولی در دانت خبر بطولان هذا السبل کا تحقق نه محله ان شیه ان
 بعلم ارجوب نه انکشاف بلکن شک نه کون عیب ارنه شیا کا علم ارجوب
 نوله اسرار الموت من غسل و انکشاف داند من شفا مع ادبیه السبل شک
 نه وجوب انکشاف مع من عدم و بعضی علمیم ناسخ من ارجوب احاطه
 ابرائیه من من عدمی الادبیه نه نفی التعلیل و اما نسبت الیهیم ناسخ
 مع علم سقنا اکلم الیهیم و بجزی انکشاف احاطه عدم کون فعل ایض سقنا
 مع من ان نشه ان بعلم ارجوب و شک کون عیب ارنه شیا کا ارجوب
 السقنا ادبیه السبل نه اسرار السقنا بر دینا و وجوب در اسلام
 مع السقنا از اسلم مع جاعته و هر ستم با و مع کلمات ناسخ از اسلم مع
 جاعته فعل کب مع کل داصه ستم رد اسلام عیب ناسخ الیهات و ناسخ کتبه
 ستم الیه کل داصه داصه مع وجه الیهیم فیسق الیهیم اذا جستم بختم الیهیم
 رد کل داصه سقنا اکلم با عام السبل الیه احکام سقنا ده ارد کب
 و شک من الیهیم رد داصه مع وجه ارجوب انکشاف با نسبت الیهیم نشه
 الیه ان اصادر ستم انما هر کتبه داصه فیرد شفا من انکشاف الیهیم
 شک السقنا نه وجوب الیهیم عیب ارنه شیا مع سقنا سقنا ان
 دند عرفت انما در مجری الیهیم نه نه داصه کتبه سقنا السقنا با کلم

تا بدول و خواص الامام صاحب اعقاب و است خبر بن ادره الراهه تعقیب کتاب
 و لم کنه احدی بعد از این تا نسبت الی الامام صاحب است تا عملها و کذا احوال
 تا اثبات نعم بلین افضل باید کتاب بن باب فامده اشباح دون احوال
 الراهه و اما تا اثبات قدر شفا ر من منشی کچ دون الاصل السئله اثبات
 بنا اثبات حکم اشترعی من حجت احوال بعض دهنه کسسته اعین فی من حجت
 الکفایت و الاقوال و اما دره فمعه ذکر اثبات فده خلاصت بعض الی حجت بن
 و در سلبه مع الی حجت ط و در بعضه باید مزید علیه ثم قال تا اخر کلامه فمعه ادری
 و حجت بن یزید بن اعلی بن اعلی بن اعلی سوادق با اعتبار به از من
 باب حکم اعلی از من باب اعلی بن رحیل شاط اعلی بن اعلی بن اعلی
 ثم فمعه حجت بن اعلی بن اعلی بن اعلی بن اعلی بن اعلی بن اعلی بن اعلی
 تا اتمام بدیج من احوال تا اتمه فمعه سابع و کذا احوال و عدم اعلی
 تا معنی التقرین تا تا احوال سابع به ملک الی صرح فمعه السئله اثبات
 بنا اثبات حکم اشترعی من حجت بن اعلی بن اعلی بن اعلی بن اعلی بن اعلی
 السئله سول الی سئله استدل و التراجع السئله الی الی و در ان
 ادر من الوجوب و غیره من حجت ادره تا سو صرح اکلم و یصل الی الی
 بنا جمع تا اتمه الی الی الی الی الی الی الی الی الی الی الی الی الی
 و فمعه احوال اندفاع تریم ان السلب از اعلی بن اعلی بن اعلی بن اعلی
 فمعه تا تا السلب تا جمع افراده سوانسته تا کل تا کل ان لیون

در سه فایده هر مرامات ادنیای طایفه جمیع اثبات موضوعیه ارجحیه است این
نظرا اذ افعال فردیه بلواجب تر میجند از منع زیادتی عامیه است این تعلیف
الوجوب اعم ازین اشیاء است نسبت به تعلیق بنفس الوضوع اذ افعالی نفس امارتی
تا نه باین تحقق من لکن ادنیای طایفه موضوعیه تعلیق اذ نفس امارتی و دون
العمودیه لکن تجربه این تعلیف با تعلیف و لزوم اثبات علیه بعدا شرطی
مقتدا و شرعا معلوم با برین احدی علیه بعد در این تعلیف است اشیاء
ضروریه است بدون زائد و تعلیق اذ مثال و تا برینا معلوم است این تعلیف
من معادین افعالی اندکی طلب اشیاء است که ایا کرده تا اکتار ج تا نه بدون
حصول این تعلیم در هیچ اشیاء است پس بر این تعلیف اشیاء است بزرگ این
اعمال ضروریه عدم تحقق الوضوع سنده حتی تجربه و حقیقت تعلیف و محذور علیه
بعد در حکم افعالی است علیه تا تا تجربه و تا نه فرع تحقق الوضوع حتی ممکن
التعلیف من ایا کرده و حقیقت این ضروریه است تا تا اذ ان التعلیف پس بعد
لواجب حتی ملزم اشیاء بعد از جی الوجوب است تعلیق با تعلیف اشیاء
تا حقیقت اشیاء با نسبت اذ معلوم که فردا تم تا نه ممکن که تعلیق اذ تا نه
اکمل جی افعالی لکن ارجح است تا نسبت موضوعیه تجربه علیه اشیاء اذ تا نه و نه
بقیه اشیاء ارجح تا اثبات موضوعیه ارجحیه است اشیاء اذ تا نه عدم دون
البراهینه نظرا اذ ان التعلیف با را تا تا نشی من تحقق سبب الوجوب تا تا
حکم الوجوب است معلوم تا تا کفیه با وجود سبب نشی کل برود علم بر وجود سبب

و شك في اثبات الواجب فالرجع قاعدة الشك و اذا شك في حقيقة مقتضى
 احالة عدم الحكم بعدم حقيقة مقتضى الوجوب ففى كل مورد شك في ان
 هذا من افراد الواجب ام لا لم يرد ذلك في حجة عدم العلم بمقتضى الوجوب
 و شرطه و شرطه شرطه و كذا و شك في احالة عدم عدم وجوده
 نعم لو كان من اصل ما سبقت نظائر فارجع الى ابرائيه و هذا الكليات
 استنبطه البرهان المحرر فان ابرائيه عبارة فيها دون احالة عدم انول
 و ان خبر بانه و ما يقتضيه فاما خبره في معنى اثبات الوجوب
 دون الجمع و لا لم يكن ثمرة بين الحكمين فالنتيجة فانه على التفسير
 كالمقتضى الوجوب في جميع اثبات البرهان فاما قاعدة لسط احكامه في مقتضى
 هذا المثال و ما ارشاد فاذ علم مقتضى سبب الوجوب اجمالا و دارا
 من مقتضى ذلك سبب في ضمن ادلة كذا فاما ان يكون ارساط بين
 ادلة و ادلة كذا ام لا فان كان من قبل ادول كما علمت بوجوب نظرية
 و دارا و سر بين خرج استثنى و شك في و رضا و ارساط فاما هو
 و احاطة دون ابرائيه و سبب في احكام فيه و اما اذا كان من قبل اثبات
 و دارا و سر في حقيقة بين ادلة و ادلة كذا من دون ارساط فاما مقتضى
 ان قاعدة جريان ابرائيه فانه في ادلة كذا من قبل هو مقتضى و لم يكن ادلة كذا
 شكوكا بدو فاما شبهة فانه في وجوب الحمل بالبرائيه كما هو شأن في شك في تعليل
 انباء هذا و لكن الظاهر من انصاف المحقق في معنى سرار و هذه

افتاده بنا که از آن در دست افتادست بین ادق و ادکر فان العودت
 بهم من المتطوع به من السعد اما السعد انما لا انه لو لم یعلم کسبه فان
 نفس فی عین انوار بنا از کفیل اسم بهی اختلاف بهم و تا بهم جمع
 من تا فری ان تا فری ح اما بعضی افتاده اما کتفا و باید قی و دفع ادکر
 بعضی ابراسته کافرست و لم یکن لک تا ذلک اما بعضی محضی ان تا فری کافرست
 تا طالع و دهر تا الدارک و نوبها بعضی اخر فلهذا با ابراسته و عدم لزوم
 کفیل ان تا باید کثر بل کثرت باید قی نظر الا حقه انما کتب افتاده ابراسته
 بنسبه اما ادکر: بلکن انک تا وجوده به و یا و الا و یا فان افتاده انک تعبیر
 انی و ز من کمل تا کتب اما عظم تا سنده ان تا حث فاعدا ذلک و لم
 یفتقر الا احوال افتاده بین و سلک احوال تنقضا بها و قد استدل لهم
 مسلک هر وجهی که بودجه ابدل استظهر شیئی فده من بعضی المحققین من ان الکلف حین
 علم بافتراست صادر سلفا تقضا و نه افتاده قطعاً و کل کمال تا افتاده
 ان تا به دان تا نشد و بلکه اجمود و من استبان لیس برقع اکلم ان است من
 ادطلاقات و ادستیاب بل ادستجاب ان تا نفس کفیل تا ان تا مل تا انه
 الا ما قبل صدور استبان کان سلفاً و بجز و در من استبان بر نفع تعلیف
 ان تا دان تا المرحمة ادستیاب فندسلم ان انشأ البقیة بنسبه عی ابراسته
 البقیة انشأ و هذا العلم بظاهره ان کان واضحاً و ادستجاب نظر الا ان
 انک انما هو تا مقدار انشأ و بلیقی باید قی و دفع ادکر تا بدصل

و لم يعلم بوقت التكليف بالذكر اطلاقاً حتى ينوهم كون اسباب رافع له ناسب
 صار سبباً لتلك في نفس الوجوب بالذكر فيرفع بالاصل له ان رافع بتكليف
 المعلوم كما انه هم المستلزم لما جرم فدين في توجهه بان مراده ادعاء ان التكليف
 انما يقع بعنوان النفس من حيث هو فال المطلوب تفصيل ذلك بعنوان و ذلك
 اعلم تحقق ذلك العنوان اذ بان ان ادرك في دفعه منع الصغرى فان لم يثبت في
 شيء من الادلة فنحن اكلم بعنوان النفس حتى نتعرف فيه هذا الاحوال و مع
 تقديره فنولس مطلوباً في نفسه بل ان هو باعتبار كون مرادنا و عنواننا للقول
 الكاشف عن التكليف ان في استيفاد من تلك كليات كذا هي من اننا لا نورد
 به في ادلة وجوب انقضاء اننا هو ان اننا شئ وان تفصيل اننا شئ بعنوان
 هو اننا نرى مع التكليف كاستيفاد من قوله ثم انفس ما كانت كائنات حيث ان
 اننا نرى من لزوم عنوان اننا شئ من الراجح ان احوال هذا العنوان بدليل
 انه في ضمن اثبات ادركه ادركي انه لو امر الله عليه بالزبد و ذلك العبد
 في ان كسب في ضمن كسب عدم فقط ارجح ضم شيء اخر اليه فلا يجوز له ان لا يثبت
 بالبدول فقط لعدم علمه كسب عنوان الزبد في ضمنه بل بدله من ضم شيء
 اخر اليه اي فكذلك الحال في التمام فاننا اذا استكمل في حصول عنوان ان شئ
 في ضمن ادق فلا بد من اثبات ادركه حتى كسب له يعني تحقيق بعنوان
 انه في كان اسراراً به و انما هو انما هو انما هو انما هو انما هو انما هو
 من ان ما يدل على انه كسب ان كسب من هذا مثب ان صفاء انما هو انما هو

واجب دارا است و جود با وجود ممکن ان تکلیف من ذلک ابدان سبکتر من واجب
و نه مرجع است و محال کرده که با هر توانسته حدوث معلومه است و غیر معلوم
است و حال من ملک حدوث اما ان عیب فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان
فما کما ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان
و جود با مطلب با فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان
الترک و که این انصاف و با فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان
ملک ملکی شخصه فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان
و ادب من با صانع عدم فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان
فما سرح له فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان
من دون عارض فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان
مشیت من فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان
بل انا امری و بدکورت با فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان
المطلوب ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان
المشبه عدم فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان
امر و جودی فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان
المعاد فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان
الامر عدمی فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان
لما فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان فاعلم ان

[illegible]

من كثر ما يكون قد فعلت بعد رتبة من ذلك الكثرة منها كسنة على ما ابراهم
من مرارم قال سئل كسب جابر ابا عبد الله فقال صلى الله عليه وسلم ان
تواضع لكثرة تكليف اصنع فقال انصافا فقال له انما اكثر من ذلك قال نعم
الاصح انما هو طلبه قال له احصها قال ثمخ الكثرة منها رواية ج ب جعفر من اخيه سرى بن جعفر
افرن ما شئت من غيري اظن عليها السلام قال سئلت من الرجل من ما عليه من انما الله دهر يرد ان يعني
كسب يعني قال يعني ج ب انما قد زار ج ما عليه وادغم منها رواية كسب
من جابر بن عبد الله عليه السلام قال سئلت من العروة ثمخ ج قال خبر دا ففها
و قد بناقش منها اولها بانها محقة بالسرا من والراد عليها الا انما هو
فباس لا شغل به وثبات بانها نقاء انما هو انما هو به وجه الكتاب فلا يفرق
من وجوب نقاء انما هو به هذا الوجه من مقتضى التقوى اكله بالكتاب
انما وثبات بانها سفارسة من حيث انما هو به العلم ومعها حر اظن
و اما اطلات الرواية اذ جرة منها انما هو به اجماع انما هو به
على مثل كسب منها انما هو به رواية ادلى و احب منها ادلى بان انما
سند لال من ما انما هو به ادلى على انما هو به كما هو الصريح به من انما هو به
من باب انما هو به انما هو به نظير قد لا يفرق و لا يفرق لها انما هو به
عليها و انما هو به انما هو به انما هو به انما هو به انما هو به
انما هو به ساعدة انما هو به انما هو به انما هو به انما هو به
قد انما هو به انما هو به انما هو به انما هو به انما هو به

الحکومتی است باعتبار ظهورها المطلق واثبات من یکن علی تقدیر خبر
 لم یکن التقیدی من المآل وادعی علی وجه الادب وبقیة انعطافه کما فی التقیدی علی
 الالف الما ضرب بعد ساعده انقضیه علی ان سر منوع اکلم فی الواقع به صریح
 مطلق الادب وندایم یصح نسبتها بالقطعیة باعتبارها بالظن باعتبار اخذ واما
 بحکم ساعده انقضیه نذا یجوز ادعای علیها کما فی قیاس ادعای صاحب دارع
 خبرت ذلک فی اخبار النوازل فی یصح التقیدی الما غیره من کائنات معین
 من المصنف سبحانه واثبات اکلمین من حيث المکتب وادعای صاحب دارع
 مدعی الادب وبقیة واثباته علی الما فی اخبار قضاء السواقل فان ذلک
 اذا کان ساطع ادعای الادب وبقیة ساعده انقضیه انقضیه علی کون اکلم ربا
 علی التقیدی الما فی اخبار القیاس الی دی ایضا اذا المقتضی
 فی القام فی الما من انقضیه المقتضی ساطع الادعای وادعای الما من
 نکتة نعم اذا نام فی الما من انقضیه بنک ایضا نزل بیده من رده
 اندکی بقولون بان عطاء حکم کمال یکن ذلک لا کان باعتبار انقضیه
 الشخصیه ولسیها من عطاء عید مع فله وحبوب فی قیاس الی دی من ذلک الم
 غیره من ذلک الم کلمه باعتبار عدم ادعای الما فی الواقع ان در دینه الکذا
 قیاس الادب وبقیة فاما فی غیره من الوجود ان کان قرائنها ایضا شخصیه یکن
 من مصلحتها فی هذا وادعی ان انقضیه ان الوجود التقیدی لیس هو القیاس
 بل بالیقین واثبات اهل الشریع مع ان علی اقسام النوازل واثبات

[illegible]

في هذا المورد وخصائص الحكم المذموم بها واما تركان الحكم المذموم منها فكلما كان
 كان المشتبه به من الادلة العقلية الواجبة فيه اذ من اصول السلبية من خارج غير محل
 النزاع واما محال اصل في كل واحد منها بدو حجب التماثل في الاستدلال فان
 السلب المذموم به كفا الحكم فيها سرحد بعد اما اذا ثبت احتمال ارجح وادخر به اصل
 نظر في كل واحد من الادلة العقلية الواجبة في الواقعة هو ادلة باهية ويطعن على اصل ان كانت
 كانت ادلة صلبة المتعارضة في التفسير الثالث وحيث لا يمكن انقطع بين الحكم الواقعي
 احد مما قد يكون محال بدو اصل في كل واحد منها في التفسير لثقل المعصوم من ادلة اذ
 ثبت كل واحد منها بدو اصل العقل سواء كان من حيث السلب او انه لا يثبت ان كانت
 وان كان متبعا كالم بدو اصل العقل في التفسير الا ان نفسه لا يمكن ان يتطوع بها
 والمزود من عدم يقين شيء من الوجوب وادخر في وجه التماثل من حيث ابراهيم
 في كل واحد منها لا يمكن منها من وجه فلو روي في التفسير على ان ادلة باهية
 بل من ادلة عميقة بل لا يمكن ان يحق وانما بدو ادلة باهية في مورد فان من فوج
 خارج عن محل النزاع لا في محله ان ادلة العقل لا يثبت على وجه ملاءمة
 من جهة كونه اذ لا يمكن على شيء الحكم الواقعي كالم باهية في التفسير ومن السلب ان
 ذلك لا يثبت في الحكم بالبراهنة في رتبة الظاهر وان محل الكلام انما اذ ثبت
 كل واحد منها بدو اصل العقل في التفسير السلب السلب اما من الاحكام في هذا المورد
 وخصائصها وادخر من جهة اصل فيها في التفسير الاستدلال وذلك ظاهر من
 التماثل في التفسير من جهة اصل صلب في التفسير فادخر خارج غير محل فيه

الوجهه و آخره بذكر عما اذا كان كل من الوجهين و التحريم نسبيا اركان احدهما
 المعين ملك فانه لا يقال بعدم اجراء اصلين ح و طرح الحكمين مع
 و ارجوع الى ما به من ان من نفع عليه فطرية اما ان ادل نواحي و اما ان لا نفي
 معين الصور كما اذا دار الامر بين الوجهين و التحريم مع العلم بان لكان واجبا لكان
 نسبيا كما في الاصل الا ان كان اجزا اصلين و ان لا يعمل في مقام
 العمل في يكون هذا من نفع فطرية عليه فان الامر دائر بين ان لا يعمل في القرون
 في نفعه و ان لا يعمل في القرون في نفعه عليه لها و اما ان لا يكون في هذه الصورة
 فلا يبرم من نفع عليه من لم يكن هذا القسم انما في غالب من من نفعه اجمع
 الصور مع الحكم بان اجراء اصلين في نفعه يبرم من نفعه عليه و ان لا يكون
 فانه بر داما اذا كان احدهما غير معين نسبيا فلا يبرم من اجراء اصلين ح
 من نفع فطرية عليه لان العمل في مقام العمل لا يكون عال يكون انما به نسبيا
 لا قال ان يكون الامر نسبيا هذا القسم داخل في عمل الزرع و ان بها بطلان
 ان كفيش نذر الزرع با اذا كان كل منها نوصف كما ذكره شيخنا الانصاري
 سري و استثنى فان كان هذا القسم يبرم فخرج القسم الاخر ايضا ح انه داخل
 هذا كما ان القسم يبرم اجراء اصلين في كل منها من نفعه فطرية يبرم
 زنيك و انما في ان كفيش و هو في نفعه كانه واحد من الحسن فانها
 ان لا يكون الا انه و ان لا يكون الا انه يعلم ان الحكمة و انك ابدى اعرف
 فكل انك في وجهه انما من روية الهدل خارج في عمل الزرع و من انك من

با ذکر نامته جدا را حسب آنکه در این بین آمده است ترش بسته داده تا در اصل
 نه اسب هر اکلم شرح بجز به این اسب و ذلک کار او را و اند بعضی شئی محمل
 اکثر ملکات و این شئی در آن که به این بسته داده محبت مردم انشال او را و اند
 فیه در اند سر این محبت درین ملک است و خوب اند شال لا کان تا شبات
 افعال اکثر تا زاد مع هذا حال با در اصل سبب مردم انشال کماله و این
 اصناف خارج من سوره او جوده و نه تخمین از ان تخفص با از اکان ارجوب
 المحمل عیب و اما از اکان بخیر یا نه عدم کونه سوره را بهر آنکه فحش اجزاء
 او در اصل تا طاف محمل اکثر تم فرغ عازله خروج سلسله اجزاء الا در دکن
 بلون ارجوب فیه بخیر یا بلون سوره او اجزاء من احد از ارجوب معلوم که سوره
 در کفین علیک و این بهر اکان خرد و ان سوره اعلام بلون تا خفص
 اجزاء و حاله ابراهیم علی علم نهادن و حاله عدم و نه دقت سابقا انرا از
 شلک تا ارجوب بخیر یا شرع فیه یا حاله عدم فیه ان بلون محمل اعلام
 اعم من محمل ارجوب یعنی از بخیر یا شرع فیه یا حاله عدم فیه و در لم
 بجز فیه حاله ابراهیم و نوهم ان حاله عدم تا محمل ارجوب کفار من
 حاله عدم تا اکثر الحمد فیه فکان فیه حاله ابراهیم من اکثر یا عا
 فی غیره اجزاء ارجوب بخیر یا شرع، الاصل فیه احد کلین یا عا من و الا غیر
 تا محمل جوده السلسله است، الاصل من اطراف و ثقلها یا عا من و نوع
 یا حاله عدم تا ارجوب المحمل عا من الاصل فیه تا اکثر الحمد کما ان

مقدم

استحقاق کتب استلزام معارضه استحقاق طهاره اما در مابین طهاره معارضه
 اصول و احکام طهارت نیز محکم است تمام معارضه اصل طهارت بر معارضه
 اجماع و مبادی و معارضه معارضه و ارجح است
 بر صیغ عام
 بنابر این اگر از اقسام استحقاق اصل و درج کانی استلزام استلزام
 یعنی استحقاق استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام
 معارضه مبادی و معارضه طهاره سلبه استلزام استلزام استلزام استلزام
 مسئله اجتماع استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام
 استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام
 بخیر استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام
 من محل استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام
 معلوم استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام
 حجت استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام
 استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام
 فی شکی استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام
 و موجب استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام
 معلوم استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام
 و نیز استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام
 مسئله استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام استلزام

بین هذه الوجوه ظاهره من حيث العمل على الاخرين فانه لا شرة بينهما
 حيث العمل وحمدة هذه الوجوه اذ لا بد باحثة اظهاره و طرح الكلمتين فانه
 انضمت الى التمام فان ثم اذ ليس يتبين احد الوجوه الاخر فانه
 استدلال الحكم باحثة اظهاره بعد اذ لا بد باحثة اظهاره على قوله كل شيء
 منك حلال واما على انه علم من اعيان و كل شيء مطلق فانه برزبه لئلا امر
 كان لبعض الارادات فان كلا من الوجوب و الحرية شيء لم يعلم ككيفية
 ولم يعلم امره اولاً به بعضاً كما هو اظهاره من الارادة و قد تقدم الاشارة
 الى ان مجرد العلم باحجاب لا يكون مانعاً عن جريان اصل تحقق سروده مع
 وجوده فاذا صح جريان اصله فلا مانع من ان لا يتم باحثة اظهاره
 كما هو الامر ثم لا بد من العلم بخلق ان يعلم ارباب العلم ان له بذلك
 و قد يتناقض ذلك اذ بان المنع من اذ لا بد باحثة اظهاره انا هو
 التملك السببي و اما لزوم العلم باحجاب فانه خارج عن معرفتنا فلا
 نكون نملك اذ لا نشأ منه و قد يتناقض الادعاءات على مطلقه و قد يكون
 الادعاءات مجازفة صرفة و لا يتكافأ كالم اذ لا بد باحثة اظهاره معناه
 يعلم باذنه اذ لا بد من حاصلة في التمام ضرورة حصول العلم باحدهما
 فلا سرح الحكم باذنه فانه معناه يعلم حصول الغاية و الغرض من حصولها
 و غير ان الغاية في ملك الادلة انا هو حصول العلم ببعض كغرض احد الكلمتين
 لا مطلق العلم و ارجاب فانه ليس بغاية لها كما توهم و يشهد بذلك ملاحظه

اخبار باب بیست و یکم در بیان مجوز اعم از جایی نبوت اکلم تا اکلمه و ما غیر منکر
 اندر آن صحیح است که ما نشان است و احوال و ضرورت حصول اعم از جایی تا اکثر
 احوال را که در کتب و ثنائیات است و جامع تا بعضی که عدم مجوز اکلم باید باشد
 اظهار هر سه بنا در تائید اوست و با صریح است که در سنیله هذا اجماع از جمله
 نکات است که انتم لم یصرح احد منهم بوجوب ابدیه یا بدیهه اظهار هر سه تا مسئله
 اختلاف اندر آن قولین و در ذیل مسئله اجماع اندر دانی است که بعضی
 بنابر ضرورت اندر آن بین ارجح و انحراف و در میان سلطان و در آن اندر
 بین المحدثین من عدم نظر حکیم باید باشد اظهار هر سه تا مثال بنده احوال و ممکن احوال
 اجماع تا عدم هادان انقائیل بنا بر وجود بین ادا یا مسئله و تکیه بر آن
 بیخ صحت بنده احوال نظر ادا است شیخ بنده تا مسئله خلاف اندر آن قولین
 نه صریح بین در صحابیان مسئله نویسن دست اوضح آن احد اندر بین هر صریح
 المحدثین و ارجح ادا تا مسئله و هر سه ادا بدیهه بیخ تصریح است بنده که گفت ممکن
 و بعضی اجماع تا عدم انقائیل بر دنیای مجوز تصریح است شیخ بر وجه اندر بین تا مسئله
 مسئله یا بیخ تا بیخ استظهار اجماع تا انقدر که تا مسئله ادا تا هر
 یا سطر ادا اکلم ادا فی تا عرض قول ادا تا عدم اجماع تا دون اثبات
 ادا اکلم اظهار و ما شهادت بر اجماع انقائیل تا فقط تا نفسی است
 تا حفظ ادا بدیهه کا صریح است شیخ و ما عرفت تا مسئله که در ادا بدیهه
 تا ادا حکام ادا فی تا بیخ و بر پایه ادا ابرار المنقون تا شیخ

حسب الزم بالجبر بانه سرج بطرح قول ادم فانه لا استفاد من ان مراده
الواقعي فادركه عليه بذلك واد من غير تنجيه عليه كما صرح به في رواه واما حاصل
ان تحقق اختلاف في جواز حديث حكم ثابت واقعي بالنظر الى التوابع الدينية في
شبهات ادعاء في استفاد ابدية افعال هرة كما لا يخفى نعم يمكن منع استظهار ادعاء
من جهة اخرى واما ان مورد اعتبار استظهار هذا ادعاء انما هو مسئلة اختلاف
البدن في توابع وما ذكره بعضنا قبل من مسئلة دورها ادم من احوال احكام
في دليل مسئلة اجتماع ادم واداسين وعلام انهم في المسئلة فاعطاه الالواق
وواشعار في كلامهم اما بتفصيل افعال هرة وشمس انما يرفعه بينا رحمة الظاهر بعد
عدم افعال تبيين اوراق ما هو عليه فاذا كان كلامهم ساكن من هذه الحجة
نفي دلائلنا وسم لم نعلم نظرا في هذه الحجة فلا يمكن ح استظهار افعالهم في تلك
الحجة لمكانتها بل لم كنه صرحا بذلك اما بتفصيل من كلام المحققين
الاعتماد في ما سبق لم حسب اورد في كلام المتقدم من المحقق في راجع ما يترى
فيجوز لو كان مراده من الجبر اوراقي واما لو كان مقصوده الجبر افعالي فلا
وهذا الكلام يدل على جواز في لغة الحكم افعالي هو افعالي فبين من ذلك
كله ان مجموع اربعة اربعة استلزام للمقام ولم يقم بهج ان يكون ما في من
اد سور المذكورة ثم انما قد اشترنا اما ان المسئلة مدح عن مرة فيا مدي يقولين
اد خرجت افعالي بتوقف واد بوضه لكن منها افعالي مرة جليلة نظيرة في
المقام وان كان ظاهرا في علم فليس اكدوى لانه رتب في ما لم

بوجهی که انفعه سرور دارا در فیض بین ارجوب و اکثر ترخ کون استنبه حکمیه نعم اصل
 علی السبیل این جوارز مخالفه حکم انظار هر سوا قی عدم با بد حال و عدم به نسبت
 کثیره نه کثیر من ارجوب انفعه دان کان نه اثبات بر ضریب و در یک کلام سبیل
 اربعه فرائح از اساسا فرایها دو صده نه یک شد رعتان فان ادعای تا بعض
 تا الدارسته بین این اند نام و اعموم و انحصار و انظار و علم بیشتر به ااکلم
 نه اوانع و ح هذا فمقتضی اصل استجاب ان نام و عدم و موجب اعموم فان صح انما
 مجوز لمختلف ان بنم و یقصر ثم یقصر صوره فانه و انکاف تا لا یقتضی ادعای
 انه اما لم یکن مختلف یا یقصر او بالعدم و لکن مقتضی اصول مخالفه به اعدم
 به بد حال و ان لم یقل یا یکبار زنده اند یا کجای بین انحصار و نام و اعموم
 ثم انقضای و در ذات سوار و انشده بین انزل باید با صده و انشده و کذا الوکان
 نه زوجه صغیره رصده بیشتر رصدهات فان استجاب از وجهه یاف ملا مجوز نه
 اکا سه دارا اراد انکاف کما یزید المرثه انبه انقضی اصل انصار و عدم انقضه
 فانه عالم ببار اهدا به صلین لکن یکبار نه ادمه لم یقتضی بها و من نفعه اعدم
 به بد حال و کذا انشده من بالبع برود بین انار و ابول فانه کلمه با استجاب
 بناد اکدث و طهاره ادمه و ح اعلم لم یکن احدی من مخالفه سوا نفع و انشده
 نه یک کثیره و نواسم ان اعلم ان حاله با شفا من احدی ادمه صلین نفع من جریبا
 مدرنوع با درنت فانه سبیله فرائح من اجزاء اصول ثم ان بناد و جوارز
 ان نفعه درنت بین ان لم یکن حکم خاص مخالفه اعدم به بد حال و احد

ط
 به نه ارجوب
 اندنا و انشده

نحو ذلک التعلیف ضروری فح ذلک به این دو علی وجهی که در این نامه
و تطبیق علیه غیر جابر معتمد و کذا احوال بر کمال احوال معلوم به احوال بعد از من غیر
حکمی و در این حکمین بحث بر این است که اصل این نامه تطبیق علیه است
تا دانسته و احوال مذکورند و این المحدث در مانع غیر جابران از اصل این نامه و در
اعلم احوال ضروری از غیر شایسته که علم آن از احوال من این المحدث در نامه عدم
اراده احوال و حکمین کمال احوال ناسخ از کمالین به عدم احوال و احوال
من احوال تطبیق علیه احوال و در این نامه عدم احوال این نامه تطبیق
علیه تا احوال احوال و در این نامه احوال احوال احوال احوال احوال
الواحد به هر دو احوال و تطبیق علیه احوال احوال احوال احوال احوال
هو مورد و تطبیق علیه احوال احوال احوال احوال احوال احوال
ناتین شد و این تطبیق علیه احوال احوال احوال احوال احوال احوال
احد به بد من احوال و در این نامه احوال احوال احوال احوال احوال
و این نامه احوال احوال احوال احوال احوال احوال احوال احوال
من احوال احوال احوال احوال احوال احوال احوال احوال احوال
اراد احوال احوال احوال احوال احوال احوال احوال احوال احوال
و در این نامه احوال احوال احوال احوال احوال احوال احوال احوال
من احوال احوال احوال احوال احوال احوال احوال احوال احوال
حوال احوال احوال احوال احوال احوال احوال احوال احوال احوال

تحت احدیها به بدعت الواقع و اندیشای باید حال کتاب اما دلیل تفسیر
 و بدعت لم یکن العقل حال لزوم اندیشای انطباعی و تفسیرها در رد این ممکن
 بعد از لزوم ادعای طایفه استثنایه المحصوره به تسلیم تخیر تعدیل تفسیرها این جریان
 اندیشای استثنایه معارض ممکن لزوم المعصیه و این لغت به معنی انطباق و هرگز
 جایز عقید و اعتقاد و اندیشای بافتاد احدیها در تعارض با خود انکار ممکن
 عقید ممکن کتاب اما دلیل خاص در رد اندیشای باطلیه استثنایه احد
 سواء اجزاء اصل یا احدیها دون اندیشای ترجیح یا ترجیح و هر دو معنی در اصل عدم
 تفرق اندیشای با ذلک و بدعت اندیشای باطلیه معنی کمال ابرار
 البقیة تفسیر تفسیر ذلک بلکه این الایع ساجران اصل در طایفه اندیشای
 باید حال اینها به لزوم این لغت به معنی و اندیشای واحد و بدعت به بدعت
 این لغت و اندیشای این و اندیشای اندیشای باطلیه در جوار ارتعاب احدیها
 و اندیشای و اندیشای باید اندیشای اینها به بدعت اندیشای به اندیشای
 کاخرج به کتاب اندیشای فقه و غیر موضع تفسیر رساله فقه اندیشای عدم
 لزوم فقه اندیشای در اندیشای اجزاء اصل و طایفه اندیشای باید حال به اندیشای
 واحد به قبول در اندیشای و اندیشای الایع معنی اندیشای اندیشای
 و این لزوم این لغت به معنی و اندیشای به معنی اینها به اندیشای
 اندیشای لا عرفت من این عدم جوار این لغت به معنی اندیشای اینها به اندیشای
 لزومها به اندیشای واحد و اندیشای به معنیها است باقی معنی جریان اندیشای

[illegible]

فان حقیقتاً اقرار انما فی کماله یعنی و ثابت است ان اجماع قائم علی قدامت ضرورت آن
لرکان مجرای علم اجمالی باین معنی اکلم بالشرام با حد کلمین اراغبین
نقبات الدارم طرح اصل ابراهیم فی جمیع الموارد حتی فی اینهاست کتب استن شد
نان اعلم اجمالی بهنا این حاصل بین علم اراغبینی صریح ادا با حقه اراغبی
ح الکره شد موجب استول بالشرام انما فی اراغبینی با حد کلمین اراغبین
فاجرا و اصل داند شرام با حد با حقه اراغبینی چون مخالف بودن است اصل
فانما عدم اجمالی اصل با ان اراغبینی قدامت و ثابت است این
بن علی استول بان اعلم بالوضع شرط تخیر التعلیف و اما با کمال
اعلم به شرط اصل یعنی التعلیف کاستی که من صاحب من منعه رده
صاحب کتب است ادی فکم ان خبر محمول کمال رود بلون اکلم با حد شراب
ان سن اراغبینی نان کلاسه هیکل مشربین اعلم بالوضع شرط التعلیف
به التعلیف و نقل من تخیر فانه اراغبینی سوانه من فایض الموارد و اعلم مداد و
تعلیل باین شرام نان سو وضع هذا اکلم هو اکلم اشرع معلوم و هو غیر موجود
باین مع ان افعال کون اعلم بالوضع شرط التعلیف بهنا کلمین فایض اراغبینی
با شرام فتنه در اینجا ان وجوب اراغبینی کما هو لارم فاکلم اعداد و کلا
بعضی فایض اعداد فاعلم به فایض اراغبینی فتنه در وجوب اراغبینی کلم
و هر نه حکم اخذ و لغز و من عدم یعنی علم اشرع فیرجع السئلة اما بشده اراغبینی
و اکرام انشا بنین و یصیرن باب الزید فایض اراغبینی فیرجع من سئلة فتنه

فان تعليل كانه كفي فحينئذ ترك كنه عدم يهون شيئا من ادوات
شروط وجوب الامتزام بكونه وقت عدم معذرة فبقى عمومات الامتزام
سلبية من الموانع فبقية القول بالادبارة لكن ينبغي ان يعلم ان حصول الادبارة
اعطى له من الامتزام اذا كان سور وطلب محض في ذاته وادبارة واحدة كسبب سائل
البحر وكسبب جواز كنه تعليل انما يرد ورام وبت كونها واجبة له ادعوا
غير صحيح فانه بعد فرض عدم لزوم الامتزام يكون حصول الادبارة من غير الامتزام
ترتب فائدة عليه بان التعليل به وانه يكون كذا راء العقل وان تركه
عليه ضيق في التبع بالادبارة فالعمل في هذه الصورة غير قابل للتعليل حكمه بالادبارة
به في المسئلة في هو ان توقف في ان كرج فعلا وتركه نعم اذا قصدت
الادبارة كنه حصول الادبارة وبقا لمعذور انما في نفسه سلبية في الامتياز ان كان
العقل حال عدم جوارها بكونه تمام الدليل ففائدة حصول الادبارة بها هو وضع
في الامتياز ووضع الضيق من التعليل منه برهني شيئا وهو ان السواب الى
الشيء فانه في سنده اثبات الادبارة في قولين اختار الخبر الرواقي والظاهر ان
سورده في يكون احد الكلمتين معلوما بتعليل بان يكون عال بان احد قولين
قول الامام وانه داخل في احد اصطلاحاتين واما اذا كان الامام وراي في انما
الرواية او في الكلمتين الاولتين فلا بد من التعليل فلا سرح لامتياز الخبر
الرواقي فان سنده القول به في انما هو فائدة التعليل خبره بان
لو كان سبب احد الكلمتين مطلوبا عند الشارع لكان مقتضى التعليل انما

علیه و منتهی و لایم بعینه تلفیظ و کذا من عدم لزوم تعیین دان اکلم تا اوضاع
 در اختیار دهنده افکاره در جابجایی اینهاست موضوعیه عدم تاثیر بیان
 علیه و در اکلمه انانیه باید در اعطای عدم اعلم بشرت اکلم حلافتیه
 ثم ان ششما فده قد استعذر من اوضاع کلمات شیخ اختیار اختیار الوافی و ان
 المراد به کلماته المحقق و او در علیه با سزا سر اصرار و لیکن قد ثبت ان اشیاء
 کلمات شیخ با ملاحظه کتاب اعمده باشد باطل با اختیار اراتنی تا
 مسئله الطرد و اکلمه و کذا ما لم یکن اشیاء تعیین الحقیق بر ان مسئله اکلمه
 ح اعلم بشرت انقیاض المعین و اختلاف کلاس تا مسئله اختلاف و کذا
 منزل کذا و کذا و استشهد به ششما فده کذا تا کذا و کذا و فعل بنده از اوضاع
 سولول و انما طر فی کلماته فاعده هذا معانا ما ان اختیار الوافی من الرجوع
 و اگر نه مانده محصل بر دل بر معقول ح کذا ط استوائت تلفیظ صحیح است
 شل شیخ و نه اختلاف اختیار من ارا حین تا اوضاع فاعده و صیغ حینه غر
 غیر معانی هذا الم مثبت قول شیخ با اختیار فاعده مسئله نعم بر علیه و کذا
 مسئله و اگر نه المحقق من لزوم طرح قول الامام معانا ما ان عدم ادل
 لهذا الحکون اختیار هذا کلمه تا احوال اختیار الوافی و ان اختیار الوافی مع
 ادلزام به اکلمه تا مقام اهل فاعده ثبت من در مجوی اختیار اختیار
 انصار من نظر الایانه از الم بر من اشیاء ترک ادلزام معاد و غیر این
 ح عدم اعلم عبره اعمده ها اوضاع من احوال فاعده تلفیظ اوضاع

من انترفت بر ترک اید دخول فی استیفاء و نزد من تمام شبهه مقتضا نزل اید دخول
منها و منها آن ترک اکرام اذن برابر الحلف تمام اطلاع من ایشان
الواجب ضروری است از آن کان فی تمام اطلاع و تحقق غرضه بپوشه طبع
علمی و سلب اعتبار از اطلاع نیز که اکرام المحمل کسر له نیز است این
و اما فی ای حال کان بعد از آن تارک الحرام فی جمیع ادحوال شبهه ملک
بعد از آنکه طبع کلمه و تحقق مراده و هذا کلمات ایشان از وجب
المحمل فانه طبع من العمل مع المقصد فقط لا علم و اما هذا بخلاف قول
ما من من ان افشاء مقصود ما انتم من افشاء الوجوب الا مقصود
لان مقصود اکرام من فانه با ترک سواد کان مع قصد ام غفلة کذا و
معلی از وجب من در دنیا است و افشاء انما ان ان افشاء معادین نزد
التمام غلبه شارع کما است کما بام است علیا و در تحریم استعمال الاء
الشبه بالکس احب من الاول بان قاعدة ادحت طاعة الی انما الخیر
و التبعیه غیر جازیه استال تمام توضیح و نکات ان الخیر المحمل من الی انما
بینه و بین السبب المنقذ بالکلمه الشرعیة ان يكون شرعاً فاما من علم
الشارع او يكون عقلاً ثابت کلمه العمل و مع التقدیر ان اما ان يكون
الخیر فی حدی و افضال من الشارع او علی ظاهر یا فیه است تمام از وجه الاول
خیر شرعی فی الکلمه الواضحة کما از نزد اد مرنا حلال الی ان من بین
سببها کما منقذ من الخیر من بین الصوم و فی افشاء سبب نظر الی

[illegible]

بمختبر نشاء الرابع بخیر استیعنا فی الکلم الظاہری بشرط ما فی حکمہ بضم واحد و غیر
مستخرج عدم دلیل عقلی و لیکن ضرورت استنباط و بخیر لا محل وجود بعض
المرحیات مع احدهما و حکم بہ الامر فی القسم الثانی و ہما قسم اخر من بخیر خارج
لغات م الزبوریہ سہی بخیر استیعنا فی الکلم استیعنا و المستور سر ان لم یکن احد
الکلم فی مورد الزبوریہ ثانی استیعنا من دون مدخلة مستخرج ثم عمل بهذا الکلم
اما السنین و بخیر قسم اعتبارا ثانی بخیر فی الکلم استیعنا لمجاہذا و دل داد
فیسرنا الکشفہ حلان معقل کاہ کفین ثم ان حکم عقل ہذا اما ان لم یکن من
اد حکام الظاہریہ و اخری من اد حکام الارانبیہ و المستور من الکلم الظاہری
استیعنا ان لم یکن حکمہ بر مجر د ادخا طح افعال الثانی غفر لک مستخرج لیکن مدخل
انما ار من الثانی غفر انظر کلم و انما با سید مع بر ہذا الحمد و رد الراضی کا
لم یکن قطع البرائتہ و اد فیسرنا حکم عقل ظاہری و د راضی کاہ کفین بر کلمہ
و انقی اما ادول کاہ برائتہ حیات استیعنا ضیق الوقت فلا شک فی ان
استیعنا حکم ہر دم قد احدی الحیات و العوۃ ایہا من اوضاع ان ہذا
و کلم سیرین نسل الشارح بل انما ہو من حیرت حیرت عقل کاہ کفیر الزدو کاہ
السنین و بخیر من الحیات مدخل وجود بعض الرغبات مدخلہا نحل حکم ادو
من السنین و بخیر و ہذا ہر اراد من بخیر استیعنا فی الکلم استیعنا و کذا احوال فی حکمہ
بر وجوب احدہما کفین من الوجوب و بخیر تہ عنہ دورہ الامر من ہذا الکلم
ثابت نہ نہ مدخل عدم جواز الطرح رہا لیکن ربا کفیل از درین نصین

مورد حکم اظهار هر اظهار هر کلمه بر حسب اصل اطلاق آن کلمه بنا به قول
 لم یکن نتیجہ دلیل ادسنه در حکم بر ما وجه اکتشاف تا قال اترجیح بعض اطلاق راجع
 من حکم با بجزایر نعم لولم یکن راجع شریک بعضه ملک اطلاق نفقتین حکم العمل بجز
 مینا بجزایر ادسنه بعل سنا ع وجه بجزایر و ن با بفتح افعال با این مبنی با ن
 سنا و نتیجہ ادسنه در حکم العمل با عتبار اطلاق با وجه اکتشاف حت انهم بعد تر لکن نه بد
 لا یستفوت ان لا یستفی حکم العمل با بجزایر بین اطلاق بین یستفوت تا ذکر المعجمات المطلق
 اطلاق با ان قصیده حکم العمل با ع فتنه الرجحان بجزایر ادسنه در حکم با ن و ملک
 با صل یمن ادسنه با عدم بجزایر در دور با ن ادسنه ادسنه با ع لکان با عدم بجزایر
 استغنا فتنه فتنه لا سرح لا عا ع تا کلمه استغنا و انکان با عدم بجزایر من اشرار
 مؤخر مضر فان المؤخر من العلم با سرح من اشرار حکم فتنه ادسنه ادسنه بر اکام
 بر حسب ادسنه با اطلاق آن کلمه پس با العمل با توهم ان با ع عا فتنه ادسنه اشرار ع نقطه
 من الکلام و اما با قول با سرح فتنه بر بذا کلمه تا کلمه اظهار هر اظهار استغنا با سرح ان ذی
 ذکرناه و اما انا تا ع حکم ادسنه فتنه بجزایر اطلاق ادسنه ادسنه در حکم لم یکن
 من باب اکتشاف و لا سرح لا عا فتنه اشرار اشرار با ع حال انقطع ع
 اطلاق من در حاکم من انا تا ادسنه ادسنه اشرار با ع ادسنه اشرار با ع
 با ن الکلام منبجسته من اطلاق و الفتنه اشرار و اما با ع ادسنه اشرار
 الکون با ع فتنه سرح لکن اشرار ضروره ان با سرح ع کلمه فتنه با ع
 و با ن ع من الکلام فتنه اشرار اشرار با ع فتنه اشرار با ع فتنه اشرار با ع

ثبت احد المدرسين كماله نحن وانا نيا بان اقال مسندة فعل الحرام الذي صار سببا ترج
الترك صار من با قال مسندة ترك واجب فان تركه حرام مشتمل على المسندة لثا
ان فعل الشك كمثل فيه المسندة لا قال كونه حراما فلهذا تركه ايضا كمثل فيه المسندة
لا قال كونه حراما ومسندة ملاذع ترجع اقال مسندة الفعل على اقال مسندة ترك
وتدعى ان مقتضى هذا الدليل ترجع جانب الوجوب وحينئذ لا يذهب على عكس
مطلب المسند لظواهر ان دونه وضع لمسندة الترك وعلى مقتضى العمل بهذا
كيدان ترك الحرام فانه ليس الا وضع المسندة فاقال يجب المنفعة فاعمل مرج
لاختار وضع مسندة ترك الواجب على وضع مسندة فعل الحرام فيعين الا حد
وقال الوجوب بهذا المسندة خيال غير وجه فان يجب المنفعة وان كان حس
لما لا يطبع الا ان ليس سنا طاعنا يعلم ان الذي يكون هو محقق موضوع الحكم
وسيدتم ثبت العلم بشرعي على طبعه فان يجب المنفعة حسن معنى ملائمة يطبع
دركس الذي هو سنا طاعنا انفس ليس بهذا المعنى بل اننا هو مسندة نفس شية
قائمة بفعل من دون مدعية شئ من الادوار التي رجب بها كماله نحن فاذ
لم يكن يجب المنفعة من حسن المعنى الذي له دخل في الاحكام فليس من المرجحات
المنفعة ولم يثبت كونه من المرجحات الشرعية ايضا بل ينظر عدمه فاعلم بهذا يكون
وجوده كعدمه وهذا كيدان وضع المسندة فانه لا نرم في علم العمل من ارتكاب
المسندة فيجب عند العمل بالمعنى الذي هو سنا طاعنا الاحكام لا مجرد سنا طاعنا الطبع ووجه
القول ان هذا مستطبق على قاعدة لزوم وضع الخبر المحتمل من الاحكام المنفعة المسندة

ولم یبق ادباً فی الخارک

محم علی ان پلوت منادیه
الف بنه

[illegible]

من قبل ان رجع فكت اذ لم يخ اكله بالحكمة لظن انه فرار بنفسه لعدم تدوينه
من الشروع وحكم العقل بالمنع انا هو من جهة من اذرة اطلع به من جهة تفهيمه الذي هو مناط
الاحكام وانه تقدم شرط من اعدام ما تحقق ذلك فاذل بعين الباطل المتقدمة
وثابتا مدعى كل برهان مثبت فيه اكله بالتحريم كالتفصيل ذكره ترتيب الحجة اذ هو
الغيبية التي تدعى بها دس التي صارت سببا لعلكم بالتحريم و مجرد الفرار به
وما يشهد بذلك انه لو فرضنا ترتيب بعين الباطل اذ هو كلف بال ذكره
في انشال بعين المتعاقبات الراجحة في الشروع كالعودة والعودة وكذا ما
احد في انه لا يجوز ترك الانشال فرارا من ترتيب ذلك الفرار فتمت تبين من
ذلك كلمة ان حبس المصلحة ما لا يجعله الشروع واما العقل شرط من ان
حكام ذلك الفرار به هو انما يشهد به من المصلحة من ابراهيم بن
فوقه مربوط بالتمام فان قوله في كتاب ابيات ادله او افضل من كتاب
الكنات يكون سرنا في ان طريق الاطاعة وارشاد الله استقامت الا
ان الملك من العاصي عند سبل النفس اليها مع ثبوت وادعيا ادله في مقام
الاطاعة من المواظبة للمواجبات مع ارتفاع بعين المحرمات بل المواظبة
على ترك المحرمات ركب بنفسها من غير التعبد الاطاعة الله تعالى وهذا نظر
ما سبق ان هذه العبادة كالرعا، اعتدال مثلا افضل من القرائة وهذا غير محم
لنا اذا اردت شي من كون دعاء او قرائة وبعين ان يكون الشكوك دعاء
للقرائة وهذا ما لا يشبهه واما ان فيه بالنسبة الى الاداء المذكورة من هذا

الوجوب عند ارادة الطاعة لم يجعل للمكلف دواعي الاختيار الوجوب عارض
لذلك انما هو فاسخ بجمع بعض ارادة الوجوب وحينئذ لا يقدح به دواعي
وجوب بعض الدواعي السفسفية لاختياره جانب الوجوب البتة فالدواعي فاسخ
حاشا له في ذلك بل غاية ادعاء انفاؤه لو لم يكن انوى من التخيير واصل هذا ان
شكنا انفسا من جهة حيث قال في دفع هذا الوجه انه بجمع وجوب عدم بعض الدواعي
مراده ان ادعاء انفاؤه لا يخلو عن اعتبار الوجوب لزوم انعدم عدم كون بنا لثم عارضه
اكنتم بحيث لا يجوزون اختيار جانب الوجوب نعم بوف عدم بعض الوجوب
لعدم التخيير انما هو انفاؤه تلبية عليه بدخ من تعلق منه من اكنتم
او بدان هذا الاستقراء مع عدم كونه تاما بل هو من انفس دون انفاؤه بحيث
يجمع بعض من باب التمثيل معارضا باهوانى من اكثرية سرارده من فاما كنه
في سرائع غريزية ان اشاع غلب جانب الوجوب على التخيير من مسئلة
الردعي اذا تخلف عنه الدين من دون نفقة احد الزوجين او بعض شخصين
فان اكلم بها تنصيف اباء في حين مع ان فعل الدين لا يطلو كل نصف مراد
من اكثرية لا خال عدم كونه مطلقا في الوجوب لا خال كونه من ماله مع هذا
لمكون الواجب عليه ان يعلق كذا في الوجوب على اكثرية ذلك في سرائع الدواعي
وكثير من المسئلة التي ذكرها شيخنا انفسا من جهة فانه في مسئلة علم الدواعي لمراد
من نفقة التفصيلية بالنسبة الى شخص واحد لمكون من هذا التخيير لو تخلف سواد
الزواج لا خال اكثرية التخييرية ايضا يبلغ كثره سواد تلبية الوجوب الى احد

۲ مد نفس كالعادة اما اربع حركات في الترتيب المشتبه بواحد من المن وخر وند فان
 افعال اكثر من اثني عشر مرة في نفس في جميع هذه الموارد لكن الشارع علق جانب
 الواحد وثبت ان الله خلقه ان ذل في الموارد وعلق جانب اكثر من اثني عشر مرة
 كما دخل به لمرار اما الذي اخرج لايام استظهار رتبه ان امان يكون معه
 تمام العبادة فيادون المسترة او في ادل رتبة الدم نفع التضرع الدول
 ترك العبادة بسبب وجه الوجوب منه ايش واما القول به يكون من جهة
 استغفار بناد كمن وحرمة العبادة لا يربح انفسه من احوال اهل الصل في تمام
 العمل لا يصل كحل بل كلف فان هذا من تعقيب الشارع جانب اكثر من ضرورة
 اثني عشر مرة في كل مرة من علم المحبة بها لا يصل هو انفسه انه مثل في رتبة اظهار
 لا رتبه له بل كلف من كونه تلك في الواقع من الشارع حتى يكتف من اثار
 انفسه في نظر الشارع لمراد اهل اصول اعميه غير فائده لا يكتف من اثار الشارع
 منها واما حاكمه من يكون من سوار واد استغفار لا يثبت لمرار بل من اجبته عنه
 بالرة واما على استه بر اثار اثبات نرا من ترك العبادة منه من جهة اطلان
 وناعدة كل امكن فقه توفيق فيه بان احواله اطلات و عدم فائده
 الا حاتم بجزءه اهل اصول اعميه من حيث عدم ثبوت لمراد ارضي و غير ما به
 كمن ضرورة ان اطلات اثار ارضه اجتهاديه فاطرة الى الواقع و كذا فائده
 اهل حاتم فقهه اثار نشه مي رتبه جدا فانه ذلك ان ثبت ان اطلان اثار
 اهل استغفار اهل اهل سوار من الموارد كجزئية بان افعاله اشر ك من

الجزئیات هر دو صریح اکلم حقیقه علی قدری بدیهه ان مبلغ اقلون الملمه من
الموارد الجزئیة كما حد العلم بذلك حتى یصح ان یؤخذ به و کما ان التکرار مندرجا
تحت من الواضح ان هذا الحق من الاستغناء عن ممکن في الامارات انظمة الجزیره من
من قبل الشارع من افعال اعتبارا من سبب وجهه بقدره دون التفتت من کل
واحد من تلك الامارات و لهذا الی ط لا کما ان اقل من اعتبارا من التکرار
منها فقد من بطلان اما حد العلم من هنا که به عدم افعال حصول الاستغناء
لا شئ من الموارد بالنسبة الى الامارات بقدره من هذا الدلیل سدد
منها من هذا التفتت عدم دلالة اطلافات و قاعدة ان افعال علی ان التفتت
في اکلم هو اعتبارا من جانب اکثر من الوجوب و من غیر اقل من ذلك حتى یكون
من موارد الاستغناء من غیره انما ط هر عبارة تحت افعال من هذه
في هذا التفتت من سبب من سبب ان بر حبه با بول اما ذکر ما دام انشال
ان في اقل التفتت من افعال من هو محدود من با ذکر استثناء افعال من هذه
من الوجوه انشال من اقل من سبب من محل العلم ان لا لعموم اکرام فیما
دسبب التفتت من کل دلون اکثر من سبب من فیما العلم من ان اکرام
الذات و الا فقه انشال الی ان لو علم من سبب التفتت من افعال من التفتت
الوجوب علیها من سبب من سبب من سبب من سبب من سبب من سبب من سبب من
البدل من انشال من اقل من اقل من اقل من اقل من اقل من اقل من اقل من
نزلت الوجوب من التفتت من اقل من اقل من اقل من اقل من اقل من اقل من

[illegible]

مع حکم عقل بر این ازمان اثبات مع فرض لزوم الحائفة العظيمة واما از فرض
 حرث الحائفة في مثل النعام مدلول با طعن سابق است ان جواز الحائفة
 العظيمة في احوال معتد مسلم فبازا ثابت است اشرار از حق و ترخیص الاقناع
 بالمثل الی حال و اما گفتار بیهوده طرف الشبهة في دانسته در حدة ولو كان
 ذلك من جهة ثبوت دليل عام لعدم ادلة اصول في مثل النعام واما از المضم
 دليل على ذلك فمحمدة في الحائفة ثابت کلم العقل بطلان و دون فرق بین دفعه
 واحدة ادوا فتنين و المقام في هذا السبل فان الفرد من وجوب الادب الزام
 بحد اکملین و طرح اد صلیق فبازا ثابت است اشرار بها به علم و به حد صا
 متبعی حکم عقل بمنح الحائفة العظيمة بطلان یا لم یفین الا حدة بالبحر
 الشبهة ان لو كان مستند عقل دون مخوف اخبار الخبر و الا فانه کما ارى
 بدیج من قوة عدم مانع من جریان استغناء به بکن مانع في السئلة الی الله معی
 لم یکن الخبر في الغناء بدویا لم یسد اثباته اذا دار الامر بین الاربعة و الحرة
 من جهة احوال العقل اما طحا کما در الفرد بین ادکباب و اشتهر بداد موضوعا
 و منه شلی به بداد خبر من امر مرد بین العقل و الزکی و فیه من کشفان
 ما له الی الزدیة في اکلم و اختلاف الخبر غیر محبة في ذلك و ان الطابق للمراد
 ان یفرض العقل لم یکن مرودا بین العقل و الزکی بحسب یصح ان لم یکن کلاهما
 مطلوبان لم یکن امر من اشرار لهذا العقل المرود بین العقل و الزکی فالمثل
 الفرد و کوزه من لغات الی صداد الفرد و بین لغات المصاردة لیس فی

و منه صرح بیک
 سند یسمی الی
 اب

حکم دکنه انشال بخود الامر اعتقاد مالمه محصل بهر قسم صحیح فرض انشال ببالو
 معلق الامر بمثل محصل المردود من انشال وادوار کما یکنی وکلیف کان
 حکم نه انشال کاس بقیه السکنة ان نشتر لودار الامر منها من جهة غایب
 الادارة فالتفتین هنا هر کلم بالخیبر به طلاق ادره داخل یقین است
 هنا محل من العداة دادند است را الی الوجوه الضعیفة هنا به دلیل الخیر
 هنا بهودی ادر استمراری معلوم ادع ابنا و من ادل الامر وجوه نقد است
 و نه تمیک هنا بکثرة اطلاق الاحتمال بکثرة الخیر حتی انه من کلم
 انشال فی الناحیه لکثرة ادر است حکم العقل فی بیع و بانه فی احوال
 شکیانه من الاول بان سرقه بان حکم الخیر فی اول اثر من انشال
 کلم بعد الاخذ باخذها و من انشال بان موضوع السبق ادر است من
 هو الخیر و بعد الاخذ باخذها و کثرتم امر بان مل و علم اشارة الی انشال
 الکبرایین اما اول ثلثه مجرد ادر است و نه هر عده و محض ادر است و نه
 ظهور ادر است بل ادر است بکثرة ادر است و اما انشال ثلثه لودار به بالخیر عدم العلم
 بکثرة ادر است حاصل بعد الاخذ باخذها و ان ادر است به مجرد لودار به غرضه است و نه
 امر اعتباری عدمی لا یصح ان یکون قبله الموضوع الکلم بالخیبر لکف و بانه
 بهذا الکون ادر است بان کثرت الموضوع لا سبق سورد لکبرایین ادر است بکثرة
 منع ادر است بکثرة ادر است الکون ادر است و نه ادر است هنا الخیر
 السودی لای اثر من الوجوه الضعیفة بقدره بل لای سنده الخیر هنا

ش

انك في التعليل برتقاء عدم الوجود في الشبهة الكلية ولكن باعتبار اهمية الشبهة لصحة
 هذا المبدأ مستندة في كل من استبعاد وطراد لا نظر بهم ودفن سنن فوق
 اعلام فيها اورد ثم نتجها بالثبات الكلية وانه طرقت اوقات ثم تمسك اول
 ان يعلم المحرمة وملك في الاحكام من جهة اشتباه الموضوع انما رجي ثم انه انما
 في امور محصورة اذ في امور غير محصورة اما الاول فالاعلام فيه يقع في ثمانية
 احدها جواز ارتقاء كلا الشكوك ومخالفة الطبيعة بتعليل لعدم وجود
 في ثمانية وجوب تركها وازدوم في الواقع الطبيعة وندوة اما القام الاول
 ففئة ثلثان والتمسك من جهة الطبيعة واما عن معنى كالمعنى والمحقق
 الكون في وجزءها جوازها فانها في الزمان من حيث كجواز الفعل وسفرها في
 من باب التعليل ولا امر فيها فلا بد لكل منها من انما في اصل في الثبات
 لمحاظ الشرح فاما اصل الطبيعة اصل المعنى من ادعاء كخط وكيف كان
 فتمسك اصل للمعنى بوجود المعنى وانشاء الوجود المقتضى لعدم
 دليل كحريم ذلك المعنى في الشبهة كاجب من المحرم فلا فانه يمتثل المحرم في
 من ادعاء ثمة واما في ثمة معبود ادعاء ليس حرم من عدم ادعاء في الفعل لغاير
 بما روي في طلبه كالمثل انما برحق نجمة عليه انما في حيث المحرم به ليس
 ابي فاما عدم ذلك من كالمثل لا يمتثل من غير انما طلب وانما كالمثل
 المطلق فلو لم يمتثل انما في المحرم ادعاء بل المستورد من كون المحرم مقتضى
 لغزات انما في كالمثل من ادعاء في حرمته المحرم كون صفة في المحرم

ادب سبزه شرب عند اشباع علم قبل الصفه برجه لغو صفت
 و انما دهن متغیر ملاقات و انحراف و شبهه ان هذا الغرض وجود
 في انحراف شبه بين الاماكن و انما ان هذا دليل على حوتها في انفسه
 في انعام و نه ان من وجوه تفرقه و نه تفرق حيث فاعده لزوم دفع
 انحراف المحمل فان حال انحراف وجود ارتفاع كل من الشبهين و متغیر
 و موجب دفع انحراف المحمل عدم ارتفاع بشئ منها و من العداة تفرقه وجه
 ثالث من حيث كمال القوسه نظرا الى ان ادخا ب من انحراف واجب محب
 من باب القوسه ادخا ب من الاماكن لعدم كون احدهما في سعة محرا
 شوق ادخا ب منها على ادخا بها فلهذا التفرقة في ترتيب دليل
 المتعلق شتر لكونه شاج و هو لازم ادخا ب و عدم جواز المنفعة و ان فقدت
 منها انما هو بالبحث و ادخا ب است و ادخا بها ما اختاره تحت الادفاري
 فلهذا وسطه اكمال في ادخا ب و لا يمكن ان طاهر كلاس فلهذا بدل ما ان
 ما يتغیر بمثل هو الغرض ملاقات لا انه اعلمه انما في و ان يتم العلم
 بعد عدم قيام الاصح من العمل اذا شاع فاعلم ان يكون علم العمل لزوم
 ادخا ب تعریف بجه انه كلما لم يزد ادخا ب و عدم جواز المنفعة
 انطوية لم يعلم صدور رازن من اشباع لجوارزا و هو من العلم بخص
 اشباع و خبر بزه المنفعة في خود من انعام فاعلم ان غرضه و نه بجه فتح
 و انما فتن على كلام اشباع و نه اكداف خبر بزه المنفعة انطوية في عدم

بالتفصيل فانه من نفس ثبوت التعريف وبالحكمة فمعرفة الفائدة العظمى الشبهتين
وغيره من افعالها من قبل الشارع يمكن عقلا ولا محذور فيه عند بل قد يترتب
انها من عين احب اليه بكون ذلك بل بدون صحة ذلك من الشارع غاية الامر
بكون عدم ثبوت ذلك من نعم كونهم الدليل من الشارع على ان حقيقة هذه
المعصية ولفظها منع شرعيا انتفاء العقل من منع المنفعة فلا بد من
الامتناع من ايراد سور بالنسبة الى التعريف لعدم بلا جبال اما انقول بالعموم
وعدم العقاب فظهر بآراء بعض الحكماء انهم قد اخرجوا الحكم بالعموم بلا جبال
كجمل العلم العقلي فانه لم يرد عليه بما وجه القبول في الموضوع بان يكون العلم
به عقلا لا حسنة ونحوه انما هي من التعريف ارجح العلم العقلي شرط
لتحيز التعريف وعدم كفاية العلم بالجهل في ذلك وفي حال من سئل انه
شغال لا جواز ان حقيقة من الشارع للمنافعة بالعموم بلا جبال من تمام غير ذلك
لكن ذلك الدليل ما يمنع من ان حقيقة انزله من اقسام ادقبات بالكلية
الاعظم في سوت العظام الى تسخير كجمل ان يكون ما في دهرها ايضا اثر
اما الاول فغير حاصل فزودة ان العقل لا يمنع من التعريف والعقوبات بالعموم ان
المشبه بين ارباب ادا سور وبنوا ادا صح بدسرة فيه داما ان في علم برود فيه
بجميع يمنع فان ادخل في المحملة لان يكون ما في بين طوائف تحت دسرة
سما غير صالح له الاول عدالت ادلة ابرائيم ان لست سبابة بالعلم بقوله
علم ربح من اسى ما لم يكون وانما كس ما سعة بالم علمه اذ كونا حبيب اسر

واثبات ذلك من اخبار الدالة على ربح المذاق وادعاء من غير معلوم
 من دون تشبيه بانما توجب الادلة ظاهرة فان كل واحد من الشبهين شرج
 كنت محرم الوصول ويكون صدقات من صدقة فليكون ارتعاب خاب عن المذاق
 بمقتضى اطلاق هذه الاخبار ومجرد العلم بالجهل بالكون ما من شمول الاطلاق
 على واحد من الشبهين في حال ذواته واصل عدم ذكر شيئا الا لاف في هذه
 هذه الاخبار لوجه السخ مسند الى ارياء ورد ما في غير مورد العلم بالجهل وادوار
 كائنا في وقتها بعبارة اشارة بالشراب نظرا الى انه كيف يصح اكل كبد العلم
 احياء حرة وبنفسه في اكلهم لغيرها لشيء اخر في بارها انما انا في غير
 الشبهة المحصورة من اثبات ابيد وادلة بطلان العلم بالجهل لكن لا يكون
 الشبهة غير محصورة فان العلم بها بمنزلة عدمه في نظر ائمة وادعاء انما
 محتمل بعضه انما اصل المعنى في ذلك كذا الجواب نظر الى ان ادول لثان مجرد
 الاستدلال لا يصح ان يكون ما من العلم ربح انه لا يشاء ولهذا لا شراب
 اصلا واما انما في نفسه اذ لا يصح ثبوت الادعاء كقوله غير المستند في سبب
 سبب كقوله لكن نطق الادعاء بالكون ما من ادعاء بالاطلاق
 بل الادعاء انما لها سوارر مختلفة بعضها يصح الادعاء في الظهور انما في
 الادعاء دون بعضه وكون الادعاء انما في الغام من ادول كم واثبات
 انما في الادعاء واثبات اطلاق الشبهة لغير المحصورة دون المحصورة انما
 هو كثرة التمهلات في ادول دون اثباته كما يشهد به كلام الحب الفاضل

هذا في بعض مبدئ الشبهة المحصورة التي لم يكن محتملا كثرة ما لو فرضت حجة
 حفظ حرام او كسب في درنة خطية او درشتين فان مقتضى الادة بالدعوى
 عدم لزوم الاحتياط بها ووسم عدم الاحتياط بها فان اذ ان لم
 ابق في عدمها من شبهة الغير المحصورة هذا بل يمكن ان يكون منها بان
 حسب هذه الاحتياط رانا هر بيان علم اشتبه من حيث كونه شتبه من دون
 ملاحظه علا عنوان اخر عليه مقتضا هذا بر مقتضى به تلك العنوان علم غير
 علم عنوان اشتبه لم يكن ذلك منا سلكا احتياط بل كونه سوتة بان
 علم اخر نقل واحد من الشبهين وان كان من حيث كونه شتبه محتملا
 بالاداهة بل كونه ضررا كونه محتملا بل لزوم الاحتياط من حيث كونه مقتدر
 الاحتياط بحرام معلوم منها فانه انما شبه ابدل كاحوة العلم حرره عليه
 الم سلم اما سطوت في ملكها او سطوت بالسياسة اما الشك في دون تفيد
 منطوق بعبارة نقله في اقل رواية اسفاره اذا علمت انه شبهة ملائكة وان
 لم تعلم في شتر وبع و توهم في صحة خبرها علمت انه من حفظ احرام
 ملائكة كل داء لا تعلم انه حرام نقل صح تعلم انه حرام و تقرب دلائلها
 عرف في اقل نسخة الاولى و قد خبر في كونه اسوداد من ادولى نظرا
 ان سرور شبهة ببيع ان لم يكن واحدا في كل من انما به احتياط معلوم من الحكم
 الموجود منها و لكن بابت عدم العلم انحصار سطوت الاحوال في ادلة
 الرواية لغير الاحتياط و طائفة ادولى خاتمة علم هذا الاحوال و لكن

لکن تحقیق عبارت از این در استنباط مذکور تا بیان الموت و از ملک
بدیج من تلف کما یکنی عاقل و محطها و عاقلی حال نظر در انداختن
تا اندیشه عاقل اعتبار العلم المستفیع کتب کتب ادب از اکابر و عاقل
ملا شاره از کسب غیر قابل یاد نگار و دیگران ، عاقل اندیش مستفی از اربع
از اخبار المستفیضه از ادب عاقله ابدال المکتف با کرام ادب ، علم
از حرام بعینه از علم و درون تقید منقطع بعینه و بی کثرت و سهوا
صحیح جان بن سدر از نه نال سئل یوحنا سر علم و انا حاضر عنه ه
عن صبی ریح من هرزه و چه کمر دست بسته عطف اندر حد استصفا و من
تا خرج به سئل یقال اما ما دلت من سنده بعینه و لا تغیر به و اما ما لم
نوفه نقطه و لا یز فیه و لا سئل من و ترپ منار و ادب از افری
من الی الحسن علم و سنا ، و اول صحیح کما علم من ترپ عبد السلام
ان کان حفظ اکرام عدله تا حفظه عیب نلم یوم اکرام
من ابدال مدایک و سنا بر دانه از به بعیر نال سنا من شراد
از کثرت و اسرفه نال و ابدان دیگران قدر حفظ سحر غره و ایا کفر

سببها فلما دنا حججه اكمل من ابتر عم نال الى رصل نال المادرت
 مدونه بمك ان صاحب السوى درشت سنده كان برب دفعه قرف
 ان فيه ربه دشتين و ذلك نال ان كنت ثوب فيه مالد سودا
 ربه و ثوب اهلهم فخر اس ملك درد اسوى ذلك دان كان
 مختلف نطه هبنا نال مال ملك دمه هبنا حججه اخرى فدرشت
 الرصل من اسه درشتا حججه اب عبيدة من ابتر عم نال شرا و اهر
 الصدقة و عثمنا من سلطان ح علم الشترى با نر با هذ منم الرزان كن
 فقال م مالد بل امثل كسطر دشتير و فز ذلك مالد بسى بر ح نرف
 الاحرام بسير در دنة بنده اد حبار م اطلوب ك نبتها نال الوضوح
 بر تيق ان نفس فوله فخر ثوب الاحرام طاهر نال اعلم السطيع من دون
 ماحظه ان كبر ابي نظر الى ان المرفقة كاعلم بسى اسفرتى م
 سببنا باب ربه فلما من ثوبه الرجور اراد القول بان الاراد
 ن معرفه الاحرام و اعلم بان ربه و شفعه فم مفعده مابرل من اد حبار
 م اعتر السطيع م اد حبار مابدث رة اكسبه هو الوجه مسمع

کانه کتب و اوراق بها ثبت اوراقی فده بعد اوقات اده
 بطور ما ندرم المظور است مبحث کبریا الما فقه المکرم مبرم
 و ندرم اثناله شری و معتد فان المزد من و جرد اکثر المعلوم هر
 بیت اده ثاب و اده ذن و ارتقا بها کاهو عا و فده اده خیار بنا
 المذ عن عزان مرور بین بعد ثبت اکلم انقض من عقل مبرم
 اثناله مد علی اده فیه ذلک المظور الما فقه مد علی مد بین مد علی
 فیه المور و فیه انه فده و اردی فیه اکر اب سواد شری و فیه اثناله
 بین ذلک اکلم استعنا و اده ذن و اتر حق فیه اجاب عفا و اده
 مد کتب و اوراق اثناله و فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه
 و ادرده و فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه
 اسهل للمنی عه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه
 اده ها فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه
 و فیه و المزد من اثناله و فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه
 السوال انه بعد فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه

بر بدیه ان بدون عی استرجح می ستم از ستم مرده صفتا بن منته
 ایام مشتمل بر معین ایدام شایع ایدون و از حقین فرایند
 در ارتفاع بنده استنبه بان ایدون بر ارتفاع احد استنبهین و فصل
 در کماله و دانای به بدعه نانه تا نمودن ایدام سکن ایدون نظرا
 اما ان ارتفاع کل مشتمل دانعه کفوضها و بعدن عید انه انایه
 و در کماله استنبهین تا کفوضها ایدانته دانای و کذا ایدانته
 ارتفاع مشتمل ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته
 استنبهین تا بدیه ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته
 ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته
 و ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته
 من اول ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته
 ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته
 و ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته ایدانته

السهل الذي هو متفق به نظر العلة والكمية فان وجوب احدهما في كل
 جمعة ثابت فاشكال الامر في كل جمعة واقعة فاصرة متفق شل هذا
 المورد على جعل احدهما به بد من الامر والكمية والاشكال ادخاله في كل
 واقعة وحصول العلم بالتي منه في الجملة بعد ذلك في مخرج حصول
 العلم بالواقعة ايضا واما في واقعة واحدة في تركيبة فاذن في ترك
 احدهما في كل واقعة بدون ثابت في ذلك العلم بعدم بالاحوال
 وذلك ان كل من ترك كل شيئا في كل واقعة به بد من ترك ذلك الكم
 المعلوم وقد ثبت في بيان الاصح لسبب الا ان واقعة انظمة هي حامله
 في انما بين دان صح حكم الظاهر في كل واقعة ان يرتفع فيها من ترك
 شيئا وكذا ان لم يصح فانه في ان شيئا ان جوهر في الجملة انتم اري
 بما لم يزم من ان واقعة انظمة به وصل به مطلب كحكم فشا مراده
 اجزاء البرائة في كل في جميع الثبات في الجملة فشا ان عدم اده دليل
 عليه في المقام وشره في المورد الذي لم يرد شيئا هو به اصل شرا

المرافعة القطعية انما هي وبتدافعها من اقسام حركات الارض
 قوله والسم من ذلك اذا لم يسبق التعليل لمعين ارسبق التعليل
 بعمل فثبت ان المراد من ذلك بيان سرور جوارح الارواح و هو في
 منصفين احدهما في اثبات ابدية فان الارضين هما سائر
 طرح الارواح جدا وبتدافعها هو المراد بقوله اذا لم يسبق التعليل و
 وثالثها في اثبات الرجوع اليها من الميول المطلوب فيها ان يكون
 اذا نزل وجوب شي من تعليل محصل احدهما بعد عن الارواح
 في مقام ادخال بعض ودميزم من مخالفة قطعية اما في اخر
 واحدة فظاهر لان اثبات احد التعليلين كغيره اثبات
 ادهان في دوزخها لم يكن اثباتا بسبب من حصل اسهل من دميزم
 مخالفة قطعية في دافعة واحدة من ذلك من نردم مخالفة
 السبب في اثبات الرجوع من جهة حصل اسهل ادهان دافعتين
 ادهان في مقام ادخال تعليلين وبتدافعها هو المراد بقوله ارسبق

التعليل بما حصل ولم يثبت له في الواقعين كما عرفت من ان لزوم
 المناقضة في استنباط الوجوب من جهة جعل اسهل وانما اختيار الاستمرار
 لا يمكن فرضه اذ لا يحسنه الواقع كما في دوران الامر بين العلم
 والكمية فتبين مثل هذه الصورة لا خبر في جواز المناقضة واما استنباط
 التكميل من فرض انما هو الواقع فحصل انك في كل دفعه بدست الالان
 على تقدير عرصة خرج صحيح جدا انزل ولا كنه ان على قوله وما اذا
 لم سبق التعليل بعين على اثبات اسبويه بعد عن ظاهر العبارة
 واما ما ارجع اليه المحذور الى انما اختيار الاستمرار في الجواب ارتفاعها
 فان اختيار الاستمرار على ما سرح له في اثبات اسبويه دكر ان قوله
 بعين فان هذا التفسير على هذا التفسير يكون قابلا من العائدة فادرك
 حده على ما اذا سبق التعليل لكن بغير بعين كما لو علم بوجود كنه او عرصة
 الامر بين المحذورين فان اختيار الاستمرار فيه يدخخ ثم وجه هذا التفسير عبارة
 كما لا يخفى ثم انه اورد على ما ادعاه من عدم جواز المناقضة بتطهير المعلوم بالجهل
 خصوص الكثرة المذكورة في الارب على واجاب عنها ان الاستنباط بغير المحذور فانه

و یا نه از عرض شریع هر سه را، من قاضی اصل است کسین علی الاصل و نه کسین ان
 قاضی از تعابیر استبهین نزد ائمه اکرام لم یکن من قبل الدوله و نه در تحقیق ان
 النظم من هذا المخصیص اشاره اما در مخرج فی الخافیه فی هذا المخصیص بلکه نه نظر ابروف
 غیر از الخافیه المخصیص بلکه نه مخرج مجوز از تعابیر مجوز از تعابیر نه و بعد از این
 بعد از انکه از من و نه از مخرج، انشعاب معین من ان هذا المخصیص نیز نه فی الخافیه
 عنه یحصل ان من حبه الخیری و هو غیر مؤثر فی مخرج یحصل ملازمه للمخصیص نه جدا قولم
 اذا کان مردود این عنوان کاعلم ان هذا بان احد الباعین اما اخر ادعاء من یستحب
 فان ظاهر ان حکم ملک الخافیه نه عدم جواز از الخافیه انعطافه فانه کالمردود من غیر این وجه
 باز که بقوله از نه فرق فی ثم اراد ان یخص الخافیه بالمول بان یفوق من مردود من
 المردود با از اکان اما در احد مردود این اکثر و المصوب فانه فی هذا المول من
 جواز شرب هذا الماء بلکه فی الخافیه ملازمه الباعین و نفسها مع انه غیر جاز فطفا
 انما نشأ به صدق علی عدم الفرق بین المردودین و ان یکن علی صاحب که یفوق
 انوف من لکن المردود من استبهین فردان من غیر ان یفوق الباعین من لکن مردود این
 عنوان من یفوق علی وجه انظر اما ان من یفوق الباعین بالکف ینجی الا احرار من
 دیگری فانه ملازمه حصول العلم به بعد در حکم الخیر من من ان عنوان اکثر من هذا القدر
 من العلم و کالات فی من هذا التعلیف به در ان تعابیر نه که علی ملازمه من احرار
 منی و من لکن هذا اخر انما و بدون العلم انفسه بینه بعضی به نه به
 تعلیف اعدا و ج فی مردود من انما من لکن ان بعضی غیر محرز فان العلم به محرز

المني لغة انطوية وظهر اخبار تكون منافسة له فلا بد من تار هيا او مرها الى غير هذا
 الصورة وانه كجاء منها بوجه من جهة منها ان مجموع ادماين يكون معلوم بحركة قد يكون
 من بعد ربي الشبهة في شدة خبر الشبهة واما كدوس الاعراف معومات الاخبار
 اما غير سواد اعلم الا جبال واما في شدة ما دلالة كل واحد من الاخبار كما في منها نردم
 الهرج والرج رافعة ما بهم تلك الاخبار فانه يعبر بسيد در نقاب جميع المحررات بانها
 الشبهة فيها ومن غير ما علمنا معارضتها باخبار الكفاية ادارة على الهن من الحرام
 المشبهة من اسرار محصورة كاياما ذكرنا في الفهم اشياء ومنها الاستدلال ان اشبع شاهد
 صدق في عدم كذب الاشاع الى لغة انطوية في من سواد الشبهة بل حكم لمزوم ^{خط} اياه
 ومنها ادجالات الملكة فاسان في واحد في نردم الا حياط ح اعلم الا جبال و
 كمن ان الكثرة ارجوه انه كورة مرتبة بالتمام اشياء لكنها لا تملك لكانت
 محبة في تمام لرفع شبهة عدم الاخبار بطريق ادلى ضرورة انه اذا فقت الادلة لمزوم
 اد حياط و عدم جواز ارتقاء شئ من الشبهين مني الادلة في سطح ارتقاها
 يكون ادفع لكن الدلائل ان شئ من الوجوه انه كورة ما على اد حياط بل
 يمنع و يدعي ربح اسيد من الاخبار بل جبالا اما الدلائل التي اختلفت فيها فانه من
 اد حياط في علم اعلم عدم جواز المني لغة انطوية في شدة اد حياط سابق من ارفع
 وان حكمه في سواد اعلم الا جبال في شدة مني انه في الشارع ان بر حياط في اد حياط
 وانه صرح بذلك في الشبهة في شدة مني انه في الشارع ان بر حياط في اد حياط
 انما هو في صورة اعلم انطوية بالحرام وانه في زيادة نردم لذلك اد حياط في شدة

[illegible]

درآمد و سیاره که نفس و شبهه عاجلک داند جزوه و جماعه من شافران فرین در
مداوله شافران اما مقدم من ادعای محمد است و در وجود مقتضی دانشاوری
نظر اول من اینست که در آنکه کثریم الحرات للمعلوم اجابا و لا بدایع من تخیر بکلیف
به مقدم من کلمه استقل الخیر من ارتعاب ذلک با اختیاب من کلا الشبهین
و اما در این سطر استدل الحیا من اعلامه من ان اختیاب احکام مطلوب در تعالی
فیمثل اینست که طلبه و لا یم ذلک الا باختیاب کجی و لا بدیم اوجیب لا بدیم و جیب
فاختیاب کجی در جیب من بریم انه در درستی انصار من و لا بدی الدلیل
سوالین و اجاب من و محصل ادله ان مقتضی عموم اصالة اکل جواز ارتعاب
کل من غایه ان در هر حال لا بد من اعمالها مع بیع انصار من و کلمه با تخیر
کاهن من ان التزاحین و محقق کجی ان جویان اصالة اکل ان با بدیم
کما طالع من حبه و لا بدی لوط و عبدی من ان مقتضی عدم الارتنافاق
اکل غریبه و لا بدی باللی طالع من نری و انعام من هذا افضل بعد ملاحظه کون الحرم
الرائی مکتف با بدختیاب من مع ان مقتضی تعارض اصلین است نقطه در ن
التخیر و لا بدی کاهن کافر و لا بدی محله و محصل سوال انشا ان در ما استغاده و لا بدی
من عدم حلیه اشبهات لغرضه با علم ادعای بیع ان مقتضی عموم حلیه اشبهات
در جواز ارتعاب کل واحد من ان بعد ملاحظه ان علم ادعای عدم جواز
من نفس و لا بدی قطع بکون احدیها خارج من تحت عموم تبارتغاب احدیها
بطور ان غریبه من ذلک معلوم با بدیال فتراد هذا نظرا اذا کان دخول

[illegible]

الحرام مطلقاً من غير قيد هذا سبق تعليله بعدم إمكان أن يكون له دليل
 وإن أراد به كتحليل العلم بآيات الحرام مع العلم من غير أن يصف الحرام فالتعريف
 فافهم عدم حرمته وإن أراد به أنه لا ينافي مع العلم بآيات الحرام فالتعريف
 المسمى بالعلمية فالتعريف بالمخرج موجب لذلك بل هو حرام دون أن يصف الحرام
 وهو ما قد مر في بابها وفسر المحرم بالواقع مع عدم العلم عينه بالتعريف به
 حرام المسمى بالعلمية فالتعريف بالعلمية لا ينافي مع العلم بآيات الحرام فالتعريف
 العلمية المسمى بالعلمية لا ينافي مع العلم بآيات الحرام فالتعريف
 فافهم عدم حرمته وإن أراد به أنه لا ينافي مع العلم بآيات الحرام فالتعريف
 المسمى بالعلمية فالتعريف بالمخرج موجب لذلك بل هو حرام دون أن يصف الحرام
 وهو ما قد مر في بابها وفسر المحرم بالواقع مع عدم العلم عينه بالتعريف به
 حرام المسمى بالعلمية فالتعريف بالعلمية لا ينافي مع العلم بآيات الحرام فالتعريف

ابداً بما تحریم بعض ان اونی بان الشارح حصل بعض المقتضات به من احرام من ادر
سماحة الواردة في حال بنی استه دیر ما واجب است ادفعاری فده من مجموع اخبار
کمل عمده انما على الدالة على الکلیه غیر الشبهة المحصورة وحقها من الواردة في سور و اعلم
ان حلال على سرور وجود الدارة کیر الحسم و فعه کما اخبار جواز الاخذة في حال
واب رف و السلطات اد على سرور خاص کار بود کوزه ما ملین خود من فاده
شبهة المحصورة کما در ایه سماحة دکن و فیه معان ان صنف التوجهات
الذکورة في لغة حلیا طواهر اخبار الهیة ح اشغاد است به علیا و بعد من
اسطواهر الهیة الشریعة لا فیه ما ربح الیه ما یقتضیه العقل من لزوم الاحتیاط
الفرد من صلاحیه رفته بالذیل الشریعی ان نالقام اخبار فاحته داردة على
بعض اطراف الشبهة الفردیة با علم اد حلال اد حلیا مع من دون شرح
من التوجهات الذکورة و اد فحالت الذکورة منها الروایات الواردة من الذکیر
الذی وضع من خبره و فیه تقدم ذکرها حيث خرج المعصوم من بها بجواز اد کل ح
عدم المعصية و لا مسح شیء من الحاکم الذکوره فیما فان سرور استال انما هو سرور
اعلم اد حلال فاما ملین اکل على الشبهة الیه دینه اب تل هو الا ملک فلا مسح و فیه رید کوزه
و لیس سرور البراءة فی کل یلیه ذکر بعض اخبار الواردة في الکین و الهیة کما
یکفی من لا حلیا و اکیا حل انما بعد ملاحظه مجموع اخبار اکیا منة و فیه الشیء انما
جواز اد حلیا و علیا و ربح الیه ما یقتضیه العقل من وجوب الاحتیاط و فیه و فیه
لا رغب انما ب الشکف انما وجهها و مرین عن طواهر و فیه سیدل بر وجوب الاحتیاط

در کتاب التنبیهین ما بر همین افرین احدی از اخبار الدلائل علی هذا المعنی میانه
نرسد ما اجماع اکتال در اکرام الله وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال
الله باس به خدا را عباد باس وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال
حلقه اکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال
الله فانه بعد از این مجموع قطعات کلمه ان فی الله وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال
وکتع فی المحرمات وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال
الجمع نظراً الى ادول فیه ان المهرار به جماع الله جماع الله جماع الله جماع الله جماع
الکرامی فان کان المقصود من ادول فیه ان المهرار به جماع الله جماع الله جماع الله جماع الله جماع
اجمع فانه من هذا قال کلمه اکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال
اکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال
من الادب به اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال
اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال
المقصود من ان الله فانه ان لم یکن الا جماع الله فانه جماع الله فانه جماع الله فانه جماع
کامر الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال
اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال
سنا حکم محض برتر هم فانه فیه ان المهرار به جماع الله فانه جماع الله فانه جماع الله فانه جماع
فی جرح فیه اکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال
ان اکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال وکرام الله اکتال

و بعد از تحقیق المراد از موضع الکلم ایضا جاع فان كان المراد منه ادعاء بعضی کلم
نیز تبیین شود و فرق بین طراده است و مدعه و قد عرفت ان مجرد ادعاء جاع
بعدم الاعتبار بوجوب غلبة الاحکام و تهمیه للاجتماع انه من ادعاء جاع کاتری فلا
شأن له اكمال ادعاء التزمی و هو خارج من محل العلم و اما ان لا غلبة ان
المراد بالباس النکان لتعریف الغیبة فی لزوم ترک الباس به و هذا من الوقوع
فی غیبة و نه محاصرة بینه ضرورة انه لم یثبت فی خود من الغام خلفه
یکب مثاله فی تهمیه الردایة بالتزیم المزبور و ان کان المقدر منه التعریف
مقتاده لا یجوز مطابقا للاخبار الغایة بالاحتیاط و وجه التزم فی باب
عنه فثبت ان دلائل اثبات غیبة اولاد ان الطاهر منه هو الکلف و انه شراعی و ثانی
روسی ان تهمیه محمل علیه و بینه و بین الاخبار المستفیضة الدالة على جواز اكمال
فی ضرورة الاحتیاط محمل ادول و انه شراعی و دال علیه ضرورة ادست و هم
و شراعی و اما الرابع فغیبة انه یزید و اخبار اکل الغایة باعلم بل هو دون
و انه مدونه فنه بر دلائل کما سأل فی ردایة اثبات التواضع فان اکل مدعوز
ادست و ایه و الغام و وجه مدعی انه استخبار بین و له احدین و اما سلك
ادول فلو انه شته فان عموم اخبار اثبات غیبة بر تهمیه محض اثبات
الموضعیة باننا فتم فبین و ان ملاحظه دلیل المخرج لسانان کان لک دلیل
و المطلق اثبات فی التزیم باعلم انه جائز بعد هذا التزم به شرح التمسک
بینه و اخبار مستطاه و اثبات الموضعیة رسا و ان لم یکن دلیل و اما

خبر بترجمه عارفان در این میان طه از آنکه بخت اند عارفی قدرش در حق بسیار
در محصل به طه و هر سببه در طریق جمع بین اخبار و تحریف و بزرگ کفایت
الذیل بثل رود این اثبات و کما ضروری است حال که بخواهیم در ذیل از این
اکالم علیها در طه بفرموده فلا سرج لا یبارک فیها بفرموده بر این است
نظر اول است از کلمه بخت و کثیر از سوار دمان استر سببه کما الا من الشیخین
و این بین الشیخین در اصل است از الفاجیه ان یعلم با حاشیه بعضی است
روح الله باج المخطب منها بعد کلمات من اهل الکتاب و احب الله اوله بان هذا اشتراط
ناقص بل سببه بثل فلا یستد این استر سببه و ثانیاً لم یثبت کون الکلمه
الوارده فی کوره من جهة کون الشیبه المحصورة و اعلم الله جل و انا اول ما
لرکان الکلمه من هذه کما ان الدائم کثیر هم اوصاف من الله فاین از اکثر
و کل واحد منها کثیر یصح لوصف و یصل بان یعلم الله جل و لیکن ما فی سببه
بفرموده اوله من احد ما ثم یصل اصل سببه و انا اول ما اوله و یصل
سببه ثانیاً فان اظهاره من اکثرت حاصل سرج و لیکن ثانیاً کما فی سببه و بعضی
اصول اظهاره الکلمه بفرموده بعضی الذات مسندة توارد کثرت و اظهاره فلا یجوز ان یسمی
بهذا استعبر به ان اصل شقوق به زودم انیم و اهرق الا و منه الکثیر من کون الکلمه
في ذلك من جهة خصوصية من جهة القاعدة فلهذا انما ان فلان سوره انما هو
احسن اظهاره من جهة العلم الله جل و کلاسا ان هو ان احسن کل و الا ان
فلا و اوله اصل في سوره اجسی من الفهم من جهة العلم الله جل و بعضی باسراء

و این کثرت بهین عام و خاص نه الموارر که ماسته فنی سوت العلوم اجماله و تحقیق کمال
 منها و تنبیح مقدار دلهتها ثم ادت رة لا ابطال التامدة استغادة منها و لغام
 و عدمه لنها من ان ادول و بیان استغادتها ما علم ان اصله في شر و منها
 الكتاب و استغادها مع اما الكتاب فبان ان ادما قوله ثم ف هم نقان من
 انه حقین ان خارج و ثانیته فوله ثم و انک لم یسم اذ یقولون انک لم یسم الیهم
 لم یکن یسم و به کینی ان الادلی فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم
 فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم
 و قبل من طریق اعماره کل شغل فغیر التزمه و اکثر و ادره و فغیر الیهم و ادره و فغیر
 احصاء و العوائد الیهم و اربعین من ارا و فغیر حیا و اما اجماع فغیر
 اجماع طاهر اما ان التزمه و کل امر محمول و من فوالمه کثیره مثبته فبان انک لم یسم
 کل امر محمول فیه التزمه و من کما فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم
 اعمان فبان کلا و کل امر شغل فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم
 علی اقسام و تراثرت به الیهم و اجماع فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم
 فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم
 الموارر من الشغل و لنها انک لم یسم فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم
 شغل و انک لم یسم فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم
 اجماع اکبر و اجماع من حیث استغادة فغیر الیهم فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم
 فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم
 فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم
 فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم فبان انک لم یسم

فبان انک لم یسم

بعضی کل را مجهول و نه بعضی از کل شنبه و نه ثالث کل را مشغول و نه اشرا الیه آن
ظاهر همان البراد است اشغال بر مجهول و اشتباه کند بین آن نسبت مبنای عدم رد وجه
نظرا الیه آن اشغال بر آن به لکن محض با لکن مجهول بر نه مطلقا، لکن
صعب به صده فی اصله دان لم یکن مجهول و کذا مجهول نه مطلقا، پس اشغال فی
لایحه، من ادخله لیا و اصل مقتضی می ارسل اشرا الیه اول و اهلک اول اول اول
بنا عده من عدم بنابر مقتضی در اوهام ارضیه اشبه و لکن قد بقوی ادر
ا، اوله فلان را ادر بعضی مجهول از کم کفیه ادر از او هر ستمین حان تعبیه
بالمشغل اوله سنه و نه ثبات ظاهر هم اکتار لایحه اوله اوله اوله اوله اوله
داده و حان اصل اشرا الیه اوله اوله اوله اوله اوله اوله اوله اوله اوله
کانه سور را اشرا الیه اوله اوله اوله اوله اوله اوله اوله اوله اوله
الذی لکن لایحه غیر محض کاشغل و من ادخله لیا کفیه لایحه اوله اوله اوله
و نه هم ان یفتی، من عام اوله اوله اوله اوله اوله اوله اوله اوله اوله
العام الذی کسره کفیه لیا لایحه لکن اوله اوله اوله اوله اوله اوله
کفیه اشغال و البراد سنه اوله اوله اوله اوله اوله اوله اوله اوله اوله
العام شرعیه و تعبیه ثبات حان و جودش لایحه لکن صدق اشغال و نه فیض
سور را از هم کفیه اشرا الیه اوله اوله اوله اوله اوله اوله اوله اوله اوله
الفرع و کذا لایحه سور را من البیات ثبات لکن فی التوزیع و اشغال ثبات
ان اشغال اشرا الیه لایحه اوله اوله اوله اوله اوله اوله اوله اوله اوله
من لایحه لکن اوله اوله اوله اوله اوله اوله اوله اوله اوله اوله

انحصار من هنا بطله الخ خروج سرر شبهة المحصورة من تحت قاعدة الترتيبات
 بناسد و هت من جهة حكم العقل لزوم ادب ط مذا سرع مد جراتنا بنا نه فعل
 ما فاده استاد دام طلم نه كتنس بخار انما مده كبت مقتضى انعام اتول و نبراع
 منظر فتر ثم اما اردل نك ان ظاهر ان ادب شغال هو ادب شغال من حيث الحكم الواقعي
 الشرعي منب دن المحمول و بشبهه ما نه بعض اخبار ادب ط مذا سرع شغل به و اما
 اسه نك و اما نك نك نك سرور ج و با نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك
 المسد و هت كالم كفن كات مد حطنا دن حلت ردا به قطع انهم نك نك حقه
 من خروج شبهة المحصورة عدم اجرائنا نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك
 قبل شبهة المحصورة بخانا الى و خرج صفت الوجه انه كره مد رعا ع المحمول
 الى النقل كالم كفن نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك
 ادب ط مذا شبهة المحصورة بل مقتضى طوا هر مومات ادب ط مذا سرع نك نك نك
 عدم لزوم العلم الان نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك
 عن نك
 المسئلة فتن دان كسا موا فتن لا اختار ما شين ادب ط مذا سرع نك نك نك نك نك
 ادب ط مذا الان الفايرة حاد من حيث انك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك
 حث و مع انظر و وجود مقتضى و نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك
 هو ادب ط مذا مقتضى انما مده عدم لزوم و سطره الترة بن نك نك نك نك نك نك نك
 السببه ع اسر انك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك نك
 بن نك

[illegible]

و هو لو كان متبعا لما كان هذا العنوان ته قبل كنت قوله نعم و سلم الرسول
 في هذه فتبين باعتبار هذا العنوان علم بوجود صواب هذا المعنى و عدمه في مورد
 المقام العلم بوجود المعنى في من احد الارب في غير نظر الحكم المردود غاية الامر ان
 هناك عنوان اكثر منها عنوان المعنى و لا تفاوت بين بعد ذلك كون كل هذا
 عنوانا ككتاب اشراج فلا بد من الاحتياط في كلا الجانبين هذا ولكن الاحتياط
 انما هو في ترك التحيز لعمول السلب لا في تحيز الجانبين و ما ذكرنا في ترجمه نجوم
 شامه في الكلام ضرورة ان الادب بالاحصاء محالين من الرسول امارات و هي لم
 ساوفا حكم العقل في الالباء ما علم كونه حراما سلبا من تحقق من المعنى انما
 هو بعد فرض تحيز التعريف باحد الجانبين كما في مورد و المردود ان وجوده بشكل التحيز
 التعريف به غير معلوم في حيث عنوان المعنى كما لا يمكن التحقق في المقام ان
 ملاحظتنا في التناول لزوم الاحتياط في العلم الاول فان كان المستند ملاحظه ظهور الاحتياط
 العقل و فائدة منع الغرر المحتمل في ادوهم عدم الغرر بين المعنيين لا قال الغرر
 في العلم الثالث البين فلا بد من الاحتياط في العلم و لا ادعى شيئا ان الغرر قد
 استرسل بين جميع امورنا لزوم الاحتياط وان كان المستند ملاحظه ظهور الاحتياط
 كما هو المتعارف خلاف مقتضى القاعدة من جواز الدارضا بسلام ما لم يلاحظ
 من ملاحظه صحة الاحتياط و ما يستلزمه في سائر الاشياء على احتوائها بالشيء
 الى كل من ان من جواز المعنى القطعي ثم لزوم الموافقة القطعية و لا يظهر عدم
 الاحتياط في عدم ساعد الاحتياط في لزوم الموافقة القطعية في الغرض انما هو في
 في ذلك الشيء في كره الاحتياط في ضرورة ان لم يعيد من ادعى بقبول

بر جوب الاحیاء و عدم سراد من معار لکن هذا النوع من معاد الاحیاء
 بل من عرفت ظهور فساد من لک فنی الاخذ بحقیق التام و عدم التزام
 و بدعت و اما جواز الیمن لعمه انعطیفة فقه عرفت انما یحتمل بل من حکم العقل
 مستوعبا تعلیقا سرورنا یا عدم انحراف من الشیخ و هو حاصل بحقیق ارادة الایمان
 و عدم انحراف من الاحیاء و وجوده لا یتقام شلک و لذاته بقال بجوارها و این
 لکن الا فری عدم کما یحتمل و اما زکال و التسمیة انما فی الایمان ان
 تحقیق الاحیاء یا لزوم الیمن انعطیفة فیه بدیج من انفعال فساد و عدم
 التزام بها نعم عدم جواز الیمن انعطیفة فیه بدیج من فساد و فساد ارباب
 الاحیاء علیه فیه بدیجین باولرمانا انما یحتمل انما یحتمل انما یحتمل
 من لزوم الاحیاء و عدم جواز الیمن انعطیفة فیه بدیج من انفعال فساد و عدم
 انحراف من کل من التسمیة بل هو ارشاد من حدیث من الوقوع فی الحرام
 الواقعی براتفاق ارباب فقه و هو یحتمل فنی فنی العقاب براتفاق ارباب
 و یوم یحتمل الحرام و قد سب سبنا فیه به الاختلاف الی قولین و اختار
 الاول و قد یافس فی بیع صدق السبیه نظر الایمان هذا الاختلاف انما هو
 محقق بین اعلام بنی مقدم من الاحیاء و التسمیة الیمن و بین حدیث بنیام الاحیاء
 فی التمام الیمن بل من انما یحتمل فیه من باب حکم العقل به مع انحراف العقل
 و انما یحتمل من الیمن انما یحتمل فیه من باب حکم العقل به مع انحراف العقل
 من احد القولین بر جوب النفس القول و قد علی من الذخیره القول و انما یحتمل فیه من
 تخیر صدق السبیه الیمن انما یحتمل فیه من الذخیره القول و انما یحتمل فیه من

بعضی از اینها بعد از آنکه در حدیث آمده است و بعضی از اینها در حدیث آمده است و بعضی از اینها در حدیث آمده است
 سید، اکترا را در حدیث اول و سید را در حدیث دوم و سید را در حدیث سوم و سید را در حدیث چهارم و سید را در حدیث پنجم
 حکم بر وجوب دفع افسر بطون شرعاً و استثنای انتساب به ترک و آن که بعد از
 اوراق بیاید از یک و اجابت من به خارج می کند به سبب این که افسر را در بیرون
 در انتساب به علم حرام شرعاً و انودهن ان اظن ان باب افسر طریق شرعی
 البیه تا تقدم به اظن تا تقدم به قطع ستم انتساب کار اظن تا بر المهرات
 به اظن اعتبار من و قد یافض تا هذا الکتاب من قبل و قد یافض تا
 المقاسیه اما الاول عدل و وجوب دفع افسر بطون شرعاً و استثنای انتساب
 انتساب به ترک که لیکن اظن به لم یطعن به وجه هو ضمیمه و در این طریق و اندکی
 الدار به معارفه افسر و در این طریق و اما ان تا عدل من نفع اظن
 و شرع به مقام اشغال او مقام به توجب سببها من قبل هر دو در این طریق
 بعضی اوراق یک و این را عند المحب ان من نفع انتطع اظن من حيث ان انتساب
 علیها ففقدت من نفع اظن انما تم من سه و ما ذکر هذین را المقاسیه تا
 ان تا اظن تا اول من باب هو ضمیمه و تا ان تا من باب اظن به شرعاً
 ان حکم انتساب به وجوب انتساب به من کلا الشبهین شرعاً و حدیثی انتطع بحرام
 اوراق منی به کل نفع در این لیکن کل منها یکت بود من انتطع لیکن بحرام کان انتطع
 شجره ابد قتاب به نکر لم یکن الکتاب انتساب و ما یزیم انتساب و شجره ابد
 انتطع من سوار و شجره انتطع المحصوره تا انتطع به شرعاً عدم لزوم
 انتساب به منی به حسب القاعده و انتطع من سوار من الشبهه اهد تا

لا یقین با حدیثی از طرفین من حدیث معلوم با در حال تعلیف احدی کما لو علم بر تفرع
 قطرة من السؤل فی احد الثمانین احدیما برل او تخیر السؤل او لکن لا یقین بانما
 فانه مدک با حدیثی از طرفین من حدیث معلوم کما لو علم کبدت تعلیف بالحدیث من مدی
 فانه بقطرة من کل تعدیر یا ما یستخرجنا الا سفار من فده فانه ان لم یکن احد
 الا طرفین بر تعدیر عقل کما لو علم بر تفرع الثمانین لا احد شین لا یقین بالتعلیف
 من ارتعاب واحد من مدی فانه مدک بالحدیث من الا حدیث من کل تعدیر
 تخیر التعلیف لا بالتعلیف تعلیف تخیر انما انما ان لم یکن احد الا طرفین حدیث
 من التعلیف و فی سنج بر کب حاله و انما ان تکون من تعدیر من عدم الاستدلال
 بر ب و نا عدم تکون اعتقاد عدم تخیر تعدیر الاحتمال من سوار عدم الاستدلال
 یقتضی القاعدة عدم تخیر التعلیف فیه کل تعدیر و فانه ان یعدی الحدیث
 الشرعی که سنجنا عن الاما و هم یقید بعدة و اسفیه ان یزید لم یکن تارک
 للممن من یقین عدم استدلاله فانه حاکم الالبیه فیه الاستدلال لا یعلم بالتعلیف
 تخیر التعلیف بالحدیث من اکرام الواقعی کما فی تعدیر و یقین ان اخرج
 هذا السؤل و اعتبر بشرط الاستدلال کما فی تعدیر و انما یعدی الحدیث من تعدیر
 سنجنا الا سفار من فده کما فی تعدیر و سنجنا کلام من سنجنا مدی تعدیر و تعدیر
 الی اعتبار هذا الشرط و هو المنع من تعدیر بشرط عدم اعتبار اولی حدیث من تعدیر
 من سوار عدم الحدیث من تعدیر کما فی تعدیر و سنجنا الاستدلال و تعدیر
 فی بیان تعدیر و ذکر تعدیر فیه بشرط الاستدلال کما فی تعدیر و تعدیر
 کلامه فانه من تعدیر فیه بشرط الاستدلال فیه تعدیر و تعدیر

[illegible]

من قبل انك فيكون هذا الشخص بعد ما صدرت اليه او ما برام ان لم يصد
 وقد يكون من جهة ان نفس الاصل لعدم عرفة من كونه اليه فلا بد منه انك في
 بعض مصادر لغة من ارجوع اليه هو انك في شخص ذلك المصدر ان وتارة مما عدا
 فعلا بعضه من شتر كان في ساطع من انتم المصدر في من حيث ارجوع اليه
 المعروف دون اشرع في هذا الاذيع للرجوع اليه الاطلاق من انك في المصدر ان
 المعنوم المعروف في مكان من جهة عدم انقباض المعنوم بل المعين في هو ارجوع
 اليه الاصل السليق وقد عرفت اننا نحن بالبرائة انك تقول ان ذلك شخص في اذا
 كان معنوم المعروف امر اسقطنا صحيح يقال الا ما له واما اذا كان معنوم
 المعروف في خبر بين دكان المعروف مظهر في شخص مصادر لغة لعدم انقباض
 المعنوم في كونه في ساطع في تمام بيان مراده من ترتيب علم عليه من كونه
 ذلك المعنوم في خبر ضابط في سطر من مراده من مثل هذا المعنوم في ما هم
 المعروف به من انك في ارجوع اليه اشرع في يكون هو ارجوع دون المعروف واما
 صحيح استلزام بالطلاق في كنه شخص لمراد وقد عرفت ان مقتضاها في تمام
 هو ان حيا ط هذا وقد عرفت في اصل بيان هذا الشرط اليه الاستعداد في نفسه
 انما عدا به ثم في نزع عليه من اكر ارجع من انك في بعض الموارد في ثم
 في بعض الاشارة المذكورة لعدم من تمام اما انك في نفسه ان سوار عدم انك في
 من التمثيل في كنه ان يكون راجع اليه الا مشاع العادى ام لا فان كانت
 من انك في ان كان عدم شرط في اجزاء قاعدة الشبهة المحصورة في كنه
 في شرط المحذور بل هو بمثابة الاشارة الى ما في كنه من انك في

و انما كانت من الشان في مصادقه وجود المعارف من ارتفاع احد الشبهين
 لوجودها عند الذي ذكر عدم تخير التعريف بالنسبة اليها من حصول ان ذلك
 قد ناسخه للمعنى عند وجود المعارف ايضا فان الزود هناك ايضا حاصل
 المعارف فلا يكتفى به الى ان ذلك ودرهم ذلك الحكم كجواز ارتفاع احد الشبهين
 على عدم وجود المعارف من المخرج ان لا يميز بين واحد و كل ذلك ان سوارر
 عدم الانشاء ما عدا الاستماع العادي من سواد الشبهة في جواز التعريف بها
 و هو الاشتراط و التعريف و اجراء قاعدة الشبهة المعصورة مما لا فرق فيه بين كون
 الخطاب السعق لعل من المظهرين في تقدير ثبوت المعلوم بالاحوال في ضمن
 تخير باو احد بهما تخيرا و الاخر تعييفا فان شاط انما قاعدة وجوده في المصروفين
 في جميع ذلك المك قد عرفت كون الوجه في عدم الاحتياط في الشبهة المعصورة
 انشاء الدليل في الانشاء باحد طرفي الشبهة من دون تعيين و الاصل في كل
 واحد منها باكتفاء من سائر من يشبه و اما في كل واحد من طرفي الشبهة
 ثبوت التعريف من حيث تعينه في حكم الشرايع بالتحريم تخير الحكم هو المصروف
 و بالترتيب في امر شتى احوال الاصليين للمعنى في المصروفين انما هو في هذا الوجه
 كما يحرم فيما اذا كانا التعريف في كل تقدير في ضمن ثبوت المعلوم بالاحوال
 في ضمن تخير اياهما تقدم تعييفا لك في هذا الوجه فيما اذا كان التعريف
 في تقدير تخير اياهما تقدم احرار سلفا في ذلك انما في سائر الامور
 البتة في قطع من الامر من ان لا ينداء بها في ذلك و لكن مع التعريف
 بالاحتياط منها تعييفا في الانشاء في تقدير العلم في سائر الامور

[illegible]

هنا طرد ان فشره سال از دم خانه اربع کسکه داعی این فشره را رایج
نمایان کنیم بحال در آثار این شیخی مرتبه بی اشتبهین در این فشره
و قد مرح سخی ادعای قده که بان اثبات در کل منها بود و چون اوقات
بدن اندام من باب مقدمه و در سایر آثار شرعی و ظاهر کلام برل علی
ترتیب مفروض حکم انطریق و منی ترتیب مطلق ادنار الوصفیه مدی از در
و هو تحسین الماده خانه ما اختلافی بی ترتیبی که بطریق ملاحظه کلماتی
ملاحظه اندامین و عمل برود کلام قده که نزل بی مفروض و در این احد
انقولین در فشره نزل کلام اعلام اعلامی که بان مقدمه و قد بین من
در کلام قده تا مل فانت و چون ادعای فشره نزل این ستره لیون علی تعلیق
خود در ان استعمال این ستره معلوم که منی ترتیب عقاب علی که بود در
اکلم انطریق مع معین استقامت که نزل و کلام لیون حکم انحریم انطریق و در
مطلق استقامت ثم ان منی ترتیب مطلق ادنار الوصفیه اربع لیس علی
منی فانت لیس مناکت را ستره و در و در ترتیب عقاب که بان توضیح
و کنه انقباض بود و کلام ملاحظه اندامین خانه بعد از ادعای رس من فروعات
استهده مدعای استقامت حکم من اسف اوارد فاندامین فشره و کتب کان
فاندن منی ان منی فاندام ان ادنار ترتیب علی معلوم با در حال مع العلم
به تفصیل لیس ترتیب فاندام علی اشتبهین حین لیس معلوم با در حال مردود
منی من دون ظرف من ترتیب من ان لیس من اکلم انطریق اد الوصفیه مع جمع
ادنار غیر ترتیب علی بل اندی ترتیب منها علی کل منها ، و لیکن اعلم بان

منه

کل سنا و کلماتی که در کلاس به آن اهل تریب اثر خاص و تاثیر دارد
 همواره در کتب و اسناد و جداول و غیره در دست است و الا قری عدم کلمه تحسین مدنی
 احدی استبداد عدم تا به ترتیب به به ماست سنان الا فیه اصل
 اکاری به به سالم من المعارض مدنی کلمه بطور است و در کمال علم تحسین بر وجه
 ثمره احدی و از کلمات شایسته و استفاده و در دست است و در کتاب تحسین
 در توله تم دار هر نا بجز و اید و در دست است و در کتاب تحسین
 علیه نار صبر تا به استفاده و در دست است و در کتاب تحسین
 علیه در صفت است و تا به استفاده و در دست است و در کتاب تحسین
 نکات است و در دست است و تا به استفاده و در دست است و در کتاب تحسین
 باید هر وقت این غرض کلمه بیجا است و در دست است و در کتاب تحسین
 من مدنی کل سنا کلامه کتاب من مدنی کلمه بالعلوم بالقبول و به ان لغایه
 است و در دست است و تا به استفاده و در دست است و در کتاب تحسین
 و این هر کلمه است و تا به استفاده و در دست است و در کتاب تحسین
 دست است و تا به استفاده و در دست است و در کتاب تحسین
 عدم شود و در دست است و تا به استفاده و در دست است و در کتاب تحسین
 این است و تا به استفاده و در دست است و در کتاب تحسین
 من دون تفریح من است و تا به استفاده و در دست است و در کتاب تحسین
 من است و تا به استفاده و در دست است و در کتاب تحسین
 این است و تا به استفاده و در دست است و در کتاب تحسین

قمره نان صاحب کمره

المحسوس المردود بين الدنيا وبين ما فيها من كونها في حيزها المردود في حيزها
 انما عدة في حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها
 من ان الدلائل في حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها
 احد الدنيا بين صفين فكانت في حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها
 اثنتان في حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها
 اثنتان في حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها
 وانما اصل في الدلائل في حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها
 تابع له واما مع عدمه في حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها
 المردود في حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها
 فتشعر انما عدة في حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها
 منها نظر الى ان الدلائل في حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها
 اثنتان في حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها
 مبرم من حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها
 هذا المحذور في حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها
 كما في اثنتان في حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها
 وعدة في حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها
 مبرم من حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها
 هذا القول في حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها
 المبرم من حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها المردود في حيزها

در نقاب بعد انقائت مستوعا سه و بجز الداء بافتح مستوع اندر نقاب
بعد انقائت جايز اندر نقاب در كلّم بقاء الداء باكسر بافتاء و كلّم مجوز
در نقاب الداء بافتح در كلّم لزوم اختيا بها معاد جوه ث ملاحظه فاعده
السبب تا بنا فاضله بطهارة الداء كائنا كانت الداءات بعد العلم الاصل
اثيرا و مجرر سقوط اصلا قبل حصول الداء بافتح و طر اندك و به بدل صلحا
بثقل الكبارى في المشبه اندر غير مشبه بغير الوافعه و جودا بر حسب مدره
كائنا كئني و ث ان انقائت من مدره مشبه سقوط الداء و بعد حصوله رجوع
منه بدو فتح لرفع اثره من هذا سبب اصل الداء بافتح المجرر الحصول
فان سبب انقائت من سقوط الداء كائنا كانت الداءات اندر
تجبر اندك و به ايفاء نظر الا ان اصل الداء في المشبه اندر بفتح الكبر
تا بنا لدمر اصله و به سقوطه بافتاء من مبدأ كبر سبب من عدمه
بفتح الداءات ثلثه و انقائت من است و هو الوسط ثم اندر مشبه و بنا
و حصل الداءات بعد العلم الا جالب ثم انعدم الداء بافتح كلّم بقاء و طهارة
الداء باكسر من انقائت من سبب سقوط الداء اصل في المشبه اندر
مبدون و جوده كائنا عدم در كلّم بافتاء من سقوطه اصله نظر الا انقائت كائنا
الوجه لتعدد الوافعه و حجاب ظاهر سبب الداءات من مدره هو اندول
لكنه بدو فتح من انقائت من سبب كائنا مشبه فاعده المشبهين بقاء و از به
فان لم يكن من المشبه و جوب الداءات من هذا المجموع ايفاء و انقائت ايفاء
مدره ايفاء سبب اندك كبارى في اصل المشبهين و من صاحب العالم نظر

في ذلك بعد كبر و جهل سور اسفل و انان و هذا اسفل و وجه بركان من كل
 في التبيين اسفل و ادماج و اما لكان احسن و تقدمت اكله اسفل و قد وقع
 اسفل الزبور و قد ثبت بنحوه ان ارتفاع و عدم لزوم ادخا ب من المجموع المشتمل
 على احد التبيين مع غير المشبه اذ في الخارج التفاضل و التماثل و التماثل و التماثل
 من ان التماثل في سقوطه اصل و انما هو متعارف من التماثل من غير ان
 انما لغة التماثل عليه و هذا التماثل في وجوده و بيان اصول الكبار
 في ذلك المجموع من المشبه اذ في التماثل في ان كان اجزاء اصل و كل
 واحد من ذلك المجموع لا يندرج اجزاء في ذلك المشبه اذ في سقوطه اصل
 فيه المتعارف من هو من محله في كل من المجموع من ادخا ب من التماثل و اما اجزاء
 في المشبه الذي تردد بين اسور و ظاهره مع فرض سقوطه ايضا في متعارف من
 مع تماثل فان اصل طرطط و اري على و قد وجه من كانه ان كان على
 اذ لا فلا حلا في رفع الارتفاع من اجزاء في التماثل في ان لزوم ادخا ب
 من اطراف التماثل انما هو لعدم وجود التماثل في اقسام الارتفاع من التماثل
 من باب التماثل في لزوم ادخا ب من المجموع و التماثل في التماثل و عدم وجود التماثل
 الارتفاع في ذلك المجموع فلا يثبت فيه حكم التماثل من باب التماثل و ذلك المشبه
 اذ في التماثل في عدم لزوم التماثل في التماثل في ان هذا الوجه هو ان
 لكان حله حله و يجوز ان ارتفاع التماثل في التماثل في ان يبع من اجزاء
 اصل في التماثل في ان اسور اذ هو كانه في ان محله
 التماثل في التماثل في ان ارتفاع التماثل في ان ذلك هو جازا

ان من نزود و شانه
 من الاسور

الاول خواص و اما اثبات فان المردفين تحيزا لطيف لا علم بالبري فليكن مقتضى
سر وجودا و اما مع مقتضى و لو لم يكن بل كان العلم بالغيري ايضا مقتضيا في التحيز
لغات الانفوس عدم لزوم اللاحق على المردفة ان شبهه ايضا و هي اذا كانت
الاضطرار العلم ايضا و ذلك لان مقتضى الاضطرار باعداها لم يزل
العدم عند ارادة ارتفاعه من الشبهة السببية فان وجود المضطر اليه لم يزل كالمعلم
فيصح اجماعا اصل فيه و اما تيراهم كونه ما فاعلم من مقتضى الاضطرار قاعدة
اشتمل على جميع النسخ اما الاول على فرضه محذور بطلان مقتضى و سببا في
الاشارة اليه و اما اثباته فان قاعدة الاضطرار خارجة عن تلك القاعدة
تتم ما يشاء العلم بغيره و تحيزه على العكس و اما اذا كانت تلك القاعدة
الاضطرار حصة طرأ مقتضى الطوارئ كما لا يضطرار و كونه فالتكليف قاعدة
مما لا يقع له احد و مفروض انما من ان ان كان مقتضى اليه كذا و سرح
مقتضى بغيره فمقتضى كونه شيئا نعم في تحيزه مثل تلك القاعدة في الوقت كذا فان قاعدة
الاضطرار في مثل تلك النسخ و انما في تمام سيرتها انزل و مقتضى و هي
الابرار فان من التوفيق بين المصيرين كما هو صريح مقتضى انه في حال
الغفر فانه موجود في ان ان دون الاول فمقتضى ان مقتضى هو اللاحق ط
في المصيرين و ربما يلازم ذلك باستعانة بعدم التوفيق بين تلك الكلمات الالهام
ايضا و لكن قد يبرهن انقول بالحق ط ميبا بان مقتضى في اصل
الشبهة المصورة على هذا المسلك انما هو مقتضى في تمام الالهام و اما مقتضى
القاعدة هو البراهين و ان مقتضى خبر بان ارماء الشبهة الالهام على مقتضى ط

منها در این شیء فی المقام فیه بر هذا کلمه فی التفسیر الدولین واما اند خیران این
 اند صطرا و بعد هما مدعی استنباط فیل العلم اند حایله و بعد فاعل هر یک صرح
 بر شکی اند بخاری فیه لزوم احتیاط عن ابائی فی کلها اما اثبات
 نظر واما فی الاول این فیل العلم بذات اند صطرا را و بعد هما مدعی استنباط
 اند اکرام مدعیان و مستغیره و انحراف جسته و بین الدول من الدولین اند صطرا
 باسین بوجوب فردی موضوعا و هیئت حث کلم و دین الموضوع ثم انه
 فیه در رد سوال مدعیان که ه من لزوم احتیاط فی امور ششیه بان از خصی
 بزرگ بعضی اندکات دلیل مدعیان دراره اوضاع فلا یقتضی بوجوب الاحتیاط
 من ابائی و اجاب عنه بان از خصی بوجوب کفیل العلم و لغایه
 اند نشانی اند فی دفع التعلیف رسا توضیح هذا الجواب ان ترخص بزرگ
 بعضی اندکات ناره لکون من جهة اند صطرا و حکومت عقل و بدشک و ان
 هذا الجواب من از خصی لا نظر لرا اوضاع فی مقتضی رفع اید عنه نفعان
 مرار مسائل هذا الجواب من از خصی قد استشهد فی انه لا عمل له اصلا و اخری
 لکون من جهة اماره شرعیه کفیل مبیته مثلا فی جوار ارتقا بعضی اندکات
 و هذا الیه لا یقتضی رفع اید من اوضاع بل ملاحظه دلیل اعتباری قاضیه کرامات
 اوضاع و انه لم یحوظ لشرع بیدل با عکس ملحد مسائل و ناسته لکون من جهة
 ترخص من اشراف فان قلت بان لزوم احتیاط بان ان یومن باب التامه
 و دفع الغرر لم یتمل قد استشهد فی ان مجرد از خصی لا یقتضی رفع اید من بل بدید فی عمل
 منها لکن كما ذکره شکی اند بخاری فیه و ان قلت انه من باب اند حایله

تا ظاهر عدم غفقه عند فرض نبوت از خصیصه اشباع فسر برغم از بعد ثابت
 لزوم ادعای منافی فی اضطرار امامه المستبیین از دون تعیین علم فلو
 فرض نکند که آن علم بعبیه اکرام منکب عبیه محض حاصل علم بر او نه
 بل بجزیه از تعاب احدی است دون محض و حیات از لزوم مثال ابراهیم
 لما کن فحسب المحض و نه مندرسه فی نه که در حال عدم وجوب المحض و نبوت
 ادعای عدم وجوب محض استکانت و اندنوی بر اول ذات اصله عدم
 بعد فرض نبوت استثنای ماله سرح لما و کذا الدعای فی مثل هذا المورد
 غیر معلوم استنبوت نهایی ربح البه ما یقتضیه حکم العقل بحقیق اشغال
 مقید از استقاعه نعم لو ثبت جواز ادعای احدی است اطلاق دلیل
 بجمع نمی اوجوب استحقاق اطلاق منع نه از فرصت عدم استکانت
 من العلم منکب عبیه بخبر محضی احسن بر تعاب غیر المحرم ام نه و مقتضی است
 از لزوم کما یلزم من کرم و من هنا یستنبط فی کلام العالمین باید
 سواد حیث انهم بعد ابطال احتیاط العمل و لزوم العمل باطنی و بعض
 سوار و احتیاط و او سوار بطنی بعد تعلیف امامت باب انحراف الحاکم
 ثلث ادن باب الترجیح و کذا فی باب الاوضاع و اما مع عدم لزوم انحراف
 مقتضی جواز العمل با احتیاط فی سوار بطنی بعدم و العمل با احتیاط
 فی سوار بطنی با وجود عدم اشکال و اصل هر از دقتی بر وجه
 فی سوار و اشکال کلمه اما حاله ابراهیم ح ان مقتضی است هر از دقت
 احتیاط فی سوار و اضطرار و هذا استثنای ما اورد و استنبط

ادفعاری شده علیهم و لیکن بدکیمی آن بذا آورد ما لم یکن ادفعار الیه معنی ظاهر
 و ادعت طه به التفتیب و انا و السین و صان باب انجیری لادترجج
 ثم بذا یخبر بتمسکین لکلمه ثم انقده بیه و آورد ادفعار صرح بانه یونام
 و سبب مع اوجایح عا حسیه اعلیٰ مسلم او بکلمه بدترجج ادفعار و صح
 و جردا علیه فله فی التام و مدیات احدیها بوقام الدلیل بشری او ایضا عا
 نسبت معنی ادعرات صح عدم الاحتیاط فی البیان و ثانیاً ان یبدون ذلک
 کب الاحتیاط فی البیان و بدکیم از ارجوع فی الیه اصل و قد تحمل اشغال عا کل
 من انا عا اول معنی اعرف من قیام الدلیل و غیره بدت مفاد الدلیل
 نسبت لعدم بالاجال فی من ذلک اعز و اندی لم یمنع الدلیل علیه و بد
 کشف من ان عدم الاجال هر ذلک اعز و یغایر مفاده الکلم کجور از
 ارتفاع بذا اعز و کصروه ادفعار الیه و قد یذب عنه بان مفاد
 الدلیل اندال عا جواز رفع السید من الاحتیاط و حسیه اعلیٰ فی سوره اعلم الاجال
 بد مقام هر یک کشف من کجور بذا اعز و بد معنی السید من اول اندر من
 حصول العلم الاجال و استعاره لیه مع بذا بدخل فی القسم الدل اندی فله
 عرفت ان ستغن القاعده عا هر مختار استیثنا ادفعاری فله عدم وجوب
 ادعت طه من ابان فی نعم بذا غیر محله عا السید ادفعار اندی قد حلت من
 لزوم الاحتیاط فی جمیع امور الدرعیه المذكوره ثم بدکیمی ان بذا کجور من
 ادفعار لو تم انا کجوری فی خصوص سید اعلیٰون بانسرب لم یبدون لیکن بدعیر بذا
 قاعده فی مطلق سوره استیثنا لمصوره ضروره انرا اذا قام بیسته عا کجور معنی طرا

و قد یمنع من استیثنا ادفعار
 فی سوره کجور بذا
 فی سوره کجور بذا
 فی سوره کجور بذا

شبهه مدغمی بانه محسوس معلوم باده حال غایب الامر اندک مدتی بعد از محسوس واقع
 و مجرد افعال گوشتی هر معلوم باده حال لا محذی نه رفع الاحتیاط کما مدغمی قسم و اما
 باینکه اثبات ان ضرر از بعضی منازعات معلوم باده حال انتفاء الیه ان
 معلوم باده حال نبوت احکام کثرت مدلیت منبأ احتیاط انا محسوس منازعات
 اجماع مختلف الاماره اند حکام و شبهه نه از بعد ارجوع الیه محسوس معلوم
 باده حال منازعات معلوم بعد از مدغم احتیاط نه جمیع اموال مدغم اخرج و غیره و اما
 السعین نه که نه برر اظن بعد از وجوب نازا کان حصول معلوم باده حال
 منازعات مدغم ضرر از بعضی بعضی منقضی نازا که نه مدغم الیه اول
 عدم لزوم احتیاط نه ابانه مدغم اشتغال باینکه دلیل انکه بعضی بعضی
 بانه مدغم بعضی بعضی ضرر انکه کان باده حال اظن استغنی بعد از
 الوجوب مدغم لکن حصوله منازعات من حصول معلوم باده حال فان بعد مدغم
 اندک مدغم محسوسات نه بدون تامل و اما اول مدغم انکه مدغم مدغم مدغم مدغم
 المعارضات و المناقضات ناه ضرر از بعضی بعضی من طرقات معلوم باده حال
 نه سکت اندک ادا ناه بعد نبوت معلوم باده حال فیه اشتغال باینکه اوله لمر بور
 نعم که انقضی نه استعین باینکه انقضی نه لکن ارجاع لغایب نه لکن انقضی نه
 شین اند غاری نه مدغم اول مدغم و نه مدغم باینکه مدغم مدغم اند
 اشتغال باینکه استعین بر این نظر اما ان اظن بعضی و ان کان زمان حصوله
 منازعات زمان حصول معلوم باده حال لکن کاشف عن ان ضرر از بعضی
 کان ثابت من قبل منازعات زمان معلوم باده حال و لهذا الامتبار نه مدغم مدغم

فتم ثم بدفعی ان بند امله پس می آید و گفتار منتهی است بخاتم انوار منتهی در اصل
المسئله ان کون لزوم الاحتیاط فی الشبهة المصورة مقتضی القاعدة و اما علی
سلسلة ادلت و دام طعن من ان من جهة قیام الاحتیاط و اندمقتی القاعدة
عدم فانه یقال ینفع من عدم ضرورة سده له مع قیام الاحتیاط علی لزوم احتیاط
فی شئی من اعمد المذكورة اسکس و کان استنباط ما یوجب تدبر کما قد
ثبت فی ان مجرد این بر اندر کجه بدیوب شغفه بین الوارد من لزوم و وجه
المطلقة بین سار بر وجه مقتضی القاعدة لزوم الاحتیاط من کجمع مع این
در تعاطی کل واحد منها بدقیق اندر کجا و ان الساطط فی لزوم الاحتیاط
بر اندر ابتداء دفعه من دون فرق بین اندر کجا و غیره ثم حکم فی اندر کجا
بدیوب الاحتیاط و ان ایدوی نعم اننا اندر کجا فی اندر کجا استغفر
بازمان کثرت بدلیون ابتداء فعل منها و یو علی ابدل زمان واحد و قد ذکر
سختی اندر کجا فی فقه لهذا استند فتمسک احد ما اذا کانت روجه اصل
مضمون من حیث الوقت و استیقیم اجمالی اننا حائض فی استند فتمسک ایام
شکافان شجر تعلیف الزوج ترک و علی کما یفین مثل زمان حصن م
نات انک هر من استغفر و یو علی استند فتمسک ایام کما یفین و ان ترک مثل
اندر کجا حاصل بنفس عدم ابتداء فرج الی استغفار بعد ان استغفر
اکسین فرج فی ان احاطه اندر کجا عدم جریان استغفار بعد فتمسک
و عدم اننا هو ملاحظه من بشرط ابتداء و عدم مع الاول لا یلزم احتیاط
بنا کما ذکره فده من جهة استغفار بشرط و علی اننا فی لزوم الاحتیاط و قد سبق

بعد مع شمول ادخار و تلفات نظرا الى اخفاها بالمعظمه فرجحت الوقت و بعد
 و در نه نزهه اوصاف اول و ثانیها با سبب الامتنان بخیرها بین چنانچه
 السدوم من اول السند اردو سطر ادا فرقه استاد و الا شفا و الا ط من اخبار
 اباب و انقاص طاهره ادخفا من بالمعظمه بدوا و وقت فان السند
 سنا سادات مل لون کثیره ط اوصاف الزبور من حبه خط اباب من حث الوقت
 و انما السنا طه انما بخیر کلا یمن انما انما از انما راد صفت عا ترک اولی با سینه
 فاصه ثم استتمت من سنین ادا از بدقت انما لیکن بعضی اطراف السند
 غیر سینه انما سنا و نظرها ادا هر نفعه حکم سنا بان انما طه و حربه ادا طه
 و وجهها حد اسرار انما حبه از ما انما الوقتات علم ما بحکما حفظ عا انما ان
 سنا سنا انما دوره قبل محلی الوقت نقان تعلیف بها لیکن سنا ادا سنا رکن
 سنا فجب رانما سنا سنا کفیل اعلم بان سنا که و هذا الوهم لیکن ان لیکن
 غارن من هذا المثال و انما سنا بان انما تعلیف من لیکن سنا الوقت
 خفیة و انما کانت سنا عا روضه کما یمن انما سنا سنا سنا رانما لیکن
 انما رانما سنا سنا و هذا الطریقه سنا رانما الا حبه طه سنا با و هو الزبور سنا سنا
 از رانما سنا سنا انما سنا لیکن من قبل اوج سنا انما سنا رانما
 سنا المحققین انما سنا انما الزمان فی سنا سنا و انما لیکن تعلیف
 ح سنا سنا کفیل سنا و انما سنا سنا قبل محلی الوقت سنا رانما سنا
 و انما لیکن سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا
 سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا

[illegible]

کرام الله انما المشبه بغيره وحرز منعه الربا بدكون لكل سبب اندر تشریف
 وای صاحب من سرودن اتمام نموده بر آن اند که قال رفتند بعدم وحوک حیات
 فاعطاهم حوزة النعمة فطعمه من كل شجرة يرجع اليه الاصل الكباري منها من ثلث
 هذا المثال يرجع الى احاطة الدابة وبعثت من رابوا السی وادرا مدار
 اكلم انفسی وندایسند حق انما صر باكمل وانیان وبعثت مع وجهه شمس
 قوله مع وجهه یلین ان يكون فی الدابة فقط استرة الا انقول نعم معامه
 السی و ان ت رمانه الربوب من جهة الربا بدست حین اصل المعامه و کمل ان
 يكون استرة الا ان انقول بان و یجاءل و اناس انما يكون مع وجهه في
 تعبیر الدابة الواردة في حرز الربا و هو قوله ثم و احل له السبع و حرز الربا من
 حوزة سوطه من ربه فاشی منه ما سلف و امره الا انه اندر قال فاضل
 المقادیر قبل في قوله فاشی منه ما سلف و بدست انما بدکمل مادة الربا مع کمل تخريم
 بل کمل مع و در علم الدنیا و ای استوبه بدخرد فیه نظر الجواز ان
 يكون المراد به سقوط انما یستوب به سقوط حق الجواز بدست خط الدابة را
 انش و اصل امر انه بدکلام انما یجاءل و انش با سوطه لم یکن علیه انما و انما
 اکلف في ان قوله فاشی منه ما سلف لیون محض بدست شمس سائر الدابة را رضیه كما
 حله لونه مختار لیس من الزبور ام یجاءل سائر الدابة را یف کاسبه الدنیا و هو المعرج
 في کلام الدردی مع فیه حث مشر و قوله ان ملک اضرة ساسا و قسین و
 و تعرف و جاز له تعرف بها فعل انش فیما انقول الدول نیم انقول بان و
 في حق الجاءل و يكون مع وجهه استرة ایه دون انما في هذا کلمه اذا لم کمل السوط

عبارت است از سلام داد و بختیگر انوار بافت را این نظر است که ان السلام کس
 است، فیه و اما مجرد و کمال ملاکون را این است که در عبارت کلمه اصل و نیز
 افعال و انانیت جبرانی است بر انقباض که در بیان ذکر افعیه متبرینم قال
 قد رسیدن سر را تمسک بهرم حق اعتقد و نظر است که انانیت است بهر فیه و در
 مجرور است که با سلام متبادان است علم بخروج معین استات اندر کسب سبط اعوام
 است اظهار با نسبت الیه فیس اصل عالم با حاکم است و ملاکون است از مجموع
 الیه و در کتب ان نیز اندیدیم مع ما ذکره فی اول کتاب معین است از این
 فی سنی اصل اظهار کتاب است علم به حاکم بهرم براده طوایر معنیها است ان
 معین است از ان السلام به حاکم عالم کین است بهر کین است انقباض الیه و اصل
 فیه السلام به حاکم بهرم است انظر بهر فیه فیه بریم قال فیه السلام
 ان سنی ان است علم به حاکم بهرم به حاکم بهرم به حاکم بهرم به حاکم بهرم
 اصول المنطقیه ثم قال لیکن اظهار انوف من اصول المنطقیه و اعلم بهرم
 اشک و لیکن ان لیکن است در بیان علی اشاره الیه ان علی فی ترجمه انوف و کمال
 ان لیکن است از ان ترجمه انوف فی انشای است از ان اصول
 المنطقیه لا کانت است بر ما من باب اظهار معین است علم به حاکم بهرم به حاکم بهرم
 و نیز کلمات اصول اعلم بهرم انانیت است است من حاکم بهرم بهرم بهرم
 بهرم معین است علم به حاکم بهرم بهرم بهرم بهرم بهرم بهرم بهرم بهرم بهرم
 ان بر ما من باب اظهار استحقاق استحقاق استحقاق استحقاق استحقاق
 فیه و اما کلمات انانیت است بر ما من باب اظهار استحقاق استحقاق استحقاق

ح ك انما قاله اصول العلم من حيث عدم تاديسه يعلم انه جال فيها و كمن ان يكون العلم
 بات على اشارة الى كلا الطرفين فلهذا ساج قد حله ما تقدم ان المانع من اجراء
 العلم في المشبهين في استنباط المحصورة على سلك المركز هو العلم انه جال في المشتق بالعلم
 وهذا العلم قد ثبت من اشارة العلم به كما مر وقد ثبت من اشارة العلم به
 كما في مسئلة الخشخاش من فروعات ملك القاعدة وتوهمنا بان كخصر
 من بين سائر النود في انما هو منع نزاهة من سبب من كمن عدم اندراجها فيها
 ووتوهم انشاج في ترتيب لوازم ملك القاعدة بالنظر الى الاحكام المستفزة
 بها وانه نسب الى بعض القول بان المرجع بها في الاحكام المرودة من ان ذكر
 والاشق هو انظر الى عمومها لكل امر شغل وتوهم من القام من الواردة
 وخصر من بعض الاخبار الواردة في المسموح والممنوع في ما قبل فثبت ان
 انعم به هذا القول بمنزل عن الخشخاش في موضع صنف الحسن سبا في اخاره بعض
 من اقسام ملك القاعدة فيورد لا يرد فيه سر دقة سخا ما الى سائر اعمالها
 في شخبص الاحكام الشرعية وقد ثبت ان شغل الاصل بها هو البرائة وان قلنا
 بالاحتياط في استنباط المحصورة وبنزاهة كلام صاحب الحق في اخاره في كمن
 النوع في بان البرائة من نه بن بها ووقفت بالاحتياط في كمن النوع
 في استنباط المحصورة ايضا ووجه هذا القول شيئا الى انفا رى قد بهر بهر
 ما به تزييد عليه فارجو ان ثبت زيادة توضيح لذلك فانظر الى ما ذكرنا من
 في توجيه القول بالبرائة في كمن النوع فلهذا ان القول في غاية السوط في
 المسئلة تولد ان احران نريان احدهما القول بوجوب الاحتياط على الاستنباط

المختصة

١٠٠ جميع ادعاءات المختصين بالرجال والنساء وهذا هو المقادير من كل شي من ادعاءات
 منها وفي سنة العلم الادعاءات في اول الكتاب بل هذا لازم لكل من يقول بوجوب
 الادعاءات في السنة المختصة بالمرأة من جهة حكمه العقل كما هو المذهب الا انه كثر فان
 المعروض علمه بان سلف الادعاءات الرجال والنساء فيرجع الى السنة المختصة بالمرأة
 في كل حكم من ادعاءات التعليل المختصة بالرجال اذا اذبح حكم تعليل مختص
 بالنساء علم بان سلف باقدها فحب عليه كفيل السنين بالرائة بالاحتياط
 فبما هذا الادعاءات سبقت له بالنسبة الى حكم الادعاءات شبيهة بدونه في مثل وجوب
 الشتر الذي تخيل كون سلكه فيه بدو بالاربعين اما بوجوب شتر جمع بدنه اراد
 بوجوب صورة الجمع عليه شدا فهو عالم انها بد تعليل احد كلين هو وكب
 عليه الاحتياط بالجمع ولهذا بالنسبة الى الادعاءات المختصة بالمرأة كما كبر
 في ادعاءات ما ارمي الذي يثبت ادعاءات قد في اول الكتاب
 ونظرة الى احد هما وغير ذلك وقد بينت في ذلك مقادير الادعاءات بتأدية
 التبرير التي هي عمدة شدة هذا القول الى استظهار ادعاءات من كلمات
 الادعاءات في سواد شدة كما استظهر معنى ادعاءات طين من كل انهم شدة
 صورة الجمع وجوبها في كسني ومن المختص ان لا انه يسبق عليها تركها وان
 لم يسبق لها العذر وكذا انزلهم بوجوب شتر تمام بدنه في الصورة وحكمهم عليها
 بالاحتياط في سنة الجمع والادعاءات وحكمهم عليهم بالتحريم في معنى المسنيات
 كوطيفة الرجال والادعاءات في ارباب الوضوءات اظهار من سبب محذور نفس
 الكرج والادعاءات في غير ذلك لكن الادعاءات ان استظهار ادعاءات

سهون كيف ح ان المكي من اهل البيت نسبة عدم الوجوب في السنة ادولى الى
 المردف من اصحاب وندى بعين ابدحياط مراعاة بقا عدة مد نفى
 تخفى الادعاء فليس السنة لهذا القول الامارات القاعدة استغنية ولا كفى
 ان الزاها بالغة بها في جميع اسوره بوجوب حرج شديدا ولسرا السيد
 كما عرفت في شئنا الدفاري فده وند انال لعدم وجوب عليه في بعض الد
 مقام اندى يكون مراعاة فيه مسامحة وند حرج بان قاعدة نفى الكرج
 غير محذرة في التام على ما ذكرناه مفصلا في مسئلة حجة نفى نعم له سند و حجة
 في رتبة ولكن ملاحظه اعتبار شرط الاستدلال وند ان المذور غير صحيح
 من قال بالاحتياط في الشبهة المحصورة من جهة الادعاء دون القاعدة فان الاشياء
 من الادعاء على تقدير وجوده وند ان هو على عدم جواز مخالفة القاعدة وند ان
 الموافقة لنظمه على هذا سبيل في كل مورد بان تعقيب القاعدة في حصره في ذلك
 المورد قد برغم ان شئنا الدفاري فده في اكلم بجواز نظر كل من الرجال
 و النساء اليها اتفانا الى حاله كل اثنى ادول على عدم اهموم في اية النفع
 للرجال وند ان اهموم به اعتبار حذف المتعلق لكن الثابت بان احادته
 اهموم على تقدير تسليم اننا هو في الحجة في معنى المزارر له علم ثم على تقديره
 مدبر ان ملاحظه جواز التمسك في اثبات بعدا فيه وند ان على عدم جواز التمسك
 باسم على اشارة صدق المقتضى لا كان اهموم بها محررا نظرا الى مقتضى
 الاستثناء وند ان في نسبة على اهموم المتشكك في فده اثنى بجواز على المسن الثابت دون
 الادول وند انما استغنى بن اذا اكد نوع الشبهة في العلوم بالاجال محجب

الاحتياط وادبها في هذا الجهرى اصل البرائة في حقها بالنسبة الى احد من الموارر
دون اخرى وندمال الى هذا السبيل معن المختلفين وذل ليعلم من يقين انه
جبره ولكن معن ما ذكره للمفسر ان في بن عا، هر الما ر عده من القول باه
بالاحتياط في الاجزاء وشرائطها وبعين ان هذا القول اقوى الى
فوال في المسئلة سيما في القول بهذا السبيل في الشبهة المصروفة فتم اننا من
نه استعمل شيئا ادعنا رى قدم من كلام ادعنا ب السورة في آكل
بمردم الاحتياط بين كون الدليل في كل واحد من الشبهتين في نفس هو كل
اداكح من معن ان في كل واحد منها شبهة به وية في فردية باعلم انه
حالة فان الدليل منها اما اكل اداكح من ان منه طر، اعلم ادعنا كس
الاحتياط في التعديرت والوجه في ذلك ما عرفنا ان وجوب الاحتياط
من كلا الشبهتين في قول ادكح اننا من باب القعدة في تحريم من اكرام لمردود
منها عا، هر قضية حكم العمل بالتوقيفات القعدة من الواضح عدم السوف
في ذلك بين المورثين نعم في الصورة ادولى يكون الاستثناء الى مجرد حكم
العمل كادف دا، في الصورة اننا شبهة كدوران ادعنا من ارا نبي يعلم
لكون احد ما حجية يكون اكل بالاحتياط من كل واحد منها مستند
الى اصاله عدم الزوجية القاضية بالتحريم العلم ادعنا في باع لعدم التزام
طرحه الى لغة اعلمه وندف ان شعبة مع قطع النظر عن الى لغة اعلمه
خامخ من جريان الدليل في تمام عدم لزومها فوجوده كعدم
بالتحريم في هذا يكون وجوب الاحتياط في كل ما مستند الى اصل شرعى

دست هنا قد عطف الشرة بن بعد رتبة من حيث كلف انفسه من وجوب الاحت
باعتدال الدرک و ترتب عليه كلف معناه اشتراط كلفه ارادته و ثابته
يخبر في الاول و دون الثاني ضرورة عدم اشتراط اجزاء الاصل الشرعي لهذا الشرط
كلاهما كين فيكون من حيث كلف الركن فاللزام في الصورة الثانية كلفه فيكون
لعدمها لو كان الاصل الاول في اللام بالفتح الكاسية فان التردد في جواز
تترتب عليه انارة من تخلف اللام في وجهه و من انما مل فبالرنا بطله ان ما ذكره
شبهت فده فخليل للشروط ان التردد في عدم الاصل منها الخ فيكون
لا يوصف به ضرورة ان شرط ما عدى كلفه احاطة الترخيم فبالكون الاصل
الاولي فيه الترخيم لاصل العلم ادعائه لا يوجب وجوب الاحت ببحر انك
فدعوت ان اعلم ادعائه سببه لا يوجب سقوط الاصلين فالترخيم من
اجزائنا مما نفعه عليه و من اوضح ان اجزائنا فبالكون الاصل الاول في الترخيم
لا نسيزم ذلك فلا يكون اعلم ادعائه ما من اجزاء احاطت الترخيم في
الطرفين كما به البارة فنه بر بل انفسه الذي ذكره توجه كلفه
قول المحوزين فبالكون الاصل الاول في كلف لمكون شاسا لا اعتبار شوب
مع قول الاكثر كما لا يخفى معانا الى عدم ملائمة قول المحوزين كما سطره
هذا كله مع القول بوجوب الاحت كلفه كلفه ادعائه و اما مع القول بعدم وجوب
الاحت بوجوب احت كلفه كلفه فالحقيق انه لا فرق بينهم بين
شي من سوارو اشبهته في اجزاء ما هو المشاط عندهم نعم كان اللزام عليهم وجوب
الاحت بطل فبالكون الاصل فيه الترخيم و لا يوجب لهم كجوز الادعاء في شئ

كلاهما كين فيكون من حيث كلف الركن
فالترخيم من سوارو اشبهته في اجزاء ما هو المشاط
عندهم نعم كان اللزام عليهم وجوب الاحت
بطل فبالكون الاصل فيه الترخيم و لا يوجب لهم
كجوز الادعاء في شئ

من اطرافین روح ذلک ان بنای مجوزین کا ہر کج کلام بحال الاصل کل من
 الاطراف نظر الا سئل ذلک و عدم كون العلم الا بحال سرجا سفر طہ غایہ
 الا مرد بدت انباء اکرام باذخرہ فرار من العلم بالما لفر القطیہ فی بنی
 مدبر من ملاحظہ الاصل کباری فی نفس الشیئہ والافہ بمقتضاہ و ہذا
 باعتبار التوارد فان الاصل کباری منبأ نارة لم یکن اصالتہ کل واحد
 اصالتہ اکثرہ والاول فی نفسین فان اصالتہ کل نہ لم یکن باعتبار الاصل الاول
 کان الا ثانیین احدہما اسول والآخر انا و نہ لم یکن اصلا ثانیین کمال
 الا خذت یہ العلم بعدم احوالہ عند طہ باکرام فان بہ العلم امارۃ کل
 ولم یکن اصلا ثانیین الا موال و کذا یوسف و ان کان الاصل الاول من
 التحريم ومن ہذا الغیبل کم الشیئ من یوسف البرد من کلمتہ کہ و غیر ذلک
 و کذا الشیئہ الزوجہ المظنہ من زوجانہ و ان کانہ کا ازارا کی قطعین
 من العلم فی سفارۃ من الدر من و علم احوالہ لم یکن احدہما منہ الا شئہ زوجہ
 من ارا ثنیین احدہما حبیبہ الا غیر ذلک ففی لم یکن الاصل نہ کل بعد شیبہ
 بواحدہ باصل الا فی مقدار اکرام احوالہ لیس الاصل و صرف العلم احوالہ
 و فی لم یکن الاصل نہ التحريم کانہ قسم الا غیر بواحدہ ایف بمقتضی اصالتہ التحريم
 فی کل من الاطراف و لا لم یکن من احوال الاصل فی کل من الاطراف ممدور
 فلا جرم لم یکن الاحتیاط فی ہذا الشیئ کما فی الاصل باخذت التوارد
 شئہ بودار الا من بین انا ثنیین احدہما حمہ والآخر غیر مجوز ارتفاع احدہما
 بمقتضی الاصل و لکن بودار الا من بین انا ثنیین احدہما حمہ والآخر من سلف

عن خبر فدا کجور از ارتفاع شئی منها مقتضی اتصاله بنیاء و کجور نیز نه کل منها کما هو فرض
 اندیشته نه کل منها کما استبداد است و در علم احوال و کذا او استنبه از وجه بین
 امرائین احدی احبیه فان مقتضی اصل عدم جواز سبب شریک بنیاء مقتضیه صانع
 انحریم نه کل واحد منها نه استنبه و عدم العلم احوال و اما بوطنی احدی و جانشین
 در استنبهت المطلقه منها فان مقتضی اصل جواز سبب شریک بنیاء احدی الواحده فرار
 عن العلم بالحق فانه اصل نه کل واحد عند استنبه و عدم العلم احوال و کجور
 فاصحابه نه کل و کما صلات الداریم به نه بهای مجوزین هر مراعات اصل نه
 مقتضی استنبه به احوال الزبور و اندیشه مقتضیه و ان خلف بر از نه الزور
 و لم یطه من تعرج به خلاف ما ذکرنا فی هذا بهایم فیا لیکن اصل نه خبریم
 کما انصر من انشئت کلمه بایده حیاطه و در اندیشه و است جمع ما ذکرنا بطله
 ان انفسیل اندی ذکره شیخا در لغاری فیه عدم خبر از ارتفاع سبب نه انشئت
 به قول المجوزین بهایم شریکیم بل ما بهیاب نه بهایم کجور کما بین ثم ان
 سببه خبر از ارتفاع سبب ایهم نه انصر من انشئت ایجاب نه محله حادث نشئت
 مقتضی شریکیم هر زودم اند حیاطه و ما حیده نشئت نه نه کل معین مجوزین
 به حیاطه اند الیه به حیه المال المخلطه غیر محله فان سور را حیاطه را از اکان اصل
 انصار نه مقتضی استنبه هر از با صه و در حیاطه نه خبر از سبب و این نه ما لیکن اصل
 نه انحریم و در لیکن سبب اتصاله کل اصلا من خبر از هم اند ارتفاع سبب نه خبریم
 استنبه نه انشئت کما یکنی اسم زبانی تر ای نه کلام صاحب من نه بادی ای
 ما یکنی لایسب الیه فانه صرح نه اخر سنده اند صیغه استنبه استنبه

کتاب صیغ صیغ کجور
 اندیشه بنیاء خبر
 اندیشه

بَعْدَ حُكْمِهِ لَمْ يَكُنْ يَتَّبِعُ دَانَ قَبِيلَهُ لِمَا عَلِمَ بِوُجُودِ الرَّاغِبِ فِيهَا كَالَّذِي
يَتَّبِعُهَا سِوَا سَنَةِ اَنَّهُ لَمْ يَكُنْ يَتَّبِعُ كَقَوْلِ الشَّيْخِ بِإِتِّفَاعِهِ وَهُوَ يَتَّبِعُ كُلَّ مَعْلُومَةٍ
كُلِّ رَاغِبٍ بِالْمَعْلُومَةِ نَاذِرًا مِّنْ اَشْرَافِ فِي السَّعْيِ بِحِثِّ اَنَّهُ يَخْرُجُ مِنْ عَدَمِ الشَّيْءِ
سَعْيًا يَتَّبِعُهُ فِي كُلِّ مَجْمُوعٍ لَكِنَّهُ يَخْتَلِفُ فِي الْعَامِ الْمُخْتَصِّ فَلَا يَحِلُّ اَشْرَافُ مِنْ اَشْرَافِ
وَالْمَعْنَى فِي شَيْءٍ كُلِّ شَيْءٍ حَالٌ فِي عِلْمِهِ اَنَّهُ حَرَامٌ وَالدَّشْتُ وَالدَّشْتُ فِي اَخْبَارِ
الْمُسْتَقْبَلِ كُلِّ مَعْلُومَةٍ اَوْ حَالٍ فِي عِلْمِهِ اَنَّهُ حَرَامٌ وَالدَّشْتُ وَالدَّشْتُ فِي اَخْبَارِ
اَشْرَافِ لَتَقَابِرِ كُلِّ مَعْلُومَةٍ بِحِثِّ اَنَّهُ يَخْرُجُ مِنْ اَشْرَافِ فِي اَخْبَارِ اَشْرَافِ
بِكُلِّ رَاغِبٍ وَدُونَ اَشْرَافِ هَذَا مَعْلُومَةٍ اَنَّهُ حَرَامٌ وَالدَّشْتُ وَالدَّشْتُ فِي اَخْبَارِ
وَقَدْ ذَكَرْنَا فِي صَدْرِ السُّبْحَةِ نَظْرًا فِي اَشْرَافِ اَنَّهُ حَرَامٌ وَالدَّشْتُ وَالدَّشْتُ فِي اَخْبَارِ
مِنْ حَيْثُ اَشْرَافِ هَذَا اَلْوَجْهُ بِأَنَّ كُلَّ اَشْرَافٍ فِي اَشْرَافِ اَنَّهُ حَرَامٌ وَالدَّشْتُ وَالدَّشْتُ فِي اَخْبَارِ
مِنْ اَشْرَافِ وَدُونَ كُلِّ مَعْلُومَةٍ بِحِثِّ اَنَّهُ يَخْرُجُ مِنْ اَشْرَافِ فِي اَخْبَارِ اَشْرَافِ
مَعْنَا اَنَّهُ اَنَّهُ اَشْرَافِ نَابِتٌ فِي مَعْنَى اَخْبَارِ دُونَ مَعْنَى اَشْرَافِ فِي اَشْرَافِ
اَلْعَامِ بِحِثِّ اَشْرَافِ اَلْعَامِ وَدُونَ اَشْرَافِ لَكِنَّهُ يَخْتَلِفُ فِي اَشْرَافِ اَلْوَجْهِ اَلَّذِي
لَا يَخْلُصُ مِنْهَا حَالُ اَشْرَافِ بِحِثِّ اَشْرَافِ اَلَّذِي اَنَّهُ يَخْرُجُ مِنْ اَشْرَافِ فِي اَشْرَافِ
حَالًا نَابِتٌ لَكِنَّهُ يَخْتَلِفُ فِي اَشْرَافِ اَشْرَافِ اَلَّذِي اَنَّهُ يَخْرُجُ مِنْ اَشْرَافِ فِي اَشْرَافِ
وَقَدْ ذَكَرْنَا فِي صَدْرِ السُّبْحَةِ نَظْرًا فِي اَشْرَافِ اَنَّهُ حَرَامٌ وَالدَّشْتُ وَالدَّشْتُ فِي اَخْبَارِ
وَدُونَ اَشْرَافِ فِي كُلِّ مَعْلُومَةٍ بِحِثِّ اَنَّهُ يَخْرُجُ مِنْ اَشْرَافِ فِي اَخْبَارِ اَشْرَافِ
وَالْمَعْنَى فِي شَيْءٍ كُلِّ شَيْءٍ حَالٌ فِي عِلْمِهِ اَنَّهُ حَرَامٌ وَالدَّشْتُ وَالدَّشْتُ فِي اَخْبَارِ
مِنْ اَشْرَافِ اَلَّذِي اَنَّهُ اَشْرَافِ نَابِتٌ فِي مَعْنَى اَخْبَارِ دُونَ مَعْنَى اَشْرَافِ فِي اَشْرَافِ
اَلْعَامِ بِحِثِّ اَشْرَافِ اَلْعَامِ وَدُونَ اَشْرَافِ لَكِنَّهُ يَخْتَلِفُ فِي اَشْرَافِ اَلْوَجْهِ اَلَّذِي
لَا يَخْلُصُ مِنْهَا حَالُ اَشْرَافِ بِحِثِّ اَشْرَافِ اَلَّذِي اَنَّهُ يَخْرُجُ مِنْ اَشْرَافِ فِي اَشْرَافِ
حَالًا نَابِتٌ لَكِنَّهُ يَخْتَلِفُ فِي اَشْرَافِ اَشْرَافِ اَلَّذِي اَنَّهُ يَخْرُجُ مِنْ اَشْرَافِ فِي اَشْرَافِ
وَقَدْ ذَكَرْنَا فِي صَدْرِ السُّبْحَةِ نَظْرًا فِي اَشْرَافِ اَنَّهُ حَرَامٌ وَالدَّشْتُ وَالدَّشْتُ فِي اَخْبَارِ
وَدُونَ اَشْرَافِ فِي كُلِّ مَعْلُومَةٍ بِحِثِّ اَنَّهُ يَخْرُجُ مِنْ اَشْرَافِ فِي اَخْبَارِ اَشْرَافِ
وَالْمَعْنَى فِي شَيْءٍ كُلِّ شَيْءٍ حَالٌ فِي عِلْمِهِ اَنَّهُ حَرَامٌ وَالدَّشْتُ وَالدَّشْتُ فِي اَخْبَارِ
مِنْ اَشْرَافِ اَلَّذِي اَنَّهُ اَشْرَافِ نَابِتٌ فِي مَعْنَى اَخْبَارِ دُونَ مَعْنَى اَشْرَافِ فِي اَشْرَافِ
اَلْعَامِ بِحِثِّ اَشْرَافِ اَلْعَامِ وَدُونَ اَشْرَافِ لَكِنَّهُ يَخْتَلِفُ فِي اَشْرَافِ اَلْوَجْهِ اَلَّذِي
لَا يَخْلُصُ مِنْهَا حَالُ اَشْرَافِ بِحِثِّ اَشْرَافِ اَلَّذِي اَنَّهُ يَخْرُجُ مِنْ اَشْرَافِ فِي اَشْرَافِ
حَالًا نَابِتٌ لَكِنَّهُ يَخْتَلِفُ فِي اَشْرَافِ اَشْرَافِ اَلَّذِي اَنَّهُ يَخْرُجُ مِنْ اَشْرَافِ فِي اَشْرَافِ

تسارده من حيث بيان الموضوع و اخرى في بيان حكم تارة من حيث عدم وجوب
الدلائل القطعية و اخرى من حيث جواز الدلائل العقلية و ثالثا من حيث تاسيس التفسير على
عنه اشك في كون الشبهة من المصورة او غير المصورة فاما موضع الكلام في الاول
في شتم الموضع و بيان البرهان بغير المصور و اعلم ان شتمنا الدفاري في هذه الموضع
او بدليل ان الحكم دافع العلم في الموضوع و ساق العلم فيه بعد التراجع من الحكم
بجسده مع ان مقتضى العلم الطبيعي تقدم العلم في الموضوع على بيان الحكم لكنه
شتمنا عليه و جعل الوجه في ذلك ملاحظ ان هذا الاعتوان في الشبهة بغير المصور
لم يخل في شتمنا الدلائل الشرعية و هو موقعا كالم في الدفعا من التفسير كالم في غيره
حتى تعلم في شتمنا من بيان حكمه بل انما هو من التفسير من الدلائل فاما
او بد من العلم فاما في هذه حارة و عبارة اخرى الموضوع تارة يكون من قبل
مفهوم العلم من كذا الاعتوان في نفس دليل الحكم و يكون الحكم مركبا مرتبا عليه
و اخرى يكون من باب شتمنا العلم استفادات من نفس الدلائل الحكم و الذي يقتضي
العلم تقدمه هو الاول و التمام ليس من بل هو من الثاني الذي شتمنا تارة
و يدعي ان هذا الوجه من شتمنا البرهان اربابا محتمل شتمنا العلم في الدلائل
المسوقة لاثبات الحكم و انما بها عدم كونه موضوعا في شتمنا من الدلائل بعبارة
المذكورة و كلا الامر من كل نظر اما الاول فاما في غير ما ذكر و هو الوجه في
الذي استقصا شتمنا الدفاري في شتمنا من شتمنا في ذلك اما عدم الاستدلال
بمعين اطراف الشبهة في صحة الدلائل فاما في شتمنا من كونه الدلائل في عدم
وجوب الدفعا من عدم الاستدلال بمعين اطراف من دون طرفين

المحصورة وغيره لما يستلزم من بواطن كقوله في المدخل الى الوجوه في بيان
 اعتبار العلم انه عبارة عن العلم بذاته لو لم يكن العلم ان يكون اذ فيه من طعام
 مع العلم انه ان يعلم من جهة مناهة الشبهة انما المحصورة مع انه كان في
 دار ما و اسرف من بين انما كانت تكون من المحصورة و لكل جهة مناهة بطلان
 تلك يكون من غير المحصورة طرف في القول مع ان ظاهر القول خلافه و اما اخباركم
 مع عدم صحتها في نفسها كما ذكره شيخنا اذ يفار من فده يكون كما في اخبار العامة
 سوفه بان حكم نفس الشبهة من حيث هو من دون اشتراكه مناهة من غير صلا
 من انما غير محجوب في افادة المحجوب و اما دليل كخرج من قوله تعالى ان لا تزد
 من دروان الامر مدار حصول من دون طرف من المحصورة و غير المحصورة من حيث انما
 ادعاء في سبب انما لو لم يكن انما المحجوب من صحتها و مقتضاه لدرامه في سبب
 من و اما انما في مقتضى انما لو لم يكن من قبل من العلم من صحتها في سبب
 انما سبب انما ادعاء في سبب انما و مقتضاه انما انما في مقتضى انما في سبب
 في حاشية كره في ذيل معنى النزوع في انما ادعاء في عدم وجوب الدخول
 عن الشبهة انما المحصورة في محض العلم من مقتضى انما انما في مقتضى انما
 و لكن استظهر في ذلك انما في كلام معنى انما في مقتضى انما في مقتضى
 و اما انما في مقتضى انما في مقتضى انما في مقتضى انما في مقتضى انما
 و يجب انما في مقتضى انما في مقتضى انما في مقتضى انما في مقتضى انما
 هذا العلم انما في مقتضى انما في مقتضى انما في مقتضى انما في مقتضى انما
 في ذلك كله مع انما في مقتضى انما في مقتضى انما في مقتضى انما في مقتضى انما

لست حر لم یون هذا المصنف من جهة انه جامع النظم هو عمدة الدلیل في انعام حیا
 هذا المصنفی سون عدم اريد في كنفی حال الموضوع ترايا لا غنیه انما قد
 نزل سنی باس ان نفعی انما قد المقرر في شتمی المصنفات المستعبر
 هو انه قد باس لول المصنفی لم یکن له ما یکن من العرف و قد اصطلاح خاص
 من الشریع و الا فنی الدول سنی اعال قواعد تعارض من العرف و انما انما
 لم یون بزان ان راعی هر المبیع و ان لم یکن الا قد یقتضی انما یقیم فرقیه
 قطعیة مع عدم ابعات رادیه و لم یثبت من الشریع انما اصطلاح خاص فالرجع
 هو العرف و مع ان وصل ان الشریع کذب للمعاہم العرفیة مع عدم خاص لذلک
 المبیع کما في کذبیه اب فر و کثرة الشک و اعادة في کسفی و غیره و قد قدیرت
 الرجوع في شتمی الموضوع و الا قد باس هر المبیع عدم هم و الرجوع في سورر الا قدیر
 و انما انما یقتضی الدول و التواعد و موضوع انعام من هذا المصنف ضروری
 انما لول المصنفی غیر المحصور انما انما یثبت له فی رادیه و لم یثبت من الشریع
 غیر اصطلاح خاص انما قد جرم لم یون الموضوع عربی قدیر من الرجوع الیه
 في شتمیه و لا کان العرف مضطرا في کذبیه و انما خلف مکات ابعات
 في تعقیبه انما انما الاول سبب المجمع من التحمل کالمعن و انما انما سبب انما
 من کذبیه و باسیر عمده و من الدول تعقیبه انما انما نصیر و مثل المبیع من غیر
 المحصور باسیر من سبب ابعات من المحصور باسیر انما حکم ما بین اطر بین
 باکات المجرى مجرى الدول باسیر دول و انما انما انما انما انما انما انما
 و انما فاندستحاب و قد غیر من علیه شتمی انما انما انما انما انما انما

حث کذب العرف بالصدق و آخری من حجب الزمان اندی و کرده عنه انک انما
 نسب الی الکلام فیه ما یوضع الرابع اینه تا سیر الی اصل من دورن اندرین المعبر
 و غیر المعبر و اما ادول منظره بان حاصل الی ان غیر المعبر شایسته علم
 و جوب الی حجاب به من لزوم اعراض الی حجاب تا تا غیر اینه نه تحقق من دون
 لزوم الکرم الی حجاب تا تا اونه من کجوات از علم تا سیر حجب از جنین
 او فی قطعه من اندرین کتب علم تا سیر مقدار موضع اکجود مناسیح غیر عدد فردی
 هذا المقدار تا ملک المقطعه من دون لزوم حرج الی حجاب من من و کذا انه تحقق
 الکرم من دون غیر اینه کالمرح الکرم من حجاب بعض استیارات المعبره و نه
 به من هذا اندر اورد که بمنج ملک اصل لهذا الدلیل ان ملک به عطف من بعض
 و من الی الزمان لهذا القاطع سیرا من تا تا فاش غیر مفرد مثال تا داندیل
 دون الزمان مندر و تا تا سلسله ملک کتب به ارناسیه اینه دال لکن المعبر
 المزبور و منجه اما بالنسبه الی انش الدخولان الی هر طرفه المقام و ملحقه
 الخافیه کون المعبرون الکرم الی تحقق تا اکثره لا سطر فلا یحجب بعض الی تحقق
 الکرم من دون غیر اینه اما بالنسبه الی ادول ایضا و از تحقق غیر اینه
 من دون حرج تا تا ان است ان اعتبار الکرم انما هو من باب کلمه دون الکرم
 منبرم الاطراء ادرین بالزمام کفیف الزمان مزور الکرم و در تا اینه در و ح اما
 ان کتب اطراف اینه بعد الی خطا و تستقیم العشرات حث الی و ه ما مع کونه
 محض ما شیعین ادرین خطا و انتم مراد المحبین ما به سقیمه حاله من فی نظر و ا
 الی حال تا العدم و من الی حالین نمرات غیر خفیه و تا اس حال تا نمره به المزبور

[illegible]

حاصل الفاعل في غير المحصور كثره الامكانات مع كون الوجب بمنزلة سائر المخرج
والمراد المخرج السوي في اغلب افرادها بالاعتبار في اغلب افراد المعلقين واما ان
يكون هو مقتضى المنطق من الموضوع المراد به ما هو مقتضى من عدم الاستحالة في كونه
من الموضوعات المراد به ان لم يسمع من الاشياء كعدمه فلا وان خلاف ذلك
الدمج ان انما هو انما بيان الفاعل له ولم يسمع ان يكون مراد المقتضى في مقتضى المنطق
ما سطر ما ذكرنا بالتعريف المستعمل في هذا المحصل العلم انما بيان مقتضى الموضوع الموضوع
الاشياء في بيان حكم هذا الموضوع وذكرا الادلة واما انما عدم الكليات في عدم لزوم
الاجتناب عنه وجواز الارتجاع وقد استدل بوجوده ادول ادلة نفى اسم المخرج
في اشياء من الكتاب وانما مقتضى ان الوجب عنها مخرج على ما سطر المعلقين
مخرج مقتضى تلك الادلة وقد مر من عليا من وجوه منها ما ذكره شيخنا فقهنا
وتعريها من ان الفاعل هو المخرج المقتضى منها لا يمكن صاحب لم يغير فلا
ربط له بالتمام من اثبات عدم وجوب الاجتناب عنه واما انما مقتضى الامة من المخرج
الاجتناب عنه المراد به انما يكون المراد المخرج السوي يقتضيه مقتضى الاجتناب
من غير مقتضى على ما يمكن فيه بالتعريف الذي ذكره فقهنا في ادلة مقتضى ان
ما ذكره من الادلة من مقتضى كونه مقتضى المقتضى المقتضى من ادلة مقتضى
الحكم ما في مقتضى الادلة واما على ما بين من انما مقتضى الموضوعات مقتضى
ما ذكره من الادلة مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى
اطراف مقتضى المقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى
مخرج على مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى

من اعتبار الكيفية في كرج فان سور عدم الاستدلال خارج عن صريح النزاع و
 فمن النزاع في ذلك الموضوع لا يقع لهذا الدبراد وكون الموضوع في الجور
 الموجود في خارج ما تمام بيان الحكم كاهلثان الغيبة فتدبر واما ما يظهر
 كلام صاحب من ان دليل كرج برقم فانما يجدي ما تمام اذ مع كانه متكسر
 من كجاسته اكد بدون رفع الحكم انما كانت في تمام وادور عليه بعض المتفقين
 بان ما يبيع للمدفع يبيع من ابي سلمة لكن التمام من باب المدفع في الرفع حيث
 يدفع لمزدوم المسرور كرج عموم الادلة انه على التحريم عبودية الاستدلال به
 وانه من ان الدبراد انما في وجهه بدو نشأته عدم الترتيب بين المدفع و
 فان مراد صاحب من المدفع انما هو فيما يكون الدليل اهل على الحكم كرج في
 مطلقا من المرات كرج كانه كجاسته اكد بدو بالنسبة اليها ومن يرفع ما اذا كان
 الدليل يعم بغير الحكم على ان افراد يرفع كرج من ترخيه في بعض الافراد
 الموارد فان دليل كرج لو يرى انما هذا المورد مكان رافعا للحكم انما من
 بعض الافراد او من بعض الموارد ومن اظهر موضوع الترتيب من انما من
 وان سرف من التمام ليس من موارد المدفع كانه همه المورد خورده ان الحكم كرج
 وندوم الدخيل من حيث انما في سطح دون حرج وانا طرد كرج من خباب
 بعض افراد في سور وانشاء من الافراد غير المصدرة فرفع هذا الحكم من هذا
 المورد يكون رافعا للحكم انما في دسرح لتدبر كونه واما كانه من انما في
 من كلام صاحب من اعتبار دليل كرج في دفع الحكم كرج في استفاد من دليل
 من المرات كرج وندو فيما يكون دليل علم اعم وهذا على انما في استفاد من

قدم من کفیه ادره اخرج في الدول وكلها عليه في انشاء وقد طرد من بعض المحققين
 فتدبر ادره اخرج في العودين وها قول بالفتح مطر وها وها من
 وها ما في من افعال ان ادره اخرج في صالح ربح الاحكام الوضعية بل ما
 وضع اكله انطليقي بعد اربيع من اخرج دون الوضعية كما هو المقصود ودره ادره
 الاصل نسبة وشراب الاما كنس لا بد حسب ذلك اكله باطلارة بل فانه ربح
 ادره وادرد عليه بعض المحققين بان ادره اخرج بتفتيان ربح اكله ادره
 ترتب عليه فلما كان سرور غير المقصود عام البدي في فائدة الاسوال لزوم
 ارتفاع اكله في الاطلاقات لذو ربح اكله الوضعية وها اكلات اشبه المقصود
 اذا طرد ادره من افعال فانه ربح بعد اربيع من اخرج هذا واد كنس ان من
 كلاهما مستفادان جوازهما في افعال انطليقية بالارتقاء جمع اطراف اشبه
 سمي مملوك في ذلك هناك واد كنس انه يدبر ان ما جعل المقصود من اخرج
 ادره شيفاد من ادره واد كنس رافع اكله فان له ربح من ادره
 ان سبغ اخرج حد اربيع واد سبغ ان اشبه ان يكون اخرج كبت من لازم
 ادره اربيع واد سبغ واد كنس ان يكون واد من ادره اربيع واد كنس ان
 نطقت المراد من ادره من اخرج ما بدون احد من الدول فان سبغ ربح
 اكله في هر ما سبغ من ادره اربيع واد سبغ واد سبغ اخرج في اكله
 اربيع فان كان من ادره كنس ان يكون المراد منها الرتبة ان اشبه بل ان ربح
 حسب الوارد في اكله فانه كون قاعدة مستفاد في ادره الاحكام من
 وها ما في بعض من ادره اخرج انما في عام ربح اكله الوضعية وجوب

با ازاكان طابق كج سمع او لو كقتل انقوله بلفظه واما اذا نفع و طابق كج كذا
 التام فانه كائين كج برفاها كذا خبر ابرائه كلك يلى برفاها كذا
 اوده ادق طلاق سرح لهما هذا كذا ما هو ط كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 واما على المختار من الامزام سمع اوده ابرائه بلفظه بلفظه باعلم الاله
 في شبهة المحصورة وان فوجها انما هو من باب الالهام فانه كذا كذا كذا
 الالهام في التام فليس بلفظه بلفظه انما كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 سرور العلم الاله في كذا شبهة في محصورة او علم في فوج المحصورة بلفظه
 وهي شبهة من مذكره شبهة من مذكره من مذكره من مذكره من مذكره من مذكره
 سلك ابا جعفر كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 اصل سنان واه كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 واما علم فاشتهر وبع وكل وانه الى ما عرض سوف فاشتهر في العلم كذا
 وركب وانه ما اظن كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 انه لا يسمع ما في ارسا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 واه كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 قوله ما اظن كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 التبرج واه كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 اصل المسبة في كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 فكون الرداءة سورة بيان حكم ما كان خارجا عن طراف العلم الاله
 من شبهات البدنية وبع هذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا

وتمنع كون الإرادة قوله ما اطلق ارادة اعلم بعدم التسمية في سور او ابتداء فنذكر
ثم قال واما قوله ما اطلق كلمه سمون فالمراد منه عدم وجوب اطلاق او قطع بكلمه
بل لمجي افعه فان سوف السلب وانه ان هذا العدم جواب فان عن اصل
العدم لان سترسب ان كلمه يجوز ان يكون تعاب بعد تسليم كونها سرقة سب ان حكم
اطراف العلوم بالجهال انما هو في سور وجود الامارة اي سوف السلب فان
في نفسه وان لم يكن اماره لكل الامارة وانه الواضحة في كالم وعبره من ارض
اسوف كلمه كلبه وظهرت لك اماره على حلية به مجبور العدم اذا كان
في سوف السلب ولكن بيده اماره بها و على هذا سقط الرداء عن الاستدلال
فان كلاً في سور نعم الامارة يقع بهذا الخبر سؤال للمعنى ادره
بقوله اذ ان سوف السلب في غير ح اعلم الاجابة بوجود
الحرام ويدرهم ذلك عدم اشتراط اصل افعه اما لا في افعال ولا في
فان اذا لم يكن الامارة متبررة ح اعلم الاجابة فالاصل افعه بعدم الاعتبار
نعم فلا سوغ للارتقاء بالكون التسمية في محصورة ثم اسر بات مل و علم
اشارة الى تضييف هذا السؤال نظرا الى ان اعلم الاجابة سقط الامارة
اذا دار الامر بين افعال الامارتين كالبدن مثلا و علم سب و احدهما واما اذا
كان سور او ابتداء اماره واحدة فاعلم الاجابة بوجوب شرطها في مكان
اعلم الاجابة بوجوده في سور ما كان علم ان بعض اسوال هذا الشخص حرام
و بعضه حلال فاذا اخطاه ببيده شيئا من اسواله فيده اماره تملكه فانها
امارة وسلطنة لها صاندا كما حصل ان الشتر من اسوف لا كان في مقام

اعمال اماره واحده کسطنطنیه امالت علیها هو لغارفت نیکوئی اعلم ادعایا و
 بر حسب انشا منم فاذا اندفع هذا السؤال سنی الامر ارکب له وعلین ان
 لم یکن انشاده الامرا هو جوب ناست وذلک بان ان اعلم ادعایا
 ان لم یکن مؤخر ان القام اصول اصلا کما هو من صاحب من فند
 التعلیف غرض من ابره بکفایة المهمات فی القام وعلین روحیا لتخیر نظم فلاب
 من حل هذه المسائل کما هو من سنی وعلی العلم ادعایا وعلین بالتفصیل
 فی المحصور و غیر المحصور فیقول هذا الدلیل الاول فند بر هذا و قبل ان هذا العلم
 سنی جرایب ان انشاده الامرا ان الردایة لا کانت سنی بکانت حکم ما کان
 خارج من اطراف استنبه فاعلم ادعایا کما لا یجیر من طرح الدلیل بالنسبة
 الیه بل لا یجیر من بر حسب کفیل الحن بکلیه بالنسبة الیه بل لم یکن الدلیل
 علی الامارة و حقیقت انشاء لم یکن غیر ملائم ذلک و لا ذکره فند من الجواب
 عن الفقرة الدلی وعلی وعلی انشاده علی هذا بقدر انشاده الامرا ان هذا
 الاستدلال خارج عن المزمع و کمال ان لم یکن وجهه شیء عدم انشاده اسوف
 مع العلم ادعایا فان انشاده وجوده غیر من کونه قبل انشاده فند بر
 الرابع اصالة البرائة و مرجع هذا الدلیل الی امر حکم العقل بالبرائة من جهة
 عدم الدقت با علم ادعایا لوجوده فی القام و غرض من هذا الدلیل علی وجهین
 احدهما ان لم یکن انشاده من عدم نرسب الدلیل علی اعلم ادعایا لکنه فند
 و لکن اطرافه مع تسلیم کونه روحیا لتخیر التعلیف فاعلم انشاده مع العقل للزوم
 الاحتیاط لکن بر من الیه من لوجوده انشاده فلیکن انشاده و ادعاء

غیر ممکن بنده دعوی می باشد که در این باب در میان فقه برادر میون معتبر
حصر من البری دانسته که کمال بر کما هو المختار و خروج از این است که ایدیه انما هو من
باب لکن اکتفای فیما عذر اعنه عقل فمع انوف اوضح و کذا مع القول بمراد
حیات طایفه استنبات این موضوع بر وجهی علم منطقی حکم العقل کما مع انوف ان عدم
لا ایدیه انما هو من جهة دلیل اشترع فتنفی حکم العقل لزوم ادعای طایفه استنبات
انفردت با علم ادعای علم لا عدمه کما هو المطلوب من هذا الدلیل فلهذا الاول
بقیة التفریق بین غیر محتمل و اثبات المطلوب و قوله قدوة فیه ممکن ان يكون إشارة
إلی ما ذکرنا من انوف بین ادعیه و ما کمن فیه علی الوجه المزبور و کما ان يكون
إشارة إلی انوف بین ادعیه اخذ بكون التفریق الاشارة و شبهه و فیما
کمن فیه اخذ بافتقار من انوف بافتقار من عدمه بالسنن عدمه بالسنن الاشارة إلی
و ممکن ان يكون إشارة إلی ضعف ما ذکره اخرا من قوله علم ان الامر کسفی
انح من جهة انه اذا استغنیاء اعتقاد مع عدم الاعتناء باعلم ادعای له في مورد
منه الکشف من عدم ارادة الواقع رب کما یشریه فی ذیل الامر الاول فلهذا من
بدکی بهم علی اشارة محل ایدیه و ترک بعض احتمالات و ما کمنه لا کان الاشارة
إلی حکم العقل من جهة انما انما انطبعه و وجوب الوافقه انطبعه فانه من عدم
انرا عدم باثبات سکت عدم حکم بافتقار من جهة انما انما انطبعه فانه من عدم
فی المقام و اما ما ذکره من عدم ادعیه من جهة انما انما انطبعه فانه من عدم
محل العلم الموضوع انما انما انطبعه فانه من عدم ادعیه من جهة انما انما انطبعه
و من جهة انما انما انطبعه فانه من عدم ادعیه من جهة انما انما انطبعه فانه من عدم

در ارتفاع الشبه من حيث هو من دون ملاحظه خارجيه عنه لغو من غير انفسه
 و غير ما فان اطلاق تلك الاخبار غير ناظر الى هذه الحکيه و تزام كونه في مقام بيان
 حكم الشبه فان اطلاق في مقام بيان مفعول الاضمار باطلا في ح
 و غرضه جواز ارتفاع الشبه على مخرج بيان اطلاق لموافق مقام بيان
 لمكون سنده عليه بالنسبه الى جميع افراد المطلق و اما اعتبار بالنسبه الى كماله
 اظهار لغو لغو لغو في ساعده انعام و اثبات كونه في مقام بيان سنده
 الواضح عدم لغو من مفعول لمكون اطلاق هذه الاخبار سوابق حكم الشبه
 من جميع الجهات بل ان الذي يقتضيه السطر كونه في مقام بيان ارتفاع الشبه
 الشبه من حيث هو من دون انتفاء الماحيه اخرى في لغو لغو ان من
 اذا ارتكب المكلف جميع اطراف الشبه على سنده ما يوجب اكرام فاطان
 تلك الاخبار لا كبدى في تجويز ارتفاع نظر الامان ارتفاعا في سبب يعلم
 بل في نفعه انفعليه و هذا محتمل في سبب طار في هذا الشبه و لمكون ما فان لمكون
 الاخبار لغو لمكون اطلاق الاخبار ناظر الى هذه الحکيه في لمكون رفا لغو
 هذا فبين ما ذكرنا عدم جواز المنى لغو انفعليه في المنى من جميع الاخبار الى
 الشبهات المفروقه باسناد الى سنده ما في سنده في سنده ما في سنده ما في سنده
 اما الرابع ان الدليل على سنده انما هو دلالت جواز ارتفاع
 العمل كما لا يخفى العلم ان يدعى حكمه العمل بعدم جواز المنى لغو انفعليه من حيث
 هي قطعا الى شئ من الموارد و يشهد بذلك الوجهات و ملاحظه بناء على
 ذلك ان العمل ابتداء حاكم لغو من موافقه انفعليه على سنده و لا ادع صاحب

اور کن بلام الترتیب

[illegible]

و در وقت معده خونی آن بعضی المجرى به سنجق اعصاب علیه به تقصیر المعادن نشانه
 و در آن کل نیاز که با بعضی از ماز که استنباط ادفعاری فده فراسفیل من معور
 اشکات استخفاف مع تقصیر المعادن به ارتفاع بعضی ذات شبهه و در آن ادولی
 و در ارتفاع دل اشتباهات ذات نشانه در وقت معادن به ذات شبهه به یک
 من اشغال نمی بر المکن او عا و ضعف من ادولتر معبره ادولی و در آن ادولتر
 کان ما ذکره فده و در حدی که بگویند المرجع ح به تقصیر ادعیا طبعی اما اعلم
 ادعیا به لکنه سیم ذات شبهه و در آن اشکات نشانه و اما انکاس ایضا ادعیا طبعی اما اعلم
 سینه اجاب علم به سیم کلمه ارتفاع سینه ضروری است و اما ادعیا طبعی اما اعلم
 اشبهت المعصرات من تحت لزوم ادعیا طبعی بلیون طلاف کلام المحبین طراف
 عدم و در حدی که اشبهت السیر المحصورة و در حدی که اشبهت السیر المحصورة و در حدی که
 من و در حدی که اشبهت السیر المحصورة و در حدی که اشبهت السیر المحصورة و در حدی که
 انقطاع نظر الی طلاف کلالت المحبین بلیون فده غایه الوهن به ذات نشانه فده
 فده السیر عدم فده سیم ایضا فده انقطاع علم فده علم السیر انقطاعی لمن فده تقصیر بعضی
 ادولتر السیر بده به تقصیر طلاف فده کلام فده السیر الرابع فده فده السیر اصل سینه
 اشک فده لکن اشبهت محصورة او غیر محصورة فده فده فده فده فده فده فده فده
 بیان افراط علم بها در رب از ازا اخذ نسبت علی من سیم بعد کالست
 شد قطع با سینه کبر و در حدی که سینه فده فده فده فده فده فده فده فده
 نسبتی دیگری و یا سینه کالست قطع با سینه محصورة سوره فده فده فده فده فده
 و یا سینه سینه کلام فده فده فده فده فده فده فده فده فده فده فده فده فده

اعطى فيصير قوله فان عطف على اعطى بنحو حصول العطف نظري لم يكمل ان
لمكون المقصود مراتب العطف والافاضة باعطين كما حصل منها وحسب ان العطف
في مقصود العطف في انعام وفاقية فيل في انعام اما في حصول العطف بالنسبة الى انعام
انما بالنسبة الى انعام وفاقية فيل في انعام اما في حصول العطف بالنسبة الى انعام
فبرجع الى انعام وفاقية فيل في انعام اما في حصول العطف بالنسبة الى انعام
منه فلاحق في انعام وفاقية فيل في انعام اما في حصول العطف بالنسبة الى انعام
وفاضة في انعام وفاقية فيل في انعام اما في حصول العطف بالنسبة الى انعام
اعطى به واما اعطى في انعام وفاقية فيل في انعام اما في حصول العطف بالنسبة الى انعام
اي حصل لمكونه من اعطى في انعام وفاقية فيل في انعام اما في حصول العطف بالنسبة الى انعام
باعطين في انعام وفاقية فيل في انعام اما في حصول العطف بالنسبة الى انعام
حصل اعطى به واما اعطى في انعام وفاقية فيل في انعام اما في حصول العطف بالنسبة الى انعام
من ذلك الالاف في انعام وفاقية فيل في انعام اما في حصول العطف بالنسبة الى انعام
من حيث الموضوع ومن فرائد في انعام وفاقية فيل في انعام اما في حصول العطف بالنسبة الى انعام
في الموضوع فلفظ انعام وفاقية فيل في انعام اما في حصول العطف بالنسبة الى انعام
فانقص من الالاف في انعام وفاقية فيل في انعام اما في حصول العطف بالنسبة الى انعام
الالاف في انعام وفاقية فيل في انعام اما في حصول العطف بالنسبة الى انعام
الى انعام وفاقية فيل في انعام اما في حصول العطف بالنسبة الى انعام
لمكون الالاف في انعام وفاقية فيل في انعام اما في حصول العطف بالنسبة الى انعام
الاف في انعام وفاقية فيل في انعام اما في حصول العطف بالنسبة الى انعام

[illegible]

انه اذا ظهر انك في كون اشبه بغير ظهوره من رجع الى التقييد الاول في نفس
 مع قطع النظر من اعتبار ان اردت ان يرجع الى الابطال ط ١٢، ورتبه العلم الاول
 حاليه اعتبار مقتضى حكمه العقل واندی تقييد مقتضى الرجوع الى الدوله المذكوره في
 مختلف خبرات الاول بافتدائنا فان كان اشبه بهراکلم التبع بعدم اوقات العلم
 الاول حاليه تدلج اوان لم يكن المحرط حكمه العقل من حيث هو بعد زودم دفع لغیر دوم
 هنا تدلج اشبه فان انك في علم التبع في العقل في بؤس فيه الاول نعم كدر من
 في اشبه بهوضعه كان لم يكن حال بعض الكثر بالفار حسن انما مع ثم حصل
 صدقات لم يعلم كونه من الدول اذ انما في كبرفت في العلم فيق بطره هالكان
 كلم بان اقال الغرض في الالف بغير عذر في هسانه بغير ذلك في رتبه من حدود
 رتبه من الدول اذ ان اشبه وحكمه ح سطره ما ياب في معنى فروع اشبه الوجوه
 لكن التفتي ان هذا اذ قال ما يدسرح رة اقام فان لم تثبت من حدود طره
 اشبه لسببها حبه بوضعه في علم العقل في بجه النور من كانه في الالف
 وان انما طره في علمه هنا اذ اقال الغرض في رتبه خاصه وهو در در علمه
 وادراكه ولا يصح فرض سلكه في رتبه باب بناء اعتقاد كاشف به ثلث ثلث
 الالف في فده لربا بد منه اعرفه ان نتم الكلام هنا وهو ايضا في محله ثلث
 الصغرى نظر الى ان بناء اعتقاد بؤم في خلاف كالم به العقل في طرف
 الاطلاعه لا سلكه من عباره اذ ارج سورده من موضح علم العقل كالم فرض ان
 العقل كالم رجب كمال العلم في تمام الانشال في ستر بناء اعتقاد في محاور انهم
 على الانشاء بالعلم في انشاء روج لهم بل علم انشاء لهم وحي ككتفي

[illegible]

المحرمات التي نسبت الى الواحد المتشبه وحكم بانها بمنزلة المحرمات المحصورة عددا
 واما ما مر من ان يدق باب من مجموع المتشابهات المثال ومحمدات هذا الحرام
 المتشابهة فمنه نفع هذا السبيل الى ان يكون المشبه غير محصور على كثره المتشابهة واما
 من سميته هنا بل الى ان ذلك على كون محمدات المعلوم بالجهال التي هي
 اطرافها تلك وهذا الزمان غير متحقق في المثال ولذا قد ثبت به قوله في موضع
 المشبه المحصورة ثم انه قد قال واما ما عدس هذه المشبهات من افعال فليس
 افعالها لا تسلك عن المشبهات على الحرام ومنه المشبه المراد من هذه العبارة واما
 فيها على اننا طرقت منها واختلفت النظر في توجيه الحرام بها فوجه كل واحد
 ما ادى اليه نظر وقد ثبت ان المراد بالاشارة الى ان هو انما طرقت المشبهات
 المحصورة في وجودها فان المراد منها انما هو ضعف افعال فان ارتطاب
 انما واحد من افعالها، عنه يعلم بوجودها كمنها يكون افعالها كمنها
 بالفعال كمنها كمنها انما افعالها فربما هذه العبارة ضعف افعال
 وسببه هذا ان طرقت وجودها المثال فان افعالها من افعالها من افعالها
 الف وشمسها افعالها واحد فانها من افعالها من افعالها من افعالها
 لا قال كون جميعها حراما، فالا فاعلها المتشابهة المعارضة فمنه هذا است
 خبره من هذا بيان وعدم الخطأ في العبارة المذكورة كالا فاعلها وقد كسب ان
 يكون المقصود بيان ان المعلوم بالجهال على وجه الالهام هو انما يرد عليه
 بما رزق من غيره فلهذا جرم لا بد من التثبت فانه على هذا المشبه برؤسها معضلا
 بذلك اليهم لا سبيل افعالهم في افعالهم في دوح مدس يكون افعالهم في كل منها

کافی شبهه اکثره في المحصور ففقد من اکثره في التعديل نظر الی، اشبه ابر
 من ان الدار في اکثره انی هی تمام بغیر المحصور لیس کثرة شبهه بل انما شرط
 کثرة المحذات وادع طرف بالهجوم بالاحوال ودارب انما المحصور هم
 بالاحوال انما ل هو همسانه واطرافه لیس بالانسان فیه کثرة شبهه الوجه الی انما
 حد اکثره انی انما شرط تحقق غیر المحصور فی وجودها هذا قد بین انما انما
 الکائنات بغیر المحصور لولم تغلب قبولها فی موضوعها والوجه فی معانها الی ما عرفت
 فیما سیر الی المعتمد سورر اکثره هو ملاحظه الدار لیس لکثرة بغیر المحصور فان
 تحت التمام فلا غیر فی الدار فمقتضی ما فتنر انما کانت اشبه هو الی بل معنی
 بالحدس برین التعمین فحکمها فی باری الی ان کانت هو الا حیات لعدم
 استعدادها بخبر الارتفاع شبه کثرة محذات اکرام فیلون مقتضی العلم الی
 حیات الی حیات لکن لکن انما یبصر ملاحظه کثرة شبهه وحتیاج انما س
 الی ارتفاع عاده بل یزعم من نزل که اکثره ترخص الارتفاع تحقق شرط حکم
 به فی هذه الصوره انما بل یلین استظهار شی الخاف من بین و بین سایر موارد
 انما المحصور من ملاحظه کلماتهم حب لم یطعن من اصد هم الی اشاره الی خود حب
 عن حکم غیر المحصور بل قد استغفار من ظاهر کلماتهم فی مستند الی اشاره
 احوال حکم فی شبهه اکثره في اکثره حب ان یفلون اسی کجوز اصل بها محذوطه غیر
 جازع اصل مناع عدم العلم کثیر شی منها فبعینم اختار ح احوال صانه
 ابرائیه وذهب هم الی جواز العمل بمطلق اصل وشروده الی الخبری وادع هذه
 بالاقرب وایه یزل القول فی بعض الارتفاع وایه تعدیر نظامهم الارتفاع

۲۲۲
به طلاق الدخا طه و عدم وجوب الدخا به و در باب ان نشأ هذا اتفاق
انکاف و دلیل الکراج فعدم ان غیر مقید به ان طه هر شفعی فتنی دوران ترک مداره
مد به و در طلاق کما هر فتنه کلا هم دان کان حرف مقید به خلاف حکم اصل
فعدم ان من سابقه کما یکن فدا جرم لکن ذلک بحسب مقتضای اتفاق
و هی کتب الامراعات قاعده اشبهت غیر المحصوره به بلکه صفای امام فرمود
تأسیه الوجه المکرر بر شئی من تنقیر برین و اما لو کان المستند دلیل الکراج فعدم
صفحه و عدم تأسیه در کما المستند اخبار نقضها بخبر الدخا طه
مکن فیه داکا فیه غیر المحصور ضروره سترها بتمام العلم ان سب ان الاخبار
الخاصه لا یغنی ان لم یلکون سورده انقبیل فی الکبر و اما اخبار العامة فیرد ان کانت
من قبله انقبیل الیه انک قد عرفت ان تأسیه فیه سرقه بیان حکم
المشبه من حيث هو فذا عرفت حکم ان ثابت مؤثر ان نوری الطاری
من جهة کونه سفینه و غیره بل هر مقدم مدبه به فتنه بر شوبه و اما لو کان
المستند الدخا طه فعدم ان به ان با حطه اصله المستند من حکم
انقبیل بالدخا طه من علم الدخا طه و خروج غیر المحصور به الدخا طه و مدبه
من الدخا طه به عدم ندم من المخرج و من محرم الدخا طه و خروج المحصور
به الدخا طه فذا عرفت حکم ان دل الیه بکین التول برائته به نظر الیه
ان سفته الدخا طه انما یفرض به جر از ارتفاع شبهه غیر المحصوره به مدبه
مقتضیه و قد عرفت ان موضوع عرفه و عدمه لکن رد فاقا سبب الاعلام هر کثر شبهه
مع احتج به انواع البها به و به سبب الدخا طه من عرج مدبه و به الموضع

کلی تحقیق ترتیب علیه حکم موقوف بر فرق بین این یکون استهسته من انجیل فی الکثیر اوجا
او الکثیر فی الکثیر ضروری و جبر اینها طایفه کل من اصور الثالث علی ما هو المعروف و لم
عبد ستم اوجا و فرق بین شیء من اصور و ما ذکره شیخ الادفاری فیه فرجه ملاحظه
الکثره فی محذات المعظم باید بحال و اطرافه بخیر ثابت و اثبات است بر کثره شبهه
علی الوجه الزبور قطعه من ذلک کله ان متغی القاعده جبر از ادب نقاب و جمع اصور
المعروضه ح ایضا و مقدار اکرام فرار از این مخالفت و تقطیع و بطلان معنی فی اصور و بعد
ان هر عن سواقفیه نشان حقه من شبهه الکثیر فی الکثیر فیه مرانول و الایضات نشان
ادعا و ادوریه و تقطیع من کلام المحبین علی عدم الجواز فی شبهه تقبیل فی الکثیر
مثل قبول واحد بمنع ارتفاع احدی ثانی به اصل لکون احدی حراما و لیکن مجوز
ارتفاع واحد من این انا و علم هرگز که هیچ احدی احدی از ادفاری ما احتیاج به
شبهه ادفاری فیه من المنع معنی ثانی فی شبهه ثانی سابقا الیه ان شک
فی متغی حکم این احکام ح ایضا با کثره تقسیم الماف م اربعه ادوی شبهه بوجه
و قد تبین احوال منها و اما الثالث از طرفین شبهه کلیه من حقه مقدار ان نفس
ادفاری من افسین اوجا حال نفس و نه مرجع شبهه ادفاری فیه بان حکم علیه
ما ذکره شبهه المعصومه ثم قال ان اکثر ما یوجه منها هر یکم اثبات این حال
انفس و مثل له مانند ثلثه الفاء و از ان الثالث فی بوم حکم و قوله من
حبه و فتراحت فرا با حکم و اکاد الکلمه و کما و البی و جدت و نه یا نفس فیه
الاشبه بان عقل واحد منها من لکون شیء من غیریم با شبهه الیه ابان سواء
کان ذلک یعنی علی وجه الاستفصال او کمولا به حد المعانی المذكوره لا یصح هذا

لیکن اینک در بیان من اشک استودی و بیجی اجزاء ابراسته من جمله معانی اینها
شد معنی استیغفار اکرام کاتر جمع المطوب و سایر معانی از پروردگار در کلیات
لیکن تحریرها شکر کا به و یا و کذا اذان اثبات برهم کعبه فان استغفار سر
استغفار اثبات علیه لعنة الله و کذا استغفار حدیثی و قرائت معانی حدیثی
و احد منها لیکن استغفار تحریم هذا از الوحدان و حال بابت بر معنی و روایات
بابت بر المعط منقطع کمال به ایضا یاد کردن از حال معنی و روایات بر اینست
مجرد انوار من فروع می لغت معانی هر کدام غیر معنی از من و حال بل ممکن فرض
یعنی تقدیر استغفار من و تقدیر ان استغفار ایضا می آید لیکن ممکن است این از آن ماده
و در معانی و المعانی کافی جل المعانی اند کرده و داشته است تقدیر استغفار بکث
بمعنی اشک در نماز به و یا هر ذره از روح و معانی منها لیکن استغفار معانی کثرت حدیثی
حتی از قرآن باقی است و کما ان احد المعانی نسبت به استغفار تحریم ایضا و حدیثی
از بعضی علم کا ارجاء استغفار بدو استغفار از پروردگار تقدیر استغفار استغفار
نه صرف ان ایضا بل موضوع در المعنی و کثرت معانی از معنی کخرج از ادعای
در انصاف من کخرج منها پس هو کخرج استغفار بل الزاد استغفار استغفار استغفار
لیکن احتیاج باین افراد هر چه استغفار افراد المعنی عن معانی استغفار از معنی
و کخرج من ارتفاع اشتباهات بالنسبة الی اهل دار مندا لیکن به از این و کذا استغفار
و کذا بالنسبة الی اهل محله و الی استغفار و کذا بالنسبة الی اهل معنی استغفار
و روایات من استغفار الی معنی کثرت استغفار و ای حال تا حدیثی از کثرت
و در ارتفاع استغفار استغفار و کذا استغفار استغفار استغفار استغفار

[illegible]

حکمة اثر خود به ناله مستعدانه که ضرر اربع و کذا اولیای طایفه و تصور شغلها در کج
 است اشغال و نه مثل محکمات است مستعدانه که ارباب کفار می باورند و آن در شرب
 با عیاضا شدا به وجه اول طایفه فقه نقل کلمات بهین به آن اندازم علیه ترک
 شرب بهرام بحر کار متفق عموم سلب فعل صدر نه شرب بکون ناعدا محرم
 و در جابجاست و ملزم به انکار از ادان اندازم علیه ترک شرب به اکبر کاهو
 فقیه سلب عموم نه شرب و نه کفایت کث و از نفع حکم السدر نه شرب
 بعد از آن که لم یکن عاب و متفق است بعد از آن که لم یکن عاب و متفق است
 به عقل ناله متیقن اکثر نه و بر ضد برائت به از اندوه به ارباب اندوهی با ازا
 دار اکرام بهین المطلق و المقید کانه انشاء و حث تردد بین گونه مطلق ترجیح او
 الطرب ناله المقید من حث قلله ازاده با سببه المطلق سببی با بدقل دان
 کات با بتار زیاده المقید اکثر نه و سببه به با بدقل و اندک اکثر از کتب اندوهی
 انا به من باب تصور و دوم بهین فقه نه و ک بعد و صرح الطرب و اظهار
 ان الکلم به نه ایا ک سببه من کرن المقید متیقن اکثر نه و ارجوع به غره
 الم از رائه دان کات به اقسام محل خلاف به شبهه الوجود به من حث به
 و برائت و ملکی در حق مثال شبهه موضوع به من حث من الواحد به شبهه
 الم و حد شدا حر نه شش به وجه عموم سلب و انا و شش اخذ به وجه سلب
 عموم و تردد ناله بین اندرین و از رائه محکمه به ابعان عن از رائه به انا
 به مستعدانه و اما اندر شای حل ناله حر نه تصور به صور حث نیکه ان اکرام تصور
 الصدرة العالمة ادان تعین اخرا ناله ابعان بکون حرام و کذا اولیای طایفه

استمرار کبوس فی سنان الماد و تکرار او شک فی حره کبوس فی اکلمه فان متعلق انما
 بنا ابد خذ با به کثر فانه معلوم اکثره و احرازه ابرائیه فی ابد قتل بکونه شکوکا و نهاده
 مراد شکینا ابدی فی نه و دون بقسم ابدی و یک ان نیز من انال منسبته
 الموضوعیه لهذا القسم و المركب اندیش نه بطلان قسمه کما یکنی نظره مازکر ان
 الغرف من نه و المسند و سند ابد قتل و ابد کثر فی اشبهه الوجوه نسبت به مراد
 اهدیهما فی سند المطلق و الغیبه حب ان جریان از ائمه بنا به ما به عبار علیه
 ط هر کذا ف ملک اسند فاما خلافه و اما بنا به بقسم ابدی حب ان ابد کثر
 بنا متعلق دون ابد قتل یا ملس بنا ک شئ فی انعام قسم ان اشبهه التحریم
 لم یشر الیه شکینا ابدی فی نه و دراره بعض احرف نسبت به اشبهه الوجوه و دو
 ما اذا دار الامر بین یسین و الخیر الشرعی و توهم فرضه المطلق و الغیبه فاسد
 فانه سبب ما باب الخیر الشرعی سنان الماد و تکرار من ثبوت ابدی و یسین نه دراره
 و اخلا فی فرض ابد قتل و ابد کثر بل نه بن ان اکرام الخیر شرعا و نه نسبت اذ فی الشرع
 فی اشبهه کلمه و نه الم شرعی ابد صیون بیان اکرام الخیر شرعی کانه صواب
 الخیر الشرعی اللهم الا ان یق ان المراد باکرام الخیر شرعی ما ثبت فی الشرع حره همه
 کثر شرک جمع بین الاختیار مثلا فانه ملس ان بن ان اهدیه حرام علی
 وجه ابدیهام فاما لمختلف قبل الزیج محرز اخبار عدها و ترک ابدی و ان
 بعد من یسین بعد اخبار مکن قد و ت سابعان کلا سنا حدال و ان
 فلا حره قبل اخبار د بعد اخبار یسین التحریم فی ابدی و نه بر د علی ارجح
 مکرر و اشبهه یسین حره اهدیه المورود من الدوران بین یسین و الخیر

و حکم مخرج نظر هـ استند الوجوه من جبهات الرجبين من الائمة و ادخا ط
 هذا بسطر الى الرابع و اما كذا من من ثلثه يمكن سببا في استنبات الوصية
 فتدبر الطلب ان لا يشتبه الوجوه بغير الحرام و هو على قسمين لان الوجوه قد
 بين ان من ثلثين ادين العقل و اكثر من اول نفا اعطه و انما يعطى
 و الا تلام وقد يستعمل في كون ادخا من ثلثين ما بعد الشئ من عدم اعتبار
 شئ اعطى و الا تلام في سائر الوجوه و يجوز ان يعطى من احد بها الى اخرى فان هذا
 يدل على ان كذا و دون الثبات و لكنه يدفع بان اعتبار قصه بعنوان اندي غنى
 به الا من شرطه في مقام ادخال دون كذا في ثلث اطرافه عليه و المطلوب
 في مواضع التخيير انما هو سلق صورة اعطى لشئ من اعطى و الا تلام في الارض من اعتبار
 قصه بعنوان اندي غنى به الطلب و اما عنوان اعطى و الا تلام وان كانا
 ممكنين ثلثين لكن ليس بعنوان كل منهما ما غنى به الا من في مواضع التخيير من
 اعتبار بعنوان ثلثين يكون نظر كذا في ثلث اطرافه عليه و الا من المطلوب فلا ضرورة
 عدم اعتبارها فتدبر في علم ان ظاهر كل في استنبات الوصية في قوله با علم
 الا في ح كذا استنبات محصوره عدم جواز التماث في اعطى من ثلثين و ادخا ط
 و هو انما يعطى كذا في استنبات التخيير و با في استنبات الوجوه و يمكن دفع
 انشا من ثلثين في استنبات كذا الوجوه في قوله با علم الا في ح كذا
 استنبات محصوره ايضا في زعمنا انما جواز التماث في اعطى من ثلثين
 عن لزوم ادخا ط و لما في اعطى من ثلثين و ادخا ط و ادخا ط في ثلثين
 يمكن ان يكون وجه الفرق بين الثماني من اعطى و انما في ثلثين

عدم کون ان شبه سقوبه نه کلماتهم کلمات ادولی فی بیضی حقیقه کمال دشمن
شمار اند فوال فاندکی ممکن ان کچون فارنا مینان حب اسفل ان سوان
السا طه نه تخیر التعلیف به الحلف و لزوم انشائه انا هو علم الحلف بعد در تعلیف
من انشای شریع الشتمل به الوضوح و المحمول کلمه بان کلم کجسته ان کجسته صادر من
انشای غیر علم بوجود ذلک اکرام نه سوارر انشائه فانه لولم بعلم بوجوده صلا
او نه غیر سوارر انشائه مدسح شجره بالنسبه ایه فاذا حصل اشتیاق بالتعلیف
فلا جرم کلم اسفل لزوم الانشال و سخر التعلیف و انشال کفین اکرام بوجود
من هذا العود ادر دافع غیر خارج نه حکم اسفل و به بعلم ان کچون عذر انترک
الانشال و من هنا ظنه ان المراد بعلم الاحوال به هو العلم بتفصیل بوجود التعلیف به کمال
تحقیقه نه من بعین الحادوث و انه فاعلم لا احوال نه و انه لکون حلا مدعی و
السا طه لا کان موجودا نه انشائه الوضوح نه لزوم انشائه فاعلم الاحوال فاعلم ناطع
لزموم اوصاف طه و ارد هذا السا طه نه موجود نه انشائه الکلمه الوضوح نه فاعلم
بالکبری غیر حاصل هنا فلا سمح ضروره ان العلم بالنسبه العارده و انشای ان کمال
بالعلم بطر انشائه و هذا بطریق المعارض و الورد من من انشای العلم باصده
الردور انشائه معرفت انه غیر عالم بالکتاب انشای و لا تحقیقا نه محله ان کمال
بالکلم من حب کونه جلا یفصح نه من حبه کونه تعلیف به مدعیات و غیره و نه
هنا انشائه ان کمال بالکتاب معرفت به کمال بالعود من لکونه احد طر نه انشائه
و انشائه عال باعراض فلا عوده ان یدرعی نه فرد من انعام جوارز فایه حلا
کل من اظنه و کعبه دافع الراه عدم علم الحلف بوجود کسبی هنا با کعبه عدم

احدها پس سقنا بتعلیف و تعین المعنی بهذا اوراق غیر محذوفه
مع حمل المعنی به و احوال ادنی شال و بیع جوارز بتعلیف و کما بهل بعد و در
من کوزه فتح تعلیف ذاتیات حب بود من حب کوزه تعلیف با و سلطان
من نه ان اعلم ادعای بهای غیر مؤثره ذاتیات بتعلیف کذا نه استهلو موضوعه
فقد بر دلین علین ان بن اذاکان امداری حکم عقل به فتح معانی کما بهل
لوه ان اسیرم بوزن بین کما بهل نفس اماره من رها بقدره و بین کما بهل امد
مع خرد و بین امور محصوره و ملا بقدره و نه ترک ادنی شال و به فتح معانی
و نه درفت نه اول مسئله ابرائیه و ما ب معنی المعنی المانع حکم عقل به فتح
امعاب مع اکمل با عارض من انما نقض من اعلم به تا کنفی ان نه ابروف است
غیر فارغ بین انما بهل فقه بر ادنی شال حب عقل فقه تحیل قبول معنی اعمرات
لنظام کتبه عرما حاکم علیه من ابروف بر موضوع منم و کوزه و کتبه استنات کلمه
او جو به و در انهم لیه انما فقه او موضوعه کلمه غریب و در سنه ان الوصول اما ان
لمیون عباره من عقل المحمول بعنوان مع کلمون الموضوع متعنی و در سنه ادقفا
نفس الانوار استهلو انما بهل نه یک عنوان و غیره کما بهل ا معنی با شتات
و موضوعه او کتبه عباره من کلمه ناکت مع اما بقدره و غیره معنی با شتات
اکلمیه او کتبه عباره من عقل مع ادنی شال با عار کلمه سقنا اسیرم فقه کما بهل
مشبهه کلمه و موضوعه و به استهلو من ادنی شال من المطلوب و لا کات ادول بعد
تا کنفی احد ادنی شال و نه در حب من بر جوده من انما فقه کما بهل انما فقه
انما فقه و عقل فاعل بعدم جوارز و ملا بهل من صریح انما فقه انما فقه

باسم ادعای دخیل و غیره در اثبات شبهه المحذور من ان حکم العقل کجاست الحاکمه تعلیق
 بدیجبر من فدا بکون سابقا بخبر از اشیاء کجاست از ما کانه مسئله الزام و محذور علی
 انعدم مقصد فیه در من عموم ادب بدقی العقل حکم ما سلم بولان استعار
 من نهاده ادعای رسا و کلم العقل و تکیه بر مناسب من این رای بدیجبر منع
 استمول لیکن طهر عموم الوصول کار همه استدلال بعین اناس بدیجبر فدا سرح بدقه
 تکیه بر رای سنده نقدیم الدول علی اشیاء من فلت عدم الاستعار باسم ادعای
 فی حره المنی نقدیم شیء من اشیاء علی اسم الغضیع فی نفس الدعاء و انصوب بطل
 فلت اشیاء علی انا هو فی خبر اکلم بدقی نفس صدور حکم و انصوب من رای
 ان فی دون الدول کما هو لطرف من هنا بطه ان ما ذکره اینجا ادعای
 نه من نزد هم الزور و غیره علم الغضیع بر بوط بالتمام فیه و منها ان العمل
 فی التمام شیء من اشیاء فی منار ما ان العمل بها فی کل من الزورین کجاست وجوب
 طرحها باسببه اما بعد ما المعین من احد المعلوم و وجوب و هو عالم کجاست علم
 من فلیس موضوعا عن المعنی مع عدم الغضیع و فیه ان احدها المعین من احد
 نقالی مجبر من فدا بکون ما بکون محجرات لا عرف فی التمام هو صر المعنی
 من ان کجاست الزور من بکون سوجا بکجاست بکتاب فدا تافض فی التمام علی نقدیم
 انجیم و منها ان ادعای سرفه من حکم اشیاء من حیث هو مدبر طر و منها
 علی ذلک اشیاء کجاست بوجوب کلم بوجوب و بکون باب نقدیم فدا شبهه فدا طر
 فدا الدلیل علی ادعای ما یک ادعای کانه سا بر ادعای الرخصة او ادعای
 باسببه اما ادعای الزامات علی ریه علی ما کانه علی ادعای الرخصة

و آن کتب معین است بر اینها من لکن حدادت بختی کما نهنا مدبر است و ما کن
 من هذا العقل فان بعد علم العقل بجزء التعليل وحرارة النماثة بعير كل من كسره
 و اجابت باب الهند من علمه فوجوب الهند من غير محجوب و ان كان وجوب النفس
 عقل منها محجوبان و مدتها في بين الادرين فمقتضى هذا امرات يقتضيه العقل
 في انعام و دون الالفه كذا و ادخل في هذا النوع الوجود في فروع الاخبار فبين ما
 ذكرنا ان ادخاله في النظر الى النما من اربعة محاسب يقتضيه بقاعدة امداد
 الالفه في مدخلها كذا هر كل في الدول و ادخل في النما في النما في النما
 ابرائه في كذا هر المحقق كذا في صاحب من كذا ابرائه
 في الدول و ادخل في النما في ذلك اما في در اربعه اسلم لم كذا في
 من و ان كان لدر ص ب استيفاد من غير الوجه المتفق و قد طرد ما ذكرنا
 كل من ادخل في بابا نريد عليه فمقتضى ان استيفاد الالفه من فروع الكلام
 المحقق انهم فده في فروع الالفه من ابرائه استيفاد الالفه من فروع
 بالمحل استيفاد من فروع الالفه من فروع الالفه من فروع الالفه من فروع
 و انما بوانته في ذلك و ادخل في بابا نريد عليه فمقتضى ان استيفاد الالفه من فروع
 فروع الكلام المحقق انهم فده في فروع الالفه من ابرائه استيفاد الالفه من فروع
 ذلك استيفاد من فروع الالفه من فروع الالفه من فروع الالفه من فروع
 المحقق ب بالمحل بعموم من فروع الالفه من فروع الالفه من فروع الالفه من فروع
 للمحل في طرد ما نريد من فروع الالفه من فروع الالفه من فروع الالفه من فروع
 غير تعليل و اجابت في فروع الالفه من فروع الالفه من فروع الالفه من فروع

في كتب الادب لم يكن حكمه يعلم من سرور علمه حاله في شدة تعقيب مع زور
 كانه من دون انعام واما الشبهة المحصورة في ان الخطاب بالمحل ليس دون
 العود في كل انهم من جوارز تاخر ايات وندس من دنت كما هو ظاهر حل بعد
 مدس من دون زوت من انعام الخطاب وروكان بصحة ادعاء بل شدي الى ابد
 واد ثارة وانشاء وجره من زورم تعقيب بالخطاف وادعوا بالكل واما
 محمدا في سرور من انعام نظرا الى ان الخطاب في امثال وكذا انكم تباد
 الخطاب في شبع اسرع ولسنا انما انفع الغرض ناسا انعم من انعام انام
 المحبة في الخطاب ومع ادعوا بالكل هذا الغرض لان هذا من ناسا علم
 اسفل لمزوم انما انما علم ادعوا بالكل لمزوم محذور من ناسا واما
 ملك ان ناسا في شل انعام الى انما انما ادعوا بالكل انما انما
 في انعام شرج الكلم وادعوا بالكل من دون مدد معني فيج زانا وادعوا
 حرمية اعتلا في دور انهم اعرفه نظر كقبض انما انما من دون ناسا
 كون انعم بالخطاف شخفا فاما ادعوا بالكل من دون مع انعام انما
 الى انعم فان في الخطاب بالنسبة الى انعام بالانعام ناسا في انعام
 مدد في انما انما انما ادعوا بالكل من دون مع انعام الى
 حال بالنسبة الى الاصول بالرجوع في انما انما ناسا في انعام
 انما انما في الواجب من انما بالنسبة الى انما انما في انما
 شوت في انما انما انما انما انما انما انما انما انما
 قاعدة الاشتراك اما الاول فمما سبب انما انما انما انما

و کتب بالنسبة اليهم مد نوع کلم العقل بفتح فاء و طر ح هذا ظهور صفات ال
 صفه لکونه ثابتا من الاطلاقات و هو انهم کونه لاصل الفردرة ادر لصلته
 محذوش بانه نفوذ سلب ظهور الفردرة و المعنى به در الامر بمقتضى حکم العقل
 بتجرب من حيث هو من الازام باعداد من کونه بفر من من الاغراض و غرض ال
 من الغايات من ذلك لانه مثال لكن اقتضت الفردرة و المعنى بفتح فاء و غرضه
 و غرضه انما کتب ج الامر و على حال لا يخفى دعوى تجرئ مثل هذا الخطاب بالنسبة
 الى انما تبين الغايات من الغرضية لا يتجوز لکمال کتب لهم باذعان او ظهور ادر
 طلاق مدسیرم ان لم یکن من الخطاب بالمحل اخرج فردرة انما ذلك انما یخبر ادر
 کان افعاء الغرضية من جانب الشارع و اما اذا کان من جهة احوال من کما ربه و کما
 انه هر به بالنسبة الى بعض الصنفين مداوم لا راء اجمع و یسند به ذلك للاحاطة
 و کما در ان الغرضية فانه لا یفصح عنه انما مثل هذا الخطاب بل یکن دعوى ساعده لهم
 مع ذم من ترک الامثال مع کلمه و لو بالاحتياط لا یقبل انما ذلك يتم فبا اذا
 لم یکن الامر عالا فبعض الغرضية اذ کان عالا به یکن لم یکن من افعیال الی کما
 و اما اذا کان عالا و نادرا على الایصال و مع هذا لم یکنها لکمال طر ح و شارع
 فافصح ثابت عنه العقل ح افعیال و ثابتهما بالخطابات الغرضية کم کوجود
 الغايات باطراف انما هذا کلمه فبا اذا ارید ان یثبت من جهة الاطلاقات و اما
 ان لا یخبر انما من جهة فاعده الا شراکی لکمال افعیال فبعض فانه انما یثبت
 من حيث مدركها انما هو ادر جاع فاطلاق مقصود ثابت کلم العقل فاعده من
 رفع البعد على حسب ما یثبت صفات الایان و یثبتها شرطا بالکمال

الصف و غیر ذلک من جهت تغایر میان جنس اعظم و اکمل یعنی انسان و
حکام باغائین و تنجیه از عقوبت کمال آن بدون اشتراط تعلیم و تعلیم
کمال آنرا فرض و احکام و آنرا لم یکن اصل اکلم اوراقی شود و
برخی نیزم آمد در بیان لغو و اشتراط تنجیه و منع نه آمد خال لم یکن
شربت الایق و نعم کثرت ادعای عباد اشتراک سلطان حق و صوره
جهلیم با حکام آنرا فرض و تنجیه از عقوبت و اصل اشتراک ایشان
و شربت نه ادعای و اصل نه اراد الحقانی نه و بقدر نعم کثرت
حصول ادعای ای و توهم شربت ادعای و ملاحظه اطلاق خطاب
به نوع آدمیان اطلاقاً بر محدود یعنی نه بشرط عدم کثرت اشتراط
اما سوره بر هر یک شربت اشتراط نه و نسبتاً با آن خطاب از اطلاق
و احده بشرط نسبت به الما طلب بر مبنی اعداد و ملاحظه اطلاق
به نسبت اما اعانه نه بر دود به نسبت الما طلب نه حالت فقرانه
نه نایب قضیه عدم اطلاق آنرا بر من جهت افتاد کلمه و صحیح بیان
اعتبار و هر چه خارج از آن بجز شربت نه بلکه اندکی احوالات و
خبر کثرت بر ما و سن جمع و حلال محمد ص حلال الیوم بقیه از غیر ذلک
فقیه آن می طلب اینان بیدار و کلمات می طلب با محل مع احوال

[illegible]

ودری ان قیام اولی مرتب نفس شود قصد تعیین و عدم تمکن است شریک علیه
 ما از رسالت ان عدم تمکن است قصد تعیین انا هر من حبه نفس خود را بکلفت
 سوادفت با برکت از ادوات طه بدانکه صفات ظاهر و باطنه و کیف کائنات
 به دفع اول شغال الزبور ارد بان سوره الزراع اعم من استبعادات و قصد تعیین
 به بعضی از غیره جزا و ثواب بمن استراطه استبعادات کائنات مسئله اعلم ان کائنات
 و ثبات توسطت بر رتبه با ناهمیه تمکن به سطر و منافع شاز کالک و غیره
 ضروری ان به استراطه معنی ان تمام کفیر طاعت و سبب مایهون من شریک طه با سوره
 حق تمکن به غیره بلکه با عاقله از کتب ادوات طه بل هر چه در سطر حکم استعمل و به
 سببه ان تفاوت حکم به تمکن و عدمه قدر است انانیت من حيث استبعاد الوهم
 و اقرب ان از ان تمکن قصد تعیین ان الوجب الی و المحمول بکلیت یصح قصد الوهم
 و الترتیب و کفیل السباده با سببه الی کل من المحملین ناهیه کل منها مستلزم
 من شریک المحرم و حل نیز ان شغال نه کور ان رسالت طه ادوات حال لیکن ان طه کل
 بعضی ان ثبات به باس باید شریک الوهمی و دینا قوله و نیز الوهم هر انی
 سببی ان قصد و عدمه الوهم به با سببه که بعد از آن بقوله و لیصل ان سببه استعمل
 قوله و لا یلزم من سببه الوجوب بقدمی مقصود محصل براسه ان انبار قصد الوهم
 طه استول به بعضی از نفس الوهمی و انفا و من الوهمی عدم استلزام قصد الوهم
 المستلزمی ان المحملین له ان ان شغل حبه نفسیه و بقدره فیلین مقصود منها ملازم
 مقصود ان الوهمی الی ان لیکن انفا بل به سطره ان استلزام لیکن به ذلك قوله
 ناهیه ناهیه بدیج من دفعه لیکن ان لیکن ان شریک الی ان دفعه من حبه تعیین

التي كان قصد التقرب بها لكل من المخلصين في كل عصر من فناء العالم قدوة فيما سر التقي في
ذلك نقل كلام السنيبة وندجه اذ اراد حياط لبنة القدر من قصد التقرب بها هو
مقرب في اوجب الواقي انزل دليلين ومع هذا انفعال بان انه نزلهم كسب احتياط
بالنظم جوهر قصد التقرب بعمل من المخلصين من حيث هو ضرورة ان كلا من
حيث نفس سبب احدا من ان احتياط بل انما لظواهر هذا القول بعد اعتبار
الانسان في هذه الحالة مسترة فيه ومن الواضح ان بعد ان انما انما لم يكن
قصد التقرب بانما في اوجب الواقي كما حصلنا من احدها وهو ان الذي عبر عنه شيئا
الانسان في هذه الحالة هو احتياط فلا حاجة الى اعتبار حسن الاحتياط وقصد
التقرب بانما في هذه الحالة كفي قوله بوجوب الشرح بالنسبة الى ما عدى اوجب الواقي
قد يتأنيق فيما ان الشرح ثابت بالنسبة الى ما عدى وهو يكون مختلف بغير اعتبار
فان قصد التقرب باكمل المعادفة مع عدم علمه لمكون اوجب الواقي التقرب بشرح
وهو انشئ معادفة لمواقع الذي دونه ان هذا ينبغي بنا على ان يكون الشرح
عبارة عن افعال ما شكا من الدين فيه واما لو كان عبارة عن افعال ما كس
من الدين فيه فلا وجه لما نشأه من الشرح بغير اعتبار المعادفة ولعل شأنا
اختصاص ذلك قوله سبحانه والذين آمنوا واتبوا الملة التي كان آباؤهم على
في العبادة سبيل ما ينبغي ضرورة انه مما به عدم حصول ما به دونه اللهم الا ان
لمكون مراده افعال ما كس من الدين في اوجب الواقي لا يعلم فشر قوله
ولكنك عرفت ان معنى الشرح انما هو خلاص هذا انما هو ان الله لم يقدري
قصد ما لا بد من ذلك ووجه كفضيل فيما سر اننا وقرع من هذا السعداء

تم

انما

[illegible]

شکی اندیشاری فیه که ادعی آنها از روی ادعیه حیا ط معلما این کلمات به نفع
 سر صبر الی العلین ثم امر بان تا مل و عدد وجه ان اعلم با خطاب ح اجاره به کبی
 فی انزوت بن السنین نان ایا مل نه اعلم با وجه شین کفاده ایض و ان کات
 روحی ملاقات طه نه نظر العقل یعنی السنین ملک و ادعیه مدنی و لفظ اخر
 المسی غیر مؤثر نه نظر العقل شیا و ملین ان لکون استاره اما ان الکتاب است
 محققه با کافرین و ای با سببه اما انما بین کفر فیه ان ایض و فرض اعلام
 میا به علام لهم ایض ح شرت عدم احواله با سببه اما کافرین نه یقینی ادعیه
 ادعیه طه به برید و العکس نظر اما نفسیه فخر ایا ان من دست ایا صبر نسیم
 انه فیه که ادعی طهر بعضی کلمات الممنون بخون رسی یمن و عمل کلامه اندی
 سبطه به با تم قال و ملین ان تا مل نه کلامه بعمل عدم طهره نه ادعیه
 و حاصل از کلامه نه دوم عدم ادعیه ان احوال ایض نه صورتات کلامه نه ادعیه
 و یقینی به کلام الممنون فخر به ادعیه طه نه ادعیه ادعیه فیه ملین
 قائم بر وجه ادعیه طه نه سکنه احوال ایض نه دوم ادعیه طه و ملین ان
 بنزل کلامه ایضا نه از کلامه صاحب بن که ان نه بر فرض ایض ادعیه طه
 سنین ای و شکی اندیشاری فیه که نه کلمات الممنون بخون رسی ایض کلامه
 بر انچه میا نه ادعیه به برافقن المثار نه ادعیه فیه که نه نه فیه فیه نه فیه
 و ملین ان تا مل نه کلامه ایض ادعیه بان سرور من یمنه اما به نه احوال ایض و سناه
 میا صرح به کون اللفظ محکم با سببه اما ایضا طه به ادعیه نه احوال نه فیه
 و اصل نه عدم ایض نه احواله و کون ان نه من تا در الوجود ادعیه و اص

بدو بوجب تفسیر اعتراض و ثابت بان کردن اکلم و حق الما طین با فرض اول حال هر
 ادعت ط لا یکنی و اکلم به علت با فرض عدم سبوت اول حال با نسبت الیه و سبوت
 با نسبت این بان کل موضوع به حکم خاص با تقدیر کثرت و حق این بان نیز
 ثابت و حق این بان بین اینها منته کثرت و ان لم یصل و ملک موضوع با نسبت الیه
 اکا ضرب کات حکم انصر ثابت لن سائر من اکا ضرب و ملک بین اینها
 منته کثرت و ان لم یصل و ملک موضوع با نسبت الیه اکا ضرب کات حکم انصر ثابت
 لن سائر من اکا ضرب و ملک بین اینها فرض عدم سبوت اول حال
 اکا ضرب و ملک بین اینها ثابت بان اندکی سلبه المقتضی هو و موجب اول
 حیا ط و حق من ضرب کات یکنی طین ط به مدخل و اکلم و مجرد و مجرد کثرت
 محله و کجای سبوت فرض عدم کون اناسین من طین به مدخل و اکلم و مجرد
 حیا کجای نیز اوله و سبوت اکا ضرب بر سبوت اناسین و از اکان ادستگاه من حیا
 نقاد و اسفین فاعمل اولی نیز هر ادعت ط و ادعتی ادعت بر از لره
 و از سبوت سبوت الراجح و از سبوت الراجح بجه من حیا سبوت موضوع
 کات ضرورت است و اناسین امر انصر اوله و المطلق و اندازی نیز و موجب
 ادعت ط و از لره سبوت ادعتی نیز و قوله و منه خالف و از لره انصر
 و سبوت نیز ای حصی سبوت کثرت به بنادن استناد من کلمات المقتضی کثرت را
 و استنباط موضوع به اوله و با ادعت ط بان فاعله و ادعتی محلیه و
 و از لره انصر و انصر من قوله ای و است خیر بان ادستگاه و موضوع سبوت
 سبوت انصر با محلی ای و کثرت حدت نیز و انصر من بل به سبوت اول

اندر باب فيه خردرة ان اشتباهه سرفزع الواجب اعلم من انه بل شری فرجه
 طرد معقب الی سور اکا رجه مالد و حل به تعلیف المحل یا بدشت را به بنا و عا
 لا احتیاط کا هر ظاهر من کسب علی ما شکی و لیکن نه بوجه کلاسه با رجوع اشتباهات
 الی موضوع الی اشتباهه الکلیه کاستفاد من کلاسه اسطرره نه بذا الحافز و در
 محمل انتعایف طرد سقیمه و عبوره اعلم مننه محمل لا یعلم نه بوجه تعلیف بزرگ
 المحمل منغ هذا علی تطبیق علی انتعایف بالمحل و درک بان این ان ان است من
 الی سر بان شته مثلا هی انتعایفه اعلم من و منه محمل عالم منیت تعلیف مالد
 اری به نه اندام مع خرد و مالد بطوب بین اعلم من و بزرگ فغان تعلیف بالمحل
 من دون بیان و هر هیچ فدا حل و مع انتعایفه نه بجه انتعایف و مع سرفزع
 انه آرد و مع نفسه بان ریح الی حال کالین با کفصین ملک علی کل الی اسموم و
 و اجاب من بعد مع کون هذا احتیاط کا هر بطوب بان لم توجه الی این خطا
 فی کجری منیه مازکر و بعد کان ابان سرفع و در فتن من فدا به ان سلس
 حکم مثل ذلک و قد یق ان سبب هذا الجواب علی انه یتم اصل الخش علی انه حل
 السفل من انتعایفه نه بزرگ خطا انتعایفه نه بجه انتعایفه نه بجه انتعایفه نه بجه
 نه بجه انتعایفه نه بجه انتعایفه نه بجه انتعایفه نه بجه انتعایفه نه بجه
 اعلم و فتن اصالة اسموم هو اسموم بصورت من فدا به و صفت هذا السقام
 مع صفت توجه به بطرد مازکر و شتی الی فاری ره فو به و بزرگ مازکر مالد و در
 من و جوب فضا و ثمت صلویت الخ و نه ملک به نه بجه من بعد م و جوب به احتیاط
 و قد یق انه هو الی فوی نه اسطر خردرة انه بواحد بطرد اسفل

احد هما ثابت بخاره يا ربه ان قد نزل الله شئ وانما كل منهما مستبعد
 فبما كان الشك مقتضى القاعدة هو التخيير اذ ان مثبت احدى ما يقتضي
 الاستدراج لمكون هو مقدم ودمج به بالهمزة الاعتبارية دونها بطريق الاستدراج
 بالبرائة بواجب ما يقتضي بقاعدة التخيير عند نزول الشرطين واجاب عنه بان
 هذا الشرط انما يجوز ما يستلزمه التخيير المستوفى عند نزول مع الشرط
 الشكوك انما انما انما يوجب اعتبارا في الفعل المنع بشرطه واسب
 الشراطة في مرتبة سابقا لشرطه بل شاف عنه وانه ان يقتضي المستوفى في
 كون الشرط المحمول بقدم عليه طبقا الى احدى غيره عنه وكلاهما ثم بعد فرض
 اعتبارا انما انما مقتضى القاعدة اعتبارا في مقتضى القاعدة الاولى فلا يبعد
 من اعتبارا لمكون في عرض سابقا لشرطه مقتضى القاعدة التخيير في التخيير
 بان الفعل المنع بشرطه شرطه بقدر اوجه يمنع به مقتضى مقتضى مقتضى
 ذلك باستلزامه معنى شرطه انما في مقتضى ان الفعل المنع يمنع شرطه
 في مقتضى اوجه شرطه لمكون انما انما ارجع سابقا لشرطه بل انما كل باستلزامه
 الى اصل مقتضى الشرط لو لم يكن دليل على اعتبارا بطريق واضح ذلك ان مقتضى مقتضى
 في مقتضى ان مقتضى اصل مقتضى في مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى
 بمجرده مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى
 مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى
 مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى
 مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى مقتضى

[illegible]

الاطلافة في ضرورة الدلائل والامام مع عدمه فلا كان في مثال غسل كعبه وندبنا في نفس
 فيه اريد بان سنن الدلائل هو لزوم دفع الغرض المحتمل وندبنا في لزوم ما ذكره كون سنن طه
 في الغيبة هو دفع الغرض المتطوع دون المحتمل اذ المفروض عدم كفاية المحتمل اذ لا
 به في نفسه كون واجباً واجباً في اطلاق اعتبار بعدم محتمل وندبنا بان
 الغيبة في الغيبة هو انشائي له من اطلاقه لولا انشائه وندبنا في ان الدلائل
 سبعين المحتملات يكون مطلباً لهذا الاعتبار ضرورة انه ليس بترك الفعل
 وندبنا في نفسه نظر بان لو ان سبعين الاحتمالات دون سبعين دلائل اريد من ذلك
 في كفاية الغيبة غير ثابت وندبنا بان تعدد الاحتمالات هو انشائي لولكان لدر ما
 عند التمكن لو وجب فعهده عند الدوران بين الدلائل كذا في كفاية الغيبة
 بما اقبل على ما ابراهمه في حتمية اركان الغيبة في ضمن الدلائل اقول وندبنا
 وندبنا في انشائيات سببها في نفسه في نفسه انما هو شرط في ان شرطه هذا اذا
 لم يتكلم في انشائيات مع فرضه في حال التمكن اذ قام الدليل في نفسه على الدلائل
 فالدلائل انشائيات الواجب كسبعين المحتملات انما هو شرط في نفسه ان شرطه علم الواجب
 المردود في نفسه فوله فاعلم ان عدم سقوطه في نفسه ان شرطه في انشائيات
 الواجب في الغيبة المحصورة اما ان يكون من حيث لزوم الدلائل في نفسه ان شرطه في
 ادم من حيث لزوم الدلائل في نفسه ان شرطه في انشائيات الدلائل في نفسه
 عدم لزومها في انشائيات الواجب المحصورة من ان شرطه في نفسه ان شرطه في انشائيات
 له اصله في انشائيات الدلائل في نفسه ان شرطه في انشائيات الدلائل في نفسه
 المحصورة في انشائيات الدلائل في نفسه ان شرطه في انشائيات الدلائل في نفسه

فقد سببه كانت تجوز بالحق من دون احتياج الى ذكر الدلالة و هو حذف صريح
كلما نتم دون الواجب انه بعد فرض تحقق الميزان المبرر لا شبهة في ان شخصي اعلم
انه جازم بشرط التعريف اوجب تجزئه هو ادعاء طالع ببيان جميع محتملاته
كما هو قضية حكم العقل بالمعنى على حد ذاته و هو وجوده انه كونه في ملك السند
غير محتمل في التمام اما ان كان كخرج نقده من ضعف شخصي داننا من المهمات
البارزة لو اردت ان يخرج النعمى و الشخص من جميع شئى اكلم اشرفى و لكنه
سائر الوجود اما بتأثيره الكورة فبما ادعاء طالع و هو عدة ادلة و نه فعدم
معلوم بل ندمه من عدم شخصي احد من اعداء به في التمام بل كل من محتملة
بالشبهة المحتملة نعم قد تجوز وجه ادعاء فبما ان يكون له نظر الى ان انك
مع كونه اسهل ان لا ازاله من ميزم فيه ادعاء طالع فاعمل شئى ان يكون لك
بعد دونه و لا اقل من انك ادعاء طالع و فيه ان تطعن بها في وجوده و انظر
غير محتمل لعدم ان يراه مع ان صفها اعيا ثم نظر الى ان انك سببه داننا
اسهل من اسهل لكنه قد يبرهن من ادعاء سور كارجبه ابرج و اصعبه كعدم
البدن ان في عدم الادعاء في المحتمل كعدمه و مع تجزئه انك ادعاء طالع هناك
كان له من ذلك و هو منفرده في الوجوده فلا سرح للادوية و اما انك طالع في
سفر و دركان شئى ان يراه كخرج فقد طالع لك عار و ما ذكرنا في ان كان
الشبهة انما المحصورة ارجوه بالتحريم سريعا سببه بل يدبر ان اسهل فيه صاحب
التيقن انما عدة كادف و اما التمام ان في بعد شئى عدم لزوم ادعاء طالع
التمام الادول فاعلم عدم سفر طالع انشال ادعاء في دان تف سببه طالع في التحريم

یاد کرده است آن فنون کرام الخ نعم اینها افتادات نه کفیه باشد نه ادا قف رعا
 احدی بمثلت ادبیات عام السلام و نه که حضرت باشد نه نفع بر اخرج و هر کسی سبب
 ادبیت طه ادا خبری ادا افتاد باطن حبه طه اهر افرز نه سلسله است ادبیت طه
 کون عطلات ادبیت طه اینها افتاد باب سیم و اخرج ادبیت طه رطوبه اینها
 افتاد اینها و قد عرفت ان الدنوی هو سبب ادبیت طه ترک حضرت باشد نه نفع
 بر اخرج در این باب طه ثم الخبری که اکل بولکان است فیام الاطباع طه عدس
 فانه طه در من شسته است بعضی سبب اعلی حبه طه بعضی افتاد اینها
 و به افتاد است المظنون فقط دون عام ابی طه فان غایب ریح و جوب سبب
 اعتماد بر آنکه افعال سبب افتاد با قبال کونه با بعضی ریح اوانع بالمره فدلیم
 ادبیت طه اصلا مع انه خلاف ابرو من و نه اینها بشین این قش فیا ذکره فیه
 نه سلسله است ادبیت طه از این جهت ادبیت طه عدم و جوب ادبیت طه سبب اعلی
 حبه فانه دلت عدم الدار نه نشانه قوله و بعد الاغ من ادبیت طه سبب
 و اصلا هر عدم انوف بین کونه قبل العلم ادبیت طه او بعد طه اوجه اینها در نه سبب
 انحراف فیه قوله فیه و بطور الاغ من بعض سبب اینها الخ که کفیه علی این بولکان
 و نه قبل العلم ادبیت طه فانه است نه دفع به بکونه سبب الاغ من اینها که
 من اجزاء ابرایشه و عدم لزوم انشال اصلا و انشال بعد العلم ادبیت طه فانه ذکره من
 اجزاء ابرایشه که محصل به و لیکن مخالف اینها که نه کفیه استاده کلام
 فیه بر فیه که هل شتر فیه که قبل العلم ادبیت طه که با نه سبب و نه سلسله اینها
 و محصل العلم نه هذا المقام ان اینها بر العلم سبب اینها که ان بولکان لا دعاء

مدبر عبادان مهران الاطعمة وادب مثال اندي هر ساطع اشواب و اعصاب تحقیر
 بدو نه ادرن حبه ان قصه شرب نه اعصاب است تا تحقیق بدو نه منو مقوم به ارس
 حبه قاعده الاشتغال عند الشك في اثر ابطال کما هر مکار جمع من معین کما هر مکار
 اندکوره کلها ضعیفه به سبب ان مقبله ثم به تغیر بتبارده نان دارا لاسر مستدین
 اظن انک من فلا شبهه نه انکثیر کما هر نفسیه بتبارده عند الافتتاح و اما از انکه علم
 استغنی نالظن انک من هر استغنی ضروره قیاسه تمام العلم و تبیین معین بقصد
 اوصیه استغنی فلا يجوز له العدول الى ادب مثال انقیض لا احتیاط و قد یظهر
 هنا اشتغال و هو ان مقتضی اثر العلم استغنی کونه به وجه الموضوعه باعتبار
 صغیر انک صغر الدلائل کانت وجه لیس کفایه ادب مثال به وجه الاحتیاط ضروره ان
 نفس الوانع کفیل بها فلا تغیر به بقصد العلم استغنی بدو ان لم یکن به وجه
 الموضوعه وجه کفیل ادر نه قیاس علم ظن شانه به من مقتضی العلم الظرفی و درن الموضوعه
 به وجه شغبه کما هر ساطع بها لکنه سماع بان العلم اندي بنه موضوعا ان هر
 بالنسبه الى مهران کون انک سوراه و هذا العلم حاصل العلم اندي قام العلم
 قیاسه ان هر العلم به معنی فخر حاصل الی غلبه بمن الی قصه صودیه و ان کون
 بنه الحکمه فیه و اظن انک تمام العلم نه بنه انقصه ثم کفیل العلم لم یکن المعنوه
 الیه سوراه و هذا العلم ثابت و هذا هو ساطع قصه او جه فیه و اما اذا دارا لاسر
 من ادب مثال ادب الی و اظن اطلق و قد ذکر سنن الادب الی فیه مقبول به
 زکک في اول الكتاب في سنده العلم ادب الی و قد کتب ان في فروع هذا الموضوع اشتغال
 به في شبهه الکلمه و نه في الموضوعه اما الادلی فلان سورر کلانتم نه دلیل

اندر اندر انا به بعد فرض عدم امکان ادب ط او بطلان فاعل دوران که شرح له
 نهان و انا نه به فرض نور توهمها ، مره اشتباه از جبهه غیر المصوب و قد عرفت
 نمین ادب ط فبا نم یکن انکلم نه حکم فرض ادب ط هر اینه فرض زک و دلیل بر
 اعلی نان من مقدمات اعتباری انقول به عدم انشاء الراجح رسا اراکشفاء
 بهر امکانات سطر عدم وجوب ادب ط عدم جبراره فلا نشاء و سببه ضرر
 ان مراد انشائین به اینه بعد کفین اندر اندر عدم جبراره ترک الراجح اراکشفاء
 مطلق الا حال هر از رم اصل به نه شامل کفانه اشک و او هم به مع ممکن ادب ط
 و اثبات اصل ط طبعه فانه به در نم ح و مراد هم من جهة اعلی هر از کرانه
 ذکره سنی ادب ط ری فده نه سکنه اندر اندر و کف کان نفس اندر اندر دلیل
 ط السعید و برادر به سببه من باب توقف قصد اوجه السعید به لزوم اندر اندر
 اعتبار قصد توقف ط سنی اعلی و ادلا کان نفس السعید سببه ضرره
 جبر از اثبات اصل ادب ط ط کاهر الزوم و لو توقف سببه ط قصد اوجه السعید لزوم
 اندر اندر فاعل فوی نه العرض الزوم عدم سنی اصل باطن اعلی و بر ط انقول
 باعتبار اسلم السعید معالک و ان التاملی نیاز کر طعه ، نه معنی کلات سنی
 ادب ط ری فده نه سکنه اسلم ادب ط و نه حله ، شیخ ط انقول لزوم ادب
 السعید با ذکره هنا بنوله فده و ما شیخ ط و نه ادب ط سببه ط اسلم السعید
 بعضی کلمات و عجز عن شرح و نه کفانه فی به به شیخ ط علی ضرره ان انقول
 باعتبار ره لن هر ممکن من جواز جمع کلمات سببه انا هو تمیل احوال مد حله
 اسلم با سببه اطلار به تمام اصل و با کله فاندی سببه و سل انقول باعتبار ادب
 السعید

استغنی عن انما بهر بانظر انما نام اصل تحقیق و هر اسم بر دوامح عدم تمکن نه تلاجه و
 نه انبار استغنی از بعضی کلمه ایست عدم حصول اثر من بر ح عدم ساعده
 اندر سل بعد از این هم که توجه و تک تریج به فاعله اهری شفا درین طاق و کلان
 و غلبه الاغ از ام تمکن در رفع مکه فان الاغ درت معتم فیا از ام تمکن لغلف
 من رفع این است نه در و تریج معا و نام احدیها تمکن تمکن من رفع بعضی از
 تعلیه هما المکن فی رة تعلیل الاغ فاعله مستغنی ثم تبعی من هذا الاغ تعلیل
 الاغ الیکن من تحت اشته و بعضی سبق فیا لم تمکن من سل اسول رفعت فر تریج
 لکن تمکن من المرة لزوم زک بعد رفع فیا لکن فیه ان اشتراط الدشال
 استغنی برؤل الی، نغیبه کحل بر وجه اصل و هر دو در مرات باطن بر سر سینه الی جهات
 و غلبه ملا بر من رفع بالمره مع الدشال و ح عدم مدد من علله فیا المکن و
 هنا کله ان همه باز کرده بنی عی نقدهات ثلث احدیها ار حایع شر طیه اسم الی
 ، نغیبه کحل ، هنا اکان الاغ الیکن با یمن فی لزوم تعلیل ثالث فیا م اندر سل
 مع لزوم فی الیکن و اندر بیان فیا نغیبه و اندر فیا و ان فاست نه لوره و بعضی
 انشا و من لکن اعطای هر کویت لمجر الدشال الاغبار من دون انشا و اندر سل فتر
 ان فی فیا اذا دار الامر فی الراجح من الاقل و اندر کثر در وجه الیکن فی فیه شیه شئی
 و در بر و عدم و در ستر من کالم لکن ارشاط مکه نه فتر الیکن الیکن و در کانی
 سکه اندرین و انصودر نه فیا نام هو اندر شاطل نه و فیل شروع فی انصودر و بعد
 من انشیه مع اسر الدل ان بد شیه فی ان السکه خلاصیه لاکه با یمن من
 اعتدایم عفا نا الاطاع من طاهر کلام الحق فی مسکه الیکن من نعل کداف

في اربعة دس حث جها ان اد حث ط در ابراسته ثم ان قد تراس انما فت في كل من
 حث ان تملك بالبراسته في معن ابراد و با د حث ط في معن سوار و هر دس كل من وجه
 بان تملك با د مل مله بد طلاف اد سل به معن البراسته بعينه اوان زكره انا حث ط
 من با ب معن او جوه وان كان معن انما عده ابراسته ولا يعني ان قد ادعى السند
 على كل منها اربع و مهن ادعا با د اد دل معن انا حث المعن و حث م حث
 ان اهل اربع و هر طرف في تملك و طاشا سني اد فاران قد و صاحب
 بيع اشعار من منها و لكن اجمع منها بان سنا اشنا با حطه كلات هم هم
 حث سنده ان اد اصل مع احوال ان يكون ابراد س طلاف اد سل ستر هم لونه
 بر استه ان مله سب الهم ابراسته من جهة اجتهاده و ذلك مع انهم في اوراق بعينه و ان
 على اد حث ط مع احوال ان يكون اد حث ط في كل ثم اربع من جهة ساعده معن
 انفران و لم تفت اربع ان با ب فتميز ان سب انما عده لكن احوال كطاشا اد دل
 اقرب كانه يعني و نه بر افند ستر ستر افند با د حث ط با زكره و ثمره ستر
 الصحيح و اد علم با حث ابراسته طاشا اد دل و اما كان هم على اد دل فتفاه
 و ما هم اد اد حث ط و د معن ما به فان ذكر الثمره ابراد حث اربع في فده و ان معن
 غير ثابته و عدله زكر ما معن روت افند با د حث ط و با ب ستر اما انهم بجزر و دك
 فتر انا ان لو كان الزا مع في السند من حث ابراسته و اد ستر كسب علم السند
 اصل في اسين فانه سب با د و انفران كفن كلاف في بعينه و ان كان منها
 من حث اشرع فانه مل المعن به معن في انفران اد دل فكل كفن هناك بعينه
 اصلا في سنده السند و يكون اد دل كذا في معن با د انا ان اد سل و نه بتر

اولاً کثره در وجه لوکان هر الطوب لا کان لا تمل بطریقه تنسبه صلا فقه ختند
 هنا علی قولین لزوم الاحتیاط و وجوب التنبه بادل کثره و جواز الافتقار علی
 الأقل و تنقیح الادل کثره بادل درجاً بطله من شکی الی غیره فی قریه قول بالمقتضی
 ذکره و توهم کونه خرقاً للامحایع ارباب ادعیه و ما بعدم التدل بالمقتضی سره
 بعدم کون السند مورد اشکال من ادعیه من کون منتهی علی اقواله المستطیع لمختلفه
 باختلاف ادعیه و صفات الامارات من غایب من استندین و اختلاف کلمات
 الاصحاب فی اسباب و شروط ذواته و در صلا هنا من ادعیه من التملک
 بادل علی وجه الاول و جوزه اقوال و اشکال ما ذکره بعض افاضل المعتبرین و این
 امور اعدل انه اذا شکی الامر بطبعه مبارکه المفروضه فقه ارتفعت به الایسره
 و من استغنی عنه بها قطعاً و انه بدور الامر من الاستغناء بطبعه التمسک
 علی الأقل و التمسک علی اکثر و سبب ادلی سند جاذبه ان شبه کافه سنده الی
 فان الاستغناء بادل کثره من فاضل بادل شکی بعدم الادب باطن الاجزاء
 کذا فی المقام فان المفروض ثبوت الادب باطن فاشتمال الی من راثر من طینی
 و جردین لا یدرج احدیها فی الاخری فی وجهه و جواز اصل الایسره اما اکثر
 لعارضتها باجرائها فی الأقل ح ان سورده و در ان الامر من الایسره و اشتمالها
 اذا دار الامر من الاستغناء بعد الادب کافه التنبه من ادعیه و سنده بان
 التعلیل بادل کثره فی المقام فاضل بالتعلیل بادل فیه ثبوت الاستغناء
 به علی طریق الاستیضاح کافه فی الادب باطن فیج فی الزاویه بادل صل و اجاب عنه
 بالمعتمد ان الاستغناء بادل کثره علی کل حال علی کذا الاستیضاح علی انما هی ثابت

اكتسبه بدفع فبا هو ط حكمه من الازام بعدم جواز ترك تسليم العتاق من
دون انت بر حبه به رصدا فلهذا سرح نراهم جريان الاصل في العقل انه ي
هو المنطق في هذا الحكم المستعمل بل هو سرح سرحه سبق اصابته الازامه في العقل بدعوى
والا هذا اشار سرحنا انه لغاري فده كذا دليل قوله واما للسؤال ان كانت كثر
هنا ان اكمل الح كذا نقت ان انحرز من العتاق وان كانت ما يبيع ان يكون
من ط حكم العقل ان نردم الا مثال واحراز مطلوب الامراف ما يبيع ان
مكون من ط حكم العقل بل العتاق ان الذي لم يتم العقل انحرز من يكون من الازام
وذكر ان ان العقل بدعوى فدر المنطق في مقام الا مثال في سرح الاصل في
نقت ادعائه من هذه الح كذا العتاق سرحنا ان الازامه بالمثل انبان الواجب
على وجه الاختيار وانه انما ثابت بالنسبة الى العقل ضرورة انه يتكلم في الا مثال
الملكوت سرحنا سرحنا ان الملكوت سرحنا سرحنا ان الملكوت سرحنا سرحنا
بالسرح الازامه في العقل فدر المنطق في العقل فدر المنطق في العقل فدر المنطق
انما هو فبا اذا كانت في العقل فدر المنطق في العقل فدر المنطق في العقل فدر المنطق
من الازامه ودره في طرد الوجوب المنعدي لعدم حقه انقول كسرحه العقل فدر المنطق
على انقضاء العقل من انما بدعوى الازامه بالنسبة الى العقل سبق الاصل
في الا كذا سرحنا من المعارض بل يوفقا بعدم وجوب العقل فدر المنطق في العقل فدر المنطق
على انقضاء واحد لكن مع ذلك لا يكون الاصل في نظر الازامه بدعوى انما سرحه
نقصرنا في الشبهة المحصورة انه اذا كمنق الا فطرار اذا فدره الازامه سرحنا
ما علم الازامه في فدر المنطق في السرح الازامه في العقل فدر المنطق في العقل فدر المنطق

[illegible]

هذا بيان ان نسبة الموضع في ذلك في عين حقيقة كل فنقول انه بدستور في كون
 انما من سيرة باب انك في اصل التعريف بل انك في العلف به واما ان يكون
 اطلب اليها در واحد وعلق با بر واحد اي في عين انك في قدر اطلب وبقدر
 المطلوب وبقدر حدوث اطلب بالنسبة الى الزاوية بانقر من ان احاطة ابراسته
 سفي السقي دون اصل الكد شكك في عدم بل انك هنا هو في مقدار
 تعلق اثر من ذلك التعريف به في العلف من حيث الزاوية وبقدر و هو
 المسهي بالاشتغال ودر باب ان مدار الاشكال في طويرة عقل انما هو ملاحظه
 ذلك اندر اننا في من التعريف المسهي في ذلك الاثر بالاشتغال وان التعريف
 المستقيم بعينه في ذلك الملاحظ وبقدر ان نسبة لمريم الاشكال منع هذا السقي
 اندر اشغال في ان اندر اكل من التعريف بالنسبة الى اقل سقي في انما من
 وان كان منها فرق من حيث اختلاف ارب وانا اعلام في علة بدستور
 العلف بالنسبة الى الزاوية و ان الواجح عدم الفرق في ذلك بالنظر الى
 اندر في انما من فكان ان عقل به حال كقن المطلوب في ضمن اندر در بعض
 في ابراسته هنا فكل هنا اي بر وجود هذا اما حال في ايضا منع تعذر
 الاغتناء وبقدر اما حال في نظر عقل سقي تطيق العمل عليه في انما من ودر سقي وجه
 مستقل منها ولكن اندر في في السطر ان هذا مجرد احوال به و انما في انما مل
 به في حكم العقل بجزا ابراسته في اندر في انما نظر الى انقطع بالاشتغال بالنسبة
 الى اندر في انما بعينه العلم الى جال في كماله كثر في كبر الاحتياط به
 فنه بر و انما من في انما لعل به اربا و سقوط اندر صدين بهلك بقا عدة

ادشتن ان شبه من حکم العمل فلا بد من انقطع با برائت و بدگنی ان حکم العمل باید
 نشین کفیل استین با فراغ و ادنیات اراضی یا ما هو علیه فی کما حدیث ادشتن
 اثبات ثبات کات امر اسدوا با معضیل نیزم انقطع با بیانه فی بد کجوز رفع
 ادشتال من ادسر اد بر رفع اصل التعلیف و ان کات حدیثا با د حال فلا
 ریب ان العمل من من فی نفس انعطیه و انشزم لها یا لغام هر ترک ادقل
 فانه نیزها و لا سوانه انعطیه محکم فبا سلمه مع عدم در و در دلیل
 اثبات نفی کفایت ادشتال ادخاله و اد بد السبع فادشتن ا
 اثبات فی لغام یا وجه بد کجوز فی نفس انا هو بایسته الا ادقل و اما بایسته
 الا اد کثره قوت مع عدم وجود دلیل یا کفایت ادشتال ادخاله بایسته الا
 اصل التعلیف و الورد من فی لغام وجوده فان نفس الامثل انکار فی لغام
 فیه هو ادشتن با بدشتال ادخاله یکی اصل فی صحت ادقل نسیمه بد ادھر کفیل
 انشین با فراغ فلا مجری قواعد ادشتال فیه برغم ان بد السند ان
 وجب ثبات بد ثبات بد و نه من حد و وجب انفسه سلمه و هی لغام
 اخری من فادده ادشتن فلا یسقی فرف بین الوجدین و لو لم یکن فخر کمه لغام
 سلمه بد لکن اترجه کفیل الاول سنا و اثبات من حد انفسه الوجودیه
 لکن فخر کمه بنا فی هذا اترجه نعم علی ان ان فی الوحد الاول کات نظره
 کون نفس العلم ادخاله سرجیا بسطره اصل و یون دون من بار لغام فی
 یصح التوف ادان الوحد الاول یا هذا انفسه بر غیر شفعی ان و کادین انشال
 استجاب ادشتن بعد ادنیات با دقل و اجاب عن سنجان اد لغام فی فیه

صفات المسح جریانه فان نفسا شکیلمی فی الکلمه بد کنیا ج الی الاستغفار و علی
 تقدیر و ما ترتب علیه سبب اثر استغفار کما تقدم فی اثبات سبب بان قیاد و موجب
 الامر المردود بین الدلیل و الاثر لکن فی الدلیل طایفه من کون وجود نفس
 قبل الشک غیر محتمل لکن علی ان ما ذکرده فی اثبات سبب من مسح جریانه اشتغال
 غیر جریانه بان المقصود هنا استغفار بقاء الوجوب المردود و در نفس الاستغفار
 اندکی هر حکم العقل فسخ جریانه فی اثباته لکن عدم جریانه فی الدلیل حتی کبری
 فی وجه المسح ایضا فتمرد و انوار بان انتفاء غیر محتمل کما ان مراده
 منی الاثر رسا حتی الاثر اعمی انزل دانست خبر باقیه علی ان مراده
 عدم ترتب لزوم الدلیل طایفه من وجوب اثبات الاثر علیه بلکونه اصل ثابت
 و لذا صرح بان علی القول بان مراده الکن الاستدلال بر تم انقضاء اجاب
 علی ما یستدل به بان ثبوت فی الزمان سابق و موجب الاثر بقاعده علی
 منقضى فی الزمان سابق فلیف یمیت فی الزمان الاثر و نه یستلزم بان
 نفسی فی عدمه کلمه الاستغفار یا سایر اصول علیه بقاء اثره فی جانب
 الاثر لکن احاطه بقاء الواجب المردود حاکمه علیها لکن کما یجوز علی صفات
 الیه ان ما یلزم فی سبب استغفار ایضا من ثبوت غیره فی الاثر استغفار و عدم تراحمه
 اصل کباری فی احد کفیه صحت لکن بان ما ذکرده هنا کلمه اصل
 کباری فی احد کما صحت ایضا الاثر علی اصل کباری فی ایضا و موجب المردود
 و قد یدفع الدلیل بان الغام سبب بان الغام من فی تحمیه الاستغفار علی المقصود ان
 علیه نفس الاثر بان اصل استغفار الواجب فی الدلیل بلا سببی ضرر فی الواجب

[illegible]

ان انفراد بن اثبات فتح الضافه به ترك الذاكره و عدمه و نه تركه كسب سائل كسبين
 و انفسه لا ربح للتركيب و اعتقاد قدیم هذا كله في نشأه انمول با دقت حد
 و اما حجة انمول با برائته مخدوم است از برائته و انفسه انا مع من جبرائلسنی و جوب
 الذاكره و نه طه ترك كسبين كمال ثبات و نه تمكيد با صانه عدم و جوب الذاكره و نه سطره
 شتم انفرادی فده جواز التمسك بها اردن لكن اورر مدیه تا ثباته ان ارسبه
 منها مني استغفار ان استغاب فليكن فيه شك و دك كذا ج اما الاستغاب معانا
 الاله انفسه انفسه شرعاً مدنی كسبت به الذاكره و انفسه و هو انفسه شرعی
 و انفسه انفسه شرعاً مدنی كسبت به الذاكره و انفسه و هو انفسه شرعی
 با كسب من ان كسبت اصله كسبت نظراً الاله انفسه شرعاً مدنی كسبت به الذاكره و انفسه
 كسبت به الذاكره و انفسه شرعاً مدنی كسبت به الذاكره و انفسه شرعی
 اخر شدة تا مدخل فيه معارضه با مدخل تا انه قل تا انفسه شرعاً مدنی كسبت به الذاكره و انفسه
 نعم و كسبت انفسه و مدنی كسبت به الذاكره و انفسه شرعاً مدنی كسبت به الذاكره و انفسه
 تا الذاكره سلبه من المعارض من عدم جبرائلسنی تا انفسه شرعاً مدنی كسبت به الذاكره و انفسه
 ان انفسه انفسه من انفسه شرعاً مدنی كسبت به الذاكره و انفسه شرعی
 انفسه شرعاً مدنی كسبت به الذاكره و انفسه شرعی كسبت به الذاكره و انفسه شرعی
 ملاحظه اشارة لعدم احد شرعاً راجعه الاله استغاب او ناعده سطره
 عقداً شرعاً مع ملاحظه كماله اسبغه لعدم او بدوین فكونه شرعاً مدنی كسبت به الذاكره و انفسه
 الذاكره فنده كسبت به الذاكره و انفسه شرعاً مدنی كسبت به الذاكره و انفسه شرعی
 الذاكره شرعاً مدنی كسبت به الذاكره و انفسه شرعاً مدنی كسبت به الذاكره و انفسه شرعی

ان لم یکن نفس الراجب نفسی اذ انما اراد مثال به از لم یکن من انما هر مشترک بین
 احوال نفسی و دیگری با مدعیان است از نفس ادرن انما اراد مثال به منع
 امدول اما ان لم یکن ترتیب مدعی نفس الراجب نفسی من حيث هو اذ انعم من کونه فی
 صفت امدول اذ انما کثر او نفس الراجب نفسی با بیان وجوده فی صفت ادرن فقط
 ادرن صفت امدول ملک فلا شبهه فان احوال اصلها انفعه به امدول لم یکن ساری
 بجهت انما فی امدول و مع استغنی عن الراجب با کثرت مدعی الراجب عدم جوبان فی غیره
 فلا ساری له و مع ان فی احوال احوال انما احوال انما نفس ادرن مثال فلا شبهه ان
 ادرن هو المتیقن فی ترتیب انما اراد مثال مدعی و مع سببی امدول فی امدول سببه
 الاهی فلا سلبا من احوال من و مع انشای انما احوال انما احوال انما علم من الراجب
 انفسی و دیگری با مدعیان مرتب با نفس الراجب با مدعیان ادرن سبب من
 احوال من لم یکن امدول شفا فی ذلک و ملک بوجهه من انما اراد مثال
 و لکن وجوده به انما من فی اشرع غیر معلوم نظیر ما ذکر ان مراده من که
 انما کان حصر من احوال با نفس الراجب با احوال من غیره با کمال مدعیان
 و مع انما انما ترتیب با مثال با مدعیان با مدعیان من انما من انما با حصر
 امدول انما من با سببه امدول و جوب انما من انما من با حصر انما من با حصر
 سبب انما انما من با سببه امدول با حصر من انما من با حصر امدول و انما من انما
 سبب مجزای انما و مع انما و مع انما خرد و مع انما من انما من انما من انما
 ادرن من انما احوال من حيث نفس الطلب با انما لم یکن من حيث و امدول من
 و دیگری با حصر من حيث سببه لعل و مجزای من سببه و انما من با حصر با حصر

سبب با عدم و کذا نه تعلق طلب ام بدان علم ادول بمبا عده انحراب مضافه
اجزاء احاطه عدم سخن کل و شگانه صدره من اجزاء و ستمین طلب اعتبار
الهی طه و اندک و با کلمه فتنه نه اول چنین است و بنی شفا ربه انوار و مع
احداث اندک را عده اهل کجور اجزاء اصل و ششمن المیات ام بدو نامها
اذا دار الامر بین الشترک المفسر و غیره و نامها دوران الامر بین اول و اول
و اما اما ذکر نامه از افر من فتنه و الحافظ صبح تبیین المیه با بدصل کاهو
هر کج من خلا تا رصیه که به نام و جان من شتر و شتر اندک با فتنه و شتر
نظر المفسر الزیاده با بدصل و بنی بطلان و افکاره ستمین المفسرین
فتنه هم الشترک المفسر و نامها به بدو فتنه بر بدصل و کذا صبح تبیین اول
و شتر که شتر که با بدصل و اندک به اعتبار احاطه عدم به بدو اعتبار و تفر
نه محمد من اندک و استقرار طریقه الصدا و بدو بها به بدو محصل اعلام و اندک
و اما شترک الشترک فتنه المفسرین و اما اگر کان شترک و اگر کان مرجع صانه
در اینه و اما اگر کان شترک فتنه ان تعلق کردن الامر مستحق بعد از ان بسط
اولی الامر که بعد از بایه و در من ملک و مرجع هر قاعده اشغل و الا حیات
اما شترک ادول فتنه من عقدا و اما درجه الشترک فتنه ان احدهما استقرار بنا
استعداد و به نه شترک شترک من شترک فتنه کلام تبیین به من لا عظمی و را
و فتنه فتنه من ان شترک فتنه و استعداد و شترک فتنه ما بدو به بدو کفار
اعتبار به نه اصل با طر و کیفیه اندک طاعنه و در من انعام سبب شترک فتنه کاهو
فنان الموقوفه ها و اما هر حکم اصل با تبیین شترک و اندک شتر

این فتنه است که
بدرست و بدو
فتنه است

و مدسه ان في قاعدة الاشتغال وحكم العمل بزوم الاشتغال واثبات اعتقاد ان
نعم ان در ویدون اثبات انکه نه که یصل اینین با فراغ و دیگران ادقل نسبت
با احرار و ملک اسنادان ضرورت تری نسبت حصوله با نسبت الکل منها فی غیر
المقام نظر اندوران بین اینانین نسبت ان انقدر ان ثابت است اینست نسبت
با اسنادان هر اشتغال الزم با نسبت انکه ادقل و اما با نسبت الکل که نه حاصل
الاشتغال غیر ثابت است که با اشتغال اینین و عمل نیز اراد من انکه و جوب
القدره اسمیه با نسبت ابی بعضی ان اصل المقتضی بدانکه بعد ثبوت اشتغال
نیز الوجوب کا استفاده از ظاهر کلامه یعنی نیز الیون ادقل با انکه نه با فراغ
مانند ان ان اجزاء ادقل با انکه نه دان کان با نسبت خایا عن الاصح ادان غیر
حار فیه من حبه طرا عذرات اخر علیه و دیگرگون مقرر به مثال ذلک اسنادان
الامر به فانه کثر علی نیز الاعتبار الیون من مقرر الوجوب فان وجود ذلک
المرات یو منف علیه با نظر المعلق نتم در تمام ان انقدر ان ثابت است من اطلب
انما هو با نسبت الکل ادقل به نوع بان المزدوج عدم کون اطلب تکلیف مقبلا ر
با نظر الی معلومه من حيث التعمد و غیره بل منها اطلب و معیه با ستمن با سبط
و مدسه من احرار و دیگر که نسبت ان فی الغرض المبرور یعنی نیز ادسن اشتغال
فی لزوم ادحیاط نیز انکم فبا از اخلت الامر بعبودان سبط و فصل الزور
معدان من حيث الغلة و الکثرة و اما از کان الامر ستمن بر کب ح کونه معلوم
بغرض و غایه کبیت علم ان مطلوب الامر من الامر حصول ذلک الزمن و اینان
نسبت و جبه و اخلافت فتمه من کبونه کاسیبه با لزوم ادحیاط

[illegible]

ان عدم ايمان حصول العطف بالامر لو لم يكن موجب سقوط الوجوب عن الدخول
 في المحل كالمجرد من ايمان الدائم اعتبار فرض الوجوب بدخول ايمان في
 وان كان هو العطف ايجاباً على وجه اخر ولا اقل من كون بمنزلة التوصل والتفرد من
 انه ايجاب بدخول من فرض تلازم من ايجاب على احواله واما كونه على احواله با
 واما من استوجب فخره ودر ايجاب تلازم اعتبار نفسه الوجه عند ايمان بل من
 بالواكمن احواله وروحه واما بما لم يكن مطلقاً نعم مطلقاً على عدم ايمان بل
 امر مطلق واما لم يكن ايجاباً على امر راسخ وصدقاً بالادلة ان كمال من اجل
 السؤال برقم اخر وهو ينبغي بيان مقدمه واهل ان ايمان ايمان ايمان ايمان
 وانما ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان
 امر ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان
 وهذا المرجح هو ان تصورات ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان
 وبما ان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان
 الا ان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان
 ينبغي ان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان
 فوال في هذه المسئلة فلهذا مندرجاً في ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان
 معنى المحققين في ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان
 الامر وان لم يكن ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان
 الدخول في دفع السؤال انه لو لم يتفاد الفرض على ايمان ايمان ايمان ايمان
 على ان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان ايمان

مع القول الاول بكون مرتبه اوله در تملك افعال و انفا سه و هي صارت مرتبه
 اوله بعد در ما و ثانياً بها ان لا اداسر اعداد و رة انار شتر عيشه و غذا ما ترتب عليها
 بعد كنفها و تحيزها في حق اعلف ج افعال ساير شتر و ط و افعال هر ان افعال
 في هذه السله غير معدوم فان اول شترى افعال لا يملك ترتب انشواب و افعال ب
 مع اداسر شترى افعال بالعلف و در ريب ان ترتب هذا كقول من اداسر معدوم
 اداسر و شترى عيب مع استجماع شتر اعظم از اتمه هذا فنقول ان اراد اس ثلث
 قوله بان اداسر شتر عيب معلوم بايد غرض من اختياره ان بعد سبب اداسر اول
 افعال كونه ما ثانياً من افعال و انفا سه با ترتب اتمه من افعال لكن ادعا
 س لزوم كنفيل هذا شتر من ثانياً غايه افعال و ط و رة ان ملك اداسر افعال
 في ذوات ادغال و ميبانها في عالم نيز ما بعد من كونه عيب بعد در اداسر
 و نفعها عيب كيف يمكن ان شترى بها اداسر و نفعها معلوم اداسر و نفعها
 انما انت مع انفا استعدادات ذاتيه ثانياً بها ان شترى نيز ميبانها و رة
 به حليه عقل اعلف منها عيب اصلا فلا يعقل ان نفع غرض اداسر افعال بالعلف
 كانه يمكن وان اراد به باز كرنا اداسر افعال من كقول انشواب و افعال و نفعها
 اداسر المرتبه مع تحيز اداسر شتر اعظم من اعلم افعال و انفا سه عيب اداسر طامسه و نفعها
 شترى ان ترتبها و جعلها شترى عيب شترى اداسر اندى هر عيب لها و نفعها
 لا يمكن كنفيلها و نفعها افعال ان اداسر افعال است في اتمام هر دو و افعال و نفعها
 حيث شترى اداسر عيب بترتيب افعال و نفعها افعال افعال اداسر معلوم و نفعها
 ان مقصود اداسر جعله كيف افعال كانه اداسر افعال و نفعها افعال و نفعها

حسن عقل بد بکون لطف و قدوت با کسان ترجمه عبارت به دو معنی طبق تأثیر بر ابد دل
 بن بینه ارجاعات تعبیر تارة به دو معنی تفصیل بان بدین که عقل حسنه و فیهما و هر
 به دو معنی حال معنی آنکه برتر من اطلاق عقل طلب کلمه با صدها دان لم یکن مطلق
 طلب معنی کما هر سنا و قولهم کلا حکم به اشرع حکم به عقل عکس فاعده الدار نه
 المعروفه فیعین بذالکون المراد من قوله فده کوننا اطلاق نه ارجاعات تعبیر
 ارجاعات تعبیر به حال به العاشره فی ذوات افعال و این استناد وین و افعال
 تعبیر این عقل حکم ایشان معنی افعال با تبارک عاقل وین و معنی
 و بدین بر مکتبم انتر بران اتول داشت خبر بان بدان ترجمه مع تعلفه بد کجایی
 فی دفع تمام افعال و بدین هم رنگ دانسته بران نه نان قوله فده شریعاً معنی
 فاعلمت اما هو اما سر به او غرض از سر لایان املط اندکی هو عقل ادر به معنی
 لکونه ما یؤخر به دکنه اما هو من فعل اما سر معنی ایشان به بان افعال ان افعال
 عبارت به غیر عقل من جمع اکبات فیهما استانی اختلف کلمات اما محاسبان
 المراد با بر صوره و عقل هر معنی افعال انکار به کما هر استناد من المعنی انحراری
 و انحران اراشی و نه افعال محله به بکون اوهو عبارت من اعلی ارفه
 و از این که کثرت استانی امر دانستی ممکن شکی افعال کما هو مختار استثنای افعال
 فده که عقل یکن سیر به ابان بار کونه معنی مختار عاقل ایشان در ان استعمال بکون
 به بدان اوجه و به المی ز به و دانسته بر سر عرفه و اند لا ینجیه الوت بین السکین
 فی احوال اراشی سر بیان افعال به نه استناد به امل المعنوم مع عدم وصول
 اسپان سببی افعال به اراشی معنی کما ملک امل و

اثبات بنام الا سور بنامه امر و جدا با مع کلا استغفر برین نعم بنحیه انفا بره با اعتبار
 از جود کلام یعنی نعم آن است نه ذراته و بنی با عدم فایسته حکم استقل بر ائمه بل
 نفایسته حکم با بد حیات منسب لم یکن هذا کلمه استغفر حال با ائمه ابرائمه کلا و اداء
 معصیت بالمعصیت اداء بل می حکمت مدیه کار و ماه شنبه اداء معصیاتی فیه و نودن
 و وجهه با رخا ره شنبه از بر نده بان شا ط حکم استقل با بد حیات به درج ب
 دفع مغایب المحمل با اداء کثرت ابرائمه فاضیه برنج استغاب المحمل عنه و نه
 نیافش فیه بان هذا بنحیه فایده بل با ارفضه با تعدیه بنامه اداء و نه داند مدایع
 و نه ان طائفه ائمه ابرائمه کثرت معین الله نفایسته اداء و سعاد و نظایره
 طایفه ذریع ابرافضه و نه عدم بنام ارفضه و نه رب بان حکم استقل با بد حیات
 با اداء از دهن عیة فیکون حال با بنده اطلاق فایده با لغات مراده انجلیم بنحیه
 اما بنده منزه کائنات و طائفه آخری مایل با ارفضه کثرت کل شیء مطلق کثرت
 با معصیت استغفر یعنی برود و اراده ای و کذا اراده با محب با ائمه ابرائمه و نه
 با ارفضه با نامنه و معنی فیه و نه بنحیه با حکم استقل شیء با شنبه و نه بان
 صرح سابق بان مراده سادف کلمه استغفر بر ائمه فایده طایفه ارفضه
 حق بر دین سبزه انکشاف و سلطنت اشراف و ملبون است هذا انفسیل ان کان حال
 با حکم استقل با سبب ان بر اداء و نه کثرت سوهورن با اشراف ابرافضه
 سن ان بنده اداء حیات و نه با ارفضه فایده ای المحبول بعد ان کونه منکرک
 اکلم با سکونه بن حکم اطار ی رست حیات طرد بعد ان اخر علیه کثرت
 فیه نه بر حسب و کثرت فایده نه ترا همه اصلا کلام نه ترا همه اداءات

ح که طاعتی که ممکن است برین با عدم اراده کردن غیر استعدا یا استعجاب است
 معنی کردن عباد الله بر این انا و غیره استرطبی و اینها هر دو از من قوله فیه و لیکن اطلب
 انحرافی حادث میسر میسر است بهر اثری که معنی استعجاب انا بودن انا را بلکه
 دون عدم ستم به انشور باید اصل است نتیجه این است که چون اتمینه هر ادق
 و منها امانه عدم غیر استرطبی است بلکه و قد است ان الغرض من هذا استعدا به اصل
 الموضوعی و اثبات نفس اتمینه اولی اینها اصل و هر افعالی است که کاری در نفس
 اکلم متعبر به وجه و فعل زکریا استرطبی است و هر آنکه در سینه انا اصل است
 در جمیع مدیات شئی من الموضوعات و المیات المخترعة فان عباد الله سبیل در مع
 التواضعة من غیر صانع مدیات اکلم فاعلا عن الموضوع و اما امانه عدم فاعلا شمس
 فی صلاحیتها مدیات کثیر من الموضوعات المقنونه و غیره کما کفایت استرطبی و کما
 انحرافی محرم و اما احرار انا مدیات اتمینه المخترعة من اشرار و غیره مدیات بعضی احرار
 دون بعضی فاعلا بعضی من اشرار استعدا بنا استعدا اندکی استعدا استعدا
 سبب استعدا طاعت و اثبات الموضوع المقنونه و بین افعالی استعدا استعدا
 استرطبی کما هر اتمینه استعدا استعدا فاعلا عدم اکبری استعدا استعدا
 احرار غیر استعدا استعدا استعدا استعدا و هر احرار انا استعدا استعدا
 سبب استعدا استعدا کما استعدا استعدا استعدا استعدا استعدا استعدا
 ان استعدا استعدا استعدا استعدا استعدا استعدا استعدا استعدا استعدا
 کما در اتمینه استعدا استعدا استعدا استعدا استعدا استعدا استعدا استعدا
 استعدا استعدا استعدا استعدا استعدا استعدا استعدا استعدا استعدا

التمسك بها في احوال الخرج الشرعي لا شفاء وبل اعتبارا بالاشياء في مقدر برای محنة
 التمسك بها في ذلك التفتنا الى ان غاية ما يستفاد من اخبار الاستصحاب جوازها في غير
 هذه فائدة شرعية ولا يلزم ان يكون اثره في هذه خصوص الحكم الشرعي في هذه
 في ان احوال المصيبة المخترعة شرعية ايضا فائدة من التواءه فيصيح انشاؤها به
 استصحاب هذا ولكن قد يتك باسكانها فاشتهر في ذلك ما ذهب اليه في ذكره اذا
 محنة هذا ما علم ان جزمه اشياء في غير في الرب كذا من باعتبار حقيقة في محنة في
 من وكون اشياء به هذا اعتبارا في ان الرب كان محبوبة مع ان هذا الجواز
 ام به مقتضى الجزم به هذا المحاط يستبرأ به بعدم معنى ان يكون اجزاء
 ما حده بمن لم يترك في اصل هذا جزء له بل المراد ان الرب انما حصل انما كجمل
 وعبارة في معنى بل كان هذا في جزء له ام به محنة في جزمه به هذا المحاط لم يكن
 ثابتا من قبل في الجزم به استصحاب حاصل عدم ما سرح له وقبل هذا هو المراد
 شيئا ادفعاري من قوله في ان جزمه اشياء في تلك الاشياء في ذلك فلاحظ جزء
 الرب كما دون في هذه اجزاء كذا رجب كان في غير في ان الرب مع ان اجزاء
 وبل في ان شيئا بعد ان اشياء جزء له ام به وادعاء اصل في محنة وان لم يكن
 انه اصل شيئا في ان محنة من اشياء في الجزم في اثبات المصيبة الشخصية كذا رجب في الجزم
 بل بوجه وبل هذا هو المراد من قوله في ان رجب صانه عدم جزمه في
 السورة في ذلك فاما الجزم به في السورة جزء ما لا يتبادر من
 في ان اعتبارا في الجزم في ان شيئا في الجزم به في الجزم به في الجزم به في الجزم به
 اما من الرب في ان اعتبارا في الجزم به اما حال كذا في تارة من حيث محنة

و نه هذا اعتبار بهر المراتب قوله و فيه ان خبره انما هو في موضع الجواب عنه ان خبره
تعتبر عند هذا الخبر و كان فيه للفقهاء ما شك في خبره انما هو في موضع الجواب عنه ان خبره
الخبر و بناء استخوان حالة يكون فاقده بالخبر خبره في يكون حادثه سببه با عدم بل
ان اراد ان يري حرف لازم لوجود نفس الخبر و هذا هو المراد من قوله ان ادخل
الاعتبار به في اعتبارها من دون ان يكون في نفسه حادثه مستغلا و اخرى باعتبار
كونها حكميا و صغيا و كب من على كل من ادخلها في المراد من كالم اوصفي من كون
شري من كالم استغني او لكونه محجودا باله حالة ذال ذلك يشترط قوله قد دان
اريد احواله عدم خبره في سورة الامان قال و رحمه الله احواله عدم الامر اجماع
و انما يشترط بناء على ان المراد من خبره خبره و ملاحظه و دخله في الرب و ادخله ظاهر
في الرب انما روي دالة في ادعاء في نفس الله الملاحظه و انفسه في الوجه الذي بينه
في الرسالة و ما ذكره في الجواب من انه من باب اثبات احد الخبرين من خبره و هو
في غاية الغاية و ما ذكره من انفسه انفسه من انه خبره في خبره و هو في
من اكمل و ادخله في الاعمال في الربيات انفسه في خبره في الملاحظه و هو في
ما من روي من انفسه في الاعمال في الربيات انفسه في خبره في الملاحظه و هو في
بغير بوط باخرا في الربيات انفسه في خبره في الملاحظه و هو في
انفسه في خبره في الملاحظه و هو في خبره في الملاحظه و هو في
قوله في خبره في الملاحظه و هو في خبره في الملاحظه و هو في
في الربيات انفسه في خبره في الملاحظه و هو في خبره في الملاحظه و هو في
انفسه في خبره في الملاحظه و هو في خبره في الملاحظه و هو في

اسمیت آنها هر باطن را از حاشیه و نسبت به نفسانی هر قسم و یکی آن بیرون از او یعنی
اعرفی، بجم الغوری الفی و کتبش شرعی بکون مدخل خفیه این نام و کتب کان
مکمل است، نفعی هم نه تا قد بعضی من حبب الی قول و الی در سنه و غیره منها انما هر دفع
بعضی اینها را اظهار به نام انعام بنا کرده اند که بنویسد در باخیل و این قاعده
الاشتیاقی و اجاب من به بالدر به طلب و منها این را به بنویسد تا نقتل از اکان
سعی و خطاب محمدی و بعضی اشوال از نه در سیم این از اکان سعی و مکمل از این
نه غرض از این سخنان الی درم از حیاط نه اینها نه عند ملک فیما کتب و ضمنه من
المعادین کثره و نفع و غرض من انعام من به اینها تا تا علم سعی و تعلیف کلام
اشیاء و هر چند در سیم و در بدین کتب در اکان معادیه شکل و نام نه در هیچ
من از حیاط و بعضی کتب است که ان معتمد الی در سیم سعی و لاد از شرعی بل می
سعی و معتمد الی درم معتمد الی درم کتب تا غرض من در الطلب از بعد و در این شرع بعد
ملاحظه تا نقتل انما در شرعی و ان لم یکن سعی به بلکن از سعی سعی به نام نه بعد
صدور از شرعی کلم المعقل میزدیم کتب را در این شرع نه معتمد الی درم کتب
نقتل انما در سعی از شرعی حرف کاره باطل است و تا به من غیبی هر شده است
و شکی نیست که بتغیبه دلیل فاذا نام دلیل علی ان القدر اثبات هر ادق فاعقل
مدکلم الی تحصیل این حکم با حیاط کان من حبه افعال اسباب و بعد دفع
نه از افعال به سعی المعقل الزام و من به کتب در ان معتمد الی درم معتمد الی درم
و معتمد الی درم کتب و کتب است من اینها که سعی الی در شرعی بل بل
فرض سعی الی درم کان الی درم اعمالات معتمد الی درم کتب بتغیبه دلیل

از اهل

به قدره تا در الم صبح جوابان ابرائیه بنیاد ایشان به بنی عدم همه جریبانها را من خوار
 به ادول تکلیف بن سحر و زلیخا ادول سلطان دون فرات بین ابرائیه و زلیخا و دیگر
 بنیاد ایشان را و افری با بنی دوجبه نسخ جریبانها را و افری ابرائیه بنیاد ایشان را و افری
 و مقتضی عدم ادره ابرائیه موجود و پس بنیاد بنی صلیح کاید بنی بنی
 اندک بنی اصل اندک بنی ادری ان سخن ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری
 و بر لا کان محله بنی اندک و اندک بنی بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری
 سخن بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری
 فان ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری
 مستقیمه بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری
 انانی بنی بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری
 المقوم فان ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری
 منانه ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری
 انک بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری
 ابره بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری
 ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری
 کان بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری
 و حانه ابرائیه بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری
 افری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری
 بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری بنی ادری

فان اصل السند وكتب كان فان لم يزد او دنا او كثر الزوف ودمج السبع ولكن قد يفتش
في بيان انك انما جزاء القنوسه قد يكون من جهة عدم ودمج ذلك المعلوم عند معرفت
كما هو انشأ في اصل الفاعل السوفيه بل في كل منتهى السعرج بان الفاعل السوفيه باسرها
مدح من اجل ودمج السبع جريان اصل الزوف بين الجزاء القنوسه وخرابا لهم
ان يجمع كحق انك من حيث الشبهه الكلمه وحقها السراج انما الشبهه المصنفه في ذلك
انما اندراج ملك في هذا السند برعكس الشبهه السعده في انما السعده السراج جزاء السراج
في السعده السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج
انما السعده السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج
هذا القول وانه خبر بان كلام شمس فنده انما ان الزوف ودمج بين الجزاء السراج السراج
وخرابا سرت توضع مراد انما السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج
بل كلامه في السراج السراج من كسبه جريان احاطه السراج السراج السراج السراج السراج
سراج جريان السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج
وذلكا حيث انفراد في مثال المحرر السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج
له بناء على عدم يكون حقا عربيا بل انما السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج
لكنه السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج
له السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج
السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج
عنه انما جرم بول انك انما السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج السراج

باز در اینجاست تا معلوم معلوم اند جز از من حيث نشاء و جز از من حيث نشاء و جز از من حيث نشاء
اشبهه حکمیه بل نه بن آن تا به ما نیست کون امر موع در بین ما نه بهای علم و بهای علم
کون تر از اربع کتب مجرب منورنا معلوم با حق یعنی فرض اشبهه حکمیه ثم ما نعت بر
اشبهه حکمیه نفع من اجزاء ابرائه کما صبح در آن کانت اشک با شبهه اما اجزاء و اجزاء
المفوضه مخیران ابرائه بن ما با آن تا سئله انجید و اشترایط و دوران اند سرین اشبهه
و انجیر در کتب رخصه سئله اند معارض فده حقه جز بهای من دون فرق بینا و بین اجزاء
در آن وقت آن امر موع به هر نفس اندر کان اندر موع فرض اشک تا اجزاء اگر کن اسهل
من سابعه و کچس به ابرائه و بدشاه بین بین امر موع که در احوال المراد کما عرفت
در آن کانت اشک جز اندر کان فده اربع کتب به بن ما با آن تا فده بین ما ز کرنا
ترتیب ترتیب موع اندر من حيث اشک با بد طلاف و اجزاء ابرائه و طلاف اربع
بوجه اعرف بین اجزاء اگر کتب به ابرائه به نه بهای علم و بهای علم و اشرف اجزائش
ما ز کرده فده بین اشترایط من جوارز اشک با حازه بهی به اند علم و علم و اشرف اجزائش
اختصاصها با اشترایط و اشترایط و در آن جزایب لغوم نان به اجزاء بین اشترایط و اشترایط
به نه بهای علم و فده به فده اشترایط به فده به فده اشترایط به فده به فده اشترایط
به فده اشترایط به فده اشترایط به فده اشترایط به فده اشترایط به فده اشترایط
جمع افرد و فده اشترایط به فده اشترایط به فده اشترایط به فده اشترایط به فده اشترایط
دانشان من حيث اندر آن به اجزاء به در کلمه فیهالک به من حيث عدم و جوب اشترایط
و بعد از آن فرض بهای اشترایط به فده اشترایط به فده اشترایط به فده اشترایط به فده اشترایط
اشترایط به فده اشترایط به فده اشترایط به فده اشترایط به فده اشترایط به فده اشترایط

معبر کتب سبع ان سبعة عليه دالة فبعد عارضه سبعة و ثلثه لا بد من اذنه لمقتضى
 اذنه طلاق رجب او رجب دوم و ملا فیه بالجبر و جواز الرجوع الیه بان اذنه طلاق
 کما هو من لوازمه و مفصل هذا و انکشاف موکرمه الیه باب انفارل و انرا صیح لکن لا یشترک
 الیه شیئ الا انفاری فیه یشاء الیه انهم دامه تلو و به مع خفاء و سنده هم
 فلا یس فی انهم من ربه و اکلمه و نه استلهم بوجه بین و شیئ کبریه رجب او رجب
 منکما و زکریه شیئ انفاری فیه من خفاء من اخبار الجبر بعد ربه عدم وجود الدلیل
 الشری و اذنه طلاق دلیل و انفار الیه دلیل هو الرجبیه و نه من انعدام فی ان شیئ هما
 و بیان الوقت بین احاطه اذنه طلاق و سابقه اصول احلیه و کتبه فیه که اجاب عنهما
 اخبار الجبر کما کتبه فی هذا الاصل بانفسه ان فی الزمان و هر جواب شیئ لغایه
 الیه ان رجبیه مع عدم جریان اخبار الجبر مع وجود اذنه طلاق ملزم فلو ملک اذنه من
 المورد و ضرورة انه لا یغیر و بر وجه انفار من مع وجه استغناء و نه بدلیل و نه عدم اذنه
 من الکتاب و انکشاف و نه ان انکشاف و نه معنی اذنه طلاق مع معنی لیون من
 الرجبات المستوفیه فی الزمان و نه طلاق لیون معاصدا به فیه من رجبیه کما
 من نفع هذا لیون اذنه طلاق رجبیه و رجبیه و نه ان یصلح ان لیون معاصدا بسبب
 کل اذنه معنی فیه اذنه و نه و نه معاصدا و نه طلاق بسبب کل فیه مع و نه و نه
 لیون محکم باخبار الجبر کتب سبع ان لیون معاصدا و نه و نه ان من الرجبات لیون
 خارجیه غیر معاصده و نه انفار من و نه محکم بر ربه کوره فیه محکم و نه فیه لیون
 اذنه طلاق من محکم و نه فیه رجبیه و نه انکشاف و نه و نه و نه فیه و نه فیه
 معاصیه اذنه طلاق فیه نظر الیه ان الرجوع لیه من لیون و نه فیه معاصدا و نه الرجوع

[illegible]

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

از نظر العطف و در باب فی ان اجزاء اصول تعلیمه در کج من مدافعه عقیده نادر
 سر طه سطر العقل بحسب اصل ایه تا زاد وجه الشیق فی ترتیب العناب مذ شته
 فی حکم نتیجه بالنسبه الی از اید الشکوک و من هنا بطور ان مدون تا ان طالع اند کو ر
 فیا از اکان اورد و من قبل الطلق و المنصبه او اسبب و انجبر کما بود در الواجب فی
 الکفارة بین مقدم من اسبق از احدی افعال تا ان الشیق هنا بر اعد المدرسین
 اندی کمال نمر که نر کما سنانا فی ایه بیه اذ ان ترتیب الشیق فی ترتیب العقاب الی از اید
 تا و یک شقی افعال العقاب ادرت علیه من حبه حکم العقل و مدخل بذا فیه تا فتن
 بنا و ذکره شقیان مذ بلغ جریان ابرائیم تا اننا سار من کج بایست تا او احدی المنجر
 و پس من هنا نه ر شترک خارجی اود من علم تعلیم و جوبه مشکلیه فی جواز اید
 خارجی اود من استثنایان و جود اعد الشیق فی ترتیب العقاب کجی تا حکم
 العقل شقی العقاب من حبه نفس الشیق و کفوضه الزاویه اقول انت ضمر
 صفت الشیق و ما من علیه من ان نشتر حروره ان اعد المدرسین تا تمام الدوره من
 اسبب و انجبر امر از الشیق کما بین لزم بان بر سنده پس سعاد تا العقل کجی
 سعاد و سخته العقل ب و پس هنا نه ر شیق تا العقاب و من هنا ملین نوین
 و ذکر فی الطلق و المنصبه ایه تا کن ان اجزاء ابرائیم تا انما من تا غایه اذ شغال
 و ان الکن تر حبه تا اذ دل نظر الی اعد الشترک و کذا فیه و المراد نه ما ملین
 ان کجی سبب الشیق ادرت علیه من کفوضه کلا کجی فتنه بر فم انه قد سب الی
 معین ان فتنه ایه را اذ فیه تا سخته الشیق و انجبر تا اذ امانه مد م
 حصل السبل فی غیر المعین و شقی ب و الوجوب را انی بفر المعین و فیه ا ن

اذا عفا ر

[illegible]

فده مع ارفق ره بان ماكان جزو نه حال السدكان جزو نه حال العفنة وسان اعلام
نه تو منج نه الطلب وده به نظر ربه و حاصل مراد بر جمع الامتن مطهره مثل بقول
عنه لعدم صلاحية انما مثل حين العفنة تدن بنو صبر ايه خطاب احدا بنو صبر من الوجهه
نظر انما تم فاذا انقضت داروت بان وجب عليه ان يدان لمقتضى الامر الاول
والمثل ثلث بان مقتضى اطلاق الامر باكمل محله اهرسب اكن الى من اخبره المسن
فان غاية ما ثبت من دليل كجزو هو تنقيده بالنسبة الى حال انه كرهه سلم واما بالنسبة
الى حال استبان من ارجح نظر ايشك نه جزئية مع انقول بان استبان من ايشك
مبنى اكله مع م ا كجزو شبه وده زرين الركنيه وبع انقول بان مقتضى هذا
ثبت الركنيه واما هذا استبان الركنيه من ايشك من قوله فان مقتضى م جزئية
ا كجزو كمال استبان ايج ثم اجاب عنه بان محله انه اراد مبنى ا كجزو شبه نه حال استبان
ا كجزو اعبوده ا كجزو شبه من ذلك ا كجزو شبه من قوله فاقول بان مقتضى ا كجزو شبه
الى العفنة من كاهن وانا اراد به ا كجزو ا كجزو شبه من قوله فاقول بان مقتضى ا كجزو شبه
منع ان هذا السبب من ا كجزو شبه ا كجزو شبه من قوله فاقول بان مقتضى ا كجزو شبه
الى دليل شبه وده من قوله فاقول بان مقتضى ا كجزو شبه من قوله فاقول بان مقتضى ا كجزو شبه
منه الى دليل تقبي الى اصل بعده وانه هو الراد بالركنيه الى كثر روده كمنى ان مال
نه ا كجزو شبه كانه دليل بان الى عدم مطهره مثل العفنة من دليل عدم ا كجزو شبه
ا كجزو شبه الى ا كجزو شبه وانا اراد به ا كجزو شبه من قوله فاقول بان مقتضى ا كجزو شبه
الى دليل ح نجا و ارفق كذا هو لغو من وانه ا كجزو شبه ا كجزو شبه من قوله فاقول بان مقتضى ا كجزو شبه
نوحيه مطهره مثل العفنة من قوله فاقول بان مقتضى ا كجزو شبه من قوله فاقول بان مقتضى ا كجزو شبه

مدن بخاری

التي امر به الشارع دون ان يكون له من الاجزاء التي هو ارباب المطلوب له فغير مقر فان هذا
 زائد على مقدر نفس المطلوبه التي هو الدلائل في كنفق العبارة ودرجات الحكمة بالعبارة
 عليه في حصول المطلوب به اشتراك فغير كجبتين مقصود هو المقدر لاشتراك بين التي هو
 الدلائل كحصول المطلوب فاناسي بانه بالسبب بعنوان المطلوبه الادارة فقبل كونه من
 صادرين ذلك المطلوب دون هذا المطلوب الذي انما به دانعا وهذا انما في مقدر
 المطلوبه انما به كانه كنفق الادارة في كنفق الغناغ غدا وشرع بعنوان كنفق كنفق
 من باب شرع الغناغ وان لم يكن في هذا المقصود انما به كنفق كنفق كنفق كنفق
 المحرم مقصود انما به فعل غدا وان محصل في مقدر عنوان مقصود فان هذا كنفق
 ما بوجوب رفع الغناغ وما كنفق في مقدر هذا ان حيث نزل الشرع في بيان الوجوب
 هذا انما به بلين ان يكون في توجهه بفتح عبارة اناسي والمطلوبه على ما سبق في مقدر
 الدلائل وحيث كنفق الدلائل بعد عدم الرتبة في ان يكون في شكل من الدلائل
 المستفاد من الدلائل وان كان هو المطلوبه نفس الدلائل بلين في ان
 هذا المطلوبه لمن دخل في الصلوة مثل طر استبان لمكون مقصود المطلوبه كنفق
 دانعا في ملك كنفق في المطلوبه في مقصودها فانها طر حاله استبان من ان
 بعد الدلائل في ارتفاع عدم المطلوبه وعدم كنفق الدلائل في ارتفاع علم
 المحقق في مقصود الدلائل استبان ذلك المقصود نظرا الى طر الدلائل بالبيان
 ذلك الدلائل في حدود لا يستفاد من انما في ذلك صحت الدلائل بالبيان
 وشرع في ان هذا المقصود لم يثبت مقصود مستفاد فانما هو جاء في دليل في حق عمل الناس
 كنان هذا الدلائل كاشفا من عدم مقصود في ملك كنانة وكل مقصود كنفق كنفق كنفق

[illegible]

ان اهل علم تقدم كلاهما صدر المسئلة حيث زعم ان العقود رشح هذه الامة سور عن
 مجمع الادب فليكن سلب لعدم در باب راسع ان المعوم بغيرت الرفع حقيقة
 فان جعلها مرفوعة عن الامة بغيره فندفع عدم العلم في ذهن هذا الجاهل استغنى
 شاخ سلب لعدم بل اصل ما هو موضوع لعدم كلفنا العمل به لعدم سلب و من ان
 سن يمسئلة نحن اسعد و استبان عن المعوم بطرح الينا خلاصة مع اننا في نفس
 اردانية فرسية على عدم محبة هذا العلم فانما شتمه على انى الادراك و الاضطرار مع
 اننا عارضان للمعوم انما العلم الا اننا سلب حقيقين انما السمة لعدم محبة
 عن و معنا هذا ناعل لها صورة لا حقيقة فانما ان يكون المرفوع جميع الدثار فليكن
 الواحدة فانما انما على نقه برسم شمس رشح انما السمة و شرطية العلم و الادب ان
 ان هذه السمة قد تقدم العلم فانما ادل المسئلة و بشرنا انما اكدت على ما لا
 اشغال فيه على تربية و سبب العلم انما انما بشرنا و انما الادب انما في المقام لم يكن
 في شرب العقود انما السمة بعد احرازها فانما على انما على انما كذا انما انما
 فلهذا انما هذه المسئلة انما و عدم صلاحية حديث الرفع لسن انما السمة و شرطية
 حيث صرح انما الجواب كما اورد على نفسه ان يكون تحقيق حديث الرفع اصلا ثانويا بان
 بعد تسليم ارادة رفع جميع الدثار انما السمة سورة است من الامام المعول له انما
 انما انما اورد و ادناه اخر انما وجه صلاحية الرفع و دفعه بان ما له الا اصل السمة و هو
 غير معتبر على التحقيق فانما وجه و لا يخفى على بعدات على انما مجموع كلماته المذكورة في الرسالة
 في هذا المقام ظهور انما فينا و بين ما ذكره في ادل المسئلة انما بيان حديث الرفع
 فانما صرح انما بيان و جوب الادارة من الامام المعول له انما السمة و بين

[illegible]

[illegible]

[illegible]

مع عدم

و مع عدم امکان بودن حکم التجزیه از اعاده التکلیف و ادعای نام نظر الی عدم خبر سه
 نسخه و افعال کونه سند از شرط بعد ملاحظه مقتضیه حرمت الاستیصال و بین الاستیصال
 و اثبات نام اصل ثابت صرف الاستیصال خبر معلوم و انتظام و لیکن مقتضی الاستیصال تروی
 اثبات شرط عادی بقدره است حجتی فاعده استکمال فی الجواب و زیاده مقدم بر شرط است
 جواز تکلیف التکلیف و در این بطنه از رکازات صادر شده و انتظام در سادتنا حکم عقل
 و کمترین تناسب است شرع لاصح استکمال به انتظام و نیز اکفایات و رکازات فاعده
 شرطی ثابت جابزه فی هذا سرور بقره من ادعای این و در اصل هذا مقتضی ادعای
 انتظام و نیز شرط شرط فاعده و از این بطنه و از این بطنه و از این بطنه و از این بطنه
 مقتضی عقل در رکازات هذا ادعای این حجتی از کسب فاعده استکمال و کمترین ثابت و فاعده
 زیاده از این شرط فاعده و در این بطنه و از این بطنه و از این بطنه و از این بطنه
 مثبت و از این شرط فاعده و در این بطنه و از این بطنه و از این بطنه و از این بطنه
 مقتضی الی این بطنه و از این بطنه و از این بطنه و از این بطنه و از این بطنه
 فاعده و از این بطنه و از این بطنه و از این بطنه و از این بطنه و از این بطنه
 خبر موجب لسطحات و از این بطنه و از این بطنه و از این بطنه و از این بطنه و از این بطنه
 جواز اثبات اسوره ثانی نظر الی لسطحات نام و از این بطنه و از این بطنه و از این بطنه
 و شکلیه اثباتی للاحرام از این بطنه و از این بطنه و از این بطنه و از این بطنه و از این بطنه
 اجزاء و اما سرور به شرائط ضروری حصول انوار این شرط فاعده و اثبات این شرط
 است و حجتی ثابت از این بطنه و از این بطنه و از این بطنه و از این بطنه و از این بطنه
 حال اجزاء و از این بطنه و از این بطنه و از این بطنه و از این بطنه و از این بطنه

في اوجور مثل قوله بعد استحقاقه في محصله انشال قوله من الرتبة واما ازاك ان
 العزوات من الامور انما ركبته فقبل كتمن ان في محصله انشال باء دول و محو رتبة
 محصورة في صحتها لا يبدى بعد كتمن بعد ان انشال من هنا حلة كمال في الصورة
 ادولى اي بعد من انشال العزوات فان كتمن انشراح و لكن فقه سفيده في غير
 المعلوم ففلا من المعلوم بعد ما لا يغير فيصور كما لا يخفى و مع تقديره بدرجه كجرازه
 نعم اذا استغده شرعا فجزاؤه لا يخرج من وجه في نظر الفقه فترد واما قضية العمل
 عند اشك في الشرع و علة و كجرازه لا يحاط به اخذات الدنوال فلا شبهة في ان مقتضاه
 عدم كجرازه و عدم الشرع و علة فبين من ذلك كله ان وجه كجرازه في سني من المصور
 على صورة واحدة و هي فقه الدنوال بانفس كجرازه شرعا كما لا يخفى فابطال من
 كلام سني الدنوال في قدم من عدم الدنوال في كجرازه في هذا المعنى لو كان
 مراده انهم بالنسبة الى اكلهم اتعيب اي هذا كاتري فتم واما اكلهم اوصى اي
 كون كجرازه انا في به باحدى صورة انشراح و علة و علة و علة و علة
 كلام سني فقه ان السني في الصورة ادولى اي ما اذا فقه شرعا او شرعا
 كون انشراح فقه سني اكلهم باطلان فدا انشراح في سار العبارة اذا
 نوى ذلك فتراد في الصورة او في الانشراح و لا يخفى ان سري من كلامه
 فقه و ان كان في صورة اشك في كون عبارة بشرط او بشرط لكن حكمه بعد
 العبارة سطر على كل تقدير بشرط اكلهم به ولو مع تقدير العلم بان عبارة بشرط
 و ان لم يخبر اكلهم به كك كما لا يخفى و مع ارجاع فقه سني و علة و علة
 بمرتب احد هاتين انا في به و فقه انشراح به هو المجمع الشامل

از زیاده غیر سوریه و اما امر به و نهام عدس ملک از زیاده لم بقصد انشا لیس و نهام سها
شترع و انشراح نهام عباد و سوح بلیغ و الاسرا دل اعلم لم یکنه فی غیر صور و انشراح
اصف کما یکنی و نهام ان شیات الدرب و نهام عباد و انشراح عباد
از انکه بل غایب و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد
بطله بلیغ و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد
کل واحد منها فی بین فیه کمال فاعلم ان من بقصد از زیاده جزو استعدا
بقصد شرع و انشراح و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد
فی العلوه و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد
در سفل فیه و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد
من ابوس و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد
استفاده و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد
فانه و سرح و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد
مع بطبات عباد و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد
نقدی الدلیل و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد
الوجود و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد
البه قصد و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد
صیوره و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد
او تفسیر صوره و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد
نصاری فیه و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد و نهام عباد

فان شاء و كذا اذا كان في الابداء فان مجرد قصده بان يكون هذا جزءا للما سور من
اول الامر بدو بوجهي قصده من سائر اجزاء الابداء فان كان الابداء سور من كون
قصده بها في وجه شعبة لكل وهو غير سفر بل قصده لكل عين قصده اجزاء فليس شرط
التحليل الا زيادة قصده بالنسبة الى اجزاء الزائدة لا انشاء بقصده من الابداء سور من واجب
قصده كونه كل في نفسه بل في ضمن الكل تام ببعضه بل ببعضه كقوله قصده ان يرب
في اكمه و اخذت اكمه من الابداء من ان فيه في مثل انعام بل قد يكون ان لو ان الابداء
المنفي بقصده كونه في ان حيث استفاد كونه بشرط ان كان انشا بالما سور من ان قصده
ان يرب في سفر في حصول الابداء سور بدو بوجهي استفاد ظاهر عليه بل هو امر حذر ان
انقصه بالعلم و غيره و هذا جدا من كمال اكمه و الزائدة ما يشهد به ذلك و هو
انعامه كالتحليل في ان براري اكمه و المحبته الى اكمه و جزءا لكل في اكمه و في ضمن
لا بشرطه و علمه و طبعه برهنة من الزان ثم شجر را به و قطع بعدم خرابته لذلك
عليه اعادة ابدال اسبغة و هو في حصول عدم اكمه و الابداء سور من ان عدمه من ان
اكمه و واد فمقتضى عدمه اكمه و هو اكمه باء عاده كما في كونها في صورة ان
اكمه و واد بشرطه في ان من ان لا ربه اكمه و فليكن ان في ان في ان في ان في ان
اكنين و محله في ان و بدو بوجهي كون انقصه ان كور سفر و سوجي شجر الما سور
في غير كون الابداء و قصده في سور به كما هو ظاهر بقصده الابداء سور الابداء
و في كطلت و بقصده ان شجر في كون الابداء سور غير مقصود لا عرف من حصول
انقصه من ان اذا كان قاصدا قبل اكمه و واد انقصه من انقصه لم يكن في المذهب
و استفاد اذا كان قصده بدو بوجهي ان شاء فان علم قصده من اول

الامر بعدی الزامه لم یکن فی صدق کونه فاصدا لکما سورہ شریعہ واما اذا خرج ان
 ایضا ما اذا قصدہ جزئ مستقلا شرعیا فی ایشاء او نفل وخرول اعلوہ فاعلم او دله
 ان تحقق موضوع الشریع فی اتمام الحج من افعال یا اهریط اهرنان قصدہ کجائستہ
 لم یعمم جزئیستہ فی حال احدہ فی مقبول فانه فرع اکبر کم کلاہ یمنی وندہ شریعہ سابقا
 فی ذیل بعض اہل التفسیر ان مالک مرہ شریع خفیہ ہوا لافراد واکثرہ علی
 غیر مقلدہ شریک من اخبار وشمسہ علی شریعہ انانی باعتبار کونہ فی مقام اتمام
 الغیر و تعلیمہ بانہ من الدین فانا احذر ذلک فی نفسہ وانی باعلی الغیر الشریع مطابقا
 صدورہ من الذہنہ تحقق الشریع بہ یکساہ متبارک اذا اتممت ہذا فتقول ان عدم تماشی
 الدلیل الاول فیما یفہم نظر ساز کرمانہ العین الدلیل واما الاربعا ان عا عن
 الشریع مہو ایضا فی قصدہ بر کفہ نہ بر حب ہذا فی شئ من العین اما بقسم الاول
 و ہوا اذا کان قصدہ کجائستہ فی ایشاء شریعہ فظا ضروریہ ان عا بہ ما لہ فی ہذا
 المقصد مع تطبیق علیہ ہر شئ نفس ہذا کجاء و صدورہ من شئ ہوا لکونہ
 منہ العمل الشریعی ملا اندازی انہ لو قصدہ فی ایشاء اعلوہ شریعہ بان
 لیکن حرکتیہ ہذا مثلا جزئ بصدورہ من کلیم علیہ عباد و صلوہ غایۃ الامر انہ
 عمل حرام فی ایشاء فلیکن نظر انظر الی الجیسہ و ہر خارج من اعبادہ فلیقول
 نسبتہ علی انہ و ہر مجرر قصدہ بان لیکن ہر دلیلا و کونہ عبادہ من مجموع اہل ہذا
 نہ کجائی فی ضروریہ تمام العمل شریعہ کلاہ یمنی واما بقسم الثانی ایضا ما اذا کان
 قصدہ نہ ذلک فیل العمل فانا حال ہذا و نسبتہ و ان کان تو با نظر الی انہ قصدہ
 الشریع تمام العمل الشریعی فی الزامہ من ابتداء الامر فہذا الا غلبہ

این متنی را در محل عدم بطلان اعداد و زیاده در مرجع اینک است که
نقیضه الزیاده و در جواب اینک است شرطیه مدعیان و نه تقدم این متنی را در محل
البرائت و نه شغل متبیه با شغل با بطلان در اعدادی که او منتهی
اکلم با بطلان در هذه اعداد ان شبهه ایست که انرا از کون وجه بطلان بعینه
جاری است این و تو هم انوقت بهیچ وجه است که لا تعدی الی کون انحراف
خداستعدا فلکون من قبل انشال عقب انشال و هو شریح محرم کانفهم
و نه انکذا و اعداد ان شبهه فانه لم یفسد لکون الزیاده و نه استفادتی منزم و نه
المحدود در بیان هو تعدد انشال نفس طبعه الا سور به من فردین و نه ان سیرزم
الشریح بعدم کون من عارض انشال عقب انشال فلا وجه حکم با بقاء و نه
در نوع با شریک ان سیر ان هذا المکدر و غیر دارد و فیا لوکان تعدد انشال طبعه
تا من فردین ان سیر ممکن بعد لها و معه کانه قوله بعد به انما هو اما انرا کانت
الغرد ان تدر کبی کحصول ان او جرد کفار می فذلک المکدر و حاصل و تعدد کبار طبعه
تا ضمنها کبش کبریا صداف و واحد لها هر دو در ان مجرد بقصد لا کدی بعد تحقق
وجود الطبعه فی ان کانی راجع تا من الغرد الاول قبل تحقق انشال فان مجرد الصداف
لها تحقق انشال با بیان الطبعه و انشال الغرد انشال بعین باب انشال
عقب انشال فی ر علیه مکدر در شریح فنه برغم العلم ان نه ثقل بعضی در و در
شکل مدینه که تا ادعاه من عرفان بین صورتین بان انشال الطبعه مجموع التزم
و التزم علیه با عفا و کون المجموع جزء واحد الی ملک ایف کانه اعداد ان سیر
لا لکون سرائعها سور به و یو علی تعدد الی لا بشرطیه متبیه اکلم با بقاء

[illegible]

سنتی الدار نه ان نشه منها بدین حصول اعلیٰ بنسب بادل سبب السوارزم
اشتریه بنسب به اصل تا قبل ان الدار نه حجه جویان اصل بنسب به شرعی
ترقیق وان لم یکن حکما و حصول اعلیٰ ملک مانه لا کان سر کول الامه نظر استماع
و موقوفه به حکم به دفع بنسب به و جریانه بدیده سف تا اما ان جوارز اتمام
اللاحقه البتة به استصحاب بکون نظر جوارز اوله قول تا اعباده استه او ادعایه
لا محل استصحاب بشرط کماله و کذا فخر و من جمع و از ان بعد کمال منافع
من بعضی کانی الراس نه من سخ جویان استصحاب بنسب به سطر سطر بر وجه فوجها
ثم ان شئنا انفسا من فخره ما خرج بکون کلیم سف و البتة انفسا به و کما را
مقتضی استصحاب قول تا اخر کلامه و لیکن کما نشه بنسب به اخر ماه بان ابراد به فقال
و البتة انفسا به ای و بعضی خد نشه ان استصحاب کانی عباده من البتة اند
نفسا به بنسب به و اللاحقه بنسب به بنسب به بکون سرور الاستصحاب
وان کانی نفس تا بنسب به اخره استصحاب بنسب به ان بکون من الاصول البتة
بنسب به استقدم ثم اجاب من ذلك بانسطة اللهم ادر ان بنسب به استصحاب البتة
الانفسا به من الاستصحابات اسر فیه البتة به استند بنسب به استصحاب بکون
تا اما البتة بکون وین تا بنسب به اخره استصحاب بنسب به بنسب به انفسا به
لا کان انفسا به من انفسا به و عدیه اولاد من البتة بنسب به اخره استصحاب بنسب به
و کان کلیم بنسب به کانی اب تا فخره کلیم بنسب به وجوب بنسب به
فخرج من الاصول البتة ان ذکر تا محکم عدم انفسا به بنسب به استصحاب البتة
و لا یحیی ان طاهر کلامه ریح کما نشه بنسب به حقیق تا رة

باعتبار في الموضوع وبتأثير الية التعالیه امر مستمر في نظر العرف نظراً بمرام ودرک
في انه سور است اندر کچه البز انظاره کانتعلم وانشی وکذا بما وخری جعل المستحب
مفسر کلمه انی عدم وجوب الدتبات وادول ناظر الی و معناه من اثنی الاول
انی ما اذا جعل المستحب نفس الیه التعالیه واثنا الاول بان بره نفس التعالیه
مدان کلها ناظران الی اخره حتی یورد مدیه بعدیم الدتبات وادول انیم کماله کنی
و نه یستعمل فیما ذکره من اجزاء اصل عدم وجوب الدتبات بالبح نظر الی عدم
کونه استمراراً مثلاً بالنسبة الیه لکون ساریاتان طر انقطاع کثیف من عدم
شؤنه من اول الامر فاشک به بوجوب ایشک فی شؤنه من اول الامر بل اجزاء
بنده اصل بالنسبة الیه ایشک فی الایح ایشک سکن فانه عدم وجوب الدتبات قبل
طریقه کان ثابت متین اکلم سیفاده ثم جریه بالنسبة الیه نفس انما یستفاد
من بنده ان نشئ فانه نفس انما یستفاد من انما یستفاد من انما یستفاد من انما یستفاد
کما ان هی المقصود منه ان نشئ ساریه فیه فانه وجود انما طمع کثیف من عدم فانه
فانه یستفاد من اول الامر منه بر و محصل انما ان اول اصل فانه یو حط بالنسبة
الیه الموضوع و اخری و اما کلمه و علی انشده برین ان ان یكون ایشک فی وجود الایح انما طمع
و اما اول فانه سرح له بالنسبة الیه ایشک فی الایح لا حدث من ان انقطع بوجوده
بدریع محض ففقد من ایشک فیه و اما بالنسبة الیه ایشک فی انما طمع فمر صبه انما استجاب
الیه التعالیه او فانه یستفاد من انما یستفاد من انما یستفاد من انما یستفاد من انما یستفاد
سببه علی فانه یستفاد من انما یستفاد من انما یستفاد من انما یستفاد من انما یستفاد
انما یستفاد من انما یستفاد من انما یستفاد من انما یستفاد من انما یستفاد

[illegible]

انقاعه هر اوجیه ط با حرار شرط بر لم یکن نه خانه وجودیه تا اسبق و نه انکشاف
 اشکاف وجودی مانع فیما خانه و اشکاف رجبیه اما اشکاف نه احرار شرط العدمی انه
 ان تحقق انقاعه بنا کفایه اصل بنا نه احرار نه عده و نه اهراف من شرط
 و مانع و محققه ان شرط هر اوجیه بر وجودی و عند اشکاف محققه پس بنا ک
 یعنی خبر نه و مانع لا کات عده شرط و العدمی مطابق اصل نیکنی به نه حرار
 و اما ان سیه فاصانه عدم مانع غیر محققه لا رسب تا مانع جریان فاصانه عدم محققه
 و شرط طبعیه ان خانه تر جبهه بنده اصل رجا نه انه عدم اثبات بنده انچه بر شرط
 الوجودی و العدمی نه تمام حاصل الی لک و محققه عدم حاصل اشراف نه انچه
 اشکاف انچه از اشکاف در شرط اسکله ک علم و نه احرار من با صرح به ستم
 ادعای رسیده نه انکه نه فاصانه عدم حاصل الی لک نه سیه تا ان علم اوجیه
 حاصل کسب احد الی سبب و منب احد ها بین انه ضرر سبب الی سبب ستم
 و نه تمسک نه ثابت همه العباده نه اشکاف نه طر ا مانع اصل نه ستم نه
 نه نه ستم و نه ستم اما لکم فان حرر انه ستم نه ستم نه ستم نه ستم نه
 طر اشکاف نه طر ا مانع کلم ستم نه ستم نه ستم نه ستم نه ستم نه
 بهنم کمر نه ستم نه ستم نه ستم نه ستم نه ستم نه ستم نه ستم نه
 و نه ستم نه ستم نه ستم نه ستم نه ستم نه ستم نه ستم نه ستم نه
 ستم نه ستم نه ستم نه ستم نه ستم نه ستم نه ستم نه ستم نه
 نه نه ستم نه ستم نه ستم نه ستم نه ستم نه ستم نه ستم نه ستم نه
 اشکاف نه ستم نه ستم نه ستم نه ستم نه ستم نه ستم نه ستم نه

[illegible]

اسطون فی العمل الموعود من حتمه وریصل ان حل ایدیه مع اعمی ان است یقین تمام
 اسوت لیون فی غایه الغرب منجه ظهور اسوت و حدت ابدیال کما یلیط فی
 الکفایت بدو مع کفر فی اعمی ایدول کما یقین و سل من ایشک فکرات است فک
 ایدام لیده ایدیه کجریه ایدیل است دون لکرا ایدمن شد و از کرنا بیدار من فقیه
 وضع اباب و سابق و شنبه بدینا دم ، ایدیه من ظهور اسوت و بدو بوج هر
 و در حایه ایدول و انشای مندر ظهور صحنه با ذکر ان است ابان و اما انش
 منع تقدیر ایدیه رلیون تفسیر ابعین ایدم و از مندر یقین اید کفر و اما ایدیه
 عام للادل و انشای مندر حایه اندر ایشک من ایدمن بدین ایدج منیا
 غیر لیکن و ایدیه ایشک منیا غیر جود ان یقین اعمی ایدول عمل ایدیه ایشک
 و اعمی انشای مندر حایه اندر ایشک منیا ایدیه ایشک منیا ایدیه ایشک
 ایشک من دون انبار ایدیه ایشک منیا ایدیه ایشک منیا ایدیه ایشک
 و ایدیه من انشای با ایشک ایدیه ایشک من انشای انعامه و ایدیه ایشک
 عموم ایشک من انشای کل ایدیه من ایشک من ایدیه من انشای انشای
 انعامه ایدیه من انشای کل ایدیه من انشای انعامه ایدیه من انشای انعامه
 انشای من ایدیه ایدیه من ایدیه من ایدیه من ایدیه من ایدیه من ایدیه من
 سین و ایدیه من انشای ایدیه من ایدیه من ایدیه من ایدیه من ایدیه من
 من ایدیه من ایدیه من ایدیه من ایدیه من ایدیه من ایدیه من ایدیه من
 ایدیه من ایدیه من ایدیه من ایدیه من ایدیه من ایدیه من ایدیه من
 و ایدیه من ایدیه من ایدیه من ایدیه من ایدیه من ایدیه من ایدیه من

[illegible]

و التام لك فان اعلم انه جال بوجوب الاستيفاء على كل نفع بر اخرج به سبب في
 من اجزاء البرائة في حصة النفع فانه ان كان النفع اسطر في الاخبار الواردة
 في حكم الزيادة والقصرة وانه قد يكون في حصة النفع ما لم يكن في حكمه بالسطح و
 جمع ما ذكرنا في هذه الحال المستلزمة ان لا يكون الزيادة اسهل من ما يكون عليه سبب
 وانه قد يعدم البقاء ووضح في شرح سبب الاستيفاء في هذه بان العدم فيها كما في
 النفع سبب ما كان راجع الى اذ قد لا يكون شرط سبب ما قد يكون ان حكمه
 السبب ان قول قد يكون سبب انه قد يكون في سبب ما يكون في شرط ما في الزمان
 انه في حكم سبب ما في صورة النفع كما قد يكون في الزيادة سبب ما في
 المزدحم عدم العلم لم يكن شرط ما في يكون الزيادة سبب ما في شرط ما في
 ان الزيادة اسهل من اذا كانت في قسم انه في حكمه سبب ما في سبب ما في
 ان نسبة ما كان في سبب ما في شرط ما في سبب ما في سبب ما في سبب ما في
 هذا كله بالنظر الى ما يقتضيه الاصل بالنسبة الى كل من الزيادة والنقصان بالنسبة
 المتقدم من البرائة في الاول والثاني في الاول والثاني في الاول والثاني في الاول
 الرب وعدم القول بالنسبة في شرح سبب الاستيفاء في هذه بان لو لم يكون سبب ما في
 في حكمه الظاهر في بناء النفع في سبب ما في حكمه الا ان في سبب ما في سبب ما في
 الاستيفاء على البرائة كما قد يكون في سبب ما في الزيادة ان اذا طر النفع في سبب ما
 قد سبب ما في ان سبب ما في سبب ما في سبب ما في سبب ما في سبب ما في سبب ما في
 سبب ما في سبب ما في سبب ما في سبب ما في سبب ما في سبب ما في سبب ما في
 ان قد يكون في سبب ما في سبب ما في سبب ما في سبب ما في سبب ما في سبب ما في

سبب مقتضیه نه که نشان این است که اولاً در لغت ادبها و در معنی آنها من بین مقتضی
مستغنی کار خوب و الخیریم و ما در مقتضیه کار نه ادبها و مقتضیم ادول و در معنی
این است که مقتضی نه معنی هم انصار من جدا نمیکند از اگانا نه اینچنین انصار من انصار
ادصول فان ادنوی منها ای مقتضیم مقتضی فان مستند مقتضیم پس اد علم
استغنی و هو است نه انصار من کانه کفین قسم و نه من کبان قاعده استغنی
مع انصار من غیر رجا نظیر اما ان استغنی ادول باین استغنی و نه
نه نه فان انصار من استغنی و برائت با سبب اما کجاست ان مقتضی انرا بدو حاصل
است فقط مقتضی انقاعده الرجوع اما اصل اخر بکون سرود است فقط سرود
نه دان لم یکن سرود الیه من دون حرف نه ازیک من ان بکون ان است من
صنف احد انصار من انصارها انول و نه کفین ما نه فان نه مقتضی انعام
اد استغنی و احد و جواز الرجوع مع انصار من اما احد اصل استغنی
مع اکلم با انصار من عاده محصل سرود لم یوجد سرود نه انفعه کانه کفین و ادول
سرود من انعام ان معیه هم استغنی و برائت من باب کلمه ادالورود و دون
از جمیع کاهو نشان نه سار بر او و نه بر بذا کله نه مقتضیه ادصول اعلم مع
قطع اسطر من انفراد مستغنی و نه من اخبار کانه کلمه مع ادصول اما عله حفظنا
مقتضی ان بنا صفتان احد هما مقتضی من اخبار مع عدم ادعا و نه کفین
نه انصار و نه صفة ادمن همه بطور و الوقت و مقتضیه و الرجوع و کجاست و نه باین
مع سبب نه اسرار عقل زبانه و مقتضیه و نه انصار مقتضی باین سطر انقاعده و نه صفة
سطل لها کتوله سر من زار نه صوة معیه ادعا و نه کتوله هم و انرا استغنی

از زاده الکتاب فیستقبل صوته را می برد و در آن دهنه الدخا و طاهره از زاده
 و اسهول و نه حرج شنبه اند سفاری فده بان استبه مینا و بین اطاعت الدایمان
 العموم من وجهه الزیاده اسهول بنادیه خفاص لاغاد باسهول و مکرله لزاده و استحقاق
 و اما مکرله لشرا بط و مکرله فده حیا عن کتبه فده عدم بنادیه لکنک به عند ترک
 شئ من اشرا بط لکنه ادرعی عدم الانح من معقنی انما مکرله و فقیهه ظاهر اللفظ
 ابدان هذا اعتبار بان لکن سوجا بنشر استبه بین اطاعت فقیه فده دی ستر من
 فی تحقیق مکرله بط فده دل الدخا رتبه اثبات الدرب اندرین ذکرها مکرله
 الدخا ل فده فده دین علیها لکن استبه من العموم من وجهه ان خفاص لاغاد
 باسهول و مکرله لزاده و استحقاق اما ابدول فده ظاهر عدم الدخا ل فده فده فده فده
 انه لو كان مثلاً صورة اعمد یعنی لزم کفار جزء اعمده و شرا بطا باکثر
 فان ما کجوز ترک مکرله مکرله مکرله مکرله مکرله مکرله مکرله مکرله مکرله مکرله
 اعتبار ساجه ابدان فده ابدان فده ابدان فده ابدان فده ابدان فده ابدان فده ابدان
 بل انما هو سون بیان حکم، مثبت فیه فیه و شرا بطه و شرا بطه فیه فیه فیه فیه
 ادره شربت ابدان فده ابدان فده ابدان فده ابدان فده ابدان فده ابدان فده ابدان
 فده فده فده فده فده فده فده فده فده فده فده فده فده فده فده فده فده فده
 و استحقاق فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه
 وضع اکر دت فقیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه
 من الدرب مکرله فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه
 او المستعمل فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه فیه

[illegible]

[illegible]

[illegible]

عمومات ازبارة اخبار المستقبلة و تعبدات المذكورة و نبأ استیلا و وجه
نیجه نبأ ان نشأ بقدره كالمعین علی من لا یطعمها صفانا ای ان مجرد وجود غیر
المستقبل من الكارج مع قطع النظر عن اللفظ و المقام و الباقی و الباقی
حرف اللفظ ای من دون قرینة مغایرة ارجاسه وذا سببی الیفعال فی انهم یفهم
الدرکات صفانا ای لا تعدو فی اسرارهم و الطوائف فان ما ذکر من ان نشأ
منا فی غایة الوهن كالمعین فمقتضی القاعدة کون مطلق الزبارة السبعة علی الوجه
المرور فی محله سجدة للمعمورة علی وجه الاحتجاج و قد مر معنی الاخبار بقوله نجبه
سجدة ای سجدة علی الزبارة و تعبد و نحوه و حکم بدفع ما زیع عنه شیئا منه
لأن مقتضی طوایر تلك الاخبار نفیم حکم لمطلق الزبارة ای سجدة علیها
و ذکره الزبارة فتم اذ مر ان نشأ فی الزمان فی حقیقة شیء او شرطیه من مقتضی دلیل
فی حقیقة و شرطیه علی وجه اطلال کبیر یوثر و ذکره یفعل من ان نشأ
سقط التعلیل باعلی او الشرط و هذا اذ فضا محال ان یکن یوثر و لم
سقط التعلیل و حیث ان یزید فی توضیح المقام کبیر یفعل فقیمة محال مقتضی
سقط فی المقام بقول صور المستند اربع مدین و جوب کل من یفعل و یخبر و شرط
المانع باطلان یفعل ام بدو و ان نشأ فی الملبس و جوب یفعل ثابته علی
و یخبر و شرط باطلان یفعل او بالعکس او کلها به سلی فی هذه صور اربع
الاولی ای ان اذا کان یفعل بها اطلال یفعل فمقتضی القاعدة سقوط التعلیل
منه تعذر یخبر او یخبر من ان نشأ فان مقتضی فقیمة اطلال ان یخبر و یخبر
فی حقیقة علی وجه اطلال و هو جوب اطلال یفعل علی هذا

[illegible]

بالبسبب الی سبب من یقید من غیره من ذلک بین شرط و اجزاء و ادنی حال فی سبب
استعمال اللفظ فی البسبب بالبسبب اما بما هو و انما در مد فوج با زکوة شتی قد
من ان اطلق علی سبب کفین موضوع للمیة الملهمة العارضة علی المحرر من البسبب
و البسبب و نه کلاسه شارة اما ان هذا استعمال و ارد علی الشئ العالمین لم یکن
موضوعا للعلیة المطلقة دون الملهمة فوضح ذلک ان اطلق علی مد البسبب
الشیء لکان موضوعا للعلیة المحوطة بالشیء و البسبب طیبة فیلو ان هذا البسبب
محوظ فی نفس الموضوع له فالبسبب فی هذا موضوعه مدی فرد من ارفیه فلاحم
هذا المکدر و ارد مدیم بالبسبب اما جمیع الملهمة المختلفة البسبب و دد مدیم
لهم من ذلک فان کل فی کثیف من ان السبب فی البسبب به یبزم استعمال
اللفظ فی البسبب البسبب و هذا کذا فاقول لم یکن موضوعا للمیة الملهمة فان
اللفظ فی هذا القول و انما سئل فی ملک المیة و انما یجب فی البسبب و انما
و انما من نفس البسبب و البسبب مدیم من دون تغییر فی نفس الموضوع له فیلو ان
الاستعمال و انما من باب تغییر الدال و الدلول و توهم انه ازادفت ملک
المیة الملهمة فی کلمه ای لهذا المکدر و سببه مدیم البسبب و البسبب فی
باعتبار البسبب و البسبب مدیم مدیم بوضوح التوفیق بین ما اذا غیر المعلوم و ادیاطان
جزء الموضوع اللفظ و لوحظ فی البسبب کسب البسبب فان تغییره بوج تغییر من
اللفظ الموضوع له یبزم المکدر و اذا اختلف البسبب بین ما اذا غیر مستفاد من
لفظ اخر یا دته فانه لا یوجب تغییر التک المیة الملهمة فان البسبب فی البسبب
و انما و البسبب و البسبب مدیم فی زجب تغییره ان ذلک المعلوم البسبب

الوجوب المردود بين المظهر والمكتمل بعد انبائ احد هاتين السعيات استجاب نفس له وجب له ان يست
المتصف بالوجوب نظر استجاب المظهر وكلامه مستجابا للمعاري فنه في بيان الوجه
ان ثلث من حيث تنظره استجاب المظهر يمكن ان ينزل على الرابع وان كان قد
ظاهر كلامه وكيف كان فانه قد دس في شئ من هذه الوجوه اما الادل عليه فانه
ان انبأ في ثمانية استجاب على انبأ وهو في تمام مع وجهه الاطلاق انه لا يحري
فيما كان المقدر بشرطه كما مرح به شيئا للمعاري فنه في تمام بيان الفرق
بين الوجوه لكنه فنه لم يفر من بين وجهه السعيات ان شرطه واخره سترج سواء
من حيث تنبيه الرب وانه قد انكر الفرق بعض احواله مدعي ان فانه شرطه
لغاية احواله فكما ان المظهر به ثمانية ثلث في حال وجود احواله فلهذا المشرط
حال وجود شرطه فانه يمكن فنه في سبعة احوال وفي المقابلة وان ما ذكره
فنه في سبعة احوال استجاب الوجوب الغير المشرط فانه ثمانية انبأ في الوجه فنه
ذلك ان شرطه طلبة من احواله ان كانا رتبة الصادرة في نفسها من المصنف
بل ان هي عبارة من التبعيات الطارئة على تلك احواله احواله بصيرة ورتبة
مشرطة لغيره فانه كما في المصنوع بالشيء الماهجاس وانه ابعث منها بالذخا
انتهى به كالحسن المفضل كجب طرقت كجبل الله من واما كجب الوجود كجاري
فتمثلت اكلهم انا هو من ان فاص سبط نظر نحن اكلهم نفس المعبد كالحسن
مؤنة شدة من الواضح انه اذا كانت احواله شرطه موحيا مودع من المصنوع
المشرطه فانه مودع لم يزل يخلق اكلهم مودع ذلك المصنوع اكلهم سبط
الوجود في الخارج والمظهر في ذات الشرطه فانه مظهر مظهر مظهر

بعض

معنی الایمانیه من قبل طهریه سوازم الیهات کاسته بر کیدی باسببه استغفار
 اعتدله و نه تعین به طلب غری کما سبق بالاعتدات کف و و جود طهریه استزد طه
 لمیت غدره کصول میزان امکن صیل منن استزد غدره کصولها کما بان دی کلانهم
 ستان و کجود استزد غدره جود طهریه دان افعیل غدره جود کسین فاذا لم یکن لغزات
 استزد طه طهریه اصلا بعد اعتبار استزد طه فدا جرم بعد ثبوت استزد طه شش استزد طه
 و اذا لم یکن له وجوب غری تقدمی فداستی سرور کجربان الاستغاب و نه الکلاف
 اعتبار کجربان و جوب تقدمی من باب ترفعت حصول اعلی علیه سرفنا بلا کفار
 فدا صح فدا جود الاستغاب هذا غایه ما یلین انانیت ادرین نه ترجمه استزد
 اقول و بعد نه استغفار نه شش و نه بدست انانیت ملحق بفتح ضمیمه کمال و انانیت نه
 انانیت ضمیمه نه صدق استغفار نه السامی است استغفار انانیت هر مقام لمین موضوع
 من المخترعات شرعی و انانیت فدا غدره جود طهریه جود طهریه جود طهریه جود طهریه
 المنبیه انی تقدم تفریح استغفار انانیت فدا غدره جود طهریه جود طهریه جود طهریه
 و اوجیب سرف طه شریفه فدا کسین باثبات لغزته تم تزیب علیه وجوب استغفار
 کما یکان استغفار من وجوب فدا غدره جود طهریه جود طهریه جود طهریه جود طهریه
 من ذلک کله انانیت استغفار استغفار استغفار استغفار استغفار استغفار
 و قد تمیز استغفار تعین استغفار استغفار استغفار استغفار استغفار
 الاستغفار من عموم فدا غدره جود طهریه جود طهریه جود طهریه جود طهریه
 انانیت غدره جود طهریه جود طهریه جود طهریه جود طهریه جود طهریه
 احد کما یجوز و هر نو له اذا امرکم بشی فانوا منه استطعتم و انه عزات علویان

احد لم يسور له شيعا وناشبا وادبه رك كلمه بدتر رك كلمه وبنده ادخار دوان لم يكن
مذكوره بكتب اصحاب السنه اذ لم ينسبه اذ ان يكتف بحديثنا مع ذلك
اصحاب بل يصفها صار كاشل بامر من احوام فغدا من كجور من واري حال ففتح
العلماء نارة في سنة من حيث ادر سال وافر من وادها اما ادول فزجيج كمال
فيه ترفق على ذكر سنة شين احد يكبان ارسلا فنه طين على معنى عام سهل لموضع
والسوفوت والعلق والسطح والمفضل فنه طين على معنى خاص وهو سفت ردا
اجمع ادون اخرهم واداد اكر اركوا اوسط مبط بهم كرجل وسفن وسفن
اصحاب سندا وقد كلفوا ارسلا وادان من الى ان من صر من غير اركوا اوسط وادها
هر لسن ادر سنده عند كجور على ما قبل وقد فيه بعضهم بازا كان اناسي كسر
ولكن السنه ادول عند اصحاب عدم ادر خفاص كجور من ارسلا من ان من صر بل انهم با
السا براده من اربا ثم انبه باثبار سناه كفاص صار سطر حاد لا سطر رديا
في اربا رنمنه انزال من اربا سطر وادخل كلك وادخل من من لا يرسلا من سفته
كاتب اربا كجور فاشا واد فادول واد باطل من بعضهم اترقت فيه سطر وناشبا
ادقوال سوب اربا شرح وادقة اربا سبه اربا على سب اربا اربا اربا اربا
بالرسل كعلمهم بالاسنه واد بعض اربا اربا اربا اربا اربا اربا اربا اربا
انف عدة عدم اربا اربا اربا اربا اربا اربا اربا اربا اربا اربا اربا اربا
سدر سبه كونه من اربا اربا اربا اربا اربا اربا اربا اربا اربا اربا اربا اربا
صغير جدا اربا اربا اربا اربا اربا اربا اربا اربا اربا اربا اربا اربا
كون مراد كلامهم على اربا اربا اربا اربا اربا اربا اربا اربا اربا اربا اربا اربا

[illegible]

[illegible]

بغیر دی

نفت در حل ادهی ب طبعان دان نم لمن مذکوره فی کتبهم اورد و در کتب من نوره و کذا
 در لم یعلم استاد هم ایضا از ائمه ادران منشرح الی ذکر اذ قال ثم یلاحظ
 کل واحد من اخبار من ثبت انطباقه علی ما یستند او و دلالت فاعلم ان اذ قال
 الملک المفقده ثمه و سبطه من معین ش فرات فرین قول رابع و برادر به و حیات
 احرار تنوک با عدم معن و هر صریح فاضل الزاغه و محاکمات رسی و اندر وسیع قدم
 و قریبها و قول باید نباشد کله و هو ظاهر اندک و محاکمات صریح استار الی ذکر و قول ثابت
 بالنسب من اذ فرار اکی رجه و اندر به فی الشراط مع الدل اثباته و اثباته
 الدل کالسبطه من سبب اذ یفاری فده و من معین ش فرات فرین استغسل فی
 اذ فرار اکی رجه من السقطه منک و السقطه باید نباشد فی الدلی و اشقی فی اثباته
 و نیز اربع اذ قال و کتب فی اشقی الدل السقطه من السقطه کتبیه کاسبه است
 و اذ عتبار به کار کتبات اشتریه و فی اشقی اثباته است من السقطه اندر هر کت
 عندان کایم شد رصفان و اذ قال ایوبه کاشته معین رمن اسب کله کاعوم
 و در معده و تحقیق اکت می بندد اذ قال سبطه معرفت اعدام فی بیان معاد اخبار
 و باب فتول سبب با به اما ارد اذ الدلی الی قوله مر اذا ارزکم شی
 فانه انما استطعم فانها هر ان اخبار سند ما لا یسقی الشکم فی خانه صفان
 الی کجابه با سنده پیم و الکتب انزویه قد سبطه من کلماتهم فی الکتب الاصولیه
 کونه قریب من انوار حث از لم یعلم من رعد من عماد الاصول القدر فی من
 حث است یح ان بانیتم فی الاصول با عدم اذ عماد باید ارات بطنیه و اخبار ادهار
 المعبره فله الکفیف عن ان است فی غایه الاخبار فاشان انا هو فی تنقیح

در حدیث است

و اندکی است از اذ شاره
 بعد از السقطه عدم کوزه
 مفدا فارجه

و در کتب و در کتب ان ناستها بر توفیق ما سرور بین واضح و حق بنا کون اندر و در ما
 در جوب و در ظاهر و در توفیق و بنا کون المراد است اینی هر یک و در این کتب
 در صرح و بنا کون نقطه من الضعيف و در اهل کلام و اشغال فان الحمل و بنا
 در سبب کوننا للاستعداد و در الضعيف و تاسية الاستعداد سبب في الاستعداد و کلمه
 فلابد من ثبات هر ما انبساط و لو ضعيف ساير الالهيات بالاسبب اربعه و قد سبق
 لمقدمه اوله بالهذه الضعيف فخره اما الدال فبینه سفان الاله کونه موجودا لعدم صفات
 الاله کونه الاله ذکر هذا الدخال و ان ذکره معین طرد الباب انه سالد محقق للاستعداد
 في المقام بالاسبب اما الدور المحو طر لها حجب طر بران هر ما بوحظ استعداد
 و انما بابت بر ملاحظه امر استمر اح اثبات من العلوم عدم کوننا نعم من باستعداد
 الفعل کفره کما بدکینی و اما اثباته فاقترن اثباتا ادعای فی فیه بانه می بر خلاف
 کفایت در سبب راسبه اند بر سبب معنوده و المقام و نه نه و اثباته نظر اما اوله و منع
 کون استعمالها یعنی با می بر الدخال کونه من ساینها کفیفه و نه کلا من استخارجی
 استخراج بان کبود کثیرا استل معین معنی طر وجه کفیفه فیه بر و ثباتها
 کونه می بر الکن الغرضیه طر کس موجوده و ال ظهور اندر بابت ثبات فان الالبان
 معنی الالبان ثبات لای من ان يكون سعة با ببار کلمات معنی استخراج فیه افریه
 و اوجه مع کون من یعنی با و ثبات سببها المجازیه و عدم ظهور اندر سبب لکن لیس
 با و سبب الضعيف نه بر حیدر لدن سورر لیسک بها انا هو نه مقام ترسب علیها اثر
 علی و بر وجودها لدن علمه من بعد حرفها من کوننا معنی باید سبب
 الضعيف بل نصیر مروده بینه و من استین فانه سبب الاله و لویه سبب الاله حال

فکون مراد منه الاله
 و نه طر من الکبریه و این مقام
 استخراج با و ثبات و اینه
 من ساینها استوره

و فی مثل هذا المورد شرح لها جدا نفع هذا بدین ملاحظه از صرح بن هذا الخ
و من کوننا للشیف یا نقد بر ظهوره و سیاقه اعلام فیہ و اما ان کتاب الخ کوننا یا شبه
نا حجاب من تحت الافغانی فده بائنا فی خصوص النعام فی کتاب لغا هر بعد کاند
یعنی یا اعارت باب اعلام توضحه انما ان محصل یا سماه ارش و لم یکن
ما صدر به زمانیه ادبیاتنا فیما استعلم و لکن ما وصوله اما ادول مقبیه ان ایان
کتاب ج اما سین و سین ح تغا بر مینا یکت کحیل ریح ایام ما و غیره عین الریح
و سینم و یک زیاده من فی الغفرل به من دون ماده و من سینم جدا و با کلمه
محصل من یا مثل و اما ما مد محصل به سفا نا اما استرا به نقد بر ایان و کتاب
تعدیه الا کتاب ما و اخذ الوصول زمانیه و کلاهما خلاف الظاهر و استشهد به زیدک
من قوله ان هشام فی قوله نعم کلون من اسرار حب صل من یا شبه لا کفج به
مدفوع بان الاصح کوننا زائده ح وجود اشارت من استهد و لم یستود له وجود لغا
من الیین و الیین نا استهد و ابعان ترجمه ابیه شبه دره و ما و هم بمقاسه
و اما ان فی شبه انه می لغه تلفظ هر من وجوه بدسترا به تقدیم ، حقه انما و خصوصا
من سققات حله الوصول فان اما و یا هذا بقدر لم یکن وصوله دان اصل
الوصوله ایضا و ظاهرهم عدم جواز تقدیم شی من اخذ الوصول به الوصول بدسترا به
نقد بر الساعه الوصول فان غیره لم یجد در راجع الی شی و اما را ابیه و غیره
ادبیات معنی الدشال فده می لغه نظرا هر و الوصول مداح ان استرا ابیه
فی النعام بدتلاجم انذرت اسلم اصلا من دان کانت من عا مینا کفیفه ادبنا
غیر مراده جدا و انداز کران فشی و دانه الروایه هذا الخ لم یجد و

ان قشره و سنده و نظره و استقامت طهارت و دله و کما به صریح کلامه و حال کون من معنی
 ابناء و در میان ابناء ان الحمد و در الامم مع تقدیر کون من بعض و در کلمات
 معنی حقیق و ظاهرات اللفظ از بدین اقسام و یک امی از نظر الان اخذ و بعضی
 سبب از ادله ظاهر و غایب و با سبب دلالت و ثبوت از معنی اطلاق است
 و تنبیه که در کتاب و ثبوت تفسیر و بعد از عدم تمکن من اثبات المجموع و تنبیه
 تقدیر العامة و اذ ان غیر بعضی با سبب الی این و کلمه من سلفه بجا نهد و اما از
 اعتبار اظراف سلفه با استطاعت فاعل و در استند و اعتبار ابناء به سبب
 کما به کفنی و معنی و اما بدین ملاحظه از معنی بین کون من معنی ابناء و کون
 بعضی و در آثار و ملاحظه در جهات انداخته و احوال و انکار چه اما اول
 فاعل ان اخذ و بعضی ارجح و اولی و اما از معنی تقدیر اخذ و معنی ابناء
 مرجوحه با سبب ابناء و انکار سلفه و در تعاب من تقدیر ملک الظواهر اما از کتاب
 ادله ظاهر ابناء مع تقدیر بعضی و معنی و انکار مرجوحه با سبب اولی
 مطلق اما از ادله صریح و با سبب از ادله و در بین ابناء و ادله ظاهر و اما از
 اولی ملک و انکار کتب النوع و ادله قریب بطور و معنی و اورد و کجاست
 ضربات مختلفه و در حقیقت ادله ظاهر و در این من هذا و انفس و در
 ان اعتبار من باب دله و افتضاء ظهور و ان کفیه و کلمه من
 شایع و در کون ابناء و در باب کفیه و ادله و کما به کفنی و در معنی ابناء
 مع نردم و ادله و قول بعضی و با سبب تقدیر و ادیان معنی و ادله و کما به
 مالد و حقیقت و در اعتبار و تنبیه و در ادله و کما به کفنی و در ادله

اول من اعتبار الممازیه فیما لا ذکره شیخ الفارسی فیه من ان ظهور من فی بعض
 حکم علیها فذا سن ما حظه الفارسی من ان حکم و الملکوم و بد کنین ان هذا الجواب
 جبر بناء علی ان تقدم بعض الظواهر و الاصول المنطقیة علی بعض لم یکن من بارک المکرر
 دون القوة و الضعف و انفسه انما نوضح ذلک ان تقدم بعض الاصول المنطقیة
 علی کالسف علی ان هرکانه اسام و ان خاص ادا و اظہر علی ان تقدم احاطة کفیفة
 فی اتراکین علی احاطة کفیفة فاذی انفریة شلا اما ان یکن من باب القوة و الضعف
 و ترجیح انندی علی الضعیف کما هو ظاهر ان کراوت باب التکلیف و جعل احاطة
 الکفیفة فی ان خاص شلا حال علی احاطة اعموم فی اسام و انفراد با ککراته انما یفسد
 و لیس باعتبار الملکوم فیه اعموم محض انما لم یکن ما یفعل باعتبار احاطة اعموم
 فیه اعموم محض انما من فان کان انما من حیة قطب بعب و انرا و ان کان
 قطب بعب حال علیها و نه سلك هذا السلك شیخ الفارسی فیه من ان سلة
 انما اول و انما صح و ما ذکر طه ان ايراد بالتکلیف هنا غیر ما هو المراد فی حکمة بعض
 الاصول علی بعض حیث ان انفراد هنا کون انما کم اصلا جابر یا
 فی اسب و الملکوم فی اسب ادا و ولی اصلا سو صوب و ان فی حکم و هذا الاعتبار
 لا کان من جهة حدوث انما یفعل فیه باسما اما انما باعتبار اعتبار من
 و اما انما اصول المنطقیة فیسر انما من کل ضرورة ان انما من انما من
 اسلم انما جالی با برارة انما اعمومها فذا سرح فیه من انما من انما من
 انما ان انما من الارجحین بطله فیا کان اعموم و انما من شلا من انما من انما من
 و انما من انما من انما من انما من انما من انما من انما من انما من

و بعضی باشند از انقدره تا کل تعلیف و از انکذا تا لواحد و شش و یک و اربابان
 بعضی منه اتمکن من ذلک بعضی فانه لا بدیه ان یغیر بعدد عدم اتمکن من شیان
 اتمکن فی غیر المطلوب کما لا یکن هذا القول و الاضافات ظهور من ان بعضی اقوی
 من اطلاق استیفاء عدم بدیه و تاسیدان تا باحاله عدم الاضمار و هو ان منع
 لزوم الاضمار کما در معارضه باخذ الاء و ارباب و هو خلاف اطلاق هر فمثنی
 شینا اذ معارضه فیه بدیج عن فرة کما لارج اذ ارجح ان المکره الاستناد و دام
 حقه هذا کلمه تا ارجح اذ ارجح و ایا کما رهی فیه ارجح بعضی با هو لعمرو و فیه استیفاء
 من ان التاسیس اولی من ان التکید فانه لو حمل علی البعض بقدر مقام التکثیر تاسیس
 من ان التاسیس عدم ثبوت هذا کلمه فیه عقلا و لا عقلا کذا فانه لواحد من بعض
 بان نه بغير معاد الراء و ارجح تا کید لا کلمه به بعضی من ارباب بعدد فیه مثال الا توری
 و لزوم انباشته منه و فیه ان ارجح بطل فیه انفا عده بنی تا شوبنا و اربابا
 و هر کم و اربابا تا استیفاء در اصل نه توضیح و ذلک ان تا جواز الاعتماد علیها
 و عدم وجوبه اذ انوال تا اربابا بعضی فیه اذ اکان هذا اذ اربابا تا کلام واحد و بعضی
 ملک مسمی و ایه فیه کما اذ اقال ارم زید و زید فانه اذ ارجح کون انشائه
 تا کید التادل اذ المراد نه شمس ارجح فیه اربابا بعضی و ان التکید
 نظر الی ساعده ظهور بعضی و ایه فیه ذلک لمورد فیه اربابا بعضی فیه اکان
 اناسی فیه فیه بعضی کانه المشرک مسمی و ان کانه مقتضا لعموم فیه فیه
 استیفاء من اذ الم شینا ان التکید فیه کمز من اناسی و اربابا بعضی اذ اربابا
 و ایه احوال مسمی و ایه فیه مل مع الزل فیه استیفاء المطلق فیه فیه

نبوت حکم لمیسور فاندازیم تا کل مسویران تعلیم تا نبوت اکلم لریح قطع نظر عن ذلک
 اکمیت ثابت ثابت کلم نبوت و الله ملا فیزم ان لمیسور اندی هر ماور سیر
 لا سقیط با ماور بر اندی هر مسور و هر کلم و اما الله جزاء لوجوب لریح قطع
 واجبه انه حال لومنا اجزاء و بعد نفس العمل بجزاء ان بده کینه افعال نفس
 و اما مع قطع النظر عن کینه ملا ثبت لریح اوجوب حق لا سقیط مسویر نه العمل
 استی و اجاب عنه شیخ ادفعاری فده بوجوب ان اول ان عدم سقوط محمول
 مع نفس لمیسور لریح حکم نم بین المراد اما ان قال و هذا لعدم انانیت
 تمام لمیون ارشاد و موجب استی با تکلن ان الله محقق ثابت است و الله کانه
 الله بر العمل او سر هو ما کانه الله بر بانه عدم افرادی لا کینی علیک لریح عباره
 من انفسور لریح اناده المراد فان حل عدم سقوط مع نفس لمیسور اندی هر عبار
 مع نفس العمل ما مدعی نه کانه حل سقوط مع لمیسور ما مدعی نه دقه حل
 استبرج بر من شیخ ادفعاری فده اجاب بدن اشرار لریح تمام اشرار سب لریح
 اثبات ادعای اشرار و استعظامها و لعل هذا الزم فاصل الزمان باب
 و الله لا تنف و اما ان حکم و قال ان حکم لمیسور اشرار فراه فده مثان
 عدم سقوط محمول مع نفس لمیسور اشرار لریح انما علیک نصیح اکمیت محمول عدم
 سقوط مع نفس لمیسور من دون ارتفاع اشرار و بریم و الله اکمیت مع العمل
 نه صیحه ان لریح اکمیت افعال ثمره افعال ان لمیون المراد اشرار عن طریق تعدد
 ان العمل لمیسور عنه هم لا سقیط سقوط مسور و هذا ادخال لا کانه ثبات
 شان اشرار نه تمام اشرار کاهن فده غایه اسعد بل

سقط

طرح بده و نامها آن بکون البراد مجرد از اخبار عن کون لیسر مورد حکم عند
استدین و آن حکم لا یستطیع سقوط حکم لیسر کالان کل من عدم تغیر حکم لیسر
و نامها آن بکون اثبات علی کلم لیسر و آن کانت کلمه عبودة از اخبار فی غیر
نقد از کتب لا یستطیع لیسر و کتب اثبات من عدم تغیر لیسر فی هذا حال
بصحیح است در عدم سقوط از نفس لیسر فانه بنی عرفان هذا یستطیع لا یستطیع
و انفعان عن عدم سقوط و جوب اثبات از ان عدم سقوط محمول علی نفس فعل
در حکم لازم است اثباتش فراده ان هذا حال بود از هر من ارادیه و عبودت از
اخراج است بشیخ الاسلام در کتاب کتب کتب کلامیه و الیوم می کافر از اسامی بصحیح است
ستدلال بر بی لزوم اثبات اجزای ابی و در بکون ارادیه ظاهره و ادخال
اسامی لازم است اثباتش فی صحیفه سوره با فراد اسامی و است اثبات خدا ان
ما ذکره فی کتاب من حق عدم سقوط علی نفس لیسر و کون سوره هذا السلام
فی مقام وجود از کتاب لا یستطیع فی مقام اثبات ماسه و ما هر محله پذیرند کور فی
و نه از روی علم از ادب با کتب است از کور کار غرض به بکون از اخبار این عبودت
الادل و تعبیر اثبات بکون محتاجا از اسل و هر معذور فی مقام من یستطیع ادل
استاد از کتب اخیر به ظاهر و در کتاب الیاد است و من لست به و یستطیع شیخ
هذا الکبار کمال از رد و ادخال مستطیع است من خبر الله تبارک و تعالی
نیمک با تقدم من ادویه اناسیر یا اناسیر فانه علی ادل بکون ناکب و دون
اثبات لکن فیه و انت و این ملک انعامه بسیار فی مقام حرث اللفظ و صلا
دن بکون فرشته حارمه کافه انعام فانه فی غایه الضعف

[illegible]

من اکتفی قول و یکن ان کلم سیدان مراده بالمجاز حمل کلمه علی اخبار فانه
بعد فرضه کون خطا هر دو ادانت و چون اخبار خلاف اظهار شده بر نه پس
نسل و بطله نشره بن حل ادرانه علی ادعا رد نشره بر اکلم کار همه از ان مع فرض کثره
حق لکم ایضا علی وجه شامح و من حلها علی ادانت و بنا اذاکان کثره و نشره
قبل زمان انکلیف ثم صار شراسح کون معین ادعا و ادعا نشره ایضا انان
بجای ادانت بالمسور و علی ادول و ادانت هذا المسور لم یکن حکم و سید با غیر با
و قد یکن ادول و بنا سغیب من مد حقه کلم فان کان المحوط اکلم انان کیت و کان
نشره ایضا محوط اکلم ند نشره ند نشره ح کات و ادانت المحوط فیه
اکلم ایضا نشره ند محوط نشره ادانت انان نورم و ادانت کلم
ند بزرگ کلم فعه اور و علی بن من انان و ادانت و با بر ادانت کلم راجع الی
و ادانت سید سلیم هر سه و با نشره ایضا ادول منان ان حله بزرگ خبره ند یغیر
الا رجحان و نه ان کجی و ادانت ایضا من مردم ادانت با با ند نشره سغیب
و ادانت الکسبه و اجاب من سغیب ادانت فیه و بطله کلمه و ادانت و ادانت
مع انه از ادانت الرجحان و ادانت من ادانت عدم النول با یغیر و ادانت
التم سید و نه بنافش و نه ادول بان اکلمه کثره ما خلف فیه ادنوال و ادانت
ظهور ما و ادانت و ادنوالی و سغیب الرجحان و ادانت و بنا ایضا حالها ح
سغیب انتر بنه ایضا ادانت و نه حقه و ادانت و ادانت و ادانت و ادانت و ادانت
منیا علی مردم کما هو المطلوب یفان انان ظهور و ادانت ظهور فانی سند
کثره و ادانت و ادانت و ادانت و ادانت و ادانت و ادانت و ادانت و ادانت

مقبض الكفر في ابد باهر وساعده انترية العاصه في انعام ثم روض مع ابله وانشاء
 ونوهم ان مدبرك كس وصفه الدول بقضي باسني وعبه صرته من بلون اسن انخرم
 اقرب اسه فيزل عبه مد فرج بان هذا انترية الامتبار به فرج حاكمه منجيب نعبه حزن
 اكمله من حقيقته شبي مروره بين الامرين نظرا ابله جبال ونبوا الاستدلال لانشاء
 مايل في تعيين ابله انعام فنه بر دنا با بان ما ادماه من عدم انول بافضل
 لا شيت اندوم في الواجبات مد فرج بان عدم افضل كبدى فبا اذا علم فرج
 كل من طر في السعيل الاغراف تعين متا به في نعه بر عبادا وبل نعه كبت بول
 اندر الامتبار الاله على على انك وندم انترية واما ح عدم اعرار انغوى
 فمجرد عدم وهدان انول باسفير للميون ما من اهدان قول نالت لانا لان
 لميون ذلك من باب مجرد انشاعان فكيف يعي اتمك به نيات المدلى فخر انا
 انه بونفا به نسته على الكره انفا نزم اما حله على سطلن ربحه انتر ك
 او كسبى اوصول بابرجيات ضروره عدم حزن نرك ابا في الاستنابات
 وند سيب ابله انسبط الاستدلال وادريه انكسبى من البار كم وندوم
 انكسبى بجز ابله عات على انغدر بر نغره نعبه انكسبى بابرجيات انفا
 وارجاب نسته سبنا الامتبارى فده بان دوران اندر من كسبى اوصول
 واندريه في اكله كم كدان المراد بالوصول في نسته سبى هو الموم نطقا سكون له
 لانا فعال ابله بر الحرس نكلا سيب حله على افعال الراجحه انترية قوله
 مدبرك كل سيب حله على الواجبات سيب نده انترية انفا هره في ارجوب
 وند بيا نشت فبه بان الموم الوصول نابع الموم حله و هو نانا انعام

نمات فتح المومسین کلمه وح کمل التزمین کفیف الما زدا نشانه ها اول کما
ذکره المورده التزام الادول کفیف الما کثر و غایب است اخراج التسمیات علی الباحات
استاد الام ظهور آخریة او صده و اخراجها مکه و شر بوجود انوار فانی فی
فخرج اخراج الباحات نظرا الی صراحتها فی ارجان الحق و کون باب بندر المستقیم
و اما اخراج التسمیات فی سبب غایب بل فانیها ظهورها و جوب التزام علی
تغیر بنیانه و اخراجها و هو ادول الکلام لمدوران الامر و حقین رفع اسبب من هذا
الظهور و ممل کلمه علی طعن ارجان فی سبب الموم الوصول بالنسبة الی التسمیات
کیا له ادمن ظهور الوصول فی البانیة سبب اخراج الباحات باخراج التسمیات انما
فی سبب ظهور کلمه فی التزمیم کی له و ان نشانه سبب ادول بل عکس اول کما
عرفت الموم امان سبب ان کل ظهورات عرفان ظهور اخر فی کلام واحد لکون
حالا علی التزمیم عند انشائه کانی اسد برمی نیاید استسبی تکلم ظهور کلمه علی
ظهور الوصول فیستل بطوب کلمه قد عرفت و من هذا الی انوار الی الی
فی کلم معین بطور هر یک معین مدحطه بقدره و انصاف دون التزمیم و انما خبر
نم صراحت نشانه شیخ کوثر است بل یکن ان لکون اخبار انشائه من طریق انانک
بهتم اذالم بدو کوا جمیع شیخ لکن کون الجمع بل هذا التسمیات اما ان کفیفه و انشال
سبب من ترش فائده یازدیک اخبار ناسد اذ لکون کان فی مقام ترش عبیر
فراست کثره و اجاب عن سبب فده بان کثره اخبار انشائه طریق انشائه نوع
بمزدوم الکذب اذ اخراج الکثره و قاعیم و شبه ان نزدوم الکذب ح سبب علی
کون الوصول مبارک عن التسمیات الی سبب و هو کتم ضروره ان

[illegible]

لیکن نقد آن زینک است با اصل فعل با او اصد شخص و مع آن من محض انزب آن
 لیکن اگر از اصل با معنای او صد که نسبت قطعه بعد از آن بار باره من جمیع افعال
 در هر بار فعل واحد و با کلمه فخر و کون او مصل مبارزه من فعل به معنی فریب
 فعل اصل با مجموعه مدخل آن لیکن اگر از من فعل با معنای او صد که نسبت او را
 سر و دست اندول فان او مصل جامع فعل است و نسبت کفر من او دل به معنی
 به دست و سب و توهم آن اراده او هم مدعیان هم عموم اصل فاعله اما افراد او
 مجموعه مدعیان بها مدفع با نسبت به مضمون مدفعه نسبت مدعیان مدعیان
 مدعیان آن اندون هم من انجیب و غیره اندون صفت است اصل تا کات راجع
 اما الوصول و هر فعل بعد از این مدعیان هم من استند است اصل بها است
 من دون مدعیان فاعله آن مازکره خط اخراست آن بر اصل با افراد آن کات افراد
 مدعیان است من مدعیان است من مدعیان است من مدعیان است من مدعیان است
 باید مدعیان است من مدعیان است من مدعیان است من مدعیان است من مدعیان است
 مدعیان است من مدعیان است من مدعیان است من مدعیان است من مدعیان است
 هم من الوصول افراد با او اصد با معنای او صد که نسبت او را
 با استند برین و یکی اصل استند است هم من افراد او مجموعه مدعیان
 مدعیان است من مدعیان است من مدعیان است من مدعیان است من مدعیان است
 مدعیان است من مدعیان است من مدعیان است من مدعیان است من مدعیان است
 مدعیان است من مدعیان است من مدعیان است من مدعیان است من مدعیان است
 مدعیان است من مدعیان است من مدعیان است من مدعیان است من مدعیان است
 مدعیان است من مدعیان است من مدعیان است من مدعیان است من مدعیان است

[illegible]

[illegible]

ادب و قدس آن نه ابا بن بدیدیم ، و خواره من حل صبر اسیر هیچ غایت داشت
 تا به این استعد بر بدوامی اما احرار از مقتضی نبوت بر کلمه اشتر من سفت
 است و بعد م سطرط اسیر و دلم کین نه مقتضی نبوت غلظت ادب و ان کین نه
 تا نه اف من بدین کون اکمل خبر ابا منار کلم کاهو حرج فاضل از ان
 و بر فرقه سنی مقتضی منه انتقاد اشترط ملاحظه ، و ذکرناه سابقا
 من ان اشترط تا نه مقتضی سبب نه مظهر است اصلا بل هر من قبل کوازم
 المصیبه کلام کین انوار ط هر عبارت نه بدین الی و انفعان سفت
 مذهب من بدین اختصار من اردایه با یوگان نشی ابا نه دلیل مقتضی نبوت
 بود اردایه کلا من سبب کین الی من شتی ادب فاری نه شرح لغاد
 و ک سلفا با نه خبر اثبات مقتضی نبوت با اردایه بعد صدق اسیر
 غیر اسیر و ف و در دین عدم صدق مذهب عربا ادب و بدین مقتضی نبوت
 می زنه به نه فاکلم هر اسیر فظلا صدق مذهب عربا نه سیر اثبات کلم
 نبوت مقتضی نه در وجود فتر بدین کین انطباق عبارت تا نه ملاحظه
 اسبق و ادب من منع نه ادب نه اشکال مذهب فتر نه و کین ادب فانه
 ای نه شغل نه به نه ابنا به صدق العربی نه بدین انزام بعد
 احرار اردایه کس ادب فانه سبب سبب از اکان کثیرا ما سنی
 اصل با شفا نه هم نه کین و ک با سبب انخاب ادب فانه
 و نه اشترط با عکس کلام کین فتر فتر نه و ساز کرنا بطور نه کلام
 صاحب الی من ای نه کین ان ساز کرنا سابقا امران اهدا کین

ص ۱۰۰

بما لا خلاف عندنا في كونه ادا شرط ح وجوده ومع عدمه فالرجوع الى
اول اصل السمع مع حسب ما بينه فاما انما تلك بقاعدة السبور مع السبقيل المتقدم فله
يق آن الى كلام الرباعين بطلان ادريس و يكون سفرنا عليها ان قوله فله
نوضح ما فيه اشارة الى عدم محنة بالنسبة الى قاعدة السبور ومحمدة انه لا بد من
ان يلاحظ نفس وجود السبور في الالف فان كان من اجزاء الخارجيه له فلا فرق
بين العبارتين ويكون قاعدة السبور حاربه فيها وان حبس من نفس
الادوات له والكميات والتعبير المكتشفه به فلا فرق في ذلك ايضا ان
حيث اختلاف التفسير يكون جربان قاعدة السبور ح سوتونه اما جربان
في التعبير كل ما منه به و يد كيدي في ذلك اختلاف التفسير وتوهم ان من
التفسير الاول استغاد ان في و من ان في سينا و اول ند فروع بان عكس
اولا بل كلام السبور يكون تفسير ان في باب التفسير كما لا يخفى وان قوله
فله و درموس ان من التعبير الح اشارة الى عدم محنة كلاه على طريقه انه حذر
بلاطلا و التفسير باب ان الذي ذكره و بان في ترجمه من القول والى
سابعه اشعار ان كلاه فله ناظرا الى ان في كلام السبور من حيث
الادطلا و التفسير فقط ولا نظر له بالنسبة الى قاعدة السبور وما يستند
به ذلك ملاحظه كلام السبور في الرباعين فانه صريح في ان مراده من الكلام المذكور
الرجوع الى المحنة من حيث اشارة الادطلا و التفسير و لا بد من عليه اجرا كجربان
قاعدة السبور فارجه في ينصح لك كمال معانا الى ان صدر عبارة شجنا
الديفاري فله روض ما فيه الح لدر اشارة فله السمع مع قاعدة السبور

[illegible]

صورہ عدم التکلیف کلم شرطیہ بالشرط و لا بدیهہ عند التذکرۃ فان اطلاق
 الامر کانت و عدول من عندہ بہ عا و ہد اطلاق تثنی ان بن کر ہذا و ہد
 الدفع لہما ذکرہ قدرہ فانہ غیر خالی من الامتثال کا عرف و قدرہ بذب من
 ہذا الامتثال بان جبر زہدک باہد اطلاق ذی القدرۃ و الشرط اذا لم
 ملین بشرط اطلاق انما یصح انما التبعہ المستقل و اما اذا کان سعة کلام
 واحد و لم یفصل مستقل فانما جبر بوجہ شرط ظہور اطلاق الشرط و ط
 و ذی القدرۃ فلا یقبل بشرط اطلاق فی یصح التکلیف بہ فسمیم انہ قد یمنع
 التکلیف بحدہ السیرۃ انما یقام بعین عدم ساعدۃ العرف عا صدق
 السیرۃ عا ابانہ سوا اصل مرکب خارجہ او ذہب و کذا و یستلزم قولہ
 اذا امرتکم انکم و ما بدیرک نظر الی خفاء ہما با مرکب الذی یلکون
 نہ کہہ من الامتثال المستعدہ و ہنا سب کلک بدن مسئل با و ہد رسل فرج
 علیہ با و انما من حث الیکم و ہذا قد بنی بحدہ مرکب ذہب اقول و ہنا
 لا یخفی سببا عدول فان شیعہ الصدق العربی کاثری قدرہ بر قولہ قدرہ
 و ملین ان سیدل عا عدم شرط الشرط و لا تبعہ شرط و ہد اسے
 عا اطلاق انک لم یفصل فرج و لا سہ عا استفاد من کلام انہ استدل
 الامام عر یف ہر ادب عا وجوب المسح عا الزا و ح نذر الشرط و ہو
 الیما سہ لیسیرہ و ہذا ہم بل بد علین استفادہ من الادب عا نذر
 سبب قاعدۃ السیرۃ و الیہ سبب کخرج بہ یفصل و ہذا من سلمہ
 جبا قاعدۃ السیرۃ و الشرط و عا نذر الشرط و ما ادرد عا و ہذا من

عدم تاسیه فاعده اخرج بینه ارادیه من جهة احوال بعرف لا بعرفه انعام فردرة
 ان المقصود هنا ثبوت قاعدة السبر من باب دلالة الاستغناء حيث انه لو لم يكن
 تاسیه لغات قوله بعرف كذا بكون استغادة فاعده اخرج مختصة بامام
 من الادب بدفع دلالة ارادیه على ما هو المقصود من ثبوت قاعدة السبر بهذا
 ولكن قد يشغل فيه بان غاية الاستغادة من ارادیه هو انكم بعدم سقوط الشرط
 لا جعل بقدر الشرط في هذا المورد وانما من اراد فاعده السبر وانما دلالتها
 على ان قاعدة السبر مطروقة في جميع موارد تفسر الشرط فلا ضرورة ان قوله
 بعرف سوف بيان حصول المعرفة في كل وجه ولو تفهمنا قاعدة السبر
 وليس له دلالة في ان المعارف من غير محتمل ان يكون المعرفة مختصة بامام
 واخلال كون ذلك بعينه ككتاب دون بعينه بدخول على احوال فان
 مجرد اخلال لا يوجب ظهور اللفظ في انعام شفاك به باس بدلالة
 السبر وهران حكم المسح على الارادة بالاستغادة من الادب دلالتها مجرد سفي
 اخرج بدلالات غيره واما انعام فاعده السبر بانسحاب المتقدم
 مدفوع بان هذا خلاف ظاهر قوله بعرف هذا واسباب من كتاب
 السبر فانه على هذا التقدير ليس استغادة من معنى الكتاب فقط بل من
 من غيره صفات الاحياء المدعوى اعلم لكون انعام مدعوم
 على كل من السوال وهذا الكافي فلا من من حل سوف مع جواب
 مجرد استدل بكون قوله اسح عليه اشارة وغاية ما يمكن ان من دانته
 على الاستغادة من كلامه فذلك انما يدل على ان كتاب هو مقدر من

ابرو حریف را با آنکه اسیر و در با شتره ای که با شتره میگویم سقوط و اما نفس السج
 فلانم لکن فی حرج و نه در وقت گفت، تعین و جوبه با اعلف و نه انما دل
 با حکم استر خط به دلیل ان بدل با بناء حکم به بناء استر خط ضرورت ارتفاع
 اکلم به به تعقیب استر خط هم بود دل دلیل من کارج میگویم بشتره لکن
 منابر لادول و ان کس عتد استر بناء من باب اسامی لکن سامحه استر
 انما هو به بنام دلیل با وجوب بناء حکم اسیر و اما به به فلا
 حکم لهم با بناء و نه اجماع نظر حکم با بناء و نه سنده استر خط
 بنال اخباره با اجماع به بناء و نه خلافه تعقیب و نه من مندر
 فروغ الدول و نه هل شکست از اسیر و اما بناء حکم الدول
 و ان لم سقط نسیر اسیر و نه هل حکم نسیری با خلاف اول و اسفل
 من، و ان کات اول نسیر فاعده اسیر و نه دل و ان کات حکم اسیر
 ثابت به دلیل خاص کاد استر بناء و نه فالتی و نظیر استر و نه شکست
 و عده و نسیر فروغ استر و نه من کات اول اسفل و اسفل من کات
 فسادات کس لکن استر بعد بناء با ان اقتضای انما هو بنام خبر
 فالتی استر فالتی من الدوله و نه فالتی با فالتی فالتی من الدوله
 بناء الدوله و ان لم سقط بناء استر خط ا من الوقت
 انما هو به بنام دلیل با وجوب بناء حکم اسیر و نه سنده استر خط
 و نسیر فالتی من الدوله و نه فالتی با فالتی فالتی من الدوله
 فالتی من الدوله و نه فالتی با فالتی فالتی من الدوله

بنا بر این است که چون این است که اگرچه این است که
 و اما به عدم الکتف ملاطاف شرط معنی است و در اشغال بر نفس انعامه
 هوای این است که این است که در این است که در این است که
 است که این است که این است که این است که این است که
 اطلاق و جوب پس در این است که این است که این است که
 صحیح است که در این است که در این است که در این است که
 تا این شرط که در این است که در این است که در این است که
 و اما در این است که در این است که در این است که در این است که
 بین ترک و ترک شرط و ترک شرط است که در این است که
 ما شرط است که در این است که در این است که در این است که
 به این شرط و بین ترک است که در این است که در این است که
 فده نقد به ترک شرط است که در این است که در این است که
 و در این است که در این است که در این است که در این است که
 بنافش تا اصل این است که در این است که در این است که
 نقد به ترک شرط است که در این است که در این است که
 اوجه به اشغال است که در این است که در این است که
 تا فیه عن ملاحظه که در این است که در این است که
 و معلوم است که در این است که در این است که در این است که

نه هذا المثال بان نرود وادسرين اعتبارا از قيب و انجاد لم يسنان روحه مراعات ان
 نزم خلافه الزم قيب من جهة تقسيم دكوتا وان ادعى الزم قيب نزم انتفاء ان
 و لكن ادفع الى الزم بور جارها انما متدبر فاكمن في جميع الصور انشئت هو الخبر
 في مثبت الهمزة من دس شري ندر جل و قد عطف من معن ان ارفت رخصه
 من من سابر اشترط في نردم مراعاته و كذا بالنسبة الى الهمزة الهمزة فان
 وادسرين نركه و نركه فزه ن سابر الهمزة و اشترط في ملازم نرك
 فزه و دس و انشئت في ذلك الهمزة في خبريات كثره من الشروع المعن
 حب حكم اشارة فينا تبعة مراعات ارفت و دن فزه و نيه ان نردم
 نعه بم مراعات ارفت في ملك الموار و دانا هو له حل ادره حاضره و دس
 بها قاعدة كلية بالنسبة اليه و سابر الهمزة انما و انشا فحق له انما بر و نذا
 نريم في كثر من الموار و تبعة من مراعات معن الهمزة مع ارفت كما هو دار
 الهمزة درراك رعين من ارفت مع اظهاره ادر كنه واحد و حمانه و نذا
 ان في هذا صفا فان الهمزة و دس الهمزة من حصر من الهمزة الهمزة الهمزة
 كما هو مراد هذا المعنى مما يرفعه حرمه كما به نتي ان ان ر حصر اشارة في مقل
 به و دس الهمزة كما نهم مني الخبر به و دس ان ان فحق او نعه بم ان فحق او نعه
 او كبح و جوه بل انوال و انشئت ملاول بر حبان اعه ما استخرج من كلام
 شتبا الهمزة في انه انما من نفع الهمزة الهمزة الهمزة انما فان عاد كل
 نسا من الهمزة و دس نهم با خبر لکنه كثر ظاهري ظهر خارج من الهمزة و دس
 يا فحق في بان الهمزة ان في الهمزة الهمزة ان فحق نهم الهمزة الهمزة

صاحب انوار

well

احد هاتين المادتين ملاحظة اثره في شيء من تقدير كونه من الدول او ان في
 ثم بعد ذلك يلاحظ حال وجوده اصل في السبب و بعد فهمنا صفات اقسام الدول
 في ادبش رة الامارات من الشرط و انجز و اعلم ان الشرط طلاقات في كل قسم
 اكثر من كونه في سبعة سبعة ارجب و في سبعة خبار شرط و فيهما و اد طلاق
 الدول ان سبب اتمام ما يترجم من عدم و هذا ايضا اعم ما هو المقصود منها
 سموه بغير افعال في هذا المطلق بشرط انما يلزم سبب دون ما يتجلى انجز و
 و الشرط انما في انما يلزم بغيره في كل قسم سبب رت فلفه من افعاله
 انما انما راجع القارن و يتجرب ما في هذه المكون سبب الشرط سبب انما
 و قبل المكون ما في الشرط سبب فلفه من افعاله المكون سبب انما في
 الا سبب و من سبب انما القارن بشرط و من انما المكون فيه اعتبار في السبب
 عند العمل و من سبب انما الاقليات المبرور على التحقيق لسبب في السبب لاعتبار
 سابق من ان الشرط عبارة عن سبب انما و انما في ان سبب من افعاله
 و انجز من قبل العمل سبب في سبب الشرط سبب سبب ارجب كقول ملك كماله
 و كثيرا ما يطلق على ملك كماله و على الاول سبب اعتبار ان الدول و على انما انما
 فلفه من افعاله انما في انما انما في انما انما في انما انما في انما انما
 سبب فلفه من افعاله انما في انما انما في انما انما في انما انما في انما
 الدول سبب في الدول و سبب في الدول و سبب في الدول و سبب في الدول
 المبرور من الدول انما انما في انما انما في انما انما في انما انما في انما
 انما انما في انما انما في انما انما في انما انما في انما انما في انما

اولاً و لا یستلزم فی حقها ادراج جزء او ستمبا منته بر وجه نقد بر قبول به فایده و از
 اینست که بر وجه اعتبار شرط ایشا هر کما یدعی فی حقها ادراج در اول و اول نشاء اما اول
 منوایا بسبب سرور الیه و الثمرة فان قصد انتمز فی نفس نیت انتمز ماله و چه
 له و اول نشاء منوایا بسبب انشئ انشکوک فی انشاء من حيث شرط طه
 بجزء اولی و کونه نیت جزء نه کامل نیت نشاء اما ملین جریان الثمرة الیه کونه
 نیت فی ابدی الارای ملین انتمز عدم نیتها نظراً الى ان قصد انتمز فی الکیات
 و نه بعد تمیز از ادراج من النسخه منین بعد ان بسط شرع عنها و اول جزء
 فی هذه الملاحظه لست تعلمه للعقد ادراج وجه نیت من دون انشاء من
 اتفاقها ایها احد و لا بجزء کل منها قصد منفع فی ترتب ثمره نعم بطله
 الثمرة فیما لو قصد کتافات انشاء بالنسبة الى انشکوک منعا انتمز نیت بعد عمل
 دون انتمز طه منوایا قبل قصد انتمز بقصد کتافات کان ادلی قصد بعد ادراج
 ذکر بطله حال قصد الوجه و منعا حراراً بر شرایع انشاء نیت لاجزاء بالنسبة
 الى هذا انشکوک منعه نیت بر کونه جزء لا بد من حراراً من دون ما اذا کان شرط
 و نیت ان هذا ایضا قبل انتمز وی لدن ذلك ان کان من انشکوک فی انشاء
 العمل کالنسبة منعه غیر محتمل انقول کتافات ادراج ضروری عدم منعا و ذلك مناج
 و کذا علی انقول بالاحتیاط مع شرط انشاء انشاء نیت بعد عمل فانه علی نیت بر کونه
 شرط ایضا لا بد من حراراً بر شرایع صحت وجوده انشاء فی ان من انشاء
 بطله جزء عمل انشاء من نیت علی انقول بالاحتیاط مع عدم اعتبار انشاء نیت بطله
 الثمرة و اما اذا کان ذلك فی انشاء عمل فانه انشکوک علی نیت بر شرط طه

[illegible]

بطلان اصل این ملا سنی سرچ لا بخار کجاریه و ما ذکر کرده بناساناهر و شرط
اکتساب و در خط له ثبات منته بر اقام انانث تا سیر اصل منته و است
انانث هر من کلام شجنا الاغاری نه و من اصل مطلقا منطب و عجب نه
هکذا کذا نه کل من است اسید بن المعقب من انانث و بعد از اصل منطب
و انانث از ا دار الامر من شرطه و اگر چه نسبت کانه است منطب احاطه اطلاق
اکلم با شرطه و نه بجزب هذا بان انانث من انانث نسبت ما لازم تقیید با شرطه
المعبره نه اعلوه کانه اعلوه و است و الاستقبال و بجزب من انانث کل شرط من
بالنسبه اما اگر چه بجزب ضرورت اعلوه قبل انانث راجع به انانث است بر کثر او بذا کذا
ما از انانث من شرطه کانه بدینجه نسبت است شرطه قبل انانث راجع به انانث است بر
قبل انانث و بدینجه منطب انانث است منطب با اطلاق ضرورت انانث منطب حاصل
به است بر ب و در دم کثره انانث راجع به انانث است بر دون اخره منطب با احاطه اطلاق
کانه منطب کانه دل انانث انانث المراد با احاطه اطلاق انانث با نسبت اما اطلاق
منطب است انانث است شرطه و بدینجه کانه به انانث است بر کثره شرطه بدینجه من
شرطه انانث است تلعب و به انانث است بر خاسته بقیه به منطب احاطه اطلاق
هر اکلم با شرطه و هذا اما لا بخار نه منطب بر و من بعضی کلمات است است حب
که انانث با احاطه عدم اگر چه نسبت من دوران من انانث است شرطه منطب
الاصل منطب من دوران من انانث است بر انانث است بر انانث است شرطه و نه
بنافش نه بخار منطب با احاطه عدم شرطه من انانث من العلم انانث است بر انانث
اکاد منطب و احاطه عدم انانث سادته با نسبت انانث کل منطب هذا و لیکن

بدیجی علی ان هذه ان نشر دان كانت و احمه البرود و نه بادی الراس الالان
المتن انده تعنی ی حسن وجه فان اصله عدم اخرج نسبة و فین اسطر مرصها ال
اصالة فاعزاک و ثلث و دون معارضة توضیح ذلک انه لا نسبة نه اننا ملاحظه
الشرطه نه تمام اکمل شافرة من ملاحظه اذ جزاء فانها بمنزلة الموضوع لها
و ان نه ی ذلک ملاحظه علی العا حین عن اذ طلبا و ثم اننا نشر اعلی امان
الضرورة سنشادة الرصه ان نه ذلک فان اننا نشر شئ شئ نه یستعمل قبل ملاحظه ذلک
المعبر فيه فلابد ان نه ان مرتبة اذ جزاء نه عالم اکمل و الملاحظه مقدمة ی ملاحظه شرط
منع هذا و ذلک نه کون الشئ جزاء و شرط یحیه یعلم اذ جال کلمه فمقتضی صان
عدم ملاحظه نه مرتبة اذ جزاء اکلم شافرة و ثلث شرطها و هذا هو المراد بامانة
ان جزاء توهم ان جزاء اذ جزاء ذلک نه کونه جزاء و شرط شافرة و شرطه
مساده عنی من ابيان ضرورة ان نعم ملاحظه اذ جزاء ی نشر اعلی ما ذلک
منه من اخرج النعم و ان شرطها نه تمام کا ط اخرج نسبة شرع سواء و اننا انشاء
باعتبار الرصد اکنار ی در کماصل ان اصالة عدم با شرب الی بور ما ذلک خبره فی بناء
ی کونه اصالة عدم من الاصول المعبره بنفها کما هو اذ فزی عنه نه ا کلمه فلما
خبر فی کونه من الاصول الشبهة ای فتم نه ثم انه قد حل من سجن اذ معاری
فده انه حقا من انشاده ان شرب انشاء و اصل الی من نه ذلک نه اخرج نسبة و شرطه
بناء ی انشول برائنة فیما اذ انشول کلک و اننا ی انشول بادل نه
ادل و ان نه نه انشال نه فتم الامر الرابع هو دار الامر من کون شئ شرط
و اننا او من کونه جزاء و زیادة سطله نه اخرج نسبة سطله انشول مرصها

[illegible]

الموارد

اتمكن منه في اثبات البرهانية الكلية كل ما هو حتم فبازا فام الامل
او الامارة على عدم الوجوب ايضا فلم يحصل الترتيب في الابطال فكان في هذا
الموارد وبعدها وعلما فبما فتمت بان العبارة بدون الترتيب مفهومة فبين
انكرار لا يوجب اختلاف في الترتيب واما اثباته من اعتبار الحكم فلهذا اذ من شئ في
المقام لمع ساعدة شئ من الامثلة عليه وان سب الى جمع من قضاة المصلين
وعلى انه جامع عليه صفات الامثلة الوجوه الامثلة في مثل الفام
في محبة ما ثبت ابرام فبين من ذلك كله اشتغال المانع من تكرار العمل
والتباطؤ في روح التمكن من العلم واما ان كان ما اذا كان انكرار لا يجرى
ويعمل في التمكن من العلم فتمت واما مع عدم التمكن فبما ان يكون الجزء الثاني
او غير ذلك فبما ان يلاحظ ان الحكم بالبرهانية بالبرهانية الامل على القول
فان كان شرط سلف فالتعريف سلف من راسه عدم القدرة على اقرار المبدأ
والثبات شرط في حال الترتيب فبما ان يلاحظ ان الحكم بالبرهانية الامل على اقرار
البرهان واما ان كان في اشارة يكون بدون العلم الامل في لا يوجب انكرار وجه التمكن
لما اراده حسن التباطؤ في سلك البرهان مع العلم الامل كما هو مودع في الفام في
ملاحظة الترتيب بالبرهانية في العبارة فالتعريف شرط على وجه الاطلاق فالتعريف
بالمعنى في هذا الجزء انكرار سلف عدم القدرة عليه وادوم ان كان من هذا
الجزء وبعده من في جريان قاعدة السبر وان لم يكن شرط على وجه الاطلاق
فاللزام هو الا حيا ط بالانكرار هذا اذا كان من قبل الترتيب والتعريف من
ووران الامل من المفضلين فالكلم هو الترتيب دون البرهانية لعدم صحة جريان

بحالته اطلاق و عدم استبعاد و هر چه تا کلمه ثبات ثابت ثابت
 و هر چه ب نفس فان مجرر نفس استرطبه تا شتریم ثبات و هر چه ب نفس و تدریک
 شتریم نظرا ان ان احالته اطلاق من الامارات بقدره و ان شتریم کسج الدنار
 و الموارزم و ان لم یکن شتریم و ان کسج حیل الامارات مختلفه فان کسج
 و اعتبار شتریم شتریم الوداع تا درجه اطلاق صح ما ذکر و ان لم یکن کسج کان
 و لکن بشاره بیا ادر استه الامارات کما مقرر شد و در شتریم مطلق الموارزم
 و اعتبار احالته اطلاق انما هو من باب بناء و اعتقاد مع انشاء و شتریم و غیره
 و سبب نه بشاره ادر استه اطلاق تا شتریم الموارزم ثابت ثابت و هر چه
 النفس به دلایح من انفعال ح ان نفس اراسته عدم العلم ادر ان یسج حیا تا
 من حبه اعلم ادر حیا تا ملامت ادر حیا تا و عدم انزک من هر چه اطلب
 اثبات تا شتریم و اوجب با کرام و تدریک شتریم ادر سفاری تدریم و ان کلم
 فیه و هر چه ادر حیا تا بعد ما معلوم بان ادر حیا تا کلا شتریم
 ادر حیا تا الواسعه القطعیه تا ادر حیا تا الحیا تا القطعیه تا ادر حیا تا نفس
 من یسج ادر حیا تا بل نفس حکم العقل اکثر منها و هذا دلایح من تا مل قائمه
 بنا بغيره تا العمل بالاصل و اعلام تارة تا ادر حیا تا و افری تا اراسته لم یسج
 کلم اکثر حیا تا ادر حیا تا اصول نفس بر مضمونه نظرا ان حکم العقل به
 انما هو من باب افرودرة و الیکاء و مضمونه لا یحقق بدون المحض کما لا یسج
 اما ادر حیا تا تدریک شتریم ادر سفاری تدریم تا شتریم تا العمل
 به سوا تحقق مضمونه تا المحض شرط تحقق مضمونه و الوجه فیه تا

ای، ذکره فیه تا ارسا سران حکم عقل با ادب طایفه تحقیق الایض تحقیق الموضوع
 و بدقیقین تا اعلام معنی بل وجود الموضوع بودن عدله تا نه بعد از حکم کما هو
 است تا جمع اعلام معنی فتح السور الفیه را حجه الاما اعرار الموضوع
 اذرا کان الادب طایفه باب حکم عقل و ان کان شرعیاً فان لم یقل بابت
 بنه الحزم تا عبادة علم مذاتقال تا وجود الموضوع و عدم اشتراط العمل بالادب
 حیثی دون دون الحکم کما را الاشارة الیه و ان نقاباً بابت را تا مشبهه
 تا ادا ادب طایفه تا مقام اوتشال با سوریه به موضوع را بدون بعضی لیکن
 من کفیل الرصد الطاهری اذ اوانع تا ثبات نفس اماره سوریه تا حث هر دو
 اکتان لیکن کفیل سوریه ادب طایفه تا بنه الاما الاشارة الیه و ان نقاباً بابت را تا مشبهه
 بدون بعضی کما لیکن و سا ذکر طایفه ان ادب طایفه تا اوصیای بدست طایفه
 تا اعلام تا سنده ادب طایفه تا بیع من حبه تحقیق موضوعه تا بعضی ابرار و قبل
 استروع فیه لا بد من اشیاء سوریه فیه ربطه بالتمام الدل قد یق ان سوریه
 الحث تا سنده ادب طایفه تا ان هر تا حث اکمل الوصف ایضاً الفیه و بعضی دون
 اکمل العقل ایضاً الاضواء و بعضی تا ان بطوریت الملت طایفه اعرار
 اوانع و التزم من کرمه اشیاء فلیست تحقیق العتاب نعم رجب و بعضی القول
 لیکن ادب طایفه تا شرعیاً محرم و هو صلات تحقیق کما ان سوریه الحث تا اراسته
 کما بانی و ان هر تا حث اکمل العقل ایضاً رفعا دون اکمل الوصف ایضاً الفیه
 و بعضی و فان اردت اراسته فخرنا طایفه الیه فیه اکتبه و اصرح بستیغنا الدفاری
 فیه فایان تا فرض اعلام فایان تا حث تا تعلیف

و آخری من حیث الوضوح لم یجوز فی ضرب من انما مع نظر الایضاح منہ لعلکم الارضی
 سورہ الارائه کما فی الشک فی الکجریه شلانا غا دارا ائنه ریع اواضه من حیث
 ترک الکجریه و اما حقه ابان فی منی منہ الایضاح بالحق و سورافقه لمدون الارائه
 الارائه اقول و مدکن علی ان کلامهم فی بان صریح فی انعم سئله ادحت ط
 حیث یعمرون بان مدکن احرار الوانح بالعرف الشریع مع انک منا مدکن
 لمدحت ط و لم یکن معافا فکان الوانح عندنا کل بعدیم جوارز ادحت ط
 من حیث یوسس مطرب معافا الایضاح ان ط اکر الزام عدم حصول الوانح بران
 معین لمدون حیث اعدال فصر الوانح منجی استقامه الغاب و یصح ان
 یجری سورہ السمیت و اما ففهام سئله الارائه بانفسی مسطر بان مندر
 ان بان ان سنان دن ستار بر با کلیل اشتباه بانیم لمدون سئله
 لزوم الکجریه و سئله سئله الوانح و سنان عبادہ ترک طریقی
 ادحت ط و استغیر باطل و سئله سئله عبادہ اکی ایل بعد ففهام و سئله
 سئله جوارز اعل با دحت ط نبل الحف و الترن بین الدولی طاهر فکان اولها
 انما یوزع عام رجحان اصل الفعل و سطر سئله فالمدون الکجریه بانسئله الکجریه
 لم یکن الفعل مطربا و راجح و لا یکن الزود فی اصل الرجحان و سنان حیث
 اعتبار وجه ذلک الرجحان و جوبا ارند با و الا توال فی اعتبارهما لغا و انما
 مختلفه ناسنا انبار اندول دون انان را تعبیا اعلم سب الایضاح اقول
 و فیہ تأمل ثم ان قد یکن ان انما کل بان بر فصر الوانح مدکن ترک اعل با دحت ط
 نانه کانت رسا بر الشرا بط فکان ان منہ لعلک منا مدکن عن الشریع فکلک

از اصل الوحدان ادنیات با حال اوجوب شد محرز بود کارن ادنیات با حال
 اسطرلاب محرز لغو ان اهل علمه اهل به بنم ان عدم الدزته من سائر اسطرلاب مقتدر
 اصفا در ضمه و لغو و ان انا ته اهل به احد ما اثباتا و ثبوت مستند سادته
 ادنی کل اثبات ان سلسله اهل به حدیث قبل تحف سلسله مدیه به لغو
 به حوزة ادنی به الی المجهله و سب ما لمین فی اجتهاده الرابع قدین ان اهل
 لغو به السلسله من سبع اعتبارات کاسره و لغو و اجماع و اطلاق است
 اثبات و لم یطرح ستم خلاف با مدعیا کاز کوفه و اکتس و اکتس و اکتس
 و کما فی سنن ابنه قریب سنن حقه اهل به حدیث طهر الی لغو ان لغو
 قدین اهل لغو به و ادنی و قدین لغو و قدین ان اهل به حدیث قبل
 سواد کات السلسله الی لا باء به لغو کتب به اعلم اهل به کافیه ان لغو
 به کما را اصل اول و لغو قدین ان لغو به کون شک به اسطرلاب اهل از ادنی
 و جوب و نه با کون شک به لغو اهل به سنن است و به استقرین ان
 کبریا با بن به حدیث طهر اول لغو و نه لغو و ان لغو الی لغو و نه لغو
 لغو طهر الی کما را سطرلاب لغو الی سطرلاب اهل به قبل لغو و شد
 به به جوبه احد به زکریه سطرلاب لغو الی لغو الی لغو الی لغو
 استغفر لغو الی لغو الی لغو الی لغو الی لغو الی لغو الی لغو
 و نه ان لغو الی لغو الی لغو الی لغو الی لغو الی لغو الی لغو
 حقه سطرلاب لغو الی لغو الی لغو الی لغو الی لغو الی لغو الی لغو
 لغو طهر الی لغو الی لغو الی لغو الی لغو الی لغو الی لغو

ساده است و اصل مطلبها فاسد است و شرط است بر تفسیر شماره یک چون شرط تحقق
الاطاعة و سقوط الاصول و خروج العلف من الهمد و من الهمد ان مع الشك
في ذلك لا بد من ادب و انبات الاصول و ما در وجه قطع سه و خروج عن الهمد
و تحقق ذلك کلم بعد م ان کشف و عباد و اکمال المناسط و انشراح قطع تحقق
الانشال و قد بین ان مرجع هذا الكلام الى ما ذكره فداک سابقا من ان اذا
كان الاصول و الاصول بان عند ما اردت ان تجزئ او كان الغرض من حصوله
و شك في حصوله من حيث الاعداد فلا بد من الاحتياط في اجراءه وان لم يكن
ان حوز به شك بل تحقق انه في اجراءه شك في الاجراء و هو الاصول سواء كان
ذلك الاصول من قبل است و نحوه او قصد ان يترك خارج هو الاجراء و ان لم يكن
الاجراء مقصدا و محل شك في اجراءه و ان لم يكن في ذلك شك بل هو
غرض من الاعداد باحتياط من جهة ان قبل الاصول في سخر من الغامض
سر لول الى الاستعداد و طريقة العمل و ليس من ان الشارع بيانه و ان لم يكن
من ان بيانه لا يسر و لا جاز الاجراء بل ينبغي الاعداد باحتياط في سخر من
الشك في حصول الاصول و قد بين ان لم يكن ذلك الغرض من ان في الاصول
ولا غرض من غيره و اما ان ذلك لا يتحقق بغيره انما اذا شك في الاجراء فان
احيانا من كليات الاطاعة مع ان اصله في الاجراء و انما في الاجراء
و عبارة اما ان يكون محلا لملازمة الامور ان السرخ وان لم يحصل بان
من خارج هو الاجراء و انما مقتضاه ان لا يكون بيانه في ملازمة
الى اصل او شكوكا في كسب الاحتياط و هذا هو انشراح

المسمى وادبها واما الاول فممنوع ارجاع راسه بنا الى انعم من ستره كون سيقن
 التعليل تراعى ان اذ انعم من ستره زكيات ليعود بنا مطلب اخر و هو ان نعم
 كون انا سوربه ركب غزوي من ان لا كان طرقت انشال ذلك بل كونه انا طرقت
 استغناء و دلم لمزم لغت راع با ستر بل كجوز سر ابد كفا و به بنا هو لغز منه هم و لغز
 طرقت انشال بغيره اذ انشال من جهة احوال مدعية معين كضربات في كسبه
 اذ انشال من هم من دون نفس الا سوربه مدحرم لا بد من ادعيا طرقت سيقن
 اذ انشال نظر انا حكم اعتل ستره من اذ انشال لمزم كقبيل ابرائه بغيره
 و بغيره طرقت اذ انشال في هذا انشال برسي بنا مدعيا طرقت راع في بر نفع
 التواضع من جهة عدم دمدله فان لغز من جهة احواله انا طرقت اعتل و دله
 فمن انشال من و عد من اذ خلقت من بنا ميم من انشال من اذ حيا طرقت راع
 انشال من بنا و اذ حية اذ انشال في قصود الا سوربه حجة يرجع الى ابرائه طرقت دلا
 حصول من ان له ستره انعم فان لغز من انشال في سيقن الا سرد ما يشهد
 بان سراره قد ما ذكرنا عدم اذ ستره بنا اذ ذلك و عدم احواله البه مع سبق
 ذكره في كلامه ستره بر دانا اننا مدعيا طرقت راع الا انشال ابرائه من ان
 تغزل ذلك انشال هو عنوان اذ طرقت استغناء من اذ دوا سر اذ انشال
 و لميون هو انعم من انا سوربه مدعيا اننا انما سيقن الا سرد و اذ و طرقت من
 السخ اذ و عدم انشال نيات مدعيا طرقت باسره ستره في ان كحقن الا طرقت
 و اذ انشال هو انعم من اذ صاع في انشال نيات كحقن انشال و دمدله كون
 بغيره انعم و اذ صاع في انشال فان ستره انشال انما هو

[illegible]

[illegible]

و صوبه سعه به زرم اخبار بین گان شریبا نکه اخیه اتول دانست خبر مایه کم
 من حال ادخار بین دنگ سظم در ریخ تغیر بر او انچه سعه المحض مطلق استنات
 اکلمینه کانه کنی فیه ادخال سبب محطه فیه برنا کن ان وجوب محض که وجوب محض
 من المحض من اصل عام در وجوب اصل بخیر الواحد وجوب شرطی کانه محض من انچه
 سبب من تغیر بر کون اشراخ فیه وجوب اندر شادی بان حلیت ادواته اندر
 علی سمس و سعه اندنات به عدم کونه شریبا بد سبب فائده انکه سبب بدین اشراخ
 ما بعد من اصل و کذا ادخال به سبب استنات اندنات فیه من اصل به اندر
 سظم و بر صریح اشراخ به حال وجوب شریبا فیه محمول به اندر شادی سظم به شرط
 من فیه سبب من به اندر شادی فیه فائده انکه سبب به سبب به نول اندر سبب فیه
 انکه من سبب من به اصل و انچه اندر سبب من به اصل و انچه اندر سبب من به اصل
 بر وجوب در سظم کلمه به اصل و انچه اندر سبب من به اصل و انچه اندر سبب من به اصل
 به سظم فیه نول من به اندر سبب من به اصل و انچه اندر سبب من به اصل و انچه اندر سبب من به اصل
 بر وجوب محض اتول و کانه محض من به اصل و انچه اندر سبب من به اصل و انچه اندر سبب من به اصل
 فیه بان اندر سبب من به اصل و انچه اندر سبب من به اصل و انچه اندر سبب من به اصل
 به وجوب سبب من به اصل و انچه اندر سبب من به اصل و انچه اندر سبب من به اصل
 انکه اصل و ریخ به سظم من به اصل و انچه اندر سبب من به اصل و انچه اندر سبب من به اصل
 و اجابته و محرات سبب من به اصل و انچه اندر سبب من به اصل و انچه اندر سبب من به اصل
 السبب من به اصل و انچه اندر سبب من به اصل و انچه اندر سبب من به اصل
 فیه بان به اجراء الرأیه و انچه اندر سبب من به اصل و انچه اندر سبب من به اصل

[illegible]

و در این مقامات ثبوت ادول با حکم تحقیق و نیز مراعیه تقدم
من حيث ترتیب اعتبار مع محقق و نصب و ترتیب اثرات و این اقدام
در ادول فاعله هر چه هم اندر اشغال در کلمات نامه از اگان حین عمل ثبوت کما
مع علمه بان بدون هیچ اشکال که افعالا و انفعاله در این امور من اسرال بطور مستقیم اعتبار
کما ان در اشغال و عدم اعتبار از اگان فاعله من ذلک کلمه و لم یحصل به اعتبار
زمان اصل احدا و در این اشغال فاعلا حاصل به انتفاعات قبل زمان اصل نم و من عدمه
انتفاع حین اصل فاعله هر کس که اسبب عدم خود درسته و من انتفاع و اسبب عدمه
سود و رسته و منتحل و لا اول بالانتحل کما در استنباط ادفعاری فاعله و منتحل من حيث عدمه
اسبب ادفعاری بر وجه اسرال و من کمال و من انتفاع و انتفاع من حيث ادفعاری حکم
و بمعذرت و ان حین انتفاعات لم یکن شیء بالواقع و حین انتفاع و لم یکن
منتفاع و بالانتحل و هرگز ادفعاری را در این به ابرائیه انتفاعات و خصوصاً در کلمه و فاعله
من ادول و فاعله اسراله و انتفاع من ادول کما انت بود و انتفاع انتفاع
منتفع به حین انتفاعات نم فاعله اسرال و من انتفاع حین اصل و من الم
لم یکن من حصول انتفاع حین انتفاع و من زمان انتفاعات من ادول
نتیجه کلام اینست و فی الثالثه نتیجه قولان در انتفاع و انتفاع ساعده حکم انتفاع
نتیجه ثانیه بدیج من رفته و من ماعلیه اینست بدیج من رفته و من ان تحقیق من اعتبار
اکابر اللمنت حین ادفعاری و انتفاع اسرال مع العلم ادفعاری باجبه انتفاع
و اما در اعتبار و ادفعاری من انتفاع و انتفاع ادفعاری فاعله و من انتفاع
و انتفاع فاعله لا یسب الا ظاهر ادفعاری فاعله و فاعله باستظهار و فاعله

اندر وقت بی ادب و بازره سخا اند عاری فده من وجود نفسی عدم ایام باسفی
 اندی فزیره و اما اثباتی مسطره حاله هذا لمحقض العلم و اما اثباتی عتاب لمحب
 اکا بل تدبیری اند شغال با عدم نرب عتاب من جهة الراجح فان المردف احاطه
 کسب شرب بطه و اجزاء فمتنا استخفافه استجاب با انول به احد ارب اما ترک کفیل
 اعلم اوضح الخبری اما ادول فقه سب سخا اند عاری فده انول به اما اندر وسیع
 و من تبعه لکن ظاهر کلامه است به در صورتی انی فده دون الموانع و فده است
 ان انول نرب عتاب به محل ترک کفیل هر طایفه است و اما انهم تمکون
 سلطان عباد اکا بل بوجود استی فان استی فده انما به هر محل ترک
 کفیل اعلم اندی هر اما سور به به محل ترک فقه شرب فان اکا بل به محقره اندر
 و در ترک خبر و استر طایفه است و اح سب لنس و کذا فدلیم بان اکا بل غیر
 معذور اند در صحتی فان اطلاق کلامهم شرب لمحب و لمحقض فقه عباد است
 کات فان نرب استجاب با ترک اعلم فده انهم از بور سن با کون الا بر اعلم
 نسب به فیه با و بدنیان بان لیون انهم سن نهیاً به بیان اوراق کت به کون
 به نفوس استی و لوفیل محلی زمان الوجوب الرافعی و هذا بعبارة الوجوب نفسی
 من حيث عدم مطلوبه بالذات و الوجوب السعری من حيث عدم کونه معلوماً بوجوب
 فی القدره فده نفس مطلوب لکن به وجه استی و اما شرب کان فده نرب استجاب
 ح عدم فی لغة اوراق فقه و الله امر الداله با وجوب کفیل اعلم و انحاء فاضیه
 با وجوب نفسی کفیل با لکن با و نه کلم استی به به محل کفیل اوراق ستر
 منزله علم کاهولت ان اما مثال فده است استی اند عاری فده و لو

[illegible]

[illegible]

العمل نظر الی فیه ان الاستغاثات الی تمام العبادۃ الذی ہو شرط فی حصول مدعا
 فان فیور الایا سورہ اذا اخذت فیہ مع وہم الرصۃ و رکبنا و الطرب کاستراط ابرفت
 فی العمرۃ و کمرہ من استراط و ادخرا فی استغاثات الاستغاثات الی سورہ مدعی
 و استغاثات الی فیه ملک العبادۃ و بدوہ بدخفقن یحزان و بدوہ یستعبد الی انما ردوہ
 و یحزان یسرم و اخذت فیہ مع وہم و الطرب کمرہ و الزب و ادوہ و عیہ نارة باسن
 سید العبد من ان استراب رب یح یغیہ و دن العبد و یبہ ان ہذا سجدہ و اخذ
 العبد مع وہم و الطرب مدعوم و اخذ باسن یسرم من ان اصل العمل از الایا
 صادر ان الدخار فی مع ہوارہ و حفر ہیا نہ شندہ الی باسن فاذا صدر جمیع العمل
 ستر علیہ عن اخبار رفع تراب استراب علیہ کما ان علیہ مدعوم و یبہ ان عدم الاستغاث
 الی العبد یجب استغاثہ باسنہ ان تمام العبادۃ یقتضی عزان ان علیہ مدعوم
 الی استغاثہ با از الی العمل فی سنان یحزان کوہ و ارا یح کوہ فی اوضاع سجدہ
 فانه مد تراب علیہ تراب السجدہ مع کوہ اصل العمل من اخبار رفع تراب کما انہ باسنہ
 اعین من ان استراب سیر یح یحارثہ بل یح اصل المعاد و ہر اخباری دان
 لم یکن ارضت اخبار با توصلیہ ان استر و ط العبدہ انما سورہ سب لہا دخل الخفقن
 عزان الایا سورہ فی لیون یغفلہ عننا فارحہ فی حصول العز ان و لہا کم یغیر
 منیا السبہ و قصہ شرب فایا من اہرمیات و ہذا کثافات ادخرا و مدخل و مد
 مد لیون عدم الاستغاثات الی استر و ط سجدہ عدم تراب استراب فانه رب یح
 حصول عزان الایا سورہ و لہو من حصول یح یغفلہ نہ فالحقیقی لہ سجدہ و مدعوم
 و من ہذا علیہ الزن من یغفلہ من استراط و ادخرا یح ہوا فہ یغنی امد لی

[illegible]

اسم

[illegible]

یکی اهل احوال اول تصحیف من غیر است و الا حلا این شعر می دیک بید و ملک و سلطان
 بعد از آن معادل اول بدید من تصفا و دون انشا نشو و من استادین از دون حب
 قاعده استغفار و در بیان قاعده استغفار بعد از انواع و فیه ان استغفار کلامه شرح له
 فان الغرض من کونه با حربه بدیون استغفار اصل التعلیف و هر کس در این اثر نام دارد
 قاعده استغفار بعد از انواع حاکم است استغفار ملازمه ملاحظه انشای این کلامه
 و عبارات و الامارات فالتمس تصور کردن امری فیه علی وجه ابراز و محالعه بدین
 من قبل الاسباب بدین شعر عیب و در حل تعلیم و در کمال تاثیر با و لم سلم مخالف هر کس عیب
 ملاحظه نازل از آن در صورتی که احدی با صورت اولیای خود را کانت لم یستغفر و در
 فالتمس علی وجه و در فاعل با سطلان و فاعله صوره التمامه فاعله انکانت مستعدا علی وجه
 فالتمس مع السطلان و هو فاعل با سطله و فاعله نفس فاعله استغفار و فاعله و او در مع
 با و معنی عنه ملا فاعله و فاعله شعر و فاعله من قال استغفار و فاعله و فاعله
 فاعله بر خلاف انعامه ان جنبه را در تغییر استغفار و فاعله منی جوار استغفار
 کل واحد منها با تصحیف نه به اسم نه و جود فاعله استغفار و فاعله و فاعله و فاعله
 منها ما لا فاعل لم یستغفر فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله
 و جود از معنی با فاعله و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله
 التمجید فاعله فاعله و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله
 الامارات کلها و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله
 فاعله و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله
 فاعله و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله و فاعله

[illegible]

المغنى

[illegible]

اپنی

[illegible]

[illegible]

[illegible]

الحدود و در بعضی موارد نیز در بعضی موارد
ان حد بعضی برای اینست که این حد را در بعضی موارد
میباشد که در بعضی موارد این حد را در بعضی موارد
من اعلم به دلیل اینست که این حد را در بعضی موارد
و تعطیل این حکم نیست و در بعضی موارد این حد را در بعضی موارد
العلم اینست که این حد را در بعضی موارد
و در بعضی موارد این حد را در بعضی موارد
فما یستلزم من این حد را در بعضی موارد
من نفس این حد را در بعضی موارد
و در بعضی موارد این حد را در بعضی موارد
البرایه که در بعضی موارد این حد را در بعضی موارد
الحدود و در بعضی موارد این حد را در بعضی موارد
ان این حد را در بعضی موارد این حد را در بعضی موارد
کون من این حد را در بعضی موارد این حد را در بعضی موارد
اما این حد را در بعضی موارد این حد را در بعضی موارد
احاطه عدم این حد را در بعضی موارد این حد را در بعضی موارد
در حد این حد را در بعضی موارد این حد را در بعضی موارد
در حد این حد را در بعضی موارد این حد را در بعضی موارد
المشبهه من این حد را در بعضی موارد این حد را در بعضی موارد

ثم نثبت عليه وحرر الج لفظا اصل يقتضي نثبت ادم سترعى برسطه لزم غير سترعى
 لانا نقول ان الاستغناء عبارة عن وجود الال او ان مع عدم الال مع وجوب
 الال وانه دل سترعى الوجود وانما كبر باصل من عبارة عن ادم من المحرز
 احد هما باصل قبل ان يكلم سببا بلا واسطة لانا سترعى سترعى سترعى سترعى
 المحرز في سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى
 واصل هذا سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى
 فخرج الال قاعدة الال قاعدة قوله ادا سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى
 ومحرر ذلك لا يقتضي الال مع كالم نثبت انما يقتضي من يد كجدي اماره عدم كجدي
 من سترعى سترعى وفي حصر من سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى
 في المتعارف الاستغناء وفي الال قوله سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى
 له ضرورة انه مع احرار يقتضي وضع الال مع سترعى سترعى سترعى سترعى
 في نثبت باماره عدم تاثير الدان في مرجع الال قاعدة الال قاعدة
 انه لو اظهر سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى
 فليكن في السلة سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى
 مشار سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى
 وان الال من قبل الال والالقات تقتضي سترعى سترعى سترعى سترعى
 اذا بيع الال انه ركر كد سترعى دال على سترعى سترعى سترعى سترعى
 بقة وانه سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى
 اظهر فيه ح الال لانا سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى سترعى

بما يستلزم من ان وجود الموضوع في كل قضية يستلزم حله عليه وبتقدير ان يكون
وجوده ثابتا في كل قضية استلزام ذلك الحكم ضرورة انه اذا انال المسافر ما عليه انظر
تفاديه ما يستلزم من كون استلزام شرط انقضاء دون كونها ما من ان تمام بل ان
كون كل من استلزام شرط موضوعا عليه منقضاء وانه تمام بدان كلا منها مانع من ان
حتى بدفع عنه ذلك باصل مع ان كون الشيء ما من ان يبيع اذالم يكن له ضرر و ضرر
يبيع ان يكون شرط داده كانه المقام فانه يكون ذلك انقضاء شرطها و ما يكون
ما ذكرنا من كون كل من استلزام دليله موضوعا عليه و ذكر ان عدم كلا منها عذرا
كفرضه قوله و قد يعتبر فيما بين ما كان تابعي اعمها ايج و اكلم في انقضاء الدل
ما بعد افعال في ذلك استلزامه شيئا فقه و لكن بعض المحققين اذ روي ان عدم ايراد
بان في مسئلة استلزام تقدم اخطاؤه في اكدت شيئا استلزامه العلم بتابعي
اكذت بان اصل مع عدم حصول اخطاؤه في زمانه فكون بعده ببيع جوارز او دخول
بدون اخطاؤه هو يد مع انهم اطلقوا اكلم بحدوثها ثم رفع هذا اندر ايراد بان جوارز
او دخول ليس من اخطاؤه عدم اخطاؤه في حال اكدت بل هو من اخطاؤه شيئا بعده
و تاخره عنه و اصل ما يستلزم اليه شيئا و قد يعبر من عدم بان
عدم اخطاؤه ما صلا به عدم اخطاؤه في الفردض المذكور من
حيث يعارضها بشتاب بتا و اكدت و عدم جريان اصل ما عدم
ان يرجح في هذا الغرض كون استلزامه هناك عدم بان حجة كونهما احدا
مقتضى بان جوارز او دخول شرطها على اخطاؤه معذرة في المقام بان
اقول و قد يكون عليك من اخطاؤه ما ذكره بعضنا في دفع الايراد و هو انه

فهرست نوید ایشان که اندر دستبرد رسیده است و نیز آن حکم با ایشان تا آنکه دل سستی در هم
 در انداختن محل صدقات و انوار مشعل و انوار علم به ثبوت ایشان بنابر آن
 اسرار جدا جدا و غیره و عدم ثبوت ایشان بنابر آن خبر کذب الواقع بعد از ارجاع
 تا در حق خدای تعالی السلام کما هو اظهر به الحقیقی بمبارزه و هیچ شکی در غیبه
 انکشاف کذب اکثر خبر نوید اما فریبت بفرمان دایم جامع به اذن لم تفرقه
 الحق و تفریق نشانی به اذن و انکار و انکار به ثبوت کفایت از آنکه سبب
 انکار به اذن من حیث آن الحقیقی از اکان محمد کما هو انوار حق و هر چه به اذن
 تا اضمحلال و سبب من تمام اندر سبب دل و در عین کون ارجاع هر چه در اذن
 جامع و ان کانت محله به نفس انوار اکیا مع حق بطور اذن حال تا اضمحلال مدبر
 به ثبوت انوار من بین انوار من سبب کون انوار من اذن جامع و ان اذن
 کفایت اکیا تا بیان به اذن اذن جامع اذن اذن اذن اذن اذن اذن اذن اذن
 تا رساله مستقره من انوار من اذن اذن اذن اذن اذن اذن اذن اذن اذن

الله علی محمد و آله

اصح

کتابخانه مجلس شورای ملی
 تهران

